Helen Fielding
Bridget Jones: La limita raţiunii

Helen Fielding s-a născut într-un oraş industrial din Yorkshire şi a studiat la Oxford. A lucrat cîţiva ani la BBC, realizînd documentare despre Africa. De altfel, romanul său de debut din 1994, *O cauză pentru celebrităţi,* aclamat de critică la data apariţiei, are la bază experienţa africană a autoarei. In 1996, ziarista Helen Fielding dă lovitura de piaţă cu romanul *Jurnalul lui Bridget Jones,* vîndut în milioane de exemplare în întreaga lume. Ecranizarea realizată de Universal Pictures în 2001, cu Renee Zellweger, Hugh Grant şi Colin Firth în rolurile principale, în regia lui Sharon Maguire, s-a bucurat, de asemenea, de mare succes.

Dacă la sfîrşitul *Jurnalului* său Bridget Jones îşi găsise în sfîrşit perechea, în persoana avocatului de succes Mark Darcy, în *Bridget Jones: La limita raţiunii* (1999) simpatica noastră eroină realizează că iubirea nu este un panaceu, între înfulecarea delicioaselor bomboane de ciocolată Cadbury şi îndepărtarea Rebeccăi, ticăloasa care abia aşteaptă să pună mîna pe iubitul ei, Bridget se afundă în lectura cărţilor *self-help.* în final, după ce ne dă palpitaţii serioase în momentul în care poliţia thailandeză o arestează pentru posesie de droguri, Bridget scapă cu faţă curată, nu înainte de a ne sugera *i:A* mai există în viaţă şi altceva în afara unei slujbe plicticoase şi a unui iubit bun la pat.

Bridget Jones: La limita raţiunii este în curs de ecranizare, cu aceiaşi Renee Zellweger, Hugh Grant şi Colin Firth în rolurile principale, dar sub bagheta regizorului Beeban Kidron.

Cuprins

Mulţumiri.....7
1. Şi am trăit fericiţi pînă la adinei bătrîneţi.....9
2. Atenţie la meduze.....39
3. Nenorocireeee ! 83
4. Convingere..... 135
5. Mr. Darcy, Mr. Darcy..... 167
6. La muncă în Italia..... 195
7. Celibatoizi nestatornici.....215
8. Vai de capul meu!.....241
9. Iadul social.....279
10. Marte şi Venus la ghena de gunoi.....313
11. Vacanţă în Thailanda.....347
12. Ciudate vremuri.....395
13. Vai şi-amar !.....425
14. La bine şi la rău ?.....457
15. Prea multă veselie de Crăciun.....477

Pentru celelalte Bridget

Mulţumiri

Le mulțumesc lui Gillon Aitken, Sunetra Atkinson, Peter Bennet-Jones, Frankie Bridgewood, Richard Coles, Richard Curtis, Scarlett Curtis, Pam Dorman, Ursula Doyle, Breene Farrington, Nellie Fielding, familiei Fielding, First Circle Films, Colin Firth, Paula Fletcher, Piers Fletcher, Andrew Forbes, Tina Jenkins, Sara Jones, Tracey MacLeod, Sharon Maguire, Emma Parry, Henrietta Perkins, Harry Ritchie, Sarah Sands, Tom Shone, Peter Straus, Russ Warner, Working Title Films, pentru inspirație, comentarii şi sprijinul acordat. Documentare de Sara Jones.

îi mulțumesc în mod deosebit lui Kevin Curran.

Şi am trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi

LUNI, 27 IANUARIE

Cincizeci şi opt de kilograme si cincizeci şi unu de grame (veritabilă bâlăceală în grăsime), iubiți :

1 (urraaa !), partide de sex: 3 (urraaa!), calorii:

2 100, calorii consumate în timpul partidelor de sex : 600, aşa că total calorii : l 500 (de-a dreptul exemplar).

7:15 a.m. Urraaa ! Anii de sihăstrie au luat sfîrşit. De patru săptămîni şi cinci zile am o relație normală cu un bărbat adult, dovedind, prin urmare, că nu sînt o paria în materie de amor, aşa cum mă temusem. Mă simt nemaipomenit, cam ca Posh Spice[1], sau vreo altă vedetă proaspăt căsătorită, pozînd cu obraji supți şi ruj cu sclipici, în vreme ce toată lumea încearcă să şi-o închipuie în pat cu David Beckham. Ooo ! Mark Darcy tocmai s-a mişcat în pat. Poate se trezeşte şi o să discutăm despre opiniile mele.

7:30 a.m. Mark Darcy nu s-a trezit. Ştiu ce-o să fac : mă scol şi îi pregătesc un mic dejun formidabil - cîrnați prăjiți, omletă şi ciuperci, sau poate omletă Benedict sau Florentine[2].

Victoria Beckham, membră a cunoscutului grup de muzică uşoară *Spice Girls,* căsătorită cu celebrul jucător de fotbal David Beckham. Omlete pregătite cu carne de pui sau de peşte, cu sosuri sofisticate, preparate după rețete complicate.

7:31 a.m. Depinde ce anume înseamnă omletă Benedict sau Florentine.

7:32 a.m. Atîta că nu am ciuperci sau cîrnați.

7:33 a.m. Şi nici ouă.

7:34 a.m. Şi — dacă mă gândesc mai bine - nici lapte.

7:35 a.m. Tot nu s-a trezit. Mmmm. E delicios! îmi place la nebunie să-l privesc dormind. Are umeri largi, f. sexy, şi piept păros. Nu că l-aş considera doar un obiect sexual sau ceva de genul ăsta. Mă interesează intelectul lui. Mmmm.

7:37 a.m. Tot nu s-a trezit. Nu trebuie să fac gălăgie, îmi dau seama, dar poate reuşesc totuşi să-l trezesc în mod subtil. Prin vibraţii mentale.

7:40 a.m. Poate mă îmbrac cu... HAIT!

7:50 a.m. Era Mark Darcy care se trezise, stătea în pat în capul oaselor si zbiera: „Bridget, la dracu', încetează odată... să... te... mai... holbezi la mine cînd dorm. Du-te şi găseşte şi tu ceva de făcut".

8:45 a.m. La cafeneaua Coins Cafe, servind un cappuccino, un croissant şi **fumînd o ţigară.** Cît este de relaxant să poţi fuma liberă, fără a fi nevoită să reprezinţi un model de comportament. De fapt, se ivesc foarte multe complicaţii cînd ai un bărbat în casă - fie nu mai poţi petrece cît timp vrei în baie, nu te mai poţi lălăi la closet, că-ţi întîrzie colocatarul la serviciu, fie mai că

faci pe tine asteptînd să-ţi vină rîndul la baie etc.; şi mă enervează şi obiceiul lui Mark de a-şi împături chiloţii noaptea, pentru că acum a devenit straniu de stînjenitor să-mi depun propriile obiecte vestimentare sub formă de grămăjoară pe podea. Şi mai vine şi diseară, aşa că trebuie să mă duc la supermarket înainte sau după serviciu. Mă rog, nu *trebuie,* dar adevărul oripilant este că vreau să mă duc, în virtutea unui mod de gîndire retro poate înnăscut, pe care nu mă pot hotărî să i-l mărturisesc lui Sharon.

8:50 **a.m.** Mmmm. Mă întreb cum ar fi Mark Darcy ca tată (tată pentru copiii lui, vreau să spun. Nu pentru mine. Asta ar fi de-a dreptul greţos, ceva gen Oedip)?

8:55 a.m. In fine, nu e cazul să am idei obsedante

sau fanteziste.

9 a.m. Mă întreb dacă Una şi Geoffrey Alconbury ne vor permite să înălţăm un cort pe gazonul lor la căsăto... Aoleeuu!

Era mama, tocmai intra cu aplomb în cafenea, îmbrăcată într-o fustă plisată şi o vestă ver-de-măr cu nasturi aurii strălucitori, aidoma unui marţian năvălind în Camera Comunelor cu zoaie scurgîndu-i-se de pe trup şi asezîndu-se tacticos în primul rînd.

— Bună, dragă, a ciripit ea. Tocmai mă duceam la magazinul Debenhams şi ştiam că tu te opreşti mereu aici să iei micul dejun. M-am gîndit să dau o tură pe-aici şi să te întreb cînd vrei să-ţi vopseşti părul. Ooo, aş vrea o ceaşcă de cafea. Crezi că o să-mi încălzească laptele pentru cafea ?

— Mamă, ţi-am mai spus că nu vreau să mă vopsesc, am murmurat, stacojie la faţă, în timp ce oamenii se holbau la noi şi o chelneriţă îmbuf nată se apropia în viteză de masă.

— O, nu mai fi aşa de plicticoasă, dragă. Tre buie să-ţi pui în valoare propria personalitate! Nu să fii veşnic cenuşie si spălăcită. A, bună, dragă.

Mama a trecut la stilul ei „hai să ne-mprie-tenim la toartă cu chelnerii şi să fim persoana cea mai deosebită din cafenea, fără vreun motiv anume".

— Aşa. Păi, să vedem. Ştii ce? Cred că o să beau o cafea. Am băut la ceşti de ceai în dimi neaţa asta în Grafton Underwood, cu soţul meu, Colin, de mi s-a aplecat. Dar ai putea să-mi încăl zeşti laptele ? Nu pot să sufăr laptele rece în cafea, îmi

provoacă indigestie. Iar fiica mea, Bridget, va servi...

Brrr. De ce fac părinții chestii din astea? De ce? E vorba cumva de nevoia disperată a omului matur de a capta atenția si de a i se da importanță, ori poate că noua generație urbană e prea ocupată sau prea suspicioasă pentru a se purta deschis si prietenos? îmi amintesc cum a fost cînd am venit pentru prima oară la Londra, le zîm-beam tuturor, asta pînă într-o zi cînd am băgat de seamă că, pe scara rulantă de la metrou, un bărbat se masturba în spatele meu, drept în haina mea.

— Cafea espresso? La filtru? Cu lapte de- gresat, decofeinizată? s-a răstit chelnerită, trîntind farfuriile de pe masa alăturată şi arun- cîndu-mi o privire acuzatoare, de parcă eu eram răspunzătoare de existența mamei.

— Cu lapte degresat, decofeinizată, şi un espresso latte pentru mine, am şoptit umil.

— Ce fată necioplită, nu poate vorbi o engleză decentă? a pufnit mama, privind în urma chel- neriței. Trăim într-un loc cam bizar, nu-i aşa? Şi fetele astea, chiar nu ştiu cu ce vor să se îmbrace de dimineață?

Urmărindu-i privirea, am zărit două fete de bani gata la masa de alături. Una din ele bătea la tastatura unui laptop şi purta nişte ghete marca Timberland, o bonetă rastafariană şi un pulover, iar cealaltă purta nişte pantofi cu toc cui marca Prada, şosete, pantaloni de surf, şi peste astea toate - o haină din piele de lamă pînă în podea şi o căciulă de lînă cu apărătoare pentru urechi, şi zbiera în telefonul mobil: „Păi, a zis că dacă mă mai prinde fumînd iarbă o să-mi ia apartamentul. Şi eu i-am zis - La dracu', tată", iar în vremea asta băieţaşul ei, în vîrstă de vreo şase ani, pescuia nefericit cu furculița cîte un cartof prăjit din farfuria din fața lui.

— Fata aia vorbeşte de una singură cu un astfel de limbaj ? a zis mama. Trăieşti într-o lume cam zănatică, nu ți se pare? Nu ai prefera să trăieşti printre oameni normali ?

— Dar chiar sînt oameni normali, i-am răs puns furioasă, arătînd demonstrativ cu capul spre strada pe care, din păcate, se vedea o călugă riță într-o rasă maronie împingînd un cărucior cu doi bebeluşi gemeni.

— Ei, vezi, de-aia te zăpăceşti de tot.

— Ba nu mă zăpăcesc deloc.

— Ba da, m-a contrazis ea. Mă rog. Cum mai merge cu Mark ?

—

— Minunat, i-am răspuns distrată, la care ea mi-a aruncat o privire

întrebătoare.

— Nu cumva ai de gînd să faci stii-tu-ce cu el? îți dai seama, sper, că în acest caz n-o să te ia de nevastă.

Brr. Brrrr. Imediat ce am început să ies în lume cu bărbatul cu care s-a străduit timp de optsprezece luni să-mi facă lipeala („Fiul lui Malcolm şi al lui Elaine, dragă, divorțat, teribil de însingurat şi atît de bogat"), am început să mă simt de parcă aş alerga în cursa cu obstacole a forțelor armate, sărind peste ziduri şi plase, ca să aduc acasă o cupă argintie, cu o cocardă prinsă de ea.

— Ştii ce spun bărbații după aceea, de regulă, îi dădea ea înainte. „O, dar femeia asta a fost o pradă uşoară." Ştii, cînd Merle Robertshaw a început să iasă cu Percival, mama ei i-a spus: „Ai grijă să-şi folosească organul cu pricina numai pentru urinat".

— Mamă..., am protestat eu. Asta era prea de tot din partea ei. Cu nici sase luni în urmă, ea se afişa cu un ghid portughez cu servietă diplomat.

— A, da, ți-am spus ? m-a întrerupt ea, schim- bînd brusc vorba. Una şi cu mine plecăm în Kenya.

— Ce? am țipat eu.

— Plecăm în Kenya! Inchipuie-ți, dragă! In Africa neagră!

Gîndurile au început să mi se învîrtejească în cap în căutarea febrilă a unor posibile explicații, ca roata norocului înainte de a se opri la combinația finală: mama a devenit misionară? Mama a închiriat din nou caseta cu filmul *Out of Africa* ? Mama si-a adus aminte brusc de *Born Free* şi a decis să crească lei?

— Da, dragă. Vrem să mergem într-un safari şi să facem cunoştință cu membrii tribului Masai, după care să ne ducem într-un hotel pe malul mării!

Roata norocului din capul meu s-a blocat în dreptul unor imagini oribile cu nişte cucoane nemțoaice purii făcînd amor pe plajă cu tineri băştinaşi. M-am uitat fix la mama.

— Doar n-ai de gînd să calci iar pe-alături? am întrebat-o. Tata numai ce şi-a revenit după episodul cu Julio.

— Ei, asta-i, dragă! Zău dacă ştiu ce-a fost cu toată tevatura aceea! Julio a fost doar un prieten, un prieten prin corespondență. Avem cu toții ne voie de prieteni, dragă. Chiar şi în cele mai reuşite căsnicii, o singură persoană nu e de ajuns: ai nevoie de prieteni de toate vîrstele, rasele, națiile şi triburile. Omul trebuie să-şi lărgească permanent orizontul, cu orice...

— Cînd pleci ?

— O, nu ştiu, dragă. E doar o idee. Ei, trebuie să o iau din loc. Paa!

La naiba. E nouă si-un sfert. O să întîrzii la şedința de dimineață.

11 a.m. La biroul Sit **Up Britain.** Din

fericire, am întîrziat doar două minute la şedință şi am reuşit să ascund haina

făcînd-o cocoloş, pentru a crea agreabila iluzie că sînt venită de cîteva ore bune, dar am fost reținută momentan pe undeva prin clădire cu nişte treburi urgente. Mi-am croit drum, imperturbabilă, prin biroul deschis printre vestigiile hidoase ale unor foste emisiuni proaste de televiziune — ba o oaie gon-flabilă cu o gaură în partea dorsală, ba un afiş

monstruos cu corpul Claudiei Schiffer purtînd capul lui Madeleine Albright, ba o pancartă enormă pe care sta scris: „LESBIENE ! Afară cu voi! Afară! Afară!" - şi m-am îndreptat spre locul unde Richard Finch, care purta favoriți abia mijiți şi ochelari de soare foarte la modă, cu trupul masiv îndesat dezgustător într-un costum retro gen safari de prin anii '70, le răcnea ceva celor vreo douăzeci şi ceva de inşi de la documentare.

— Ei, hai odată, Bridget-Cea-Veşnic-în-întîr- ziere, a zbierat el, observînd că mă apropii. Nu te plătesc ca să-ți faci hainele cocoloş şi să mi-o faci pe inocenta, te plătesc să te prezinți la timp şi să vii cu ceva idei!

Zău aşa. Lipsa de respect în viața cotidiană depăşeşte orice limită a toleranței omeneşti.

— Aşa, Bridget! a scos el un răget. Mă gîn- desc la Noile Femei Laburiste. Mă gîndesc la ima ginea femeii de azi. Vreau Color Me Beautiful[1] aici în studio. Vreau să-i chemi aici să-i vopsească părul lui Margaret Beckett[2]. In şuvițe. Să apară într-o rochiță neagră. In ciorapi cu portjartier. Vreau s-o văd pe Margaret Beckett arătînd ca o zeiță a sexului pe două picioare.

Uneori s-ar părea că nu există nici o limită a absurdului în ce priveşte subiectele pe care mi le pretinde Richard Finch, într-o bună zi o să mă pomenesc convingîndu-le pe Harriet Harman şi Tessa Jowell[3] să se posteze într-un supermarket

1. Firmă producătoare de vopsea pentru păr.
2. Margaret Beckett, secretar de stat britanic pentru mediul înconjurător, alimentație şi afaceri rurale.
3. Membre ale Parlamentului britanic din partea Partidului Laburist.

în timp ce eu voi acosta cumpărătorii mtrebîndu-i care-i una si care-i cealaltă, sau convingînd un maestru de vînătoare să se lase fugărit gol-puşcă prin pădure de o haită de vulpi turbate. Trebuie neapărat să găsesc o slujbă care să îmi ofere ceva mai multe satisfacții. Soră medicală, poate ?

11:03 a.m. La birou. Aşa, cred că ar cam fi cazul să sun la biroul de presă al Partidului Laburist. Mmmm. îmi tot vin în minte episoade din timpul partidelor de sex. Sper că Mark Darcy nu s-a supărat pe bune azi-dimineață. Mă întreb dacă e prea devreme să îl sun la birou.

11:05 a.m. Da. După cum scrie şi în *Cum poți găsi iubirea pe care o doreşti* — sau

poate era în *Cum poți păstra iubirea pe care o găseşti* — comuniunea dintre un bărbat şi o femeie este o treabă delicată. Bărbatul este cel care trebuie să țină legătura. Am să aştept să mă sune. Poate că ar fi bine să citesc ceva ziare, să mă pun la curent cu politica Partidului Laburist pentru cazul în care reuşesc să o conving pe Margaret Beckett să... Aoleu!

11:15 a.m. Era Richard Finch, care zbiera iarăşi. Mă trimite acum pentru o chestie cu vînătoare de vulpi în loc de femei laburiste şi trebuie să fac o transmisiune în direct în Leicestershire. Nu trebuie să intru în panică. Sînt o femeie calmă, receptivă şi cu spirit de observație. Conştiința mea de sine provine nu din realizările din viața cotidiană, ci dinlăuntrul meu. Sînt calmă, receptivă şi... O, Doamne. Plouă de rupe pămîntul. Nu vreau să ies în lumea asta congelată-şi-care-sea-niană-cu-un-bazin-de-înot.

11:17 a.m. De fapt, e f. b. să ai de realizat un interviu. Ai o mare răspundere - vorbind, fireşte, în termeni relativi, pentru că nu e tocmai acelaşi lucru cu a decide dacă e cazul să trimiți rachete de croazieră în Irak, sau dacă trebuie să menții presiunea pe o arteră cardiacă în timpul unei intervenții pe cord deschis, dar e un prilej de a face cu ou şi cu oțet un ucigaş de vulpi, cam cum face Jeremy Paxman sau vreun alt prezentator de la emisiunea de ştiri *Newsnight* cu ambasadorul iranian - sau irakian, mă rog.

11:20 a.m. Poate chiar o să fiu invitată să dau probe pentru *Newsnight.*

11:21 a.m. Sau pentru o serie de scurte reportaje tematice. Urraaa! Aşa, ar trebui să fac o schiță a emisiunii... O, sună telefonul.

11:30 a.m. Avusesem de gînd să îl ignor, dar m-am gîndit că ar putea fi ceva în legătură cu interviul: onorabilul Şir Hugo Boynton-uciga-şul-de-vulpi care să îmi dea indicații, aşa că am ridicat receptorul. Era Magda.

— Bridget, bună! Te-am sunat doar ca să-ți spun... în oliță! în oliță! Fă pisu în oliță!

S-a auzit un zgomot de ceva căzut grămadă pe podea, urmat de un sunet de apă curgînd şi de urlete, ceva gen musulmani-masacrați-de-sîrbi, şi apoi, pe fundal: „Mami o să dea na-na! O să dea na-na!"

— Magda! am zbierat eu. Vino înapoi la telefon!

— lartă-mă, draga mea, a zis ea, după ce a revenit într-un sfîrsit. Am sunat doar să-ți

spun... pune cocoşelul înăuntru, în oliță! Dacă-l laşi afară, curge totul pe covor!

— Sînt la serviciu, am rugat-o eu. Trebuie să plec spre Leicestershire peste două minute...

— Ei, da, sigur, spune-mi întruna cît eşti tu de senzațională şi de importantă cu serviciul tău, în timp ce eu sînt prinsă în capcană aici, acasă, împreună cu două ființe care încă nu au învățat să vorbească limba engleză. Ei, în fine, te-am sunat

doar ca să-ți spun că am aranjat ca meş terul meu să vină mîine să-ți monteze rafturile alea. îmi pare rău că te-am deranjat cu plicti coasele mele treburi domestice, îl cheamă Gary Wilshaw. Pa!

Telefonul a sunat iar, înainte să am timp să o sun eu din nou. Era Jude, plîngea în hohote piţigăiate.

— Calmează-te, Jude, calmează-te, am zis eu, punînd receptorul pe umăr şi căznindu-mă să îndes nişte hîrţoage în geantă.

— E vorba de Ticălosul Richard, hîhîhîîî... O, Doamne. După Crăciun, Shaz şi cu mine o

convinsesem pe Jude că, dacă mai are măcar o *singură* conversaţie înnebunitoare cu Ticălosul Richard despre nisipul mişcător care-l constituia problema lui privind asumarea unor răspunderi, o să ajungă la casa de nebuni; în consecinţă, weekenduri romantice, sau vizite la psihiatri pe problema relaţiilor interpersonale, sau vreun alt soi de viitor *de orice fel* nu va mai avea ani de zile, pînă cînd va fi eliberată de acolo şi plasată în grija cuiva din comunitate.

într-o sublimă manifestare de superbie ea îi dăduse papucii, se tunsese şi revenise la serviciu îmbrăcată cu vestă de piele şi blugi hippie. Pînă

şi alde Hugo, Johnny sau Jerrers, cei cu cămăşi în dungi şi care se puteau întreba într-o doară ce ascunde Jude sub vesminte, s-au pomenit brusc catapultaţi într-o stare de frenezie priapică, iar ea conversa îndelung la telefon în fiecare seară mereu cu altcineva. Dar, nu se ştie de ce, discuţiile pe tema Ticălosul Richard tot o întristează.

— Tocmai mă uitam prin catrafusele pe care le-a lăsat la mine, mă pregăteam să le arunc la gunoi, cînd am găsit o carte de psihologie apli cată... o... carte care se... cheamă...

— Nici o problemă. Nici o problemă. Mie poţi să-mi spui.

— Se cheamă *Cum să ai o amantă tînără: sfaturi pentru bărbaţii trecuţi de treizeci si cinci de ani.*

Sfinte Sisoe.

— Mă simt îngrozitor, îngrozitor, spunea ea. Nu pot suporta să mă aventurez din nou în jungla întîlnirilor amoroase... E ca o mare de netraver sat... O să rămîn veşnic singură...

într-un efort susţinut de a discerne între importanţa prieteniei şi imposibilitatea de a ajunge în Leicestershire într-o durată de timp cu valori negative, nu am reuşit decît să acord un vag prim-ajutor preliminar în ce priveşte nevoia de a-şi păstra respectul de sine: probabil că a lăsat-o anume la tine, nu, nu eşti aşa şi pe

dincolo etc.

— O, mulțumesc, Bridge, a zis Jude după o vreme, părînd ceva mai calmă. Ne vedem diseară ?

— Ăăă, păi... Vine Mark la mine. Tăcere.

— Bine, a zis ea cu răceală. Bine. Nu, nu, distracție plăcută.

O, Doamne, acum mă simt vinovată față de Jude si Sharon pentru că eu am un iubit, mă simt aproape ca un detaşament trădător de gherilă care trece de partea inamicului. Am aranjat să ne vedem mîine seară, Jude, Shaz şi cu mine, şi s-a declarat de acord. O.K. Acum aş face bine să o sun rapid pe Magda ca să mă asigur că nu se mai simte plicticoasă şi să îi explic ce antisenzațional şi neimportant e serviciul meu.

— Mulțumesc, Bridge, a spus Magda, după ce am stat puțin de vorbă. Doar că în momentul de față mă simt foarte deprimată şi grozav de sin gură după ce am născut bebeluşul. Jeremy lu crează din nou mîine seară. N-ai vrea să treci pe la mine ?

— Ăăă... păi... trebuie să mă văd cu Jude în barul 192.

S-a lăsat o tăcere plină de subînțelesuri.

— Şi probabil că eu sînt o reprezentantă prea tipică din categoria Căsătoriți îngîmfați ca să vin şi eu.

— Ba nu, nu, deloc. Vino şi tu, ar fi grozav! am făcut eu, trecînd acum în extrema cealaltă.

Ştiu că Jude va fi furioasă, pentru că din cauza asta discuția nu se va mai învîrti în jurul Ticălosului Richard, dar m-am hotărît să descurc țele poveştii ăsteia mai tîrziu. Aşa că acum chiar că am întîrziat cît cuprinde şi va trebui să plec în Leicestershire fără să fi citit articolele din ziare consacrate vînătorii de vulpi. Poate reuşesc să le citesc în maşină, la vreun stop. Mă întreb dacă n-ar trebui să îl sun scurt pe Mark Darcy, să-i spun unde mă duc.

Hmmm. Nu. Ar fi o mişcare greşită. Ei, si ce dacă întîrzii ? Mai bine îl sun.

22

23

11:35 a.m. Mda. Conversația a sunat cam aşa:

Mark: Da? Darcy la telefon.

Eu : Bridget la telefon.

Mark (pauză): Aha. Ăă. Totul e în regulă?

Eu : Da. A fost plăcut aseară, nu-i aşa ? Adică, atunci cînd noi...

Mark: Da, ştiu. Splendid. (Pauză.) Tocmai stăteam de vorbă cu ambasadorul indonezian, cu preşedintele societății Amnesty International si cu subsecretarul de stat pentru comerț si industrie.

Eu: Aha. Scuze. Tocmai plecam în Leicester-shire. M-am gîndit să-ți spun, în caz

că mi se întâmplă ceva.

Mark: în caz că ți se întîmplă... Ce să ți se întîmple ?

Eu: Adică, în caz că o să... întîrzii (am încheiat eu pe un ton jalnic).

Mark: Foarte bine. Păi, ce-ar fi să mă suni si să-mi comunici timpul estimat de sosire cînd termini treaba? Grozav. La revedere.

Hmmm. Nu cred că ar fi trebuit să fac aşa ceva. Doar scrie clar în cartea *Cum să-ți iubeşti partenerul divorțat fără să-ți pierzi mințile* că singurul lucru pe care ei chiar nu-l pot suferi este să îi suni fără nici un motiv cînd sînt ocupați.

7 p.m. înapoi în apartament. Restul zilei a fost un adevărat coşmar. După o călătorie prin-tr-un trafic nebun şi pe o ploaie torențială, m-am pomenit într-un Leicestershire muiat de ploaie, bătînd la uşa unei case mari, pătrate, înconjurate de grajduri pentru cai, cu exact jumătate de oră înainte de începerea transmisiei în direct. Brusc, uşa s-a deschis şi şi-a făcut apariția un bărbat în

pantaloni de catifea reiată şi cu un pulover larg, de-a dreptul sexy.

— Hm, a făcut el în timp ce mă măsura din cap pînă-n picioare. Ai face bine să intri naibii în casă. Colegii tăi sînt în spate. Unde naiba ai fost pînă acum?

— Am fost ocupată cu un reportaj politic la cel mai înalt nivel, am zis eu cam într-o doară, în vreme ce el mă conducea într-o bucătărie plină de cîini şi diverse părți componente din mai multe şei de călărie.

Pe nepusă masă, s-a întors către mine şi m-a privit plin de furie, apoi a bătut cu pumnul în masă:

— Se zice că trăim într-o țară liberă. O dată ce ei încep să ne spună că nu putem nici să mer gem la vînătoare duminica, unde naiba o să ajungem ? Ptiu!

— Păi, la fel s-ar putea spune si despre oame nii care ar avea sclavi, nu-i aşa ? am mormăit eu. Sau despre cei care ar tăia urechile pisicilor. Atîta doar că nu mi se pare treabă de gentleman ca o mulțime de oameni şi cîini să urmărească doar pentru amuzament o mică făptură înspăimîntată.

— Ai văzut vreodată ce naiba-i face o afurisită de vulpe unei găini ? a vociferat Şir Hugo, făcîn- du-se stacojiu la față. Dacă nu le vînăm, toată regiunea va fi invadată de vulpi.

— Atunci, împuscați-le, am zis eu, aruncîn- du-i o privire fioroasă. La modul uman. Şi ur măriți altceva duminicile, mergeți, de exemplu, la curse de ogari. Agățați de o sîrmă un animal de pluş cu miros de vulpe.

— Să le împuşcăm ? Ai încercat naibii să îm- puşti vreodată o vulpe? Abia atunci o să vezi

—

naibii peste tot vulpişoare înspăimîntate, rănite şi în agonie. Auzi acolo, animal de plus. Brrr! Brusc, a înşfăcat telefonul si a format un număr.

— Finch, tîmpitule! a vociferat el. Pe cine naiba mi-ai trimis ?... o nenorocită de comunistă ? Dacă îți faci naibii iluzii că vii cu noi la vînătoare duminica viitoare, te înşeli şi...

In care moment, cameramanul şi-a vîrît capul pe uşă şi a zis morocănos:

— A, ai venit şi tu, în sfîrşit ? S-a uitat la ceas: Să nu cumva să ai impresia că ar fi fost cazul să ne anunți şi pe noi că ai venit.

— Finch vrea să vorbească cu tine, a zis Şir

Hugo.

Douăzeci de minute mai tîrziu, sub imboldul amenințării că voi fi concediată, eram călare pe un cal, gata să intru în cadru la trap şi să îi iau un interviu venerabilului Şir Nătăfleață, călare si el.

— O.K., Bridget, sîntem în direct în cincispre zece secunde, zece... Mişcă! Mişcă! Mişcă! a zbierat Richard Finch din Londra în microfonul din urechea mea, aşa că am strîns calul între genunchi, după cum fusesem instruită.

Din păcate însă, calul nu a vrut să pornească.

— Du-te! Du-te! Du-te ! Du-te! a zbierat Richard. Parcă-mi spusesei că ştii să călăreşti, ce mama dracului!

— Am spus că am talent pentru călărie, am şuierat printre dinți, împungînd disperată calul cu călcîiele.

— O.K., Leicester, prim-plan pe Şir Hugo pînă cînd idioata de Bridget află pe ce lume e... cinci... patru... trei... doi... du-te!

In acest moment, onorabilul Şir Mutră Stacojie s-a lansat într-o tiradă pro-vînătoare, în timp ce eu îmi îndesam isteric pintenii în burta calului, pînă cînd animalul s-a ridicat nevrozat în două picioare şi a intrat în cadru într-un galop cam pieziş, cu mine atîrnată de grumazul lui.

— O, futu-i mă-sa, încheie, încheie! a urlat Richard.

— Ei, şi asta e tot de aici, de pe teren. Legă tura înapoi în studio! am ciripit eu, în timp ce calul se întorcea cu spatele, pornind de-a-ndăra- telea spre cameraman.

După ce echipa de filmare a terminat de bombănit si a plecat în cele din urmă, am intrat — oripilată - în casă să-mi iau lucrurile şi mai să dau nas în nas cu onorabilul Şir Huidumă Agresivă.

— Ha! a mormăit el. Mă gîndeam eu că armă sarul ăla o să te învețe cum stă treaba. Vrei să tragi una mică ?

— Ce să trag? am întrebat nedumerită.

— O Bloody Mary.

Am rezistat imboldului năprasnic de a da imediat votca pe gît, m-am îndreptat de spate şi l-am întrebat:

— Vrei să spui că mi-ai sabotat intenționat reportajul?

— S-ar putea, a rînjit el.

— Asta e de-a dreptul dezgustător, am zis eu. Nedemn de un membru al aristocrației.

— Ha! Spirit, îmi place să aflu aşa ceva la o femeie, a zis el pe un ton gutural, după care s-a lansat în direcția mea.

— Lasă-mă-n pace! am zis eu, încercînd să mă dau la o parte din calea lui.

—

27

Pe bune. Ce i-o fi trecut prin minte? Sînt o profesionistă, nu sînt aici ca să se dea el la mine. Deşi, cred eu, treaba asta dovedeşte ce mult placi bărbaților dacă au impresia că nu umbli după ei. De ținut minte pentru altă dată.

Tocmai am intrat în casă, după ce am trecut pe la Tesco Metro, aşa că acum tîrăsc după mine opt sacose. Sînt obosită moartă. Hmmm. Cum se face că numai eu mă duc la supermarket ? E ca şi cînd aş fi simultan femeie de carieră şi soție. E de parcă aş trăi în secolul al XVII-lea… Ooo! Luminița de la robotul telefonic clipeşte.

„Bridget — era Richard Finch -, vreau să te văd în biroul meu mîine la ora nouă. înainte de şedință. Vreau să spun, la nouă dimineața, nu seara. Dimineața. Pe lumina zilei. Nu ştiu cum să mă exprim altfel ca să înțelegi. Ai grijă să vii dracului la timp."

Am impresia, după vocea lui, că e ofuscat. Sper că nu sînt pe cale să aflu că sînt în imposibilitatea de a avea un apartament drăguț, un loc de muncă drăguț si un iubit drăguț, în orice caz, o să-i spun vreo două lui Richard Finch despre noțiunea de integritate jurnalistică. Aşa. Aş face bine să pregătesc totul. Sînt aşa de obosită.

8:30 p.m. Am reuşit să-mi refac energia cu ajutorul unei sticle de Chardonnay, am dat toate catrafusele deoparte, am aprins focul în şemineu, am aprins şi luminări, am făcut o baie, m-am spălat pe cap şi m-am machiat, mi-am pus blugii negri f. sexy şi topul cu breteluțe subțiri. Hainele nu sînt foarte comode, blugii îmi intră în fund si breteluțele îmi intră în carne, dar arată bine, ceea ce e important. Căci, după cum a spus topmodelul

Jerry Hali, o femeie trebuie să fie bucătăreasă în bucătărie şi curvă în sufragerie. Sau, mă rog, în care încăpere o fi.

8:35 p.m. Urraaa ! O să am parte de o seară intimă, încîntătoare şi sexy cu paste delicioase — o cină uşoară, dar hrănitoare - la lumina luminărilor. Sînt un strălucit hibrid între o femeie de carieră şi o femeie care are un iubit.

8:40 p.m. Unde mama dracului umblă omul ăsta ?

8:45 p.m. Brrr! Ce rost are să umblu de colo-colo ca un țînțar amețit dacă el are de gînd să-şi facă apariția doar cînd îi vine pe chelie ?

8:50 p.m. Afurisitul de Mark Darcy, sînt deja de-a dreptul… Soneria. Urraaa!

Arăta superb, îmbrăcat cum era în costumul lui de serviciu, cu nasturii de sus ai cămăşii descheiați. Cum a intrat pe uşă, a trîntit diplomatul pe jos, m-a luat în brațe şi m-a răsucit într-un soi de mic dans sexy.

— Mă bucur atît de mult să te văd, a mur murat el cu gura afundată în părul meu. Mi-a plăcut la nebunie reportajul tău, eşti o călăreață fantastică.

— Termină, m-am smuls eu din brațele lui. A fost oribil.

— A fost strălucit, a zis el. De secole întregi oamenii călăresc înainte şi apoi, într-un reportaj de pionierat, o femeie singuratică schimbă pe ve cie fața - sau mai degrabă dosul - călăriei brita nice. A fost de-a dreptul novator, un real triumf.

S-a aşezat chinuit pe canapea şi a continuat:

— Sînt mort de oboseală. Afurisiții ăia de in donezieni. In accepțiunea lor, introducerea unor drepturi ale omului echivalează cu a anunța o persoană că e arestată în timp ce îi zboară creierii.

I-am turnat un pahar de Chardonnay, i l-am adus ca o stewardesă din filmele cu James Bond şi i-am spus cu un zîmbet liniştitor :

— Cina va fi gata curînd.

— Doamne sfinte, a zis el privind în jur îngrozit, de parcă s-ar fi aşteptat să descopere un detaşament al milițiilor din Extremul Orient ascuns în cuptorul meu cu microunde. Doar nu cumva ai gătit?

— Ba da, i-am răspuns indignată.

Iar eu, care-mi închipuisem că o să fie mulțumit ! Şi nici măcar un cuvînt nu pomenise despre îmbrăcămintea mea de „curvă în sufragerie".

— Vino încoace, a zis el arătînd cu mîna spre canapea. Te tachinam doar. Adevărul e că mi-am dorit dintotdeauna să fiu amantul Marthei Stewart[1].

A fost drăguț să mă cuibăresc în brațele lui pe canapea, dar chestia e că pastele erau deja pe foc de şase minute şi dacă mai stăteau mult, se flescăiau de tot.

— Stai să termin pastele, am zis eu şi m-am extras din îmbrățişarea lui.

Tocmai atunci a sunat telefonul şi m-am lansat spre el din reflex, gîndind că e el.

— Bună, Sharon la telefon. Cum mai merge cu Mark?

1. Autoare a unei cărți de bucate.

— E aici, am şoptit eu printre dinții încleştați, pentru ca Mark să nu-mi poată

citi pe buze ce spun.

— Ce?

— E... ici... am mai şuierat eu o dată, tot prin tre dinți.

— Nici o problemă, a zis Mark dînd din cap aprobator. Realizez şi singur că sînt aici. Nu cred că putem ascunde aşa ceva unul față de celălalt.

— O.K. Ascultă aici, a zis Shaz surescitată la culme. Noi nu zicem că toți bărbații înşală. Dar toți bărbații se gîndesc la asta. Bărbații au nişte nevoi fiziologice care îi incită permanent. Noi în cercăm să ne suprimăm pornirile sexuale...

— De fapt, Shaz, tocmai încercam să prepar nişte paste.

— Aaaa, aşa deci, „încercai să prepari nişte paste", da ? Sper că nu ai de gînd să te transformi într-o Persoană- Ingîmfată-Cu-Prieten. Ascultă doar ce-ți spun eu acum şi bagă bine la cap.

— Stai puțin, am zis eu, aruncînd o privire neliniştită în direcția lui Mark.

Am luat pastele de pe foc şi m-am întors la telefon.

— O.K., a continuat Shaz, la fel de suresci tată. Uneori instinctele sînt mai presus de gîn- direa logică. Un bărbat se va uita la, se va apropia de sau se va culca cu o femeie cu sînii mici dacă are deja o iubită cu sînii mari. Poate că tu nu îți închipui că varietatea este un lucru esențial, dar, crede-mă, amicul tău aşa îşi închipuie.

Mark începuse să bată darabana cu degetele pe marginea canapelei.

— Shaz...

— Stai puțin... stai puțin. E dintr-o carte care se cheamă *Ce vor bărbații.* Aşa... „Dacă ai o soră sau o prietenă foarte frumoasă, poți fi sigură că iubitul tău SE GÎNDEŞTE SĂ SE CULCE CU EA."

Pauză semnificativă. Mark începuse deja să facă gesturi nerăbdătoare mimînd tăiat-gîtul si tras-apa-la-toaletă.

— Păi, nu e de-a dreptul revoltător? Nu, că bărbații ăştia sînt...

— Shaz, pot să te sun eu mai tîrziu?

Iar acum m-am pomenit că Shaz mă acuză că sînt obsedată de bărbați tocmai eu, care ar trebui, de fapt, să fiu o feministă. Drept urmare, i-am răspuns că dacă ea însăşi e aşa de puțin interesată de bărbați, de ce citeşte o carte intitulată Ce *vor bărbații* ? Discuția pe tema bărbaților începuse să devină mult prea contradictorie, aşa că ne-am dat seama că devenea ridicolă si a rămas că ne vedem mîine.

— Ei, asta e, am zis eu voioasă şi m-am aşezat lîngă Mark pe canapea. Din păcate, a trebuit să mă ridic din nou în mare grabă, întrucît mă aşe zasem pe o cutie

goală de iaurt.

— Daaa? a zis el în timp ce mă ştergea pe fund de iaurt.

In mod sigur nu aveam atît de mult iaurt pe fund si nici nu era nevoie să mă şteargă atît de viguros, dar a fost foarte plăcut. Mmmm.

— Vrei să servim cina ? am zis eu, în strădania de a mă concentra asupra treburilor curente.

Tocmai pusesem pastele în castron şi turnasem sosul peste ele, cînd a sunat din nou telefonul. Am decis să nu mai răspund la telefon decît după ce terminăm de mîncat, dar robotul a

preluat mesajul şi s-a auzit vocea ascuțită a lui Jude: „Bridge, eşti acolo? Ridică receptorul, ri-dică-l. Hai, Bridge, te roooooooooog".

Am ridicat receptorul, iar Mark s-a plesnit tare peste frunte. Dar chestia e că Jude şi Shaz au fost drăguțe cu mine cu ani şi ani înainte de a-l cunoaşte pe Mark, aşa că, evident, nu ar fi frumos din partea mea să las robotul să răspundă.

— Bună, Jude.

Jude tocmai se întorsese de la sala de sport şi acolo, zice, citise un articol într-o revistă în care femeile nemăritate sărite de treizeci de ani erau numite „hodoroage".

— Tipul pretinde că fetele care n-ar fi ieşit cu el cînd ele aveau douăzeci şi ceva de ani ar face-o acum, dar că acum nu le mai vrea el, a zis ea cu tristețe. Cică sînt toate obsedate de ideea de a se aşeza la casa lor şi de a face copii, aşa că regula lui în materie de femei este: „nimic peste două zeci si cinci de ani".

— Ei, aş! am rîs eu cu voioşie, încercînd să-mi stăpînesc tresărirea de nesiguranță pe care o sim țeam în stomac. Asta e o prostie mare cît roata carului. Nimeni nu poate gîndi că tu eşti hodo- roagă. Gîndeşte-te doar la toți barosanii ăia de la banca comercială care te tot sună. Ca să nu-i mai punem la socoteală pe Stacey si Johnny.

— Ha! a făcut Jude, dar se simțea că se înse ninase puțin. Am ieşit cu Johnny şi cu prietenii lui de la Credit Suisse aseară. Cineva a spus o glumă despre un tip care a băut prea mult într-un restaurant indian şi a căzut cu nasul în condi mente, dar Johnny interpretează totul *ad litteram,* şi a zis: „lisuse! Ce oribil. Ştiu un tip care a

—

mîncat la un moment dat aşa de multă mîncare indiană, că s-a ales cu un ulcer duodenal!"

Rîdea. Criza trecuse în mod sigur. De fapt, nu e nimic foarte în neregulă cu ea, atîta doar ca din cînd în cînd are mici accese de paranoia. Am mai stat puțin la taclale

cu ea şi, odată încrederea în sine restabilită, m-am alăturat din nou lui Mark la masă, dar numai ca să descopăr că pastele nu ieşiseră tocmai cum intenționasem: pluteau leneş şi lipicios într-o clisă albicioasă.

— îmi place, a zis Mark, venindu-mi în ajutor, îmi plac ațele astea, îmi place laptele din castron. Mmmm.

— Crezi că ar fi cazul să comandăm o pizza? am întrebat eu, simțindu-mă un adevărat rebut si o hodoroagă.

Am comandat o pizza şi am mîncat-o în fața şemineului. Mark mi-a povestit totul despre indonezieni. L-am ascultat cu atenție şi i-am oferit părerile si sfaturile mele, pe care el le-a numit interesante şi „proaspete", apoi i-am povestit despre oribila întîlnire cu Richard Finch de mîine. Mi-a dat multe sfaturi bune în legătură cu ce aş putea obține de la această întîlnire şi cum aş putea să îi sugerez eu lui Richard o mulțime de locuri unde s-ar putea duce, în loc să mă concedieze el pe mine. După cum i-am spus, avea mentalitatea învingătorului, aşa cum fusese ea formulată în *Cele şapte reguli ale oamenilor extrem de eficienți,* cînd a sunat din nou telefonul.

— Lasă-l, a zis Mark.

— Bridget. E Jude. Ridică receptorul. Cred că am făcut ceva aiurea. Tocmai l-am sunat pe Stacey şi nu mi-a răspuns.

Am ridicat receptorul.

— Păi, poate că nu e acasă.

— Sau si-a ieşit din minți, ca tine, a adăugat Mark.

— Gura, am şuierat eu, în timp ce Jude îmi povestea totul de la cap la coadă. Uite ce e, am continuat eu. Sînt convinsă că o să te sune mîine. Şi dacă nu, mergi înapoi un pas, la stadiul *ren- dez-vous-uri\or* din *Bărbații sînt de pe Marte, femeile, de pe Venus.* El se retrage ca un gumi lastic marțian, iar tu trebuie să îl laşi să simtă atracția si să sari înapoi la rîndul tău.

Cînd am pus receptorul în furcă, Mark se uita la fotbal.

— Gumilastice şi marțieni cu mentalitatea învingătorului, a zis el rînjind la mine. Sună de parcă am fi într-o zonă de război pe tărîmul lim bajului păsăresc.

— Tu nu abordezi cu amicii chestiuni senti mentale ?

— Nu, a răspuns el în timp ce apăsa pe butonul telecomenzii şi trecea de la un meci de fotbal la altul. L-am privit fascinată.

— Vrei să faci amor cu Shazzer?

— Poftim?

— Vrei să faci amor cu Shazzer si cu Jude ?

— încîntat! Adică, pe rînd cu fiecare? Sau cu amîndouă deodată?

Fără a băga în seamă tonul lui superficial, am insistat:

— Cînd ai întîlnit-o pe Shazzer, după Crăciun, ai vrut să te culci cu ea?

— Păi, vezi tu, la vremea respectivă mă culcam cu tine.

— Dar ți-a trecut vreodată prin minte ?

— Bineînțeles că mi-a trecut prin minte.

—

— Ce? am explodat eu.

— Este o fată foarte atrăgătoare. Ar fi fost cu siguranța ciudat dacă nu mi-ar fi trecut prin cap, nu-i aşa? A surîs răutăcios.

— Dar cu Jude? am continuat indignată. Să te culci cu Jude. Ți-a trecut vreodată prin minte?

— Din cînd în cînd, în treacăt, cred că da. E legea firii, nu?

— Legea firii? Eu nu mi-am închipuit nici odată că m-aş putea culca cu Giles sau cu Nigel, de la tine de la birou.

— Nu, a murmurat el. Şi sînt sigur că nimeni nu a făcut-o vreodată. Tragic. Poate doar Jose, de la departamentul de poştă.

Tocmai terminasem de pus farfuriile în chiuvetă şi începusem să ne giugiulim pe covor, cînd a sunat din nou telefonul.

— Lasă-l, a zis Mark. Te rog - pentru numele lui Dumnezeu si al tuturor heruvimilor, serafi milor, sfinților, arhanghelilor, îngrijitorilor de norişori şi frizerilor de bărbi - lasă-l.

Beculețul de la robot clipea deja. Mark s-a dat cu capul de podea cînd vocea unui bărbat s-a auzit pe robot.

— Ăăă, bună. Sînt Giles Benwick, un prieten de-al lui Mark. Nu e cumva la tine?...

Dintr-o dată, vocea i s-a descompus :

— Problema e doar că nevastă-mea mi-a spus că vrea să ne despărțim si...

— Doamne sfinte, a zis Mark şi a înşfăcat receptorul. O expresie de panică autentică i s-a răspîndit pe față. Giles, sfinte Dumnezeule. Stai aşa... ăăă... păi... Giles, cred că ai face mai bine să vorbeşti cu Bridget.

Mmmm. Nu îl cunoşteam prea bine pe Giles, dar cred că i-am dat un sfat bun. Am reuşit să îl calmez şi să îi recomand vreo două cărți bune în domeniu. Am avut parte de o partidă încîntătoare de amor după aceea şi m-am simțit f. bine si foarte comod pe pieptul lui, si toate problemele păreau lipsite de importanță.

— Sînt hodoroagă? l-am întrebat somno roasă, în timp ce el se întindea să stingă lumi narea.

— Hodoroagă? Nu, draga mea, a răspuns el mîngîindu-mă liniştitor pe fund. Puțin cam ciu dată, poate, dar nu hodoroagă.

—

36

37

Atenţie la meduze

i MARȚI, 28 IANUARIE

Cincizeci si opt de kilograme şi şase grame, ţigări fumate în faţa lui Mark Darcy : O (f. b.), ţigări fumate într-ascuns : 7, ţigări nefumate : 47' (f. b.).

** adică aproape fumate, dar mi-am amintit că m-am lăsat de fumat, aşa că nu am fumat în mod intenţionat aceste patruzeci şi şapte de ţigări. Deci acesta nu reprezintă numărul de ţigări nefumate în întreaga lume (asta ar fi de-a dreptul ridicol, ar fi un număr mult prea mare).*

8 a.m. în apartament. Mark s-a dus la el acasă să se schimbe înainte de a merge la serviciu, aşa că am putut să-mi aprind şi eu o ţigară şi să-mi văd de dezvoltarea spirituală şi de mentalitatea mea de învingătoare gata pentru şedinţa în care aş putea să sfîrşesc prin a fi concediată. Ca urmare, acum mă străduiesc să îmi creez un soi de echilibru sufletesc si de calm şi... Brrr ! Sună la uşă.

8:30 a.m. Era Gary, muncitorul recomandat de Magda. Fir-ar al dracului, dracului, dracaracara-cului. Uitasem totalmente de el.

— A, da ! Grozav ! Bună ! Poţi să revii peste zece minute ? Tocmai făceam ceva ce nu pot întrerupe, am ciripit eu, după care m-am îndoit pur şi simplu de şale în cămaşa de noapte.

Ce-aş fi putut face de nu mă puteam întrerupe? Sex? Un sufleu? O oală de lut care nu

putea fi lăsată învîrtindu-se pentru că s-ar fi întărit într-o formă nedefinită?

Aveam încă părul ud cînd s-a auzit din nou soneria, dar de data asta cel puţin aveam haine pe mine. Am simţit împunsătura de vinovăţie a individului aparţinînd clasei mijlocii atunci cînd Gary a rînjit văzînd decadenţa unora ca mine, care trîndăvesc leneşi în pat, în vreme ce alţii, adică cei aparţinînd clasei care trudeşte din greu, s-au trezit de atîta vreme, încît pentru ei e aproape ora prînzului.

— Doreşti puţină cafea sau un ceai ? am între bat eu politicoasă.

— Mda. O ceaşcă de ceai. Patru linguriţe de zahăr, dar nu le amesteca.

L-am privit si m-am întrebat dacă nu cumva era o glumă, ceva de genul: da, fumez, dar nu trag fumul în piept.

— Ăăă, da, am zis eu, da, sigur, şi m-am apu cat să fac ceaiul, în vreme ce Gary s-a aşezat la masa din bucătărie şi şi-a aprins o ţigară. Din păcate, cînd am turnat ceaiul în ceşti mi-am dat seama că nu am nici lapte, nici zahăr.

M-a privit fără să-i vină a crede, apoi a examinat din priviri grămada de sticle goale de vin.

— Nu ai lapte şi zahăr?

— Laptele tocmai s-a terminat si, de fapt, nu cunosc pe nimeni care să pună zahăr în ceai... deşi, fireşte, e minunat să... ăăă... să pui zahăr, am încheiat eu anevoie. Dau o fugă pînă la ma gazin.

Cînd m-am întors, m-aş fi aşteptat să-şi fi scos măcar sculele din camionetă, dar

el şedea în continuare unde îl lăsasem şi a început să îmi depene o poveste lungă şi complexă despre pescuitul de

crapi într-o rezervație de lîngă Hendon. Totul a decurs cam ca un dineu de afaceri, la care toată lumea pălăvrăgeşte şi evită cu atîta grijă tema principală, încît devine chiar jenant să strici bunătate de întîlnire încîntător de socială, şi în cele din urmă tema principală rămîne neatinsă. La un moment dat, am întrerupt o anecdotă incomprehensibilă si interminabilă despre pescuit cu o întrebare:

— Aşa! Să-ți arăt ce vreau să faci pentru mine ? - dar mi-am dat seama instantaneu că am făcut o gafă teribilă şi jignitoare, căci sugeram astfel că nu mă interesează Gary ca persoană, ci doar ca muncitor, aşa că am fost nevoită să abor dez din nou anecdota cu pescuitul ca să repar gafa.

9:15 a.m. Am dat năvală la birou, speriată de moarte la gîndul că am întîrziat cinci minute, ca să constat că afurisitul de Richard Finch nu e nicăieri. Deşi, în fond, asta-i bine, am timp să-mi pregătesc temeinic defensiva. Dar, lucru absolut bizar: biroul e cu desăvîrşire pustiu! Aşadar, e limpede că, în majoritatea zilelor, cînd eu intru în panică pentru că am întîrziat şi mă gîndesc că toți ceilalți au ajuns de mult şi citesc deja ziarele, întîrzie cu toții, deşi nu chiar cît mine.

Aşa, o să îmi scriu acum toate chestiunile principale pe care o să le discut la şedință. Ca să mi le clarific perfect, cum spune Mark.

— Richard, aş fi compromis integritatea jur nalistică dacă...

— Richard, după cum ştii, eu iau foarte în serios profesiunea de jurnalist de televiziune si...

sau:

— Ce-ar fi să te mai duci şi dracului, grăsan ule...

Nu, nu. După cum spune Mark, trebuie să reflectez la ce vreau eu şi la ce vrea el şi la mentalitatea de învingător, conform instrucțiunilor din *Cele şapte reguli ale oamenilor extrem de eficienți.* Brrr.

11:15 a.m. Era Richard Finch înțolit într-un costum Galliano de culoarea zmeurei cu o căptuşeală aquamarin, galopa de-a-ndăratelea spre birou, mimînd călăria.

— Bridget! Aşa. Eşti de rahat, dar ai scăpat cu fața curată. Mahărilor de la etaj le-a plăcut reportajul tău. La nebunie. La nebunie. Avem o propunere. Mă gîndesc la fete costumate în iepu raş, mă gîndesc la Gladiator, mă gîndesc la un interviu cu un parlamentar. Mă gîndesc la Oprah Winfrey stînd de vorbă cu Jerry Springer si la *Teletubbie* şi la *Ready Steady Life-Swap*[1].

— Cum? am făcut eu indignată.

Pînă la urmă, am aflat că îşi făcuseră planul dezgustător ca în fiecare săptămînă eu să abordez o nouă profesiune, pe care să o fac de rahat în emisiune. I-am spus, fireşte, că eu sînt o ziaristă serioasă şi că nu am de gînd să mă prostituez de o asemenea manieră, iar rezultatul a fost că Richard s-a bosumflat de tot şi a zis că o să mai reflecteze el la aportul meu în acest post de televiziune, dacă am cumva vreun aport.

8 p.m. Am avut parte la birou de o zi absolut idioată. Richard Finch a încercat să mă convingă

să apar într-o emisiune îmbrăcată în pantalonaşi foarte scurți, lîngă o fotografie mărită a lui Fergie[1], îmbrăcată în costum sport. Am încercat să am mentalitate de învingător în toată povestea asta, i-am zis că sînt măgulită, dar că sînt convinsă că ar fi mai bine dacă ar folosi un fotomodel în carne si oase, cînd sexy-Matt de la grafică, regele neîncoronat al sexului, a intrat cu fotografia în mînă şi a întrebat:

— Vrei să punem filtru să îi voalăm celulita ?

— Da, da, sigur, dacă poți să faci acelaşi lucru şi pentru Fergie, a răspuns Richard Finch.

Gata. Pînă aici. I-am spus lui Richard că nu e stipulat în contractul meu de muncă să fiu umilită pe ecran şi că nici prin cap nu-mi trece să fac aşa ceva.

Am ajuns acasă tîrziu, extenuată, şi am dat peste Gary-meseriaşul, care era tot acolo, iar casa era plină de fum de pîine arsă în prăjitor, de cîrpe ude şi de reviste pescăreşti *Angler's Mail* şi *Coarse Ficherman* împrăştiate peste tot.

— Ce crezi ? m-a întrebat Gary, arătînd mîn- dru spre produsul muncii lui.

— Sînt grozave! Sînt grozave! am izbucnit eu, simțind cum gura mi se strînge într-o formă curioasă. Doar un mic amănunt. Crezi că le poți aranja ca să fie aşa, unul sub altul?

De fapt, rafturile fuseseră instalate într-o bezmetică asimetrie, cu şuruburile fixate si colo, şi colo, pe peste tot şi în altă ordine sub fiecare raft.

— Da, ăăă, păi, vezi tu, e o problemă de ca bluri electrice, că dacă găuresc peretele aici îți

1. Emisiuni de desene animate pentru copii foarte mici.

1. Sarah Margaret Ferguson, ducesa de York, fosta soție a prințului Andrew al Marii Britanii.

fac scurtcircuit în toată casa, a început Gary, moment în care a sunat telefonul.

— Alo?

— Bună, comandamentul general pentru sfa turi în amor? Era Mark, suna de pe mobil.

— Tot ce-aş putea să fac ar fi să le scot şi să pun nituri sub suporți, i-a dat înainte Gary.

— Ai pe cineva la tine? a țipat Mark, încer- cînd să se facă auzit în zgomotul traficului.

— Nu, e doar... cît pe ce să spun că e doar un muncitor, dar n-am vrut să-l jignesc pe Gary, aşa că am continuat: e doar Gary, un prieten de-al Magdei.

— Ce caută la tine?

— Sigur, o să ai nevoie de lemnărie nouă, a continuat Gary.

— Uite ce e, sînt în maşină. Vrei să vii să luăm cina în seara asta împreună cu Giles?

— M-am înțeles să mă văd cu fetele.

— O, Dumnezeule mare, probabil că o să fiu dezmembrat, disecat şi analizat din cap pînă-n picioare.

— Ba nu, n-o să fii...

— Stai aşa. Tocmai trec pe sub autostrada Westway.

Hîrş, hîrş, hîrs în aparat, apoi a continuat:

— M-am întîlnit cu prietena ta, Rebecca, zilele trecute. Pare o fată foarte drăguță.

— Nu ştiam că o cunoşti pe Rebecca, am zis cu respirația întretăiată.

Rebecca nu mi-e chiar prietenă, atîta doar că îşi face mereu apariția în barul 192 cînd sînt acolo cu Jude si Shaz. Chestia e însă că individa e alunecoasă ca o meduză. Discuți cu ea şi totul pare bine şi la locul lui, dar dintr-o dată simți că

ai fost înțepat şi nu ştii de unde ți s-a tras. Vorbeşti, să zicem, despre blugi si ea spune ceva de genul: „Păi, dacă ai celulita, cel mai bine e să porți ceva larg, stil Dolce & Gabbana" - ea are nişte coapse splendide, ca de pui de girafă -, după care schimbă vorba cu abilitate, de ca şi cum nimic nu s-ar fi-ntîmplat.

— Bridge, mai eşti la telefon?

— Unde... unde ai văzut-o pe Rebecca? l-am întrebat cu o voce pițigăiat-strangulată.

— Era la petrecerea lui Barky Thompson aseară şi s-a prezentat singură.

— Aseară?

— Da, am trecut pe-acolo la întoarcere, pentru că tu întîrziaseşi.

— Despre ce ați vorbit? am întrebat eu, conştientă de faptul că Gary rînjea la mine, cu o țigară spînzurată în colțul gurii.

— Păi... M-a întrebat despre serviciu şi mi-a spus nişte lucruri drăguțe despre tine, a zis Mark pe un ton nonşalant.

— Ce-a zis? am şuierat eu.

— A zis că ai un spirit independent... Legă tura telefonică s-a întrerupt pentru moment.

Spirit independent ? în maniera de exprimare a Rebeccăi, spirit independent e tot aia cu a spune: „Bridget se culcă cu toți şi ia substanțe halucinogene".

— Aş putea să pun o bară dedesubt si să le suspend, a început din nou Gary, de parcă nici n-as fi vorbit cu cineva la telefon.

— Ei, ar fi mai bine să te las acum, nu-i aşa, dacă ai pe cineva acolo, a zis Mark. Distracție frumoasă. Te sun mai tîrziu?

— Da, da, vorbim mai tîrziu.

—

46

47

Am pus jos receptorul, cu mintea cuprinsă de un vîrtej nebunesc de gînduri.

— I s-au aprins călcîiele după alta? a întrebat Gary într-un moment atipic şi teribil de neavenit de luciditate.

I-am aruncat o privire ucigătoare.

— Şi ce ziceai că e cu rafturile astea... ?

— Păi, dacă le vrei pe toate aliniate, va trebui să mut diblurile, şi asta ar însemna să dau jos toată zidăria, afară doar dacă nu vrei să aduc un ditamai dulapul de un metru pe doi. Dacă spuneai dinainte că le vrei simetrice, aş fi ştiut şi eu, nu ? As putea să fac toată treaba asta, fără discuție. A aruncat o privire rapidă prin bucătărie: Ai ceva de mîncare pe-aici ?

— Sînt grozave aşa cum sînt, absolut grozave, am bîlbîit eu.

— Dacă îmi faci nişte spaghete, o să...

I-am dat lui Gary o sută douăzeci de lire sterline pentru rafturile lui bezmetice, numai să-l văd odată ieşit pe uşă afară. O, Doamne, am întîrziat atît de mult! Fir-ar al dracului, iar sună telefonul ăsta.

9:05 p.m. Era tata - ceea ce era cam suspect, de regulă el o lasă pe mama să se ocupe de chestiunile care țin de comunicarea telefonică.

— Am sunat să văd ce mai faci. Vocea îi suna cam straniu.

— Fac bine, am răspuns eu îngrijorată. Dar tu ce mai faci ?

— Foarte bine, foarte bine. Sînt foarte ocupat în grădină, deşi, mă-nțelegi, nu e prea mult de făcut pe-acolo acum, în plină iarnă... Ei, cum stau treburile ?

— Bine, am răspuns. Şi cu tine, totul e bine ?

— O, da, da, perfect. Ăăă, şi la serviciu cum e? Cum e cu serviciul?

— La serviciu e bine. Vreau să spun, dezas truos, bineînțeles. Dar cu tine toate-s cum trebuie ?

— Cu mine? A, da, cum trebuie. Fireşte, cît de curînd o să vină şi fulguşorii de zăpadă, fulg, fulg, fulguleț. Şi toate sînt bine cu tine?

— Da, bine. Cu tine cum stau lucrurile? După încă vreo cîteva minute de conversație

ca o placă stricată, am întrezărit capătul tunelului :

— Ce face mama?

— Ăăă. Păi, ea... ea...

S-a lăsat o tăcere lungă, dureroasă.

— Pleacă în Kenya. Cu Una.

Partea cea mai proastă în povestea asta este că idila ei cu Julio, operatorul portughez, a început tot aşa, cînd s-a dus data trecută cu Una în vacanță.

— Te duci şi tu ?

— Nu, nu, a izbucnit tata. N-am nici un chef să stau pe te miri unde şi să mă aleg cu un cancer de piele în vreun sălaş mizer, sorbind dintr-un pahar de pina colada şi holbîndu-mă la dansa toarele fără sutien din vreun trib de pe acolo care fac avansuri unor boşorogi libidinoşi lîngă masa pe care se află deja micul dejun de a doua zi.

— Te-a întrebat dacă vrei să mergi şi tu?

— Ăăă. Păi, de fapt, nu. Maică-ta ar putea să spună că e majoră, vaccinată, că banii noştri sînt şi banii ei şi că ar trebui să aibă dreptul să exploreze lumea şi propria-i personalitate cînd vrea ea.

—

— Ei, da, cîtă vreme nu explorează altceva, am zis eu. Te iubeşte, tată. Doar ai văzut şi tu... cît pe ce să zic „data trecută", dar am schimbat-o în: de Crăciun. Avea nevoie doar de divertisment.

— Ştiu, dar, Bridget, mai e şi altceva. Altceva, de-a dreptul îngrozitor. Poți să aştepți puțin?

Am aruncat o privire la ceas. Ar fi trebuit să fiu deja la barul 192 şi nu apucasem să le anunț pe Jude şi pe Sbaz că vine şi Magda. A încerca să faci pace între nişte oameni aflați pe poziții opuse în chestiunea căsniciei e o sarcină delicată şi în condiții normale, darămite acum, cînd Magda tocmai a făcut un copil. Şi mi-era şi că nu o să pice tocmai bine pentru moralul lui Jude.

— îmi pare rău că te-am lăsat să aştepți, am închis doar uşa. Tata se întorsese la aparat. Ei, în orice caz, a continuat el pe un ton conspirativ, am auzit-o pe maică-ta vorbind ieri la telefon cu cineva. Cred că vorbea cu un funcționar de la hotelul unde o să stea în Kenya. Şi a zis... a zis...

— Ei hai, hai, e-n regulă. Ce-a zis?

— A zis: „Nu vrem gemeni si să aibă neapărat peste un metru jumate. Doar venim acolo să ne distrăm".

lisuse Hristoase.

— Cum - săracul tata, aproape că plîngea -, chiar trebuie să stau cu mîinile-ncrucişate, în timp ce propria mea nevastă îşi angajează un gigolo pentru vacanță?

Pentru moment am rămas fără replică. Sfaturile pentru propriul tată în chestiunea posibilei angajări de către propria mamă a unui gigolo nu constituiau tema vreunuia dintre tratatele pe care le citisem.

în cele din urmă, am reuşit să îl ajut pe tata să îşi recapete respectul de sine, sugerîndu-i ca, un

timp, să păstreze o distanță discretă, înainte de a aborda subiectul cu pricina într-o discuție matinală cu mama, sugestie pe care eu una ştiu sigur că nu aş urma-o în nici un caz.

Eram de-acum într-o întîrziere incalculabilă. I-am explicat lui tata că Jude traversa şi ea un fel de minicriză personală.

— Bine, bine, hai, du-te ! Vorbim cînd ai timp. Nu-ți face griji! a zis el cu veselie forțată. Aş face bine să ies în grădină acum, cît stă ploaia. Vocea îi suna straniu, parcă dată cu încetinitorul.

— Tată, i-am spus, e ora nouă seara. Şi sîntem în miez de iarnă.

— A, da, a răspuns. Foarte bine. Atunci aş face mai bine să beau un pahar de whisky.

Sper că totul o să fie în regulă cu el.

MIERCURI, 29 IANUARIE

Cincizeci si nouă de kilograme şi patruzeci şi două de grame (brrr ! Dar asta e, probabil, din cauza butoiului de vin aflător în propriul stomac), țigări l (f. b.), locuri de muncă: l, apartamente: l, iubiți: l (treabă bună In privința asta în continuare).

5 a.m. Nu mai beau în veci, cîte zile-oi avea.

5:15 a.m. Toată seara de ieri îmi vine înapoi pe gît, din păcate în valuri.

După ce am gonit prin ploaie de mi-a ieşit sufletul, am ajuns la barul 192 şi am constatat că Magda nu sosise încă, slavă Domnului, iar Jude era deja cu capsa pusă, cu gîndurile ca un bulgăre de zăpadă în plină rostogolire, făcînd din țintar

armăsar pe chestia unor mici incidente, exact aşa cum ni se atrăgea atenția în cartea *Nu te enerva din orice.*

— N-o să am niciodată copii, se smiorcăia ea, cu privirile pierdute în zare. Sînt o căzătură. Tipul ăla zice că femeile sărite de treizeci de ani nu sînt decît nişte

ovare pulsînde pe două pi cioare.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! a pufnit Shaz şi a întins o mînă după paharul ei de Chardonnay. Nu ai citit *Contraatacul* ? Tipul nu e decît un golan imoral care hărțuieşte femeile, care promovează o mentalitate englezească tipică clasei mijlocii, pentru a menține femeile la stadiul de sclave. Sper că o să chelească prematur.

— Dar cît e de probabil să mai cunosc acum pe cineva, şi cînd mai am eu timp să am o relație şi să îl conving că vrea un copil? Pentru că băr bații nu vor niciodată copii înainte de a-i avea.

Aş vrea ca Jude să nu mai vorbească în public despre ceasul biologic care abia mai ticăie. Sigur, în particular, oricine îşi face griji în această privință, prefăcîndu-se pe cît posibil că această nedemnă situație nu ar exista. Dar a trăncăni în gura mare despre asta în barul 192 nu face decît să-ți provoace o veritabilă panică şi să-ți dea senzația că eşti un clişeu ambulant.

Din fericire, Shaz a intervenit:

— Mult prea multe femei îşi irosesc tinerețea făcînd copii la douăzeci, la treizeci sau chiar la patruzeci de ani, în loc să se concentreze asupra propriei cariere, a mormăit ea. Uită-te numai la femeia aia din Brazilia care a făcut un copil la şaizeci de ani.

— Urraa! am izbucnit eu. Nimeni nu vrea să facă vreodată copii, copilul e veşnic chestia aia pe care ai de gînd să o faci peste doi sau trei ani, mai încolo!

— Ei, aş, a replicat Jude morocănoasă. Magda zice că şi după ce Jeremy şi cu ea erau căsătoriți, de cîte ori pomenea ea despre copii, el se bosumfla si-i zicea că prea ia lucrurile în serios.

— Cum, chiar şi după ce se căsătoriseră? s-a minunat Shaz.

— Da, a răspuns Jude, după care şi-a înhățat geanta şi a plecat la toaletă cu fruntea sus.

— Am o idee grozavă pentru ziua lui Jude, şi-a dat Shaz cu părerea. Ce-ar fi să îi dăm un ovul de-al ei propriu, înghețat?

— Şşşt, am chicotit eu. Nu crezi c-ar fi cam greu să fie surpriză ?

Tocmai atunci a intrat Magda - într-un moment de-a dreptul nepotrivit, întrucît: a) încă nu apucasem să le previn pe fete şi b) am avut parte de şocul vieții mele zărind-o, pentru că nu o mai văzusem pe Magda după ce născuse al treilea copil şi burta nu îi scăzuse încă. Purta o bluză elegantă aurie şi o bentiță de catifea tot aurie pe cap, într-o discrepanță de neignorat cu hainele sport, lejere ale tuturor celor din bar.

Exact cînd îi turnam Magdei un pahar de Chardonnay, a reapărut Jude, s-a uitat de la burta Magdei la mine şi a tras o strîmbătură spre mine.

— Bună, Magda, a zis ea nepoliticoasă. Cînd naşti ?

— Am născut fetița acum cinci săptămîni, a răspuns Magda şi bărbia a început să-i tremure.

Ştiam eu că era o greşeală melanjul ăsta de diferite specii de prieteni, ştiam prea bine.

52

53

— Par chiar aşa de grasă? mi-a şoptit Magda de parcă Jude şi Shaz reprezentau forța inamică.

— Nu, arăți grozav, am zis eu. Strălucești.

— Zău? a zis Magda şi s-a înseninat. Doar că durează ceva timp să mă... dezumflu, înțelegi tu... Şi să ştii că am avut şi mastită...

Jude şi Shaz s-au schimonosit. De ce fac Femeile Căsătorite si Ingîmfate treburi din astea, de ce?

M-am lansat într-o serie de bancuri despre țoale, cusături, efuziuni sentimentale, otrăvuri si Dumnezeu mai ştie ce, în strădania disperată de a mai relaxa atmosfera cu ceva baliverne sociale agreabile.

— Ei, oricum, îi dădea Magda înainte, gîlgîind din paharul cu Chardonnay şi zîmbindu-le tutu ror cu gura pînă la urechi, ca scăpată din puş cărie, Woney zicea să pun vreo două frunze de varză în sutien - neapărat varză de Savoy - si cică după vreo cinci ore se trage puroiul. Sigur, e cam scirbos, cu sudoarea, cu laptele şi cu puroiul care se tot scurge. Iar Jeremy se cam zbîrleşte la mine că mă bag în pat cu hemoragia aia acolo jos şi cu un sutien plin de frunze, dar mă simt aşa de bine acum! Am folosit deja o varză întreagă!

S-a lăsat o tăcere mormîntală. Am aruncat îngrijorată o privire împrejurul mesei, dar Jude părea să se fi înveselit dintr-o dată, si-a netezit topul marca Donna Karan, dînd la iveală imaginea surprinzătoare a unui inel prins în buric si a unui stomac perfect plat, în vreme ce Shazzie îşi ajusta sutienul plinuț.

— Ei, în fine. Am vorbit destul despre mine. *Voi* cum o mai duceți? a întrebat Magda şi întrebarea ei suna ca într-una dintre cărțile alea

cărora li se tot făcea reclamă în ziare, cu fotografia ciudată unui bărbat de prin anii '50 şi un titlu dedesubt: GHIDUL CONVERSAȚIEI PENTRU ÎNCEPĂTORI, Ce mai face Mark?

— El face *minunat,* am răspuns eu. Mă face să mă simt atît de... Jude şi Shazzer schimbau între ele priviri semnificative. Mi-am dat seama că par cam infatuată, aşa că am virat rapid: Atîta doar că...

— Ce? a vrut să ştie Jude şi s-a aplecat să audă mai bine.

— Probabil că nu e nimic grav. Dar m-a sunat astă seară şi mi-a spus că s-a întîlnit cu Rebecca.

— POFTIIIIM?a explodat Shazzer. Cum pizda mă-sii îndrăzneşte să facă una ca asta? Unde?

— La o petrecere, aseară.

— Dar ce căuta el la o petrecere aseară? a ţipat Jude. Cu Rebecca şi fără tine?

Urraaa ! Exact ca pe vremuri. Am analizat cu mare atenţie tonul întregii convorbiri telefonice, simţămintele mele legate de faptul că el venise direct *de la petrecere* la mine acasă, dar nu pomenise nimic despre petrecere şi nici despre Rebecca decît după *douăzeci ţi patru de ore,* precum şi posibila semnificaţie a acestor aspecte.

— E boala aia de-i zice menţionită acută, a spus Jude.

— Şi ce e aia ? a întrebat Magda.

— Păi, ştii tu, cînd menţionezi întruna nu mele cuiva fără să fie de fapt nevoie. Ca de exemplu: „Rebecca zicea asta", sau „Rebecca are o maşină din aia".

Magda a tăcut brusc. Ştiam prea bine de ce. Anul trecut îmi tot spunea că are impresia că e

ceva în neregulă cu Jeremy. In cele din urmă a aflat că se încurcase cu o fată din centrul Londrei. I-am întins o ţigară Silk Cut.

— Ştiu exact ce vrei să spui, a zis ea şi şi-a vîrît ţigara între buze, adresîndu-mi un zîmbet de mulţumire. Dar cum se face că vine mereu la tine acasă? Parcă ştiam că are ditamai vila prin Holland Park.

— Păi da, are, dar se pare că preferă să...

— Hmmm, a făcut Jude. Ai citit cartea *Viaţa alături de un bărbat care nu vrea să aibă obli gaţii?*

— Nu.

— Să treci pe la mine după ce plecăm de aici. O să-ţi arăt.

Magda s-a uitat la Jude ca Piglet care spera să fie luat şi el la plimbare împreună cu Pooh şi Tigger[1]. '

— Probabil că tot ce vrea e să nu se ducă la cumpărături şi să scape de făcut curat, a zis ea cu entuziasm. Nu am văzut niciodată un bărbat, oricît de evoluat s-ar pretinde, care să nu fie con vins în sinea lui că o femeie trebuie să aibă grijă de el cum a avut şi maică-sa grijă de taică-său.

— Aşa e, a mîrîit Shazzer, la care chipul Magdei a strălucit de plăcere.

Din păcate, conversația s-a mutat imediat la faptul că americanul lui Jude nu i-a răspuns la mesajele telefonice, şi atunci Magda a dat iar în gropi.

— Zău aşa, Jude! a zis ea. Nu înțeleg cum poți tu să te descurci cu devalorizarea rublei şi să primeşti ovații la scenă deschisă de la întreaga

1. Personaje de desene animate. 56

bursă de valori, ca pe urmă să ajungi într-un hal fără hal din cauza unui tîmpit de bărbat.

— Păi, vezi tu, Mag, i-am explicat eu strădu- indu-mă să netezesc asperitățile, e mai uşor să te descurci cu rubla decît cu un bărbat. Măcar rubla are nişte reguli clare şi precise de com portament.

— Cred că ar trebui să laşi lucrurile aşa cum sînt vreo două zile, a zis Shaz cu un aer gînditor. încearcă să nu-ți bați capul peste măsură cu chestia asta, şi cînd în sfîrşit o să sune, fii calmă, lasă impresia că eşti foarte ocupată şi spune-i că nu ai timp de taclale.

— Stați puțin, a dat iar Magda cu bîta-n baltă. Dacă vrei să vorbeşti cu el, ce rost are să aştepți trei zile şi pe urmă să-i spui că nu ai timp de taclale? De ce nu îl suni *tu* pe el?

Jude şi Shazzer s-au uitat la ea cu gura căscată, nevenindu-le a-şi crede urechilor propunerea nebunească avansată de această Persoană Căsătorită îngîmfată. Oricine ştie că Anjelica Huston nu l-a sunat în viața ei pe Jack Nicholson şi că bărbații nu suportă să nu aibă ei inițiativa.

Toată conversația a mers din rău în mai rău, pentru că Magda îi dădea înainte cu convingere, spunînd ce frumos o să fie cînd Jude va întîlni bărbatul potrivit şi că totul se va petrece „lin, precum frunzele care se desprind toamna din copaci". La ora zece şi jumătate Magda a sărit în picioare şi a anunțat:

— Gata, trebuie să plec! Jeremy se întoarce acasă la unsprezece!

— De ce a trebuit să o inviți pe Magda? m-a întrebat Jude în secunda în care Magda a ieşit din raza auditivă.

57

— Se simțea singură, am explicat eu pe un

ton jalnic.

— Da, vezi să nu. Poate pentru că a fost ne voită să petreacă două ore de una singură, fără Jeremy, a zis Shazzer.

— Nu poate sta cu fundu-n două luntrii. Nu poate să facă parte din Familia Celor Căsătoriți şi îngîmfați şi pe urmă să se vaite cît o ține gura că nu face parte din Familia Celibatoidelor Urbane, a fost de părere Jude.

— Vă spun eu, dacă fata asta s-ar pomeni azvîrlită în vîrtejul *rendez-vous-urilor* moderne, ar fi mîncată de vie, a murmurat Shaz.

— ALARMĂ, ALARMĂ, ALARMĂ, REBECCA, a făcut Jude ca înaintea unui atac

nuclear.

I-am urmărit direcția privirii pînă afară, unde se vedea un jeep Mitsubishi care trăgea pe dreapta, vizavi de bar, si în care se zărea Rebecca: o mînă pe volan şi cealaltă pe telefonul mobil de

la ureche.

Rebecca şi-a extras din maşină picioarele lungi, dîndu-şi ochii peste cap în direcția unei maşini care avusese obrăznicia de a trece pe stradă tocmai cînd ea vorbea la telefon, a traversat strada fără a acorda nici o atenție maşinilor care rulau, drept care acestea au fost nevoite să oprească brusc, cu scrîşnete prelungi de frîne, a făcut o mică piruetă ca pentru a le spune „Ia mai du-ceți-vă cu toții dracului, ăsta e spațiul meu personal", după care s-a izbit în plin de o femeie din acelea fără adăpost care umblă cu un cărucior după ele şi a pornit mai departe fără să o blagoslovească pe biata femeie măcar cu o privire.

A dat năvală în bar şi cu o mişcare anume si-a dat peste cap părul lung, în aşa fel încît să-i cadă imediat la loc, ca o cortină strălucitoare, vălurită.

— Bine, hai că trebuie să fug. Te iubesc! Pa! a zis în telefonul mobil.

— Bună, bună, iie-a spus ea şi ne-a sărutat pe toate, apoi s-a aşezat şi a făcut semn chelnerului să îi aducă ceva de băut. Cum merg treburile? Bridge, cum mai merge cu Mark? îmi închipui că eşti foarte mulțumită că ai şi tu în sfîrşit un prieten.

„în sfîrşit." Brrr. Prima meduză a serii.

— Nu-i aşa că eşti în al nouălea cer? a ciripit ea duios. Are de gînd să te ia la dineul oficial al Societății Avocaților de vineri ?

Mark nu îmi spusese nimic despre vreun dineu la Societatea Avocaților.

— A, pardon, am gafat cumva? a zis Rebecca. Sînt sigură că e vorba doar de o scăpare din partea lui. Sau poate consideră că nu ar fi corect pentru *tine.* Dar eu cred că te-ai descurca bine. O să creadă probabil cu toții că eşti foarte drăguță.

Cum a remarcat şi Shazzer după aceea, Rebecca semăna nu atît cu o meduză, cît mai degrabă cu corabia portugheză[1]. Pescarii o înconjurau cu bărcile lor şi *se* străduiau să o tîrască la mal.

Rebecca s-a avîntat apoi spre o destinație sau alta, pe unde avea de mers, iar noi trei am sfîrşit în apartamentul lui Jude.

— „Bărbatul care nu vrea să aibă obligații nu te vrea pe teritoriul lui", citea Jude cu glas tare, în timp ce Shaz freca de zor caseta video cu

1. *Physalia physalis,* un fel de meduză cu diametrul de 30 cm şi filamente prehensibile de 50 m lungime care trăieşte în Marea Mediterană, Oceanul Pacific, Oceanul Atlantic şi Oceanul Indian.

Mlndrie şi prejudecată[1]*,* căutînd secvența în care Colin Firth sărea în lac.

— „Ii place să vină în turnul tău, ca un cavaler rătăcitor fără nici un fel de obligații. Apoi se în toarce la castelul lui. Acolo poate primi şi poate da oricîte telefoane fără ca tu să afli despre ele. Ele îşi păstrează casa - şi propria-i persoană - pentru sine."

— Foarte adevărat, a murmurat Shaz. O.K., haideți, acuşi sare în lac.

Am amuțit tustrele şi l-am urmărit pe Colin Firth ieşind ud leoarcă din lac, cu cămaşa aceea albă prin care i se vedea pieptul. Mmm. Mmmm.

— Ei, şi tu, am zis eu pe un ton defensiv. Mark nu e un Bărbat-Care-Nu-Vrea-Să-Aibă-Obligații - doar a mai fost însurat.

— în acest caz, poate crede că eşti un fel de „Umbrelă de Vreme Rea", a venit părerea lui Jude, în acompaniamentul unui sughiț.

— Ticălosul! a bolborosit Shazzer. Ticăloşi afurisiți. lo-te, dom'le, ce chestie!

M-am tîrît în cele din urmă spre casă şi m-am lansat plină de speranță spre telefon, dar m-am oprit dezamăgită. Beculețul roşu de la robot nu clipea. Mark nu sunase. O, Doamne, s-a făcut deja şase dimineața si trebuie să mai apuc să dorm un pic.

1. Serial tv britanic, realizat de BBC după romanul omonim de Jane Austen, in care rolul lui Mr. Darcy este interpretat de Colin Firth, actorul care interpretează rolul lui Mark Darcy în filmele realizate după romanele lui Helen Fielding, *Jurnalul lui Bridget Jones* şi *La limita rațiunii.*

8:30 a.m. De ce nu m-a sunat? De ce? Hmmm. Sînt o femeie super-rafinată, calmă, receptivă şi cu simț de răspundere. Conştiința mea de sine depinde doar de mine însămi şi nu de... Ia stai puțin. Poate nu funcționează telefonul.

8:32 a.m. Tonul pare normal, dar o să sun de pe mobil, să verific. Dacă nu merge, s-ar putea ca totul să fie în regulă.

8:35 **a.m.** Hmmm. Telefonul merge. Bine, dar spusese că o să mă sune în mod sigur asea... O, ce bine, sună telefonul!

— O, bună, dragă. Sper că nu te-am trezit, da? Era tata. Instantaneu m-am simțit prost,

pentru că sînt o fiică îngrozitoare şi egoistă, pe care o interesează mai mult o relație amoroasă avînd o vechime de abia patru săptămîni, decît căsnicia de trei decenii a părinților, aflată sub semnul întrebării din cauza unor gigolo kenyeni negemeni şi nu mai scunzi de un metru jumate.

— Ce s-a întîmplat?

— Totul e-n regulă, a rîs tata. Am vorbit cu ea după discuția aceea telefonică şi... hopa, uite-o că vine!

— Zău aşa, dragă, nu ştiu de unde-i vin lui taică-tău toate ideile astea trăsnite. Vorbeam despre paturi!

Am zîmbit. Evident, tata şi cu mine aveam nişte minți bolnave.

— Ei, a continuat ea, proiectul călătoriei avansează. Plecăm pe opt februarie, în Kenya! îți dai seama ! Ooo, ştiai? Julie Enderbury e gra- viduță din nou.

— Uite ce e, mamă, chiar că trebuie să plec...

—

60

61

De ce au oare mamele hachița asta cu telefonul: imediat ce le spui că trebuie să pleci, mintea le cloceşte instantaneu nouăsprezece lucruri total insignifiante pe care trebuie neapărat să ți le debiteze exact în minutul acela.

— Da, e al treilea copil, a zis ea pe un ton acuzator. A, încă ceva, Una şi cu mine ne-am hotărît să înotăm prin Internet.

— Cred că se spune „a naviga" pe Internet, dar eu trebuie să...

— înot, navighez, plutesc, ce contează, dra gă? Merle şi Perei val se pricep. Ştii si tu, el a fost şeful secției de chirurgie reparatorie de la spitalul Northampton. Ei, vii cu Mark la noi de Paşti ?

— Mamă, trebuie neapărat să plec acum, o să întîrzii la serviciu! am zis eu. în cele din urmă, după încă zece minute în care am ascultat pro bleme insignifiante, am reuşit să scap de ea şi m-am lăsat uşurată la loc pe pernă. Faptul că mama poate naviga pe Internet şi eu nu mă face să mă simt cam prost. Eu fusesem cît pe ce să mă abonez, dar o firmă pe nume GBH mi-a trimis din greşeală 677 de fițuici de reclamă identice si de atunci nu am reuşit să mai înțeleg nimic din poveştile alea.

) Joi, 30 IANUARIE

Cincizeci sz *nouă de kilograme şi patruzeci şi cinci de grame (alarmă : pantalonii dantelați au început să îmi intre în carne), încîntători chiloței sexy probați astăzi: 17, chiloței cumpărați, care îmi slnt îngrozitor, înspăimântător de mici : l, iubit : l (dar asta depinde în totalitate de succesul cu care ascund noii chiloței înspăimîntdtori).*

***9* a.m. La Coins Cafe. Bînd o cafea.** Urraaa! Totul e grozav. Tocmai m-a sunat! Se pare că m-a sunat aseară, dar nu a lăsat mesaj pentru că voia să sune mai tîrziu, dar mai tîrziu a adormit. Mi s-a părut cam suspect, dar m-a invitat mîine la chestia aia cu avocați. Iar Giles, de la biroul lui, cică i-a spus că am fost foarte drăguță cu el la telefon.

9:05 a.m. E cam înspăimântătoare chestia cu avocații. Se cere țol festiv. L-am întrebat pe Mark ce se aşteaptă de la mine, dar el a zis:

— O, nimic. Nu-ți face griji. O să stăm doar la masă şi o să cinăm cu nişte indivizi de la mine de la serviciu. Sînt doar nişte amici de-ai mei. O să te placă foarte mult.

9:11 a.m. „O să te placă foarte mult." Simt: e o înțelegere tacită că va fi ca un fel de examen. Aşa că e important să fac impresie bună.

9:15 a.m. Aşa, voi aborda o atitudine pozitivă în privința asta. Voi fi superbă:

elegantă, plină de viață, îmbrăcată super. Vai de mine! Nu am rochie lungă. Poate îmi împrumută Jude sau Magda una. Aşa:

Numărătoarea inversă pînă la dineul Societății Avocaților Ziua întîi (azi).

Plan culinar:

1. Mic dejun: suc de fructe, care va conține: portocale, banane, pere, pepene galben sau alte fructe de sezon. *(Nota bene* — ceaşca de

cappuccino de dinaintea micului dejun şi croissantul au fost deja consumate.)

2. Gustare: fructe, dar nu chiar înaintea prîn- zului, pentru că enzimele au nevoie cam de o oră să se digere.

3. Prînz: salată cu proteine.

4. Gustare: țelină sau broccoli. Mă voi duce la sala de sport după serviciu.

5. Gustare după antrenament: țelină.

6. Cina : pui la grătar si legume la abur.

6 p.m. Plec de la serviciu. O să mă duc pe

seară cu Magda să cumpărăm lenjerie de corp, ca să-mi rezolv problemele legate de siluetă pe termen scurt. Magda o să-mi împrumute nişte bijuterii şi o rochie lungă bleumarin, foarte elegantă, care, zice ea, are nevoie de „o mînă de ajutor", si se pare că toate starurile de cinema poartă lenjerie care strînge silueta la premiere. Ceea ce înseamnă că nu mă mai pot duce la sala de sport, pentru că pe termen scurt e mult mai important să porți nişte corsete zdravene decît să faci antrenamente la sala de sport.

Şi, de asemenea, am hotărît să nu mai fac doar vizite sporadice la sala de sport şi să mă pun pe un program serios de antrenamente, care să înceapă de mîine cu o analiză a obiectivelor fitness. Evident, nu mă pot aştepta ca trupul să mi se transforme la modul semnificativ înaintea dineului cu pricina, tocmai de aceea şi vreau să mă duc la cumpărături, cel puțin o să fie plăcut. O, sună telefonul.

6:15 p.m. Era Shazzer. I-am expus rapid programul premergător dineului avocaților (inclusiv

nefericita opțiune cu privire la meniul prînzului, care ar consta dintr-o pizza), dar cînd am pomenit despre fitness, am avut senzația că scuipă în telefon.

— Nu face una ca asta, mi-a şoptit cu un aer lugubru.

Se pare că Shaz îndurase şi ea o analiză din asta, din partea unei femei enorme, ca scăpată din serialul *Gladiatorii,* cu un păr roşu sălbatic, pe care o chema „Carborundum" şi care a pus-o să stea în fața unei oglinzi în mijlocul sălii de sport şi a urlat la ea: „Grăsimea de pe fund ți-a alunecat în jos şi a împins grăsimea de pe pulpe pînă a ajuns pe părțile laterale şi arată ca nişte saci agățați de şaua calului".

Nu pot să sufăr genul de femeie din serialul *Gladiatorii.* Tot am impresia că într-o bună zi serialul ăsta o să scape de sub control, că gladiatorii o să devină canibali şi producătorii o să înceapă să arunce cu creştini în groapa cu fiare â la Carborundum şi alte asemenea. Shaz zice că trebuie neapărat să anulez vizita pentru analiza fitness, dar problema mea e că, dacă ceea ce zice Carborundum este just şi grăsimea se comportă de o asemenea manieră alunecăcioasă, ar trebui să fie posibile modelarea şi diluarea grăsimii existente, conferindu-i-se forme mai atrăgătoare -sau chiar complet diferite, după caz. Nu pot să nu mă întreb dacă, în cazul în care as putea să îmi distribui propria grăsime după dorință, aş mai vrea să reduc cantitatea totală. Cred că aş prefera să am nişte sîni şi nişte şolduri enorme şi o talie minusculă. Dar nu ar trebui oare redusă prea multă grăsime în acest caz ? Şi unde s-ar putea redistribui excesul ? Ar fi chiar aşa de urît să am

64

65

nişte tălpi sau nişte urechi mari şi grăsalane, dacă restul corpului ar fi perfect ?

— Buze groase, în general, ar fi acceptabil, a fost de părere Shazzer, dar nu şi... vocea ei a coborît pînă a devenit o şoaptă dezgustată: ...nu şi cele de jos.

Brrr. Uneori Shazzer reuşeşte să fie de-a dreptul scabroasă. Aşa. Trebuie să o iau din loc. Mă întîlnesc cu Magda la magazinul Marks & Sparks la şase şi jumătate.

9 p.m. M-am întors acasă. Experiența de astăzi, de la cumpărături, ar putea fi perfect descrisă prin cuvîntul „educativă". Magda mi-a tot vînturat prin față nişte izmene enorme, oribile.

— Ei, hai, Bridget, asta-i noua linie în materie de desuuri-corset! Gîndeşte şi tu la spiritul anilor '70, la jartierele şi portjartierele din vremea aia, a insistat ea, prezentîndu-mi un fel de set din lycra negru, ca de ciclist-ucigaş-în-serie, compus din nişte pantalonaşi scurți, o platoşă si un sutien

țeapăn.

— Nu port eu aşa ceva, am şuierat. Pune-le la

loc pe raft.

— De ce nu?

— Dacă cineva, mă-nțelegi, le simte pe de desubt?

— Zău aşa, Bridget. Desuurile lycra au şi ele o anume funcțiune de îndeplinit. Atunci cînd porți la serviciu o fustiță scurtă sau nişte pantaloni, de exemplu, vrei să prezinți nişte curbe atrăgătoare ale corpului. Doar n-o să-ți simtă nimeni desuu- rile la serviciu, nu?

— Mai ştii, poate o să le simtă, am replicat eu pe un ton defensiv, cu gîndul la cele ce se

petreceau în lift, la serviciu, cînd îl aveam ca „prieten" pe Daniel Cleaver - dacă relația aceea de coşmar cu un iresponsabil ca el poate fi descrisă ca fiind de „prietenie".

— Ce zici de ăştia ? am întrebat plină de spe ranță si am arătat spre un compleu negru, superb din material ca de dres, chiloțel şi sutien.

— Nu! Nu! Sînt exact stilul anilor '80. Asta îți trebuie ție, a zis ea şi a luat de pe raft ceva care arăta cam ca salopeta de flanea pe care o poartă uneori mama.

— Şi dacă-ți bagă cineva mîna pe sub fustă ?

— Bridget, eşti incorigibilă, a zis ea cu glas tare. Tu te scoli în fiecare dimineață cu gîndul că la un moment dat un bărbat o să-ți bage mîna din întîmplare pe sub fustă ? Nu ai chiar nici un fel de control asupra vieții tale sexuale?

— Ba da, am, i-am răspuns sfidător si am por- nit-o spre cabina de probă cu un maldăr de pantaloni țepeni în brațe.

Am sfîrşit prin a mă căzni să mă îndes silnic într-o teacă neagră ca de cauciuc, care mi se termina cam pe sub piept şi mi se tot rula în sus si-n jos ca un prezervativ de proastă calitate.

— Ce mă fac dacă Mark mă vede în el sau îl simte pe mine ?

— Doar nu vă duceți în vreun bar de la peri ferie ca să vă giugiuliți. Mergeți la un dineu oficial, unde el trebuie să facă impresie bună cole gilor. La asta o să se gîndească, nu cum să te pipăie pe tine.

Nu prea cred eu că Mark se gândeşte vreodată cum să facă impresie bună cuiva, pentru că are foarte mare încredere în sine. Dar Magda are dreptate în privința desuurilor. Omul trebuie să

fie în pas cu vremurile, nu să rămînă închistat în concepte vechi şi înguste privind lenjeria intimă. Aşa, trebuie să mă culc devreme. Am oră la sala de sport la opt dimineața. De fapt, cred că întreaga mea personalitate suferă o schimbare de proporții cosmice.

VINERI, 31 IANUARIE

Cincizeci şi nouă de kilograme, unități de alcool[1] : 6 (2), țigări : 12 (0), calorii : 4 284 (l 500), minciuni spuse expertului de fitness (14).*

** Cifrele din paranteze reprezintă informațiile date expertului de fitness.*

9:30 a.m. Tipic pentru genul ăsta de club sportiv : antrenorii au voie să se comporte ca doctorii, fără însă a respecta vreun jurămînt hipocratic.

— Cîte unități de alcool consumi săptămînal ? m-a întrebat un expert tinerel,

gen Brad Pitt, pe care îl chema Rebel, în timp ce eu stăteam în fața lui în sutien şi pantaloni şi mă chinuiam să-mi sug burta.

— între paisprezece şi douăzeci şi una, am mințit eu cu seninătate, la care el a avut insolența să tresară.

1. In Marea Britanie, o unitate de alcool este echivalentă cu 10 ml alcool pur (etanol). Aceasta înseamnă că, de exemplu, un litru de vin (aprox. 12% concentrație alcoolică) conține aprox. 12 unități de alcool, în timp ce un litru de bere (aprox. 5% alcool) conține aprox. 5 unități de alcool.

— Şi fumezi?

— M-am lăsat, am tors eu gingaş.

Cînd a auzit-o şi pe-asta, Rebel a aruncat o privire semnificativă spre geanta mea, din care, mă rog, se ițea un pachet de Silk Cut Ultra. Şi ce-i cu asta ?

— Cînd te-ai lăsat? m-a întrebat el cu seve ritate şi a început să scrie la calculator ceva care urma fără îndoială să meargă direct la guvern, ca să fiu expediată direct într-o tabără militară la prima amendă auto.

— Astăzi, am răspuns eu cu fermitate.

în cele din urmă, Rebel mi-a măsurat grăsimea cu nişte cleşti.

— Acum fac nişte semne ca să văd ce măsor, a zis el cu un aer autoritar şi a început să-mi de seneze pe corp fel şi fel de cerculețe şi cruciulițe cu un marker. Se ia dacă freci cu puțin spirt.

Pe urmă a trebuit să merg în sala de sport şi să fac împreună cu Rebel tot felul de exerciții, în decursul cărora ne-am privit în ochi şi ne-am atins — de exemplu, un exercițiu în care noi doi stăteam față în față, cu mîinile fiecare pe umerii celuilalt, iar Rebel se lăsa cu fundul pînă la podea, în timp ce eu mă chinuiam amarnic să-mi îndoi cît de cît genunchii. La sfîrşitul antrenamentului aveam senzația că tocmai încheiasem o partidă lungă şi sentimentală de sex cu Rebel si că eram, practic, amanți. După aceea am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi m-am pomenit că nu prea ştiu ce să fac — mi se părea că ar trebui să mă duc înapoi la el şi să-l întreb la ce oră vine acasă la cină. Dar, firește, iau cina diseară cu Mark Darcy.

Sînt f. încîntată de ideea asta cu dineul oficial. M-am tot fițîit prin casă în rochia aceea şi chiar

că arată superb, are nişte curbe foarte frumoase şi senzuale mulțumită acelui corset lycra înspăi-mîntător, despre care nu există nici un motiv să cred că Mark va afla. Şi, de asemenea, nu există nici un motiv să cred că nu-i voi fi o companie fermecătoare, în fond, sînt o femeie de lume, cu carieră etc.

Miezul nopţii. Cînd am ajuns, în sfîrsit, la Guildhall, Mark se preumbla nerăbdător încoace şi încolo prin fața clădirii. Era îmbrăcat într-un costum elegant cu cravată şi deasupra purta un palton. Mamă-mamă! îmi place la nebunie cînd merg undeva cu un bărbat şi el îmi apare dintr-o dată ca un străin extrem de atrăgător, şi tot ce-mi doresc este să mă reped pînă acasă cu el si să ne-o tragem de să-l las lat, de parcă abia ne-am fi cunoscut. (A nu se înțelege că aşa fac cu toți bărbații pe care abia i-am cunoscut.) Cînd a dat cu ochii de mine, a părut o clipă şocat, l-a pufnit rîsul, după care şi-a recompus cu efort figura serioasă şi mi-a făcut semn să o iau înainte spre uşă, cu un gest politicos, ca desprins din codul manierelor elegante.

— Scuze pentru întîrziere, am spus pe neră suflate.

— Nu ai întîrziat, a zis el. Am minţit cînd ți-am spus la ce oră începe. Mi-a aruncat din nou o privire ciudată.

— Ce e ? am întrebat eu.

— A, nimic, nimic, a răspuns el cu un calm şi o amabilitate exagerate, aşa cum vorbeşti cu un nebun care ține într-o mînă un topor şi în cealaltă capul nevesti-tii. M-a invitat să intru pe uşa pe

care un portar în uniformă o ținea deschisă pentru noi.

Holul de la intrare era foarte înalt, cu lambriuri de culoare închisă şi era ticsit de oameni în vîrstă, îmbrăcați cu toții la patru ace, vorbind în surdină. Am văzut cum o femeie îmbrăcată elegant, cu un top cu ornamente metalice, s-a uitat la mine într-un fel bizar. Mark a salutat-o afabil din cap şi mi-a şoptit la ureche:

— Ce-ar fi să te duci pînă la baie şi să-ți exa minezi fața ?

Am dat năvală la toaletă. Din nefericire, în bezna din taxi îmi dădusem pe obraji cu fard de pleoape gri-închis în loc de pudră: ei asta-i, aşa ceva i se poate întîmpla oricui, din moment ce cutiile sînt identice. Cînd am ieşit de la toaletă, după ce-mi frecasem vîrtos fața cu şervețele, am înghețat locului. Mark stătea de vorbă cu Rebecca.

Era îmbrăcată într-o rochie fără spate, de culoarea cafelei, din satin, care se mula perfect pe fiecare oscior al ei lipsit de grăsime, şi era clar că nu purta corset de nici o culoare. M-am simțit ca tata atunci cînd a prezentat un tort la concursul culinar din Grafton Underwood şi cînd, după încheierea evenimentului, a găsit pe tort o notiță din partea arbitrilor: „Nu se ridică la standardele concursului".

— Ştii, totul fusese atît de nostim, tocmai spu nea Rebecca rîzînd afectuos în gura mare drept în fața lui Mark. A, Bridget, a zis Rebecca atunci cînd m-a văzut. Ce mai faci, fată încîntătoare ? M-a sărutat, iar eu nu m-am putut abține să nu mă feresc. Eşti speriată?

— Speriată ? a zis Mark. De ce ar fi speriată ? Doar e întruchiparea încrederii în sine, nu-i aşa, Bridge ?

Preț de o fracțiune de secundă am citit o expresie enervată pe chipul Rebeccăi, ea însă şi-a recompus rapid figura şi mi s-a adresat:

— Aaa, atunci e minunat, Sînt atît de fericită pentru tine! Apoi s-a depărtat plutind grațios, aruncînd o ultimă privire languroasă în direcția lui Mark.

— Pare o fată foarte drăguță, a comentat Mark. întotdeauna pare extrem de drăguță şi de inteligentă.

întotdeauna ? ? am mustăcit eu. întotdeauna ? Parcă-mi spusese că nu se văzuse cu ea decît de vreo două ori. Şi-a petrecut brațul pe după talia mea atît de primejdios de aproape de corsetul buclucaş, încît a trebuit să țupăi într-o parte. Doi domni afectați l-au acostat si au început să-l felicite pentru nu ştiu ce proces la care pledase pentru un mexican. El a conversat amabil cu ei preț de cîteva minute, apoi a reuşit să găsească o modalitate dibace de a scăpa de ei şi astfel am pornit-o spre sala unde urma să aibă loc dineul.

Totul era cum nu se poate mai fastuos : mobilier din lemn de mahon, mese rotunde cu luminări pe ele si cu pahare de cristal în care se răsfrînge lumina. Problema era că trebuia să mă feresc întruna de Mark ori de cîte ori îşi petrecea brațul pe după talia mea, ca să nu simtă corsetul.

Masa noastră începuse deja să se umple cu o liotă de avocați afectați săriți de treizeci de ani, fiecare rîzînd cu gura pînă la urechi şi încercînd să-i epateze pe ceilalți cu vorbe de duh - evident

numai vîrful aisbergului inteligenței avocățeşti ca reflectare a Zeitgeist-ului:

— Cum îți dai seama că stai prea mult pe Internet?

— Constați că nu ştii de ce sex sînt cei mai buni trei prieteni ai tăi.

Şi dă-i şi rîzi. Ha, ha, ha. Hi, hi, hu, hu.

— Nu mai poți să pui punct, fără să scrii ime diat după aceea: co.uk.

HAAA, HAAA, HAAAA!

— îți scrii şi lista de cumpărături în format HMTL Protocol'.

Haaa, hi, hi, huuuaaaa!

Pe cînd lumea începuse deja să mănînce, o femeie pe nume Louise Barton-Foster (o avocată cu idei incredibil de fixe, genul de persoană care ar fi în stare să te oblige să mănînci chiar şi ficat), s-a apucat să debiteze la nesfîrşit prostii, pînă am avut impresia că o ascultam de trei luni.

— Dar, într-un fel, spunea ea aruncînd o privire furibundă în direcția meniului, cred că e limpede că tot guvernul ăsta e cu susul în jos.

Totul era O.K. - stăteam liniştită, cu mîncarea şi băutura mea - cînd l-am auzit

deodată pe Mark:

— Cred că ai absolută dreptate, Louise. Dacă e să îi mai votez vreodată pe conservatori, vreau să mă asigur că opiniile mele sînt a) analizate şi b) reprezentate.

L-am privit cu oroare. M-am simțit ca prietenul meu Simon, care se juca la o petrecere cu nişte copii, cînd a sosit bunicul lor, nimeni altul decît Robert Maxwell[1] — şi dintr-o dată Simon s-a

1. Magnat al presei din Marea Britanic.

uitat la copilaşi şi a constatat că erau cu toții un fel de Roberți Maxwelli în miniatură, cu sprîn-cene proeminente şi bărbii duble.

Eu înțeleg că, atunci cînd începi o relație cu un bărbat, vor exista unele diferențe în cadrul cuplului, diferențe care vor necesita adaptare şi chiar un fel de netezire, ca smirgheluirea unor suprafețe noduroase, dar nu mi-aş fi putut închipui nici într-un milion de ani că m-aş putea culca vreodată cu un bărbat care i-a votat pe conservatori. Am avut brusc senzația că nu îl cunosc deloc pe Mark Darcy si că ar fi putut la fel de bine să colecționeze în taină animăluțe de ceramică în miniatură, din acelea cu bonetele, culese de pe dosul paginilor din suplimentele duminicale ale ziarelor, sau să dea fuga cu autobuzul la vreun meci de rugby şi să se strîmbe pe geam spre şoferii din alte maşini.

Conversația devenea din ce în ce mai snoabă şi mai supersclifosită.

— Dar de unde ştii tu că e 4,5 la 7? lătra Louise la un bărbat care semăna cu prințul Andrew şi care purta o cămaşă în dungi.

— Am studiat economia politică la Cambridge.

— Cu cine ai studiat? a izbucnit o fată, de parcă răspunsul la acea întrebare avea să fie argumentul hotărîtor în discuția cu pricina.

— Te simți bine ? m-a întrebat Mark în şoaptă.

— Da, am murmurat eu, cu capul plecat.

— Tremuri toată. Hai, spune-mi. Care-i pro blema?

în cele din urmă, am fost nevoită să îi spun.

— Ei da, i-am votat pe conservatori, şi ce-i cu asta? a zis el si mi-a aruncat o privire mirată.

— Şşşş, am şoptit eu, privind neliniştită în jur.

— Care-i problema?

— Atîta doar, am început eu, şi mi-am dorit să fie şi Shazzer lingă mine, că, dacă i-aş vota pe conservatori, aş fi o paria în mediul în care mă învîrt eu. Ar fi ca şi cînd mi-aş face apariția călare la Cafe Rouge cu o haită de cîini de vînătoare

după mine, sau ca şi cînd aş lua cina la nişte mese strălucite cu mai multe rînduri de farfurii de per soană.

— Cam ca asta la care mănînci acum ? a rîs el.

— Păi, cam aşa, am murmurat eu.

— Şi atunci, tu pe cine votezi?

— Pe laburişti, evident, am şuierat eu. Toată lumea îi votează pe laburişti.

— Ei, cred că s-a dovedit destul de clar că asta nu e adevărat *deocamdată,* a răspuns el. Dar aşa, din curiozitate, de ce?

— De ce, ce?

— De ce îi votezi pe laburişti ?

— Păi, m-am gîndit eu o clipă, pentru că a-i vota pe laburişti înseamnă a fi de stingă.

— Aha.

Povestea i se părea, nu se ştie de ce, teribil de amuzantă. Toată lumea începuse să tragă cu urechea la conversaţia noastră.

— Şi înseamnă şi a fi socialist, am adăugat eu.

— Socialist, înțeleg. Iar socialist înseamnă...?

— înseamnă oamenii muncii uniți.

— Păi, eu nu cred că Blair o să sprijine sin dicatele, nu? a zis el. Doar ai auzit ce a spus despre clauza a patra.

— Oricum, conservatorii sînt pe jantă.

—

— Pe jantă? s-a mirat el. Nivelul economic a crescut foarte mult față de ultimii şapte ani.

— Ba nu, am spus eu cu patos. Probabil că se prefac doar, pentru că se apropie alegerile.

— Se prefac că ce ? a zis el. Se prefac că merge economia?

— Cum ți se pare atitudinea lui Blair cu pri vire la Europa, comparativ cu cea a lui Major? s-a alăturat Louise discuției.

— Bah. Şi de ce nu şi-a respectat promisiunea că va mări în fiecare an bugetul pentru sănătate ? s-a răstit prințul Andrew.

Ei, poftim. Şi au ținut-o tot aşa, etalîndu-si care mai de care cunoştințele, în cele din urmă, n-am mai putut suporta.

— Important e că ar trebui să votăm prin cipiul în sine, nu orice mic detaliu cu privire la un procentaj sau altul. Şi e evident că laburiştii se pronunță în favoarea echității, a omeniei, a drep turilor homosexualilor, mamelor necăsătorite şi

ale lui Nelson Mandela, spre deosebire de ceilalți, care sînt cu toții o adunătură de bărbați care nechează discursuri si o duc tot într-o futangeală pe unde apucă, în stînga şi-n dreapta, îşi fac veacul la Ritz, la Paris, după care o fac pe deştepții cu toți moderatorii emisiunii *Today.*

S-a lăsat o linişte mormîntală.

— Ei, cred că ai pus punctul pe i, a rîs Mark si m-a mîngîiat pe genunchi. La asta chiar că nu există replică.

Toată lumea se uita la noi. Pe urmă însă, în loc să preia careva firul disputei - cum s-ar fi întîm-plat în lumea normală - s-au purtat cu toții de ca şi cum nimic nu s-ar fi-ntîmplat si şi-au văzut

mai departe de clinchetit paharele şi de nechezat între ei, fără să mă mai bage în seamă.

Nu pot să apreciez cît de bun sau neavenit a fost incidentul în general. Era ca şi cînd m-aş fi aflat în mijlocul unui trib din Papua Noua Guinee şi, după ce aş fi călcat cu maşina cîinele şefului de trib, m-aş fi întrebat dacă discuția purtată în şoaptă de membrii tribului va decide că incidentul este lipsit de importanță sau ce fel de tocăniță vor face din capul meu.

Cineva a bătut în masă în semn că a sosit momentul discursurilor, care au fost peste putință de chinuitor, de monumental de plicticoase. Imediat ce s-au terminat, Mark mi-a şoptit:

— Vrei să plecăm ?

Ne-am luat la revedere şi am pornit-o spre celălalt capăt al încăperii.

— Ăăă, Bridget, a zis el, n-ş vrea să te necă jesc, dar ți-a crescut ceva ciudat în jurul taliei.

Am pus mîna repede să verific. Abominabilul corset se desprinsese cumva din ambele capete şi mi se încolăcise grămadă în jurul taliei, aidoma unei uriaşe roți de rezervă.

— Ce-i asta? a întrebat Mark în timp ce saluta din cap şi zîmbea în stînga şi-n dreapta pe drumul spre ieşire.

— Nimic, am murmurat eu.

De cum am ieşit de-acolo am pornit spre toaletă în goană nebună. A fost foarte dificil să scot rochia, să deznod abominabilul corset şi pe urmă să pun la loc tot harnaşamentul ăla de coşmar. Mi-aş fi dorit să fiu acasă, într-o pereche de nădragi lăbărțați şi un tricou.

Cînd am terminat şi am ieşit, mai să fac stînga-mprejur. Mark stătea de vorbă cu Rebecca.

Din nou. Rebecca i-a şoptit ceva la ureche, după care tot ea a izbucnit într-un hohot gîlgîitor de rîs.

M-am dus la ei şi am rămas acolo, sim-ţindu-mă nelalocul meu.

— Ei, iată-te. Ai rezolvat cu rochia?

— Bridget! a făcut Rebecca, prefăcîndu-se bucuroasă că mă vede. Aud că i-ai impresionat pe toţi cu vederile tale politice!

Aş fi vrut să îmi vină în minte ceva amuzant, dar n-am putut face altceva decît să rămîn pironită locului, cu ochii în podea.

— Mie mi-au plăcut, a declarat Mark. Ne-a făcut pe toţi să ne simţim ca nişte nătărăi infa tuaţi. Ei, trebuie să plecăm, mi-a făcut plăcere să te revăd.

Rebecca ne-a sărutat pe amîndoi învăluin-du-ne în vălătuci de parfum Gucci Envy, după care a plutit înapoi spre sala de mese într-un fel care dădea limpede de înţeles că speră ca Mark să o urmărească din priviri.

Nu am ştiut ce să spun în drum spre maşină. Era evident că el şi Rebecca rîseseră pe seama mea şi că apoi el se străduise s-o dreagă. Aş fi vrut să le pot suna pe Jude şi pe Shaz şi să mă sfătuiesc cu ele.

Mark se purta de parcă nimic nu s-ar fi-ntîm-plat. Imediat ce am pornit, a început să-mi bage mîna pe sub fustă. De ce oare cu cît ai tu mai puţin chef de sex, cu atît mai mult au ei ?

— Nu crezi că e mai bine să ţii ambele mîini pe volan? am întrebat eu încercînd disperată să mă trag cît mai departe de el, ca să evit contactul dintre degetele lui si chestia aia alunecoasă de cauciuc.

— Nu, vreau să te smotocesc pe tine, a zis el şi a plonjat drept pe lingă lumina roşie a unui semafor.

Am reuşit să scap de el simulînd preocuparea faţă de regulile de circulaţie.

— A, apropo, Rebecca ne-a invitat să luăm cina cu ea cînd vrem noi, a zis el.

Nu mi-a venit să-mi cred urechilor. O cunosc de ani de zile pe Rebecca şi nu m-a invitat niciodată să cinez cu ea.

— Arăta drăguţ, nu-i aşa? Drăguţă rochie. Asta era pur si simplu menţionită acută. Un

caz de menţionită acută, si evolua chiar sub nasul meu.

Am ajuns la Notting Hill. La semafor, fără să mă întrebe, a virat în direcţia casei mele, în direcţia opusă casei lui. îşi păstra intact „castelul". Era, de bună seamă, plin de mesaje de la Rebecca. Eu eram doar „Umbrela-de-Vreme-Rea".

— Unde mergem ? am izbucnit eu.

— La tine acasă. De ce? a întrebat el si s-a uitat speriat împrejur.

— Exact. De ce ? am întrebat eu furioasă. Sîn- tem împreună de patru săptămîni şi şase zile. Şi nu am fost niciodată la tine acasă. Nici măcar o dată. Nici măcar o dată! De ce ?

Mark a amuţit completamente. A semnalizat, a luat-o la stingă, apoi a întors spre Holland Park Avenue fără un cuvînt.

— Ce s-a-ntîmplat ? l-am întrebat în cele din urmă.

Cu privirea aţintită înainte, a semnalizat din nou.

— Nu îmi plac ţipetele.

78

79

Cînd am ajuns la el acasă a fost îngrozitor. Am urcat în tăcere treptele de la intrare. A deschis uşa, şi-a luat scrisorile din cutia poştală si a aprins luminile la bucătărie.

Bucătăria lui era înaltă cît un autobuz cu etaj, toate obiectele erau din inox, de nici nu pricepeai care dintre ele este frigiderul. Se putea constata o stranie lipsă de catraf'use zăcînd vraişte pe peste tot, în schimb trei becuri aruncau o lumină rece în mijlocul pardoselii.

S-a dus în capătul celălalt al bucătăriei, iar paşii îi răsunau cu ecou, ca în peştera pe care o vizitasem cîndva într-o excursie cu şcoala, a aruncat o privire preocupată spre una dintre uşile de inox şi m-a întrebat:

— Vrei un pahar de vin ?

— Da, mulţumesc, am zis eu politicos.

Am văzut nişte scaune moderne de bar în faţa unei mese de inox şi m-am căţărat pe unul dintre ele, simţindu-mă aiurea, cam ca Andy Williams gata să cînte un duet cu Petula Clark[1].

— Aşa, a zis Mark.

A deschis una dintre uşile de inox şi *a* constatat că avea un coş de gunoi prins de ea, drept care a închis-o la loc, a deschis o alta şi a rămas cu ochii pironiţi pe o maşină de spălat vase. M-am uitat în podea, încercînd să îmi stăpînesc hohotul de rîs.

— Vin roşu sau alb? a întrebat el din senin.

— Alb, te-aş ruga.

M-am simţit brusc foarte obosită, mă strângeau pantofii, abominabilul corset mă sugruma de-mi ieşeau ochii. Voiam pur şi simplu să mă duc acasă.

— Aha!

Mark găsise frigiderul.

Am aruncat o privire spre celălalt capăt al încăperii şi am văzut robotul

telefonic. Mi s-a strîns stomacul: luminița roşie clipea. Am ridicat privirea si am dat de Mark, stătea în poziție de drepți în fața mea şi avea în mînă o sticlă de vin aşezată într-o frapieră sofisticată şi nefericită în stil Conran[1]. Mark avea şi el un aer nefericit.

— Uite ce e Bridget, eu...

Am coborît de pe scaunul de bar să îl îmbrățişez, dar el şi-a pus imediat mîinile pe talia mea. M-am tras într-o parte. Trebuia neapărat să scap de chestia aia nenorocită de pe mine.

— Vreau să mă duc pînă sus o clipă, am zis eu.

— De ce ?

— Doar pînă la toaletă, m-am agitat eu şi m-am năpustit pe scări în pantofii care începu seră deja să mă tortureze.

Am intrat pe prima uşă de care am dat, într-o încăpere care părea a fi un fel de dresing al lui Mark, plin ochi cu costume, cămăşi şi pantofi frumos înşiruiți pe rafturi. Mi-am scos rochia şi, cu mare uşurare, am început să cojesc de pe mine abominabilul corset, şi tocmai mă gîndeam că o să-mi pun un capot şi poate o să ne aşezăm undeva la căldurică, să ne lămurim cum stau treburile între noi, cînd deodată Mark şi-a făcut apariția în prag. Am înghețat, expusă privirii lui în abominabilul corset, după care m-am grăbit să termin de scos chestia aia de pe mine, în vreme ce el mă privea fix, oripilat.

1. Cîntăreți de muzică country.

1. Conran Design Group, firmă britanică de consultanță în arhitectură şi mobilier de lux.

— Stai puțin, a zis el cu privirea țintă pe stomacul meu, pe cînd eu întindeam mîna după un capot. Ți-ai desenat cerculeţe şi cruciuliţe pe corp?

Am încercat să-i povestesc lui Mark despre Rebel şi despre faptul că nu am avut de unde să cumpăr spirt medicinal vineri seara, dar el părea extrem de obosit şi confuz.

— Iartă-mă, dar nu pricep ce tot spui acolo, a zis el. Trebuie neapărat să dorm puțin. Ne cul căm?

A deschis o altă uşă şi a aprins lumina. Am aruncat o singură privire si am slobozit un şuier. Acolo, într-un uriaş pat alb, stătea tolănit un băiețel oriental gol puşcă, cu un zîmbet bizar pe chip; ținea în mîini două biluțe de lemn înşirate pe o ață şi un pui de iepure.

Nenorocireeee!

82

> SÎMBĂTĂ, 1 FEBRUARIE

Cincizeci şi opt de kilograme ți cincizeci si patru de grame, unități de alcool : 6 (dar amestecate cu suc de roşii, care e f. sănătos), iepuri, căprioare, fazani sau alte sălbăticiuni găsite în pat : O (îmbunătățire substanțială față de ziua de ieri), prieteni : O, prieteni ai fostului prieten : l, nr. de potențiali prieteni normali care mi-au mai rămas pe lumea asta : 0.

12:15 a. m. De ce mi se tot întîmplă mie chestii de-astea ? De ce ? DE CE ? O dată pare a fi cineva bărbat de treabă, acceptat chiar şi de mama, bărbat care nu e nici căsătorit, nici nebun de legat, nici alcoolic, nici fustangiu, şi atunci se dovedeşte subit a fi un animal pervers şi homosexual. Nici nu e de mirare că nu voia să mă ducă la el acasă. Nu pentru că ar fugi de obligații, sau ar plăcea-o pe Rebecca, sau pentru că eu aş fi doar „Um-brela-de-Vreme-Rea". Ci pentru că ține băieţaşi orientali în pat, dimpreună cu sălbăticiunile lor. A fost un şoc cumplit. M-am holbat vreo două secunde la băieţaşul oriental, după care am ţîşnit înapoi în dresing, mi-am pus la loc rochia, am fugit pe scări în jos, în timp ce în fundal se auzeau urlete stil trupe americane masacrate de Vietcong, am ajuns în stradă şi am început să flutur cu disperare din mîini după taxiuri, cam ca o prostituată cînd dă peste un client care vrea să i-o tragă.

85

Poate că e adevărat ce spun Căsătoriții îngîrnfați, şi anume că singurii bărbați necăsătoriți au rămas ca atare pentru că au un defect major. Uite, vezi, de-asta-i totul aşa împuțit, împuțit şi iar împuțit... Nu vreau să spun că a fi homosexual este un defect în sine, dar este în mod sigur un defect dacă eşti iubita unuia care nu ți-a spus că e. Iar o să fiu singură de Ziua îndrăgostiților, al patrulea an la rînd, şi iar o să-mi petrec Crăciunul în patul din camera de oaspeți a părinților mei. Iar. Nenorocireeee !

Aş vrea să-i dau un telefon lui Tom. E pur si simplu tipic pentru el să fie plecat taman la Sân Francisco tocmai cînd am eu mai mare nevoie de un sfat din partea lui, ca homosexual, zău că e tipic. El mă pune mereu să-i dau sfaturi ore în şir cînd intervine o criză în relațiile cu partenerii lui, şi cînd am eu nevoie de un sfat în criza intervenită în relația cu partenerul meu homo, ce face ? Se duce taman în NENOROCITUL DE SÂN FRANCISCO.

Calm. Calm. îmi dau seama că nu e drept să nu îmi asum responsabilitatea pentru starea mizeră de spirit în care mă aflu şi să dau vina pe Tom pentru acest incident, cu atît mai mult cu cît Tom n-are cu incidentul nici în clin, nici în mî-necă. Sînt o femeie puternică, receptivă, serioasă, independentă... Hopa! Sună telefonul.

— Bridget. Sînt eu, Mark. îmi pare atît de rău. Atît de rău. A fost

îngrozitor de neplăcut.

Vocea îi suna groaznic.

— Bridget?

— Da? am întrebat eu, în timp ce mă chi nuiam să-mi aprind o Silk Cut cu degete tre- murînde.

— îmi dau seama ce impresie ți-ai putut face. Şocul meu a fost la fel de mare. Nu l-ain văzut în viața mea.

— Şi atunci, cine era? am izbucnit eu.

— Am aflat ulterior că e fiul menajerei. Nici nu ştiam că are un fiu. Se pare că e schizofrenic.

Se auzeau zbierete pe fundal.

— Vin imediat, vin imediat. O, Doamne. Va trebui să lămuresc toată povestea asta. Mi se pare că încearcă să o stranguleze pe maică-sa. Pot să te sun eu mai încolo ? — iar s-au auzit nişte zbie rete — Stai puțin, stai că... Bridget, te sun eu mîine dimineață.

Sînt foarte dezorientată. Aş vrea să o sun pe Jude, să-mi spună dacă explicația lui e plauzibilă, dar e miezul nopții. Poate ar fi mai bine dacă aş încerca să dorm.

9 a.m. Valeu! Aoleu! Sună telefonul. Urraaa! Ba nu! Nenorocireee! Tocmai mi-am amintit ce s-a-ntîmplat aseară.

9:30 a.m. Nu era Mark, era mama.

— Ştii ceva, dragă? Sînt neagră de furie.

— Mamă, am întrerupt-o eu hotărîtă. Te de ranjează dacă te sun eu de pe mobil ?

Amintirea celor petrecute aseară îmi năvălea valuri-valuri în creier. Trebuia s-o fac neapărat să închidă telefonul pentru cazul în care Mark ar fi încercat să sune.

— De pe automobil, dragă ? Nu fi prostuță, nu ai mai avut maşinuțe de cînd aveai doi ani. îți aduci aminte ? Cele cu peştişori pictați pe ele ? A, da, tata vrea să-ți spună o vorbă, dar... A, uite-l că vine.

— Bună, draga mea, a zis tata cu voce obosită. Nu mai pleacă în Kenya.

— Grozav, bine lucrat, am zis eu, bucuroasă că măcar unul din noi nu trece printr-o criză. Ce ai făcut?

— Nimic. I-a expirat paşaportul.

— Ha! Splendid. Nu-i spune că şi-l poate reînnoi.

— O, ştie deja, ştie deja, a răspuns el. Problema e că dacă vrei paşaport nou,

trebuie să-ți faci şi poză nouă. Aşa că nu renunță la ex cursie din respect pentru mine, e doar o chestiune de cochetărie față de oficialitățile de la paşa poarte.

Mama a înhățat telefonul.

— Asta e de-a dreptul ridicol, dragă. Mi-am făcut o poză si arăt bătrînă ca o cotoroanță. Una a zis să încerc să mi-o fac singură, cu aparatul meu, dar aşa arăt si mai rău. îmi păstrez paşa portul vechi şi basta. Ei, ce mai face Mark?

— Face bine, am răspuns cu voce pițigăiată şi m-am stăpînit cu greu să adaug: îi place să se culce cu băieţaşi orientali şi se joacă cu iepuri, nu-i aşa că e foarte nostim ?

— Ei, în sfîrşit! Tata si cu mine ne-am gîndit că poate ai vrea să vii cu Mark pe la noi mîine, să luăm prânzul împreună. Nu prea v-am văzut nici odată împreună. Mă gîndeam să fac nişte la- sagna.

— Pot să te sun eu mai tîrziu? Ani întîrziat la... ora de yoga! am zis eu într-un moment subit de inspirație.

Am reuşit să scap de ea după ce am ascultat încă un sfert de oră o diatribă din care rezulta din ce în ce mai evident faptul că întregul birou de

paşapoarte al Marii Britanii nu avea cum să o învingă pe mama cu poza ei cea veche, după care am scotocit deznădăjduită şi la fel de dezorientată după noua țigară Silk Cut. Menajera? Ei da, ştiam că are o menajeră, dar... Şi, peste toate astea, povestea aia cu Rebecca. Unde mai pui si că-i votează pe conservatori. Poate o să mănînc nişte brînză. Aha ! Sună telefonul. Era Shazzer.

— O, Shaz, am zis eu nefericită, şi am început să-i debitez toată povestea.

— Stai, opreşte-te aici! a zis ea, înainte chiar să ajung la partea cu băiatul oriental. Opreşte-te. Iți spun chestia asta o singură dată şi vreau să mă asculți cu atenție.

— Ce? am zis eu şi m-am gîndit că dacă, în afară de mama, exista o singură persoană pe lumea asta incapabilă să spună ceva o singură dată, aceasta era Sharon.

— Dă-i papucii.

— Dar...

— Dă-i papucii. Ai fost prevenită în toate felu rile, este? Tipul votează cu conservatorii. Dă-i papucii, înainte de a deveni prea apropiați.

— Dar stai puțin, asta nu-i destul... am mor măit eu.

— Pentru Dumnezeu, m-a bodogănit ea. A făcut numai ce-a vrut el, este ? Vine la tine acasă, îi faci toate mofturile. Tu te duci îmbrăcată la patru ace pentru înfiorătorii lui prieteni conser vatori, şi el ce face ? Flirtează cu Rebecca. Te ia de sus. Şi votează cu conservatorii. E prea manipulator, prea dominant....

Am aruncat o privire neliniştită la ceas.

— Ăăă, Shaz, pot să te sun eu de pe mobil?

— Ce? Adică aştepți să te sune el? Nu! a explodat ea.

Tocmai atunci a început să sune mobilul.

— Shaz, trebuie să închid. Te sun eu mai tîrziu.

Am răspuns plină de speranță la mobil. Era

Jude.

— Oh, am o mahmureală cumplită. Cred că o să vomit.

S-a lansat apoi într-o poveste lungă despre o petrecere la Met Bar, dar a trebuit să o opresc, pentru că mi s-a părut că povestea mea cu tînărul oriental era mai importantă. Eram pur şi simplu convinsă că aveam dreptate în această privință. Nu că aş fi fost egoistă.

— O, Doamne, Bridge, a zis Jude cînd am ter minat. Vai şi-amar de tine. Eu cred că ai reacționat extrem de bine, zău. Ai adoptat o poziție foarte bună.

Am simțit urcînd în mine un val imens de mîndrie, urmat de un altul, de derută.

— Dar ce-am făcut? am întrebat, şi am privit în jurul meu prin cameră cînd cu un zîmbet de mulțumire, cînd clipind confuză.

— Ai făcut exact ce zice în *Femeile care iubesc prea mult.* Adică nimic. Te-ai detaşat. Noi nu le putem rezolva problemele. Noi ne detaşăm pur şi simplu.

— Aşa e, ai dreptate, am zis eu şi am apro- bat-o clătinînd entuziasmată din cap.

— Noi nu le dorim nici un rău. Noi nu le dorim nici un bine. Nu îi sunăm. Nu ne vedem cu ei. Ne detaşăm pur si simplu. Fiul menajerei, pe naiba. Dacă are menajeră, cum se face că vine tot la tine acasă şi te pune să speli vasele?

— Dar dacă chiar era fiul menajerei?

— Fii serioasă, Bridget, a zis Jude cu seve ritate, ce faci tu se cheamă negarea adevărului.

11:15 a.m. Mi-am dat întîlnire cu Jude şi Shazzer la barul 192 să luăm prînzul. Nu voi mai nega adevărul.

11:16 a.m. Da. Sînt complet detaşată. Las' că-i arăt eu lui!

11:18 a.m. Nu-mi vine să cred că nu m-a sunat, fir-ar al dracului, al dracului şi-al dracului. Nu pot să sufăr comportamentul ăsta cînd activ, cînd pasiv al telefonului în lumea modernă, a ajuns o metodă non-comunicativă de comunicare. E groaznic, groaznic: între un simplu apel telefonic şi lipsa acestuia se poate ascunde diferența dintre a avea parte de dragoste, prietenie şi fericire pe de o parte, sau a fi azvîrlit din nou în necru-țătoarea junglă a găsirii unui iubit pe de alta, dar de fiecare dată cînd o iei de la capăt te simți încă mai ratat ca înainte.

Ora prînzului. Nu mi-a venit să cred. Telefonul a început să sune exact cînd îl țintuiam cu privirea, de parcă eu îl făcusem să sune prin energia vibrațiilor mele mentale - şi de data asta era chiar Mark

— Ce mai faci? m-a întrebat el cu voce obo sită.

— Bine, am răspuns eu şi m-am străduit să rămîn detaşată.

— Să vin să te iau şi să mergem undeva să luăm masa, să stăm puțin de vorbă?

—

90

91

— Ăăă, păi mă întîlnesc cu fetele la prînz, am zis eu realmente detaşată.

— O, Doamne.

— Ce?

— Bridget. Ai idee de ce noapte am avut parte? Băiatul ăla încerca să o stranguleze pe maică-sa în bucătărie, poliția şi cei de la salvare fojgăiau prin toată casa, injecții cu tranchilizante, drumuri la spital, filipinezi isterici zbierînd la mine. Sigur, îmi pare teribil de rău că a trebuit să treci prin toate astea, dar şi eu am avut parte de o noapte de iad şi nu a fost cîtuşi de puțin vina mea.

— De ce nu m-ai sunat pînă acum ?

— Pentru că ori de cîte ori prindeam o se cundă liberă să te sun, fie pe fix, fie pe mobil, găseam afurisitele tale de telefoane ocupate!

Hmmm. Pînă acum, chestia cu detaşarea nu a mers cine ştie ce. Se pare că aseară chiar a avut necazuri. Am stabilit să ne vedem diseară, să luăm cina, şi mi-a spus că o să doarmă după-a-miază. De unul singur, sper eu din tot sufletul.

DUMINICĂ, 2 FEBRUARIE

Cincizeci şi opt de kilograme şi nouă grame (excelent, mă transform într-un băiat oriental), țigări: 3 (f. b.), calorii: 2 100 (f. modest), iubiți : din nou l (urraaa!), cărți de psihologie aplicată enumerate cu voce tare şi uluită de recent reclştigatul iubit : 37 (cărți foarte necesare în zilele noastre si la vîrsta mea).

10 p.m. La mine acasă. Toate sînt din nou în bună regulă. Am fost un pic cam jenați la începutul cinei, dar lucrurile s-au ameliorat după ce am decis că îi cred povestea, mai ales că mi-a propus să vin să discut cu menajera.

Pe urmă însă, cînd ajunsesem la prăjiturile cu ciocolată, a zis:

— Bridget? Aseară, chiar înainte să se în-tîmple toate astea, începusem să simt că e ceva în neregulă cu relația noastră.

Am simțit brusc un gol în stomac. Ironia sorții este că şi eu simțisem că ceva nu e în regulă. Bine, bine, dar una este ca tu să îți închipui că ceva nu merge într-o

relație, şi alta este dacă celălalt începe să o facă : e ca atunci cînd auzi un străin vorbindu-ți mama de rău. Şi de asemenea începi să ai senzația că eşti pe cale să fii dat deoparte, ceea ce, în afară de faptul că îți pri-cinuieşte durere, suferință, inimă zdrobită etc., este pe deasupra şi foarte umilitor.

— Bridge? Eşti cumva sub hipnoză?

— Nu. De ce aveai senzația că ceva nu e în regulă? am şoptit eu.

— Păi, de fiecare dată cînd încercam să *te* ating, te fereai ca de un boşorog libidinos.

Am simțit o imensă uşurare. I-am povestit despre abominabilul corset şi el a izbucnit în hohote de rîs. A comandat nişte vin la desert, ne-am cam înveselit amîndoi şi am sfirşit la mine acasă, unde am tras o partidă fantastică de amor.

Azi-dimineață, stînd amîndoi la mine acasă şi citind ziarele în fața şemineului, am început să mă întreb dacă nu ar fi cazul să discut cu el chestiunea Rebecca şi motivul pentru care el vrea să vină mereu la mine acasă. Dar Jude îmi spusese

să nu vorbesc despre aşa ceva, gelozia fiind o trăsătură de caracter total neatractivă în ochii celor de sex opus.

— Bridget, mi s-a adresat Mark, am impresia că ai intrat într-un soi de transă. Te întrebasem de ce arată noile tale rafturi în halul ăsta. Ai obiceiul să meditezi ? Sau sistemul ăsta de rafturi e conceput pentru atingerea unor ținte spirituale budiste ?

— Din cauza cablurilor electrice, m-am ex primat eu vag.

— Ce e cu toate cărțile astea? a zis el şi s-a ridicat să se uite mai de aproape la ele. *Cum să ai o amantă tînără: sfaturi pentru bărbați trecuți de treizeci şi cinci de arii, A avut vreodată Buddha o iubită? Cum poți obține tot ce vrei* de Victor Kiam.

— Sînt cărțile mele de psihologie aplicată, le-am luat eu apărarea.

— *Ce vor bărbații* ? *Dincolo de co-dependența de un bărbat care nu îşi asumă nici o răspundere, Cum să-ți iubeşti partenerul divorțat fără să-ți pierzi mințile* ? îți dai seama, sper, că ai adunat aici cel mai mare volum de cunoştințe teoretice despre comportamentul sexului opus din întregul univers, încep să mă simt ca un cobai!

— Ăăă... îmi zîmbea.

— Presupun că astea trebuie citite pereche? a întrebat el şi a scos o carte din bibliotecă. Aşa, ca să fii sigur în ambele alternative ? *Cum să fii fericit de unul singur,* pereche pentru *Cum să îți găseşti partenerul perfect în treizeci de zile* ? Sau *Budismul pentru începători,* împreună cu *Cum poți obține tot ce vrei* de Victor Kiam?

— Nu, am răspuns eu indignată. Se citesc una cîte una.

— De ce, Doamne iartă-mă, cumperi tu toate chestiile astea?

— De fapt, am o teorie, am început eu cu entuziasm (pentru că am, pe bune, o teorie). Dacă ţii cont de alte religii pe plan mondial, ca de exemplu...

— Alte religii pe plan mondial? Altele decît care anume?

Mrrr. îmi doresc uneori ca Mark să aibă mai puţine afurisite de cunoştinţe în domeniul dreptului.

— Altele decît cărţile de psihologie aplicată.

— Da, mă gîndeam eu că eşti pe cale să spui ceva de genul ăsta. Bridget, cărţile de psihologie aplicată nu reprezintă o religie.

— Ba da, reprezintă! Reprezintă o nouă *formă* de religie. E ca şi cum fiinţele umane ar fi nişte ape curgătoare care, cînd dau de un obsta col, bolborosesc şi se umflă în jurul lui, încercînd să găsească alt loc de trecere.

— Bolborosesc şi se umflă, Bridge ?

— Ce vreau să spun este că dacă religiile deja constituite dau greş, oamenii încep să caute un alt set de reguli după care să se ghideze. Şi, de fapt, după cum tocmai *spuneam,* dacă te uiţi prin cărţile astea de psihologie aplicată o să realizezi că ele chiar au multe idei în comun cu alte religii.

— Ca de exemplu... ? a zis el şi a fluturat din mînă într-un gest de încurajare.

— Păi, budismul şi...

— Nu. întrebam care idei?

— Ăăă - am explicat eu cu un început de panică, dat fiind că teoria mea încă nu e definitiv

—

elaborată - de exemplu, gîndirea pozitivă, în *Inteligenţa afectivă* scrie că optimismul, convingerea că totul se va termina cu bine, este lucrul cel mai important. Şi mai e şi încrederea în sine, fireşte, cum scrie în *încrederea afectivă.* Şi dacă te uiţi la creştinism...

— Aşaaa... ?

— Păi, chestia aia pe care o citesc toţi preoţii la nunţi: „Aceste trei lucruri vor rămîne de-a pururi: credinţa, speranţa şi iubirea". Şi mai e şi trăirea clipei, ca în *Calea mai puţin bătută* si, de asemenea, în budism.

Mark se uita la mine ca la o sărită de pe fix.

— ... şi cu iertarea: se spune în *Poţi să-ti refaci singur viaţa* că a ţine ranchiună e rău pentru tine însuţi si că trebuie să ierţi.

— Şi asta a ce religie seamănă ? Nu a musul mană, sper. Nu cred că afli prea multă iertare într-o religie care recomandă tăierea mîinii drepte pentru furtul unei

bucăți de pîine.

Mark clătina din cap şi se holba la mine. Nu părea că-mi înțelege prea bine teoria. Dar asta se întîmpla probabil pentru că energia spirituală a lui Mark nu era foarte dezvoltată, ceea ce s-ar putea dovedi în cele din urmă un obstacol în calea relației noastre.

— Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri!! am zis eu indignată.

Chiar în clipa aceea a sunat telefonul.

— E de bună seamă comandamentul central al *rendez-vous-urilor* amoroase, a zis Mark. Sau poate arhiepiscopul de Canterbury!

Era mama.

— Ce tot faci? Hai, fuga, fuga. Parcă rămă sese că tu şi cu Mark veniți la noi la prînz.

— Dar, mamă...

Eram convinsă că nu îi promisesem că venim la prînz, convinsă pur si simplu. Mark şi-a dat ochii peste cap şi a pornit televizorul pe un post care transmitea fotbal.

— Zău aşa, Bridget. Am făcut trei budinci - deşi, sincer vorbind, că faci trei budinci sau una singură, e acelaşi lucru - şi am făcut şi lasagna si...

L-am auzit pe tata pe fundal: „Las-o în pace, Pam", în vreme ce ea îi dădea înainte atotştiutoare despre pericolul pe care îl reprezintă recongelarea cărnii, după care a luat el telefonul.

— Nu-ți face griji, scumpo. Sînt sigur că nu i-ai spus că vii. Dar asta e ideea care s-a copt în capul ei. O să încerc să liniştesc eu lucrurile cumva. Oricum, vestea proastă e că pleacă pînă la urmă în Kenya.

Mama a înhățat telefonul.

— S-au rezolvat toate cu paşaportul. Mi-am făcut o poză splendidă în magazinul ăla unde se fac fotografii de nuntă, în Kettering, ştii tu, acolo unde Ursula Collingwood i-a făcut poze lui Karen.

— Cu filtru?

— Nu! a răspuns ea indignată. Mă rog, poate or fi făcut ceva după aceea pe calculator, dar nu au folosit nici un fel de filtru. Ei, în fine, Una şi cu mine plecăm sîmbăta viitoare. Numai pentru zece zile. Africa! închipuie-ți!

— Şi cu tata cum rămîne?

— Ei, asta-i, Bridget! Viața trebuie trăită! Dacă taică-tău vrea să şi-o petreacă pe-a lui între terenul de golf şi jardiniere, îl priveşte direct şi personal!

Am reuşit pînă la urmă să scap de ea cu ajutorul lui Mark, care ținea un ziar făcut sul

într-o mînă şi arăta spre ceasul lui cu cealaltă. Ne-am dus apoi la el acasă şi acum chiar că îl cred, pentru că menajera lui era acolo şi făcea curat în bucătărie laolaltă cu vreo cincisprezece rude de-ale ei şi păreau cu toţii dispuşi să îl venereze pe Mark ca pe un zeu. Am rămas la el acasă şi am aprins luminări romantice în dormitor. Urraaa! Cred că totul e în ordine acum. Da, sigur e totul în ordine. II iubesc pe Mark Darcy. Uneori pare cam primejdios, dar în fond este un om foarte drăguţ şi blînd. Ceea ce e un lucru bun. Cred.

Mai ales că peste douăsprezece zile e Ziua îndrăgostiţilor.

> LUNI, *3* FEBRUARIE

Cincizeci şi şapte de kilograme şi şaizeci şi trei de grame (f. b.), unităţi de alcool: 3, ţigări: 12, zile pînă la Ziua îndrăgostiţilor : 11, minute petrecute în compania unor gînduri obsedante despre tîm-penia asta feministă de a fi în compania unor gînduri obsedante, cum ar fi cele despre Ziua îndrăgostiţilor: aproximativ 162 (prost).

8:30 a.m. Sper că tata o să fie bine. Dacă mama pleacă sîmbătă, înseamnă că îl lasă de unul singur de Ziua îndrăgostiţilor, ceea ce nu e foarte frumos din partea ei. Poate o să îi trimit o ilustrată, ca din partea unei admiratoare misterioase.

Mă întreb ce-o să facă Mark. Sigur o să-mi trimită măcar o felicitare.

Adică, sigur o să-mi trimită o felicitare.

Şi poate o să mergem să luă cina pe undeva, sau o să ne distrăm în vreun alt fel. Mmmm. E f. plăcut să ai şi tu o dată un iubit de Ziua îndrăgostiţilor. A, sună telefonul.

8:45 a.m. Era Mark. Pleacă mîine la New York pentru două săptămîni. De fapt, mi s-a părut chiar un pic cam neprietenos, a zis că e prea ocupat să ne vedem diseară, că trebuie să-şi pună în ordine toate hîrtiile şi să-şi rezolve toate problemele înainte de plecare.

Am reuşit să fiu drăguţă şi am spus doar: „E-n regulă", şi abia după ce a închis telefonul am zbierat: „Dar de vineri într-o săptămînă e Ziua îndrăgostiţilor. Oooffff!"

Mă rog. E de-a dreptul copilăresc să gîndesc aşa. Ceea ce contează este relaţia dintre noi, nu nişte scheme puse la cale în mod cinic de lanţuri de magazine ca să facă vînzări.

MARŢI, 4 FEBRUARIE

8 a.m. La cafenea, unde beau un cappuccino şi mănînc un croissant cu ciocolată. Aşa, vezi ! Am reuşit să mă extrag din mlaştina gîn-dirii negative şi acum cred că de fapt e foarte bine că Mark pleacă. Va avea ocazia să ţîşnească spre depărtări ca un gumilastic marţian, cum scrie în *Marte si Venus la rendez-vous,* şi să îmi simtă lipsa. Şi asta o să-mi dea şi mie prilejul de a-mi îmbunătăţi propria imagine şi de a-mi rezolva nişte probleme personale.

Plan de acțiune pentru perioadă absență Mark:

1. De mers zilnic la sala de sport.
2. De petrecut multe seri minunate cu Jude şi Shazzer.
3. De făcut în continuare ordine prin casă.
4. De petrecut mai mult timp cu tata cît e mama plecată.
5. De muncit în draci la serviciu, ca să-mi consolidez poziția.

La prînz. La birou. O dimineață paşnică. Mi s-a dat de făcut o emisiune despre maşinile verzi.

— E vorba de un verde gen mediu-înconjurător, Bridget, a zis Richard Finch, nu verde-broască.

A devenit destul de curînd evident că povestea cu maşinile verzi nu avea să vadă niciodată lumina ecranului, aşa că m-am simțit liberă să visez la Mark Darcy şi să mă gîndesc la noua prezentare a numelui meu pe cartea de vizită, cu caractere diferite, mai atrăgătoare, care să mă aducă într-o poziție mai... Aiiiii!

12:15 p.m. Era afurisitul de Richard Finch, zbiera:

— Bridget. Asta im e o întîlnire a Comitetului pentru protejarea comunității. E şedința unui studio de televiziune. Dacă trebuie neapărat să te zgîieşti pe geam, încearcă măcar s-o faci fără să-ți tot bagi şi scoți pixul ăla în si din gură. Ei, crezi că poți?

— Da, am răspuns eu tuflită si am pus pixul pe masă.

— Nu te întrebasem dacă poți să-ți scoți pixul din gură, ci dacă poți să găseşti un alegător sării

de cincizeci de ani, din clasa mijlocie, care are o casă proprietate personală şi care votează pentru.

— Da, nici o problemă, am răspuns eu cu un oftat, gîndindu-mă că o să o aflu eu pe urmă de la Patchouli pentru ce era votul.

— Care votează pentru ce ? a întrebat Richard Finch.

I-am dăruit un zîmbet de-a dreptul enigmatic.

— Cred că vei constata că ți-ai răspuns singur la întrebare, am zis eu. Bărbat sau femeie?

— Şi, şi, a zis el pe un ton sadic. Cîte unul din fiecare.

— Heterosexuali sau homosexuali ? am replicat.

— Am zis din clasa britanică de mijloc, a mî- rîit el agresiv. Şi acum, pune mîna pe nenorocitul ăla de telefon si încearcă să-ți aduci aminte să pui o fustă pe tine data viitoare, îmi distragi echipa de la treabă.

Ei bravos, mă bagă ei în seamă pe dracu', preocupați cum sînt de propriile cariere, şi, la drept vorbind, fusta mea nici nu e chiar aşa de scurtă, atîta doar că se ridicase puțin cît stătusem pe scaun.

Patchouli zice că e vorba de un vot pentru moneda unică sau moneda europeană. Ceea ce ea zice că înseamnă acelaşi lucru. O, la dracu', la dracu'. A, sună telefonul. Ăsta trebuie să fie biroul de presă al ministrului de finanțe din cabinetul din umbră[1], al opoziției.

1. în Marea Britanie, opoziția îşi alcătuieşte un aşa-zis „cabinet din umbră" care, în eventualitatea venirii la putere, îşi poate intra imediat în atribuții.

12:25 p.m.

— A, bună, dragă. Brrr. Era mama. Ascultă, ai cumva un costum de baie ?

— Mamă, ți-am mai spus să nu mă suni la birou decît dacă e vorba de ceva urgent, am şuie rat eu.

— Da, ştiu, dar, vezi tu, problema e că plecăm sîmbătă şi magazinele sînt încă pline cu îmbrăcă minte de iarnă.

Mi-a venit deodată o idee. Mi-a trebuit ceva vreme să o fac să înțeleagă ce vreau.

— Zău aşa, Bridget, a zis ea după ce i-am explicat totul. Doar nu vrem să ne pomenim cu camioane din Germania care să ne ia tot aurul peste noapte.

— Dar, mamă, o să fii din nou la televizor. Gîndeşte-te la public.

Tăcere.

— O să ajute moneda popoarelor africane. Nu sînt prea sigură că afirmația asta era întru

totul adevărată, dar ce contează.

— Da, se prea poate, dar nu am timp de apa riții televizate, încerc să-mi fac bagajele.

— Uite ce e, am şuierat eu, vrei costumul ăla de baie sau nu?

12:40 p.m. Urraaa ! Am reuşit să găsesc nu unul, nu doi, ci trei alegători din clasa mijlocie engleză. Una vrea să vină împreună cu mama şi să umble prin hainele mele, ca să se îmbrace ca Dickens şi Jones, iar Geoffrey vrea şi el să apară la televizor. Sînt om de televiziune de mare calibru.

— Ei! Eşti ocupată, da? Richard Finch arăta cum arată el întotdeauna după prînz, transpirat

şi slinos. Planifici versiunea Bridget Jones a planului cu moneda unică, nu-i aşa?

— Nu tocmai, am murmurat, zîmbind plină de sine. Dar ți-am găsit alegătorii din clasa mij locie engleză care sînt pro. De fapt, am găsit chiar trei, am încheiat pe un ton voit nepăsător şi mi-ani răsfoit caietul cu „notițe".

— O, nu ți-a spus nimeni? a întrebat el cu un rînjet diabolic. Am lăsat baltă povestea asta. Acum ne ocupăm de amenințările cu bombă. Poți să-mi găseşti doi funcționari conservatori din cen trul Angliei care să fie de acord cu argumentele Armatei Republicane Irlandeze?

8 p.m. Brr. Am petrecut trei ore pe un vînt teribil în Victoria, încercînd să manipulez opiniile funcționarilor de pe stradă în direcția opiniilor declarate de Armata Republicană Irlandeză într-un fel care m-a făcut să sfîrşesc prin a mă teme că o să fiu arestată pe loc şi transferată la închisoarea Maze. M-am întors la birou, mi-am făcut o mie de griji cu privire la ce aveau mama şi Una să găsească prin garderoba mea, iar la birou am avut o conversație neplăcută cu Richard Finch, ceva de genul: „Da' ce, credeai că o să găseşti pe careva ? Că fraieră mai eşti!"

Trebuie, trebuie neapărat să găsesc alt loc de muncă. A, ce bine, sună telefonul.

Era Tom. Urraaa! S-a întors.

— Bridget! Ce-ai mai slăbit!

— Zău ? am făcut eu încîntată, înainte de a-mi da seama că observația cu pricina era făcută tele fonic.

Tom s-a lansat apoi într-o tiradă plină de entuziasm despre călătoria lui la Sân Francisco.

— Băiatul de la vamă a fost absolut divin. M-a întrebat: „Ai ceva de declarat ?", iar eu i-am răspuns: „Doar pielea mea scandalos de bron zată !" Mă rog, pînă la urmă mi-a dat numărul lui de telefon şi ne-am tras-o într-o baie publică!

Am simțit vechea împunsătură de invidie cînd am auzit din nou ce lejer se angajează actul sexual între doi homosexuali: doi bărbați pot face sex imediat după ce s-au cunoscut doar pentru că aşa au ei chef, şi nici unul nu-şi face griji că trebuie să iasă mai întîi de trei ori cu celălalt, sau că trebuie să aştepte un anumit număr de zile înainte de a-i da un telefon.

După ce, timp de vreo trei sferturi de oră, a înşirat un mare număr de escapade care de care mai şocante, a zis :

— Ei, tu ştii că mie nu-mi place să vorbesc despre mine. *Tu* ce mai faci ? Cum îți mai merge cu Mark, tipul ăla cu funduleț bombat?

I-am spus că Mark e plecat la New York, dar am hotărît să nu îi relatez incidentul cu băiatul cu iepuri, de teamă să nu-i stîrnesc poftele. L-am plictisit în schimb cu poveşti despre serviciu.

— Trebuie să găsesc un alt loc de muncă, ăsta chiar că îmi subminează

demnitatea şi respectul de sine. Am nevoie de ceva care să-mi permită folosirea deplină a talentului şi competenței.

— Hmmm. înțeleg ce vrei să spui. Te-ai gîndit să te apuci de prostituție?

— Ce să spun, foarte amuzant.

— De ce nu îți exerciți profesia de jurnalist în afara serviciului? Fă şi tu nişte interviuri în timpul liber.

O idee de-a dreptul strălucită. Tom a zis că o să vorbească el cu prietenul lui, Adam, de la

Independent, şi că o să-l roage să-rni dea de făcut un interviu sau o recenzie sau aşa ceva!

Ha, o să fiu un jurnalist de primă mînă şi o să scriu tot mai multe articole şi o să cîştig tot mai mulți bani, pînă cînd o să pot renunța la serviciu şi o să stau pur şi simplu pe canapea cu laptop-ul pe genunchi. Urraaa!

MIERCURI, 5 FEBRUARIE

L-am sunat adineauri pe tata şi l-am întrebat dacă vrea să mergem undeva de Ziua îndrăgostiților.

— O, eşti foarte drăguță, scumpa mea. Dar maică-ta a zis că am nevoie să-mi explorez pro pria conştiință.

- Şi?

— Şi mă duc la Scarborough, să joc golf cu Geoffrey.

Excelent. Mă bucur că se simte bine.

Joi, 13 FEBRUARIE

Cincizeci şi opt de kilograme şi cincizeci şi patru de grame, unități de alcool: 4, țigări: 19, vizite la Kala de. sport: O, felicitări de Ziua îndrăgostiților sosite devreme: O, motive pentru a marca Ziua îndrăgostiților dacă iubitul tău nu pomeneşte nimic despre ea: 0.

Sînt sătulă pînă-n gît de treaba asta. Mîine e Ziua îndrăgostiților şi Mark nici nu a pomenit

despre ea. Oricum, nu înțeleg de ce trebuie să 8 a.m. Chiar nu-mi pasă că e Ziua îndrăgostiților, stea la New York tot weekendul. Doar birourile In fond,

de avocatură sînt în mod sigur închise. *Obiective atinse pe durata absenței lui Mark :*

Număr de vizite la sala de sport: 0.

Seri petrecute cu Jude şi Shazzer : 6 (si se pare că mai urmează una mîine).

Minute petrecute cu tata : 0. Minute petrecute vorbind cu el despre sentimentele

lui : O Minute petrecute cu tata în convorbiri telefonice despre golf, în vreme ce Geoffrey urla pe fundal : 287.

Articole scrise: 0.

Kilograme pierdute : 0.

Kilograme cîştigate : 1.

I-am trimis totuşi lui Mark un semn de Ziua îndrăgostiților. O inimă de ciocolată. I-am tri-mis-o la hotel chiar înainte de plecarea lui, cu mențiunea : „A nu se deschide înainte de 14 februarie". Cred că o să-si dea seama că e de la mine.

VINERI, 14 FEBRUARIE

Cincizeci şi opt de kilograme şi nouăzeci şi nouă de grame, vizite la sala de sport: O, ilustrate de Ziua îndrăgostiților: O, flori, bomboane sau cadouri de Ziua îndrăgostiților: O, motive pentru a marca Ziua îndrăgostiților : O, diferențe între Ziua îndrăgostiților şi oricare altă zi : O, rostul vieții : nesigur, posibilitatea ca eu să am o reacție exagerată față dt dezastrul din Ziua îndrăgostiților: minimă.

8:20 **a.m.** Mă duc pînă la parter să văd dacă a venit poşta.

8:22 **a.m.** Poşta nu a venit. 8:27 **a.m.** Poşta tot nu a venit. 8:30 a.m. Poşta a venit! Urraaa !

8:35 a.m. Nu am primit decît extrasul de cont de la bancă. Nimic de la Mark, nimic, nimic, nimic, nimic, nimic. Nimic.

8:40 **a.m.** Nu-mi vine să cred că petrec din nou de una singură Ziua îndrăgostiților. Cel mai penibil a fost acum doi ani, cînd m-am dus cu Jude şi Shaz la Gambia şi a trebuit să mergem acolo cu o zi mai devreme, din cauza orarului zborurilor. Cînd am coborît la restaurant, totul era împodobit cu inimioare, înăuntru, la fiecare masă, şedeau cupluri ținîndu-se de mînă, iar noi a trebuit să stăm acolo tustrele şi să citim din cartea *Cum să te iubeşti pe tine însăți.*

Mă simt tristă peste măsură. Nu se poate ca el să nu fi ştiut. Pur şi simplu nu-i pasă. în mod sigur asta înseamnă că sînt o Umbrelă-de-Vre-me-Rea, cum scrie în *Marte si Venus la rendez-vous,* şi cred că dacă pe un bărbat îl interesează la modul serios o femeie, îi cumpără neapărat cadouri cum ar fi lenjerie intimă sau bijuterii, nu cărți sau aspiratoare. Poate că ăsta e felul lui de

a spune că totul s-a sfirşit între noi şi că o să-mi zică asta şi personal, cînd se întoarce.

8:43 a.m. Poate că Jude şi Şhaz au avut dreptate şi ar fî trebuit să pun punct relației atunci cînd am fost prevenită. Uite, anul trecut, cu Daniel, dacă, în loc să neg realitatea, aş fi terminat-o cu el şi m-aş fi detaşat de prima dată cînd nu a apărut la o întîlmre si mi-a trîntit o scuză jalnică, nu aş fi sfîrsit prin a găsi o femeie goală tolănită pe şezlong pe terasa lui de pe acoperiş. De fapt, dacă mă gîndesc bine,

Daniel reprezintă anagrama cuvîntului *denial*[1]!

Totul se repetă. Găsesc veşnic oameni goi puşcă acasă la iubiții mei. Pentru mine istoria continuă să se repete.

8:45 a.m. O, Doamne. Mi-am depăşit contul cu doua sute de lire sterline. Cum? Cum? Cum?

8:50 a.m. Ca să vezi. Tot răul spre bine. Am găsit în extrasul de cont un cec bizar de 149 de lire pe care nu îl recunosc. Sînt convinsă că e vorba de cecul pentru 14,90 lire pe care l-am dat la curățătorie, sau aşa ceva.

9 a.m. Am sunat la bancă să aflu cine era beneficiarul cecului şi am aflat că era un anume „Monsieur S.F.S.". Numai hoți în curățătoriile astea. O să-i sun pe Jude, Shazzer, Rebecca, Tom şi Simon să le spun să nu apeleze în viața lor la Duraclean.

1. Negare (engl.).

9:30 a.m. Ha! Am fost pînă la Duraclean să aflu cine e acel „Monsieur S.F.S.", sub pretextul că duc o cămaşă de noapte la curățat. Nu am putut să nu observ că personalul care lucra acolo era format nu din francezi, ci mai degrabă din indieni. Sau poate că erau indo-francezi.

— Puteți să-mi spuneți, vă rog, cum vă nu miți ? l-am întrebat pe omul de la tejghea în timp ce îi înmînam cămaşa de noapte.

— Salwani, mi-a răspuns el cu un zîmbet suspect de amabil.

Aha, începe cu litera S.

— Şi care este numele dumneavoastră? a întrebat el.

— Bridget.

— Bridget. Aici adresa la dumneavoastră scriți vă rog, Bridget.

Asta era de-acum foarte suspect. Am decis să scriu adresa lui Mark Darcy, că el are servitori şi sisteme de alarmă.

— Cunoaşteți cumva un Monsieur S.F.S. ? am întrebat eu, moment în care omul a început să se comporte foarte jucăuş.

— Nu, dar cred că la dumneavoastră de undeva cunosc, a răspuns el.

— Să nu vă închipuiți că nu ştiu ce se petrece aici, am zis eu şi m-am năpustit pe uşă afară.

După cum vedeți, m-am ocupat personal de treaba asta.

10 p.m, Nu-mi vine să cred. La ora unsprezece şi jumătate, un tînăr a intrat în birou cu un buchet enorm de trandafiri roşii în brațe şi le-a pus pe biroul meu. *Pe* biroul meu! Trebuia să vedeți ce mutre au făcut Patchouli şi Oribilul Harold.

Chiar si Richard Finch a rămas cu gura căscată şi nu a reuşit decît să îngaime, pe un ton jalnic, o tentativă de glumă: „Ți le-ai trimis chiar tu, este?"

Am deschis ilustrata si iată ce scria:

Felicitări de Ziua îndrăgostiților pentru lumina vieții mele plicticoase. Să fii la aeroportul Heathrow la terminalul l la 8:30 a.m. să-ți ridici biletul de avion de la biroul liniei British Airways (numărul de referință P23/R55), pentru o magică minivacanță misterioasă. Ne întoarcem luni dimineață în timp util ca să ajungi la serviciu. Te aştept la aeroport acolo.

(împrumută un costum de schi şi nişte bocanci sănătoşi.)

Nu pot să cred. Pur şi simplu nu pot să cred. Mark mă duce într-o minivacanță surpriză de Ziua îndrăgostiților. Urraaa! Va fi foarte romantic, într-un sătuc precum cele din vederile de Crăciun, printre luminițe pîlpîitoare, pe schiuri, mînă în mînă, ca regele şi regina zăpezilor.

Mă simt teribil de vinovată pentru că mă afundasem în mlaştina gîndurilor negative, dar i se putea întîmpla oricui. Absolut.

Am sunat-o adineauri pe Jude, care a spus că-mi împrumută costumul ei de schi: e stil salopetă neagră, ca al lui Michelle Pfeiffer în Catwoman, sau cam aşa ceva. Am însă o problemă : am fost o singură dată în viața mea la schi pe vremea cînd eram elevă şi încă din prima zi mi-am scrîntit o gleznă. Nu contează. Sînt sigură că o să fie simplu.

SÎMBĂTĂ, 15 FEBRUARIE

Şaptezeci şi şase de kilograme si douăzeci şi patru de grame (în orice caz, aşa mă simt - sînt un fel de balon hidos de umflat cu ciocolată fondantă, cren-vursti, cacao cu lapte etc.), cafe frappe-uri : 5, țigări : 32, căni de cacao cu ciocolată : 6, calorii : 8257, nr. de picioare: 3, nr. de accidente In care aproape că mi-am dat sufletul : 8.

***l* p.m. La marginea prăpastiei.** Nu-mi vine să cred în ce situație mă aflu. Cînd am ajuns în vîrful muntelui, m-am simțit atît de paralizată de frică, încît l-am încurajat pe Mark Darcy să pornească el primul, iar eu mi-am pus schiurile în picioare şi l-am privit coborînd elegant pe pîrtie, stingă, dreapta, destins, „fşşş, vîîjj, fsşş", ca un proiectil de focuri de artificii. Deşi eram, fireşte, f. recunoscătoare pentru weekendul la schi, chiar şi drumul pînă pe culme a fost un coşmar şi mă tot întrebam ce rost are să mă strecor cu telescaunul printre lanțuri si stîlpi masivi, care aduc a peisaj din lagărele de concentrare naziste, cu genunchii pe jumătate îndoiți, cu nişte bocanci grei ca de ghips în fiecare picior si cărînd nişte schiuri incomode care o tot porneau fiecare în altă direcție ca nişte oi rătăcite, cînd puteam aşa de bine să stau eu acasă în pătuțul meu cald şi comod. Partea cea mai proastă era că părul meu înnebunise din cauza altitudinii, închipuia nişte forme deşucheate, ca nişte piscuri montane sau coarne, si din cauza asta începusem să aduc cu figurinele desenate pe pachetele de ciocolată Cadbury. Iar salopeta de Catwoman fusese menită unor

persoane lunguiețe şi slăbănoage ca Jude, aşa că eu arătam în ea ca o mătuşica de pantomimă. Şi mai erau şi puştii ăia de trei anişori care vîjîiau liniştiți pe lîngă noi fără măcar să se folosească de bețe, într-un picior sau făcînd tumbe pe schiuri etc.

Schiul chiar că e un sport foarte periculos, nu exagerez. Omul poate paraliza, poate fi acoperit de o avalanşă etc., etc. Shazzer mi-a povestit despre un prieten de-al ei care a plecat pe schiuri într-o excursie super prin pădure, dar l-a lăsat curajul, aşa că a fost luat cu targa, iar salva-montiştii *l-au scăpat în prăpastie cu targa cu tot.*

2:30 p.m. La cafeneaua de pe munte. Mark a sosit vîjîind elegant pe schiuri şi m-a întrebat dacă sînt gata să cobor pe pîrtie.

I-am explicat în şoaptă că am făcut o greşeală venind pe pîrtie, că ăsta e un sport f. periculos -nici societatea de asigurări nu a vrut să mă asigure. Una e să ai un accident pe care nu îl poți prevedea, şi cu totul altceva să te pui de bunăvoie şi nesilit de nimeni într-o situație primejdioasă şi să te joci conştient cu posibilitatea de a muri sau de a rămîne schilod, ca atunci cînd sari cu paraşuta, cînd escaladezi Everestul sau laşi pe cineva să tragă cu pistolul în nişte mere pe care le ții pe cap etc.

Mark m-a ascultat calm şi gînditor.

— înțeleg ce vrei să spui, Bridget, a zis el în cele din urmă. Dar asta e o pîrtie pentru copiii mici. E practic orizontală.

I-am spus lui Mark că vreau să mă duc înapoi jos cu teleschiul ăla, dar el m-a lămurit că agregatul e făcut anume pentru schiori si că nu poți

merge decît în sus cu el. Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, Mark reuşise să mă împingă pînă la poalele pîrtiei puțin cîte puțin - mă împingea, pe urmă schia pînă în fața mea si mă prindea. Cînd am ajuns jos, mi s-a părut nimerit să abordez chestiunea urcatului cu telecabina şi a revenirii în satul de vacanță ca să ne odihnim şi să bem un cappuccino.

— Chestia e, Bridget, mi-a spus el, că schiatul e ca orice altă problemă de viață. E doar o problemă de încredere în propriile forțe. Haide. Cred că ai nevoie de nişte coniac.

2:45 p.m. Mmm. îmi place la nebunie coniacul, e delicios.

3 p.m. Coniacul chiar că e o băutură excelentă. Mark are dreptate. Probabil că am un talent nativ de schior. Tot ce trebuie este să am mai multă încredere în mine.

3:15 p.m. La capătul de sus al pîrtiei pentru copiii mici. O, Doamne.

Totul e frumuşel şi uşurel. O iau în jos. Vîjjj!

4 p.m. Sînt un schior minunat, fantastic. Adi neauri am coborît perfect pîrtia împreună cu Mark: „fşşşş, vîjjj" şi tot trupul mi se balansa, mi se legăna în armonie perfectă, cu mişcări instinc tive. M-a cuprins un extaz nebun! Am descoperit o nouă raţiune de a trăi. Sînt o sportivă de clasa prinţesei Anne! Sînt plină de vigoare şi de gîn- duri pozitive ! încredere! Urraaa! O nouă viaţă plină de încredere mi se aşterne în faţă ! Coniac! Urraaa!

112

113

5 p.m. Ne-am dus să ne tragem sufletul la cafeneaua de pe munte şi Mark a fost întîmpinat acolo, pe nepusă masă, de o întreagă trupă de inşi gen avocat-bancher, printre ei aflîndu-se şi o fată înaltă, subţire, blondă, care stătea cu spatele la mine si purta un costum alb de schi şi o bentiţă albă, pufoasă pe cap. Rîdea în hohote. Ca într-un ralanti am văzut cum îşi dă părul pe spate, pentru ca apoi să îi cadă la loc ca o cortină catifelată, şi am început să-mi dau seama că recunosc rîsul acela, apoi ea s-a întors cu faţa către noi. Era Rebecca.

— Bridget! a zis ea, s-a apropiat de mine cu un clinchetit uşor şi m-a sărutat. Eşti grozavă! E minunat să te revăd aici! Ce coincidenţă!

M-am uitat la Mark, dar el părea mut de uimire, îşi trecea doar mîna prin păr.

— Ăăă, păi nu e chiar o coincidenţă, nu-i aşa? a zis el cam cu stîngăcie. Chiar tu ai sugerat să o aduc pe Bridget aici. Sigur, mă bucur foarte mult să vă văd pe toţi, dar nici prin cap nu mi-a trecut că o să fiţi si voi aici.

Un lucru cu adevărat bun în relaţia mea cu Mark este că îl cred întotdeauna pe cuvînt, dar cînd îi sugerase ea chestia asta? Cînd?

Rebecca a părut uşor încurcată cîteva momente, după care i-a adresat un zîmbet dezarmant.

— A, da, ştiu, tocmai mă gîndeam ce grozav e în Courcheval şi toţi ceilalţi au spus că o să vină şi ei aici, aşa că... Oooo!

S-a „împiedicat" într-un mod absolut convenabil de ceva şi a trebuit „prinsă" în braţe de unul dintre admiratorii ei.

— Hmmm, a făcut Mark. Nu părea cîtuşi de puţin fericit. Eu stăteam cu capul plecat şi mă străduiam să înţeleg ce se petrece acolo.

într-un final, nu am mai putut susţine efortul supraomenesc de a mă comporta normal, aşa că i-am şoptit lui Mark că vreau să mai fac o coborîre pe pîrtia pentru copii, M-am suit în telescaun mult mai uşor decît prima dată, extrem de

recunoscătoare să mă văd ieşită din bîlciul acela bizar de la cafenea. Am scăpat două scaune din cauza felului inadecvat de a le agăța, dar am reuşit să mă sui în al treilea.

Problema e că, o dată ajunsă sus, nimic nu mai părea să meargă cum trebuie, simțeam pîrtia plină de protuberante şi locuri vălurite, parcă mă bălăbăneam pe picioare, nu alta. Deodată am observat că un puşti îmi făcea semne cu mîna şi zbiera ceva pe franțuzeşte. M-am uitat cu groază spre cafenea, unde am văzut că toți prietenii lui Mark zbierau şi-mi făceau şi ei semne cu mîinile. Ce se petrecea ? Apoi l-am văzut pe Mark ieşind din cafenea şi alergînd ca nebun spre mine.

— Bridget, a țipat el cînd s-a apropiat destul cît să-l pot auzi, ai uitat să-ți pui schiurile în picioare!

— Mare toantă, a răcnit Nigel, în timp ce ne întorceam la cafenea. Asta-i cea mai mare tîm- penie pe care am văzut-o de ani buni încoace.

— Vrei să schiez eu cu ea? l-a întrebat Rebecca pe Mark, cu ochii măriți, pasămite, de grija mea, de parcă aş fi fost un copil mic care face probleme tuturor. Aşa o să poți face şi tu o coborîre ca lumea înainte de cină.

— Nu, nu, ne descurcăm, a zis el, dar vedeam limpede pe fața lui că ar fi vrut să mai facă o

—

coborîre, iar eu chiar voiam să îl las, pentru că îi place la nebunie să schieze. Dar pur şi simplu nu puteam să suport ideea de a lua lecții de schi de la afurisita de Rebecca..

— De fapt, cred că nu vreau decît să mă odihnesc puțin, am zis. O să beau o ciocolată caldă ca să-mi revin puțin.

A fost grozav să stau în cafenea şi să beau ciocolată, parcă şi fi băut o cană uriaşă de sos de ciocolată, ceea ce a fost bine, pentru că m-a făcut să-mi scot cît de cît din cap imaginea lui Mark urcînd cu telescaunul alături de Rebecca. Vedeam ce veselă şi agitată era cînd îl atingea pe braț.

în cele din urmă şi-au făcut apariția zburînd pur şi simplu pe pîrtie, ca regele şi regina zăpezilor - el în negru, ea în alb - şi arătau ca un cuplu care face reclamă cabanelor foarte scumpe de schi, iar imaginea reclamei sugera că - pe lîngă opt pîrtii, patru sute telescaune şi micul dejun şi cina incluse în preț - poți şi tu să ai parte de o partidă fenomenală de sex, cum o să aibă cei doi din reclamă.

— O, a fost chiar extraordinar, a exclamat Rebecca în timp ce îşi scotea ochelarii de schi şi îi rîdea lui Mark drept în față. Uite ce m-am gîndit, nu vreți să luați amîndoi cina cu noi ? O să luăm o gustare în aer liber sus, în capul pîrtiei, după care o să coborîm la lumina torțelor — a, îmi pare rău, Bridget, tu poți să vii jos cu

telecabina.

— Nu, a zis Mark cu fermitate. Nu am fost împreună de Ziua îndrăgostiților, aşa că o duc pe Bridget să luăm cina într-un loc special.

Ce îmi place mie la Rebecca este că are întotdeauna o fracțiune de secundă întîrziere în reacții, răstimp în care citeşti limpede cît este în realitate de ofuscată.

116

— Mă rog, cum vreți, distracție frumoasă, a zis ea, după care şi-a etalat zîmbetul acela de reclamă pentru pasta de dinți, şi-a pus ochelarii de schi şi a pornit în trombă către oraş.

— Cînd te-ai văzut cu *ea* ? l-am întrebat. Cînd ți-a sugerat să vii la Courcheval ?

S-a încruntat.

— Era şi ea la New York.

M-am clătinat şi mi-a căzut unul din bețele de schi din mînă. Mark a izbucnit în rîs, l-a ridicat de jos şi m-a îmbrățişat cu foc.

— Nu face mutra asta, mi-a şoptit el cu gura aproape de obrazul meu. Era cu o întreagă trupă după ea şi am avut doar o conversație de zece minute. I-am spus că aş vrea să fac ceva deosebit, ca să mă revanşez pentru că ani lipsit de Ziua îndrăgostiților, şi ea mi-a sugerat să te aduc aici.

Mi-a ieşit pe gură un mic oftat greu de definit. — Bridget, mi-a spus el, te iubesc.

DUMINICĂ, 16 FEBRUARIE

Greutate: nu contează (de fapt, nu am unde să găsesc un cîntar), nr. de retrăiri ale momentului sublimei declarații de dragoste: exorbitant, cît să umple o uriaşă gaură neagră cosmică.

Sînt atît de fericită! Nu mai sînt furioasă pe Rebecca, acum mă simt generoasă şi tolerantă. Ea este o libelulă, sau o vacă, după caz, foarte plăcută la vedere şi atît. Eu şi Mark am avut parte de o cină f. frumoasă, la care am rîs mult şi ne-am mărturisit cît de mult ne-am simțit lipsa unul altuia. I-am dat un cadou care a constat

117

dintr-un mic port-chei, pe care era gravat numele echipei Newcastle United, si nişte boxeri, tot cu Newcastle United, care i-au plăcut foarte, foarte mult. El mi-a făcut cadou o cămaşă de noapte de mătase, cam mică, dar pe el nu l-a deranjat deloc faptul, ca să fiu cinstită, chiar dimpotrivă. De asemenea, mi-a relatat după aceea toate problemele de serviciu cu care a avut de-a face la New York, iar eu mi-am dat cu părerea despre ele, părere care i s-a părut interesantă, chiar „unică"! P.S. Nimeni nu trebuie să citească chestia asta, mi-e jenă. Am fost atît de emoționată pentru că el mi-a făcut acea declarație de dragoste atît de curînd după începerea

relației noastre, încît m-am grăbit să le sun pe Jude şi pe Shaz şi le-am lăsat mesaje pe robot. Dar acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea să mă laud cu aşa ceva.

LUNI, 17 FEBRUARIE

Cincizeci şi nouă de kilograme si nouăzeci de grame (valeu! Văleleu ! Afurisita aia de ciocolată caldă), unități de alcool : 4 (dar asta include şi ce am băut în avion, aşa că e f. b.), țigări : 12, acte ruşinoase de neocolonialism comise de mama: unul, dar extrem.

Weekendul romantic a fost fantastic, cu excepția apariției Rebeccăi, dar am avut parte de un mic şoc la întoarcere, pe aeroportul Heathrow. Ne aflam în salonul de sosiri şi ne uitam după un taxi, cînd am auzit o voce lîngă mine :

— Vai, dragă ! Nu trebuia să vii să ne în-tîrnpini la aeroport, prostuță ce eşti ! Geoffrey şi

cu taică-tău ne aşteaptă la ieşire. Am intrat aici doar ca să îi luăm lui taică-tău un cadou. Hai să faci cunoştință cu Wellington!

Era mama, care se bronzase într-o vagă nuanță portocalie, îşi împletise părul în multe codițe ca Bo Derek, cu biluțe colorate de plastic în ele, şi purta un costum larg oranj cu imprimeuri, cum poartă Winnie Mandela.

— Ştiu, o să-ți închipui că e din tribul Masai, în realitate e un Kikuyu! Un Kikuyu! închi-puie-ti!

I-am urmărit direcția privirii şi am zărit-o pe Una Alconbury; era îmbrăcată şi ea din cap pînă-n picioare într-un drapaj portocaliu cu imprimeuri, dar avea în plus ochelari de citit pe nas, în mînă - o poşetă verde cu o imensă clemă aurie şi stătea la tejgheaua standului Sock Shop cu poşeta deschisă. Se uita în sus plină de încîn-tare spre un tînăr negru cu statură impozantă, îmbrăcat cu o pelerină în carouri de un albastru intens şi înzestrat cu nişte urechi enorme, cărnoase, de una din ele spînzurîndu-i ceva ca o rolă de film.

— *Hakuna Matata.* Adică „Nu-ți face griji, fii fericit!", în limba swahili. Nu că e grozav ? Una şi cu mine ne-am distrat pe cinste şi Wellington a venit cu noi şi vrea să rămînă definitiv aici î Bună, Mark, l-a salutat ea, arborînd un aer important. Hai, dragă, vino să-i spui *Jambo* lui Wellington! — Taci, mamă, taci din gură, am şuierat eu printre dinți şi am aruncat priviri neliniştite în stînga şi-n dreapta. Nu poți aduce un membru al unui trib african care să rămînă definitiv în casa noastră. Este un gest neocolonialist şi tata abia şi-a revenit după povestea cu Julio.

— Wellington, a zis mama şi s-a îndreptat de spate, nu este membru al unui trib african. Mă rog, este, dar cel puțin este un membru civilizat al unui trib

african! Locuieşte într-o colibă de pămînt! Dar a vrut să vină cu noi! Vrea să călă torească în întreaga lume, ca Una şi ca mine!

Mark a fost cam necomunicativ în taxi, în drum spre casă. Afurisita asta de mama! Aş vrea să am şi eu o mamă ca alții, cu păr argintiu, care să gătească fripturi gustoase.

A, da, trebuie să-i dau un telefon tatei.

9 p.m. Tata s-a retras din nou în sine, repri-mîndu-şi emoțiile, stare specifică englezilor din clasa de mijloc şi vocea îi suna distant si rece cînd am vorbit cu el.

— Cum merg treburile? am îndrăznit eu cînd am reuşit să scap de hipersurescitata mea mamă prezentă pe linia telefonică şi să vorbesc cu el.

— O, bine, bine, aşa cum ştii. Războinici zu luşi prin răsaduri. Dar ciuboțica cucului tot răsare. Toate bune cu tine?

Of, Doamne. Nu ştiu dacă va putea suporta din nou toată nebunia asta. I-am spus să mă sune oricînd, dar e greu să te înțelegi cu el cînd se poartă aşa ceremonios.

MARȚI, 18 FEBRUARIE

Cincizeci şi nouă de kilograme şi nouăzeci de grame (problemă serioasă deja), țigări : 13, ficțiuni masochiste cum că Mark ar fi îndrăgostit de Rebecca : 42.

7 p.m. Sînt în mare clocot. M-am întors în grabă după o nouă zi de coşmar la serviciu (Shaz a decis, în mod cu totul inexplicabil, că îi place fotbalul, aşa că eu şi cu Jude mergem să vedem cum nemții îi bat pe turci, sau pe belgieni, sau aşa ceva) şi am găsit două mesaje pe robot, nici unul din ele de la tata.

Primul era de la Tom, zicea că prietenul lui, Adam, de la ziarul *Independent,* este dispus să îmi dea de făcut un interviu cu cineva, dar că trebuie să găsesc pe cineva faimos şi că nu e-cazul să mă aştept să fiu şi plătită pentru asta.

Păi, aşa stau lucrurile la ziare ? Cum fac angajații să-şi plătească ipotecile la case şi cum îşi rezolvă curele de dezalcoolizare ?

Al doilea mesaj era de la Mark. Zicea că e ocupat cu cei de la Amnesty International şi cu indonezienii şi mă întreba dacă poate să mă sune mai tîrziu la Shazzer acasă, să-i spun cum a fost meciul. A urmat o mică pauză, după care a glăsuit: „Aă, da, Rebecca ne-a invitat pe noi şi restul «găştii» la părinții ei acasă, în Gloucester, la o petrecere weekendul viitor. Ce părere ai ? Te sun eu mai tîrziu".

Ştiu eu exact ce părere am. Cred că prefer să stau vîrîtă într-o găurică printre răsadurile din grădina casei părinteşti şi să mă împrietenesc cu toți viermii pe întreaga durată a weekendului decît să mă duc la petrecerea Rebeccăi şi să mă uit cum flirtează ea cu Mark. Altminteri, de ce nu m-ar fi sunat pe mine să ne invite?

E menționită acută. Curat menționită acută. Nici o îndoială asupra diagnosticului. Sună telefonul. Pun pariu că e Mark. Ce să-i spun?

120

121

— Bridget, ridică telefonul, las-o jos, las-o jos. LAS-O JOS!!

Am ridicat receptorul nedumerită.

— Magda?

— A, Bridget! Bună ! Cum a fost la schi ?

— A fost grozav, dar...

I-am relatat toată povestea cu Rebecca şi New Yorkul şi petrecerea de săptămîna viitoare.

— Nu ştiu dacă să mă duc sau nu.

— Bineînțeles că trebuie să te duci, Bridge, a zis Magda. Dacă Mark ar vrea să fie cu Rebecca, ar fi cu Rebecca, spune-i doar... jos, jos, Harry, dă-te jos de pe speteaza fotoliului, imediat, altfel manii o să-ți dea na-na. Sînteți doi oameni foarte diferiți unul de altul.

— Hrnmm. Vezi tu, eu *cred* că Jude şi Shazzer n-ar fi întru totul de acord şi...

Jeremy a înhățat telefonul:

— Uite ce e, Bridge, a le cere sfatul lui Jude sau Shazzer în materie de amor este ca şi cînd ai cere sfaturi în materie de cură de slăbire cuiva care cîntăreşte o sută de kile.

— Jeremy! a urlat Magda. Face si el pe avocatul diavolului, Bridge! Nu-l lua în seamă. Fiecare femeie are propria aură. El te-a ales pe tine. Du-te la petrecere, ai grijă să arăți senzațional şi n-o scăpa din ochi pe ea. Nuuu! Nu pe pardoseală!

Are dreptate. O să fiu o femeie super-rafinată, receptivă şi abordabilă şi o să mă simt grozav emanîndu-mi propria aură. Urraaa! îl sun pe tata, după care mă duc la meci.

Miezul nopţii, înapoi în apartament. Odată ieşită în frigul crîncen de afară, femeia

122

super-rafinată s-a evaporat şi a lăsat în urmă-i doar nesiguranță. A trebuit să trec pe lîngă nişte muncitori care lucrau, sub lumina puternică a reflectoarelor, la conducta principală de gaz a oraşului. Purtam o haină f. scurtă şi cizme, aşa că m-am pregătit sufleteşte să îndur fluierături şi comentarii jenante din partea muncitorilor, dar m-am simțit ca o idioată cînd nimic din toate astea nu s-a întîmplat.

Asta mi-a amintit cum odată, pe cînd aveam cincisprezece ani, mergeam singură pe o alee lăturalnică a oraşului şi un bărbat a venit după mine şi m-a înşfăcat de braț. M-am întors speriată să mă uit la atacator. Pe vremea aceea eram foarte subțirică şi purtam blugi foarte mulați. Dar purtam ochelari din aceia cu aripioare la margini şi proteză de îndreptat dinții. Omul mi-a aruncat o singură privire şi a luat-o la sănătoasa.

Cînd am ajuns, le-am împărtăşit lui Jude şi lui Shazzer simțămintele pe care le-am încercat în episodul cu muncitorii.

-— Păi, aici e buba de fapt, Bridget, a explodat Shazzer. Bărbații ăştia tratează femeile ca pe nişte obiecte, de parcă unica noastră menire este să fim atrăgătoare din punct de vedere fizic.

— Tocmai, că nu au făcut-o, a obiectat Jude.

— De-aia şi cred că toată povestea e discutabilă. Ei, haide, zisesem că ne uităm la meci.

— Mmm. Ce pulpe puternice şi frumoase, nu credeți? a zis Jude.

— Mmmm, m-am declarat eu de acord şi m-am întrebat distrată în sinea mea — oare Shaz s-ar burzului dacă aş aduce vorba de Rebecca în timpul meciului?

— Ştiu pe cineva care s-a culcat o dată cu un turc, a zis Jude. Tipul avea un penis atît de uriaş, încît nu putea să reguleze nici o femeie.

— Cum? Parcă spuneai că s-a culcat cu el, a observat Shazzer, cu ochii în televizor.

— S-a culcat cu el, dar nu şi-au tras-o, a ex plicat Jude.

— N-a putut s-o facă pentru că avea chestia prea mare, am venit eu în ajutorul relatării lui Jude. îngrozitor! Crezi că ține de naționalitate? Crezi că turcii...

— Taci din gură şi uită-te la meci, a intervenit Shazzer.

Am tăcut pentru o vreme şi ne-am imaginat toate acele penisuri ascunse în şorturile jucătorilor, cu gîndul la toate jocurile care au existat în diverse țări de-a lungul timpului. Eram tocmai pe punctul de a deschide gura să spun ceva, cînd Jude, care părea să fi făcut un soi de fixație pe tema asta, a zis brusc:

— Trebuie să fie foarte ciudat să ai penis.

— Da, am fost eu de acord, e ciudat să ai o excrescență activă. Dacă aş avea aşa ceva, m-aş gîndi tot timpul la ea.

— Păi sigur, te-ai întreba cu îngrijorare ce-o să facă în momentul următor, a adăugat Jude.

— Exact, am aprobat eu. Te-ai putea pomeni cu ditamai erecția drept în mijlocul unui meci de fotbal.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! a zbierat Sharon.

— O.K., nu te impacienta, a linistit-o Jude. Bridge ? Te simți bine ? Parcă n-ai fi în apele tale azi.

Am aruncat o privire neliniştită în direcția lui Shaz, după care am decis că problema era prea importantă ca să fie trecută sub tăcere. Mi-ani

dres vocea ca să atrag atenția asupra mea şi am anunțat:

— Rebecca l-a sunat pe Mark şi ne-a invitat la o petrecere weekendul ăsta.

— CE ? ! au izbucnit Jude şi Shaz simultan. Mi-a părut bine că problema mea era tratată

cu seriozitatea necesară. Jude s-a ridicat să aducă o cutie de bomboane Milk Tray, iar Shaz a adus din frigider încă o sticlă de vin.

— Problema se pune aşa, analiza Sharon situația, o cunoaştem pe Rebecca de patru ani. Ne-a invitat ea vreodată pe tine, pe mine sau pe Jude la vreuna dintre petrecerile ei simandicoase ?

— Nu, am clătinat eu solemn din cap.

— Dar chestia e, a intervenit Jude, că dacă tu nu te duci, ce te faci dacă el decide să se ducă de unul singur ? Nu se poate să o laşi pe Rebecca să-l prindă în mreje. Dar e important, de asemenea, pentru cineva în situaţia lui să aibă o iubită care să fie şi o bună parteneră în societate.

— Ei, fleoşc, a pufnit Shazzer. Astea-s doar prostii retrograde. Dacă Bridget zice că nu vrea să meargă şi el se duce fără ea şi se combină cu Rebecca, înseamnă că nu e decît un şarlatan de doi bani şi nu merită să fie cu el. Parteneră în societate, pe naiba! Nu mai sîntem în anii '50. Ea nu e femeia care face curat prin casă într-o rochie cu bust ascuţit, după care s-o facă pe *gazda* volubilă pentru colegii lui de serviciu, nu-i genul de nevastă Stepford[1]. Spune-i că ştii că Rebecca se dă la el şi că de-aia nu vrei să mergi.

1. Personaj al unui serial tv britanic din anii '50 în care bărbaţii din localitatea Stepford sînt proşti şi neatrăgători, iar nevestele lor sînt inteligente, frumoase şi gospodine perfecte.

— Dar atunci o să fie flatat, a zis Jude. Pentru un bărbat nu e nimic mai atrăgător decît o femeie căzută-n nas după el.

— Cine-a zis asta? a vrut să ştie Shaz.

— Baroneasa din *Sunetul muzicii,* a răspuns Jude cu sfială.

Din păcate, cînd ne-am concentrat din nou atenţia asupra meciului, se pare că se încheiase. Şi pe urmă a sunat Mark.

— Ce s-a întîmplat la meci? a întrebat el nerăbdător.

— Ăăă, am zis eu şi am făcut nişte gesturi disperate în direcţia lui Jude şi Shazzer, dar ele păreau total descumpănite.

— Te-ai uitat la meci, nu?

— Da, bineînţeles, *vine fotbalul acasă, vine, vine...,* am fredonat eu si mi-am amintit vag că era ceva cu Germania.

— Şi atunci, cum se face că nu ştii ce s-a-ntîm- plat? Eşti incredibilă.

— Ne-am uitat. Dar am...

— Ce?

— ...stat de vorbă, am încheiat eu fraza cu glas sfîrşit.

— O, Doamne. S-a lăsat o îndelungă tăcere. Uite ce e, vrei să mergem la petrecerea Rebeccăi ?

M-am uitat de la Jude la Shaz în căutarea disperată a unui răspuns. Una zicea da, cealaltă nu. Şi căpătasem un „da" de la Magda.

— Da, am zis în telefon.

— Grozav. O să ne distrăm, cred. Zice să ne aducem si costumele de baie.

Costum de baie! Nenorocire. Nenorocireeeeeee! în drum spre casă am văzut un grup de muncitori care ieşeau clătinîndu-se dintr-o circiumă.

Am ridicat nasul în vînt şi am hotărît că n-o să-mi pese dacă o să mă fluiere sau nu, dar cînd am ajuns în dreptul lor am auzit un cor de fluierături admirative. M-am întors şi am avut satisfacția de a le arunca o privire încruntată, dar numai ca să constat că priveau cu toții în direcție opusă şi că unul dintre ei tocmai zvîrlise cu o cărămidă în geamul unui Volkswagen.

SîMBĂTĂ, 22 FEBRUARIE

Cincizeci şi nouă de kilograme şi patruzeci şi cinci de grame (oribil), unități de alcool : 3 (comportament model), țigări : 2 (ha), calorii : 10 000 (de bună seamă : o bănuiesc pe Rebecca de sabotaj), cîini care mi s-au băgat sub fustă : l (dar tot timpul).

în Gloucestershire. Am aflat că de fapt „căsuța de la țară" a părinților Rebeccăi are grajduri proprii, clădiri auxiliare, piscină, o echipă întreagă de angajați şi propria biserică în „grădină". Pe cînd noi ne chinuiam să mergem scîrț-scîrț pe pietriş, Rebecca ne aştepta cu poponețul ei rotun-jor înveşmîntat într-o pereche de jeanşi cum se văd în reclamele Ralph Lauren şi, cu părul scăldat în lumina soarelui, se juca cu un cîine, în mijlocul unei colecții impresionante de maşini Saab şi BMW decapotabile.

— Emma ! Jos ! Marş ! a țipat ea, la care cîinele a plecat de lîngă ea şi şi-a băgat nasul direct sub fusta mea.

— Mark, hai să bei ceva, a zis ea în chip de bun venit, în timp ce eu mă chinuiam să scot capul cîinelui de sub fustă.

—

126

127

Mark m-a salvat strigînd :

— Emrna! Aport! — şi a aruncat un băț, aşa că animalul a venit pe urmă înapoi la el cu bățul în bot, dînd din coadă.

— O, îl adori, nu-i aşa, dragă, nu-i aşa, nu-i aşa? a ciripit Rebecca dulce si a mîngîiat cu tan drețe capul cîinelui, de parcă era primul ei născut, al ei si al lui Mark.

Mi-a sunat mobilul. Am încercat să îl ignor.

— Cred că e al tău, Bridget, a zis Mark. L-am scos din poşetă şi am apăsat pe buton.

— Bună, dragă, ghici ce s-a întîmplat?

— Mamă, de ce mă suni pe mobil? am şuierat cu ochii la Rebecca şi la Mark, care păşeau alături unul de altul.

4 p.m. M-am întors adineauri dintr-o plimbare prin „grădină". Rebecca m-a tot implicat în discuții cu diverşi bărbați, în vreme ce ea îl tîra pe Mark după ea la kilometri distanță de toți ceilalți Am sfîrşit prin a mă plimba singură cu nepotu: Rebeccăi: un fel de Leonardo DiCaprio în *mizerie* la Societate britanică de

— Mergem cu toții la *Miss Saigon* vinerea viitoare! Una şi Geoffrey, eu şi cu taică-tău şi cu Wellington. El nu a mai fost niciodată la un music-hall. Un Kikuyu la Miss *Saigon.* Nu că e super? Şi avem bilete şi pentru tine şi Mark, veniți si voi!

Brrr! Music-hall-uri! Nişte inşi ciudați care stau crăcănați si zbiară nişte cîntece cu ochii pironiți drept înaintea lor.

Cînd am reuşit si eu să ajung în casă, Mark şi Rebecca nu se vedeau pe nicăieri şi nu mai era nimeni prin preajmă în afara cîinelui, care şi-a băgat din nou nasul sub fusta mea.

care avea o înfățişare hărțuită, înveşmîntat într-un trenci de lucrător la Oxfam[1] şi căruia ceilalți îi spuneau „băiatul lui Johnny".

— De fapt, am şi eu un nume, a murmurat el.

— O, nu fi absuuuurd ! am zis eu imitînd stilul Rebeccăi. Şi cum te cheamă?

A tăcut cîteva clipe, cu un aer încurcat.

— St. John.

— Oh, am zis eu plină de înțelegere. A rîs si mi-a oferit o țigară.

— Mai bine să nu fumez, am zis şi am arătat cu un gest în direcția lui Mark.

— E iubitul tău sau tatăl tău?

M-a condus mai încolo de cărare, pe lîngă un iaz, şi mi-a aprins o țigară.

A fost foarte nostim să fumez şi să chicotesc pe înfundate.

— Hai să ne întoarcem la ceilalți, am zis eu şi am stins țigara.

Ceilalți se îndepărtaseră deja kilometri întregi, aşa că a trebuit să tragem o goană dezlănțuită, ca în reclamele la articolele Calvin Klein. Cînd i-am ajuns din urmă, Mark m-a prins în brațe.

— Ce-ai făcut ? a şoptit în părul meu. Ai fumat ca o şcolăriță neastîmpărată ?

— Eu n-arn mai pus țigară în gură de cinci ani! a clinchetit Rebecca.

7 p.m. Mmm. Mmm. Pe Mark l-a apucat cheful de sex înainte de cină. Mmmm.

Miezul nopții. Rebecca a făcut mare tam-tam din repartizarea locurilor la masă şi m-a pus lîngă „băiatul lui Johnny" la cină.

— Voi doi vă înțelegeți grozaaaaav! Iar ea s-a aşezat lîngă Mark.

Arătau perfect împreună în ținuta lor de seară. Ținută de seară! Cum îmi spusese şi Jude, asta era numai pentru că Rebecca voia să-si afişeze silueta şi în ținută lejeră, rustică - blugi -, si în ținută de seară, ca Miss Univers. Şi exact la tanc a zis:

— Vreți să vă schimbați acum în costume de

baie?

A plecat să se schimbe şi a reapărut cîteva minute mai tîrziu într-un costum de un negru imaculat, cu nişte picioare lungi de i se sfîrşeau taman sub candelabru.

— Mark, a zis ea, vrei să-mi dai o mînă de ajutor? Trebuie să scot învelitoarea de pe piscină.

Mark se uita de la mine la ea cu îngrijorare. -— Da, bineînțeles, a zis el cu un aer stîngaci şi a pornit după ea.

— Ai de gînd să înoți? m-a întrebat tinerelul.

— Păi, am început eu, n-aş vrea să-ți închipui că nu sînt o sportivă decisă si entuziastă, dar la ora unsprezece şi jumătate noaptea, după o cină cu cinci feluri de mîncare, nu mă simt în cea mai înotătoare dispoziție.

Am stat la taclale o vreme, după care am observat că ultimii noştri tovarăşi de cină părăseau încăperea.

— Mergem să bem o cafea? am întrebat şi m-am ridicat în picioare.

— Bridget.

S-a aplecat spre mine pe neaşteptate şi a încercat să mă sărute. Uşa s-a deschis brusc. Erau Rebecca şi Mark.

— Hopa! Pardon! a zis Rebecca şi a închis uşa în urma ei.

— Ce ți-a venit? am şuierat furioasă spre tinerel.

— Dar... Rebecca mi-a spus că tu i-ai spus că mă placi foarte mult şi... si...

— Şi ce ?

— Şi a zis că tu şi Mark sînteți pe punctul de a vă despărți.

M-am ținut de masă, să nu cad.

— Cine i-a spus ei una ca asta ?

— Ea a zis - tinerelul părea atît de îngrozit că mi s-a făcut şi milă -, a zis că Mark i-a spus.

DUMINICĂ, 23 FEBRUARIE

Şaptezeci şi opt de kilograme (de bună seamă), unități de alcool : 3 (de la miezul nopții, si e abia 7 a. m.), țigări: 100 000 (cel puțin aşa *am impresia), calorii : 3 275, gînduri pozitive : O, iubiți : un număr extrem de incert.*

Cînd m-am întors în camera noastră, Mark era în baie, aşa că am stat acolo, în cămaşă de noapte, şi mi-am elaborat planuri defensive.

— Nu e ce crezi, am rostit eu aceste cuvinte nemaipomenit de originale cînd el a ieşit din baie.

— Nu ? a făcut el, cu un pahar de whisky în mînă.

A început să umble de colo-colo, ca un avocat în sala de procese, cu nimic altceva pe el decît un prosop înfăşurat în jurul taliei. Era enervant, dar incredibil de sexy.

— Aveai, poate, un sîmbure în gît? m-a întrebat el. Iar „Sinjun"[1], departe de a fi un tine rel fluşturatic de bani gata, aşa cum pare, este de fapt un eminent chirurg de nas-gît-urechi şi în cerca să îți scoată sîmburele din gît cu limba ?

— Nu, am zis eu alegîndu-mi cuvintele cu grijă şi atenție. Nici asta nu a fost situația.

— Atunci erai cumva pe punctul să te sufoci ? Iar „Sinjun", care a reuşit să strîngă în creierul lui îmbibat cu marijuana principiile de bază ale primului ajutor, principii învățate probabil din- tr-un afiş aflat pe pereții uneia dintre numeroa sele centre de dezintoxicare în care a stat în cursul vieții lui scurte şi altminteri lipsite de eve nimente, încerca acum să-ți dăruiască sărutul vieții? Sau te-a confundat pur şi simplu cu o deli cioasă bucățică de cannabis şi nu s-a putut abține să nu...

Am izbucnit în rîs. Atunci a început şi el să rîdă si am început să ne sărutăm, si tot aşa mai departe, pînă cînd, într-un sfirsit, am adormit unul în brațele celuilalt.

M-am trezit de dimineață încîntată şi mă gîndeam că totul e O.K., dar pe urmă l-am văzut pe el gata îmbrăcat si mi-am dat seama că totul e departe de a fi O.K.

— Pot să explic totul, am spus eu pe un ton dramatic şi m-am ridicat în capul oaselor. Preț de cîteva clipe ne-am uitat unul la altul şi ne-a apucat rîsul. Pe urmă, el a devenit serios.

— Atunci, explică.

— E din cauza Rebeccăi. St. John mi-a spus că Rebecca i-a spus că eu i-am spus că îmi place de el şi...

— Şi tu ai crezut toată vorbăria asta?

— Şi că tu i-ai spus că noi doi...

— Că noi doi, ce?

— Că noi doi ne despărțim, am încheiat eu. Mark s-a aşezat şi a început să-şi frece încet

fruntea cu degetele.

— E adevărat? am şoptit eu. I-ai spus tu asta Rebeccăi ?

— Nu, a răspuns el în cele din urmă. Nu i-am spus aşa ceva Rebeccăi, dar...

Nu îndrăzneam să mă uit la el.

— Dar poate că... a început el.

Brusc, am văzut negru înaintea ochilor. Nu pot să sufăr cînd se întîmplă treaba asta într-o relație. O clipă te simți mai apropiat de cineva decît de tot restul omenirii, iar în clipa următoare ei rostesc cuvinte precum: „să ne despărțim pentru o vreme", sau: „trebuie să avem o discuție serioasă", sau: „poate că tu..." şi nu o să-l mai vezi niciodată, şi o să-ți petreci următoarele şase luni purtînd conversații imaginare în care el te imploră să te întorci şi izbucnind în plîns la vederea unei

amărîte periuțe de dinți uitate de el la tine acasă.

— Tu vrei să ne despărțim... ?

S-a auzit un ciocănit la uşă. Era Rebecca, strălucind toată în puloverul ei roz de caşmir.

— Ultimul clopoțel pentru micul dejun, oa meni buni! a ciripit ea duios şi nu a mai plecat.

Am sfîrşit prin a lua micul dejun împreună, eu cu părul nespălat şi vîlvoi, în timp ce Rebecca îşi scutura coama strălucitoare şi servea *kedgeree*[1].

1. Pronunție batjocoritoare a numelui St. John.

1. Specialitate culinară indiană din orez, ouă fierte, peşte, unt şi mirodenii.

La întoarcere, am mers cu maşina în tăcere, iar eu mă străduiam să nu arăt ce simt sau să nu spun ceva lacrimogen. Ştiu din experiență ce îngrozitor poate fi să încerci să convingi pe cineva că nu trebuie să te desparți, cînd el s-a hotărît deja, şi cînd stai după asta acasă şi îți aminteşti ce i-ai spus. Şi te simți ca o idioată.

— Nu face una ca asta! voiam să-i strig în față cînd a tras la uşa blocului meu. Ea încearcă să pună mîna pe tine şi totul face parte din planul ei. Nu m-am sărutat cu St. John. Te iubesc!

— Ei, atunci, la revedere, am spus eu cu dem nitate şi m-am silit să ies din maşină.

— La revedere, a murmurat el fără să mă privească.

L-am urmărit întorcîndu-si maşina atît de rapid, încît i-au scîrțîit cauciucurile pe pavaj. Pe cînd se îndepărta, l-am văzut trecîndu-si furios mîna peste obraz, de parcă se ştergea de ceva.

Convingere

LUNI, 24 FEBRUARIE

Nouăzeci si cinci de kilograme şi treizeci de grame (greutate combinată, a propriei persoane si a nefericirii mele), unități de alcool : l (adică eu însămi), țigări : 200 000, calorii : 8 477 (fără a pune la socoteală ciocolata), teorii cu privire la ceea ce se petrece : 447, număr de schimbări ale opiniei cu privire la ce am de făcut : 448.

3 a.m. Nu ştiu ce mă făceam ieri dacă nu erau fetele. Le-am sunat imediat

după ce a plecat Mark şi au venit în cincisprezece minute, fără să spună măcar o dată : „Ți-am spus eu că aşa o să se întîmple".

Cînd Shazzer a năvălit în apartament cu brațele încărcate de plase cu mîncare şi sticle de băutură, a trîntit un: „A sunat?" de parcă era doctorul Greene din *Spitalul de urgență,*

— Nu, a spus Jude si mi-a înfipt o țigară în gură ca pe un termometru,

— E doar o chestiune de timp, a declarat Shaz cu seninătate, după care a scos din plase o sticlă de Chardonnay, trei pizza, două cutii cu praline Häagen-Dazs şi cîteva ciocolate Twix.

— Ihî, a zis Jude si a pus caseta cu *Mlndrie şi prejudecată* pe aparatul video, împreună cu *Cînd iubeşti şi pierzi, cîstigi respect de sine, Cele cinci stagii ale legăturilor sentimentale* şi *Cum să-ți vindeci durerea prin ură.* Se întoarce el.

137

— Crezi că ar trebui să-l sun ? am întrebat.

— Nu! a țipat Shaz.

— Ți-ai ieşit din minți? a zbierat Jude la rîndul ei. E ca un gumilastic marțian. Să îl suni ? E *ultimul* lucru pe care trebuie să îl faci.

— Ştiu, am pufnit, eu cu țîfnă.

Ei asta-i, doar nu-şi închipuise că aş fi *în halul ăsta* de necitită,

— Tu îl *laşi* pe el să se ducă înapoi la peştera lui şi să simtă atracția față de tine, iar tu revii de la Exclusivitate la Incertitudine.

— Dar dacă el o să...

— Mai bine lasă asta, Shaz, a suspinat Jude. Altfel o să-şi petreacă toată noaptea aşteptînd s-o sune, în loc să-şi reclădească respectul de sine.

— Nuuu! am țipat eu, de parcă se pregăteau să-mi taie o ureche.

— In orice caz, a zis Shaz cu seninătate în timp ce scotea telefonul din priză, chestia asta o să-i facă bine.

Două ore mai tîrziu, mă simțeam cu mult mai confuză decît înainte.

— „Cu cit unui bărbat îi place mai mult o femeie, cu atît va evita să se implice mai profund în relația cu ea!" a citit Jude triumfător din *Marte şi Venus la rendez-vous.*

— Mie îmi sună a logică tipic masculină! a declarat Shaz.

— Păi atunci, faptul că m-a lăsat de izbelişte ar putea să însemne că tratează cu seriozitate relația cu mine? am întrebat eu nervoasă.

— Stai puțin, stai puțin. Jude se uita concentrată în paginile cărții *Inteligența afectivă.* L-a înşelat cumva soția ?

138

— Da, am mormăit eu cu gura plină de Twix. La o săptămînă după ce s-au căsătorit. Cu Daniel.

— Hrnmm. Vezi tu, eu am impresia că *si el* trăia un fel de dramă afectivă, probabil din cauza unei „răni" sufleteşti pe care tu ai atins-o fără să vrei. Bineînțeles ! Bineînțeles! Asta e ! De-asta a avut o reacție exagerată cînd i s-a părut că te giugiuleşti cu băiatul ăla. Aşa că nu-ți face griji, cînd rana asta n-o să-i mai dea peste cap sistemul nervos, o să realizeze ce greşeală a comis.

— Şi o să-şi dea seama că are nevoie de altă iubită, tocmai pentru că te place atît de mult! a zis Sharon şi şi-a aprins veselă o Silk Cut.

— Tacă-ți fleanca, Shaz, a şuierat Jude printre dinți. Tacă-ți fleanca.

Era însă prea tîrziu. Imaginea Rebeccăi se înălța spectral înaintea ochilor mei şi începuse să umple întreaga încăpere ca un monstru gonflabil.

— Oh, oh, oh, am hohotit eu şi colțurile ochilor au început să-mi tremure.

— Repede, dă-i un pahar de tărie, a țipat Jude.

— lartă-mă, iartă-mă. Pune caseta cu *Mîndrie şi prejudecată,* a bolborosit Shaz şi mi-a turnat pe gît o înghițitură minunată de brandy. Găseşte scena cu cămaşa udă. Mîncăm nişte pizza ?

A fost cam ca de Crăciun, sau mai degrabă ca atunci cînd îți moare cineva şi, cu toată nebunia de la înmormîntare, unde nimeni nu se comportă normal, nici nu bagi de seamă că ai pierdut pe cineva, atît eşti de ocupat. Abia cînd totul revine la starea anterioară, mai puțin persoana respectivă, începe coşmarul. Ca acum, de pildă.

7 p.m. Bucurie nebună! Am ajuns acasă şi am găsit beculețul robotului clipind.

— Bridget, bună, sînt eu, Mark. Nu ştiu unde ai fost aseară, dar m-am gîndit să văd ce mai faci. O să te sun mai încolo.

Sună-mă mai încolo. Hmmm. Deci, asta înseamnă, de bună seamă, că nu trebuie să îl sun eu.

7:13 p.m. Nu m-a sunat. Nu prea ştiu sigur care ar fi procedura corectă în cazul de față. Aş face bine să o sun pe Shaz.

Colac peste pupăză, părul meu parcă a-nne-bunit, ca pentru a fi în ton cu evenimentele curente. E bizar părul ăsta al meu: se comportă normal săptămîni de-a rîndul, pentru ca, pe nepusă masă, în decursul a cinci minute s-o ia razna, ca să anunțe probabil în acest fel că e timpul tunsorii, cam ca un bebeluş care plînge cînd vine ora alăptatului.

7:30 p.m. I-am pus mesajul lui Shaz, să-l asculte şi ea, şi am întrebat-o :

— Să-l sun?

— Nu! Lasă-l să sufere. Dacă el te-a lăsat de izbelişte şi acum s-a răzgîndit, la dracu', trebuie să dovedească faptul că te merită!

Shaz are dreptate. Sînt într-o pasă f. încrezătoare cu priv. la Mark Darcy.

8:35 p.m. Oh, si totuşi... Poate că Mark e trist Tare nu-mi place ideea că el stă acasă, în tricou lui cu Newcastle United, si e trist. Poate ar trebui totuşi, să îi dau un telefon, să aflu ce se petreci cu el.

8:50 p.m. Era cît pe ce să-l sun pe Mark şi să-i spun ce mult îmi place de el şi că la mijloc nu a fost decît o neînțelegere, cînd, din fericire, Jude m-a sunat înainte să apuc să ridic receptorul. I-am povestit despre starea mea pasageră pozitivă, dar alarmantă.

— Adică, iar negi realitatea?

— Da, am zis eu cu voce nesigură. Să îl sun mîine, ce zici ?

— Nu, dacă vrei să vă-mpăcați, nu trebuie să-i faci scene. Aşa că aşteaptă patru sau cinci zile, pînă-ți revii, şi pe urmă, da, nu e nici o problemă să-i dai un telefon scurt, amical, doar aşa, ca să-i spui că totul e în regulă.

11 p.m. Nu m-a sunat. Fir-ar al dracului. Sînt atît de derutată. Acest univers amoros e ca un soi de joc hidos de cacealmale peste cacealmale, în care bărbații şi femeile se împuşcă reciproc din-dărătul unor baricade. E ca şi cum ar exista un set de reguli care ar trebui respectate, doar că nimeni nu ştie care sînt acelea, aşa că toată lumea le inventează continuu. Iar la urmă te pomeneşti scos din joc pentru că nu ai respectat regulile, dar cum poți să le respecți dacă nici măcar nu ştii care sînt?

MARȚI, 25 FEBRUARIE

Nr. de drumuri plnă la Mark Darcy acasă ca să văd dacă sînt luminile aprinse : 2 (sau 4, dacă pui la socoteală ca au fost dus-întors). Nr. de telefoane cu 141 (ca să nu poată el să afle că eu am sunat dacă formează 1471), urmate de telefoane la robotul

lui telefonic, numai ca să ii aud vocea: 5 (prost) (dar f. b., că nu am lăsat mesaj). Căutări in cartea de telefon după numărul lui de telefon, numai ca să îmi dovedesc mie însămi că el încă există: 2 (m-am stăpînit), procent de telefoane date de pe mobil ca să îmi păstrez telefonul fix liber în caz că sună.: 100%. Procent de telefoane primite care mi-au iscat resentimente furibunde pentru că nu au fost de la Mark Darcy - afară doar dacă sunau ca să vorbească despre Mark Darcy - si în care interlocutorul a fost rugat să elibereze linia cît mai repede ca să nu blocheze un eventual telefon de la Mark Darcy - 100%.

8 p.m. M-a sunat Magda adineauri, să mă întrebe cum a fost în weekend. Am sfîrsit prin a-i debita

toată povestea.

— Ascultă, dacă îi mai iei jucăria o dată, te pun în scăunelul pentru copii răi! Harry! Scuze, Bridget. Şi el ce spune despre toată daravera

asta?

— încă n-am vorbit cu el.

— Cum? De ce nu?

I-am povestit despre mesajul lui telefonic şi i-am explicat toate teoriile despre gumilasticul marțian, despre „rana" sufletească şi despre cum m-ar plăcea prea mult etc.

— Bridget, eşti de-a dreptul incredibilă. In toată povestea asta nu există nimic care să sugereze că te-a lăsat de izbelişte. A fost pur si simplu prost dispus pentru că te-a prins giu-giulindu-te cu cineva.

— Nu mă giugiuleam cu nimeni. El m-a sărutat împotriva voinței mele.

— Dar el nu e ghicitor în stele. De unde vrei să ştie ce gîndeşti tu ? Trebuie să comunicați între

voi. Scoate porcăria aia din gura lui frate-tău! Vino-ncoace. Te duc sus pe scaunul pentru copii răi!

8:45 **p.m.** Poate că Magda are dreptate. Poate că doar am presupus că el mă lasă de izbelişte, pe cînd el nici nu se gîndea la aşa ceva. Poate că în maşină era doar supărat pe chestia cu giugiuleala şi voia ca *eu* să spun ceva, iar acum îşi închipuie că îl evit!! O să îl sun. Problema cu relațiile - sau fostele relații - din ziua de azi este tocmai lipsa unei suficiente *comunicări* între parteneri.

9 p.m. Bun, o s-o fac. **9:01 p.m.** Gata, acum sun.

9:10 p.m. Mark Darcy a răspuns cu un fel de lătrat incredibil de impacientat: „Daaaa ?", iar pe fundal se auzea un zgomot foarte puternic. Am şoptit intimidată:

— Sînt eu, Bridget.

— Bridget! Ai înnebunit ? Tu chiar nu ştii ce se petrece? Nu m-ai sunat două zile la rînd şi acum mă suni în mijlocul unui meci crucial... Nuuuu ! Nuuuuuu ! Tîmpitul, idiotul de... Dumnezeule ! Ca să vezi, cretinul, chiar lîngă arbitru. Sigur că a fost un fault! O să-i... ia uite-l cum îi coseşte picioarele. Gata, a căzut. O, Doamne! Uite ce e, te sun eu cînd se termină.

9:15 p.m. Sigur, ştiam că e nu ştiu ce cupă transuniversală, sau cum i-o zice, dar uitasem totalmente de ea în toată bulversarea asta afectivă. E genul de chestie care i se putea întîmpla oricui.

142

143

9:30 p.m. Cum am putut fi atît de proastă ? Cum ? Cum?

9:35 p.m. Ce bine, sună telefonul! Mark Darcy!

Era Jude.

— Ce? a zis ea. Nu a stat de vorbă cu tine pentru că era în toiul unui meci *de fotbal* ? Pleacă de-acaaă. Pleacă imediat. Nu fi acasă cînd sună. Cum îndrăzneşte ?

Mi-am dat seama pe loc că Jude are dreptate si că, dacă Mark ar ține cu adevărat la mine, fotbalul nu ar fi fost mai important. Shaz a fost chiar mai categorică.

— Singurul motiv pentru care bărbații sînt atît de obsedați de fotbal este că nu

sînt buni de nimic altceva, a explodat ea. Au impresia că, dacă țin cu o echipă sau alta si fac la zgomot de te-asur-zesc, au cîştigat chiar ei meciul şi merită să fie aplaudați şi lăudați, şi merită să se agite toți în jurul lor din pricina asta.

— Aşa e. Atunci, vii pînă la Jude acasă?

— Ăăă, păi, nu.

— De ce nu?

— Mă uit la meci cu Simon.

Simon? Shazzer şi Simon? Dar Simon e unul dintre amicii noştri.

— Parcă tocmai spusesei că...

— Asta e altceva. Mie îmi place fotbalul numai pentru că e un joc foarte interesant.

Hmmm. Tocmai mă pregăteam să plec de acasă, cînd a sunat din nou telefonul.

— A, bună, dragă. Sînt eu, mama. Ne distrăm pe cinste. Toată lumea îl adoră pe Wellington! L-am dus la Clubul Rotary şi...

— Mamă! am şuierat eu. Nu se cade să îl plimbi peste tot pe Wellington ca pe o piesă de muzeu.

— Să ştii, draga mea, a zis ea pe un ton glacial, că nu pot să sufăr rasismul şi bigotismul.

— Poftim?

— Păi, cînd au venit Robertsonii din Amersham i-am dus şi pe ei la Rotary, şi atunci nu ai protestat, nu?

Am rămas mască în încercarea de a descîlci logica ei cam creață.

— întotdeauna pui pe fiecare în cutiuța proprie, nu-i aşa? „Căsătoriți îngîmfați", sau „Celibatoizi", sau oameni de culoare, sau homosexuali. Ei, eu te sunasem să-ți spun de *Miss Saigon.* Spectacolul e vineri, la şapte şi jumătate.

O, Doamne!

— Păi, ăăă... am făcut eu disperată.

Sînt sigură că nu am spus da, sînt absolut sigură.

— Ei, haide, haide, Bridget. Am cumpărat biletele.

M-am resemnat şi i-am debitat o istorie confuză despre cum că Mark trebuie să lucreze, chestie care a scos-o din sărite.

— Să lucreze ? Prostii! Cum să lucreze vineri seara? Eşti sigură că nu munceşte prea mult? Nu cred că a munci e...

— Mamă, trebuie să plec la Jude, deja am întîrziat, am tăiat-o eu cu fermitate.

— întotdeauna trebuie să pleci pe undeva, ba la Jude, ba la Sharon, ba la lecții de yoga. Mă mir că mai ai timp să te vezi cu Mark!

Odată ajunsă la Jude, conversația s-a concentrat în chip firesc pe tema Shazzer - Simon.

— De fapt, a zis Jude si a coborît vocea, deşi nu avea cine altcineva să o audă, m-am îiitîlnit sîmbătă din întîmplare cu ei la magazinul Conran. Chicoteau împreună cu ochii la nişte seturi de tacîmuri, să juri că făceau parte din tagma Căsătoriților îngîmfați.

De ce oare celibatoizii din zilele noastre pot avea o relație normală numai dacă se presupune că nu ar avea-o? Pe de o parte, iat-o pe Shazzer, care nu are o relație cu Simon, dar care face cu el exact ce face un cuplu, iar pe de altă parte, iată-ne pe Mark şi pe mine, despre care se presupune că avem o relație, dar nu ne vedem deloc.

— în ce mă priveşte, cred că nu ar trebui să se spună „sînt doar buni prieteni", ci mai degrabă „au doar o relație intimă", am zis eu încruntată.

— îhî, a zis Jude. Poate că soluția ar fi o prietenie platonică combinată cu un vibrator.

Cînd am ajuns acasă, am găsit un mesaj plin de remuscări de la Mark, spunea că încercase să dea de mine, dar că telefonul fusese întruna ocupat şi că pe urmă eu plecasem de acasă. Tocmai mă întrebam dacă e cazul să-l sun, cînd m-a sunat

el.

— îmi pare rău pentru ce-am spus mai devreme, a zis el. Eram cam cătrănit, aşa e?

— Da, aşa e, i-am răspuns eu cu tandrețe, si

eu am fost.

— Şi mă tot gîndesc: de ce s-a întîmplat aşa

ceva?

— Exact! am zis eu radioasă şi am simțit ur,

val imens de dragoste şi uşurare.

— A fost un lucru atît de stupid şi inutil, a zis el cu glas chinuit, O izbucnire aiurea care a avui consecințe devastatoare.

— Ştiu, am răspuns şi mi-am spus cu uimire că el ia lucrurile chiar mai în serios decît mine.

— Cum poate trăi un om cu aşa ceva pe conştiință ?

— Ei, oameni sîntem cu toții, am zis eu pe un ton meditativ. Omul trebuie să-i ierte pe alții... şi pe el însuşi.

— Ei, da, ție ți-e uşor să vorbeşti, a zis el. Dar dacă nu făcea faultul ăla, nu ne-am fi pomenit supuşi tiraniei loviturilor de pedeapsă. Ne-arn luptat ca nişte regi aruncați în groapa cu lei, şi tot am pierdut meciul!

Printre buze mi-a scăpat un icnet, iar mintea mi s-a-nvîrtit în loc. Nu se poate ca zicala cum că bărbații au fotbal în loc de sentimente să fie adevărată ! Realizez şi eu, firește, că fotbalul este un sport incitant si că oferă ținte şi resentimente comune mai multor nații, dar a resimți asemenea cantități astronomice de furie, deprimare şi jale ore întregi după terminarea unui meci e ceva care...

— Bridget, ce s-a-ntîmplat? E doar un sport. Pînă şi eu îmi dau seama de asta. Cînd m-ai sunat în mijlocul meciului, mă luase valul aşa de tare, încît... Dar e numai un sport.

— Aşa e, aşa e, am zis eu buimăcită, cu ochii la pereţi.

— Ei, dar tu ce mai faci? N-am auzit o vorbuliţă de la tine de cîteva zile încoace. Sper că nu te-ai mai giugiulit cu vreun adolescent şi... Stai aşa, stai aşa, uite, se dă meciul în reluare. Să vin pînă la tine mîine... ba nu, mîine joc *five-a-side*[1], să vin joi?

1. Joc de fotbal în care echipele sînt formate fiecare din cîte cinci jucători.

146

147

la opt seara.

v miercuri, 26 februarie

Cincizeci şi *opt de kilograme, şi* nouăzeci şi *nouă da grame, unităţi de alcool: 2 (f. b.), ţigări: 3 (f. b J, calorii:* 3 845 *(cam prost), minute petrecute fără a avea obsesii cu privire la Mark Darcy: 24 (excelent progres), variaţiuni la pieptănătura stil sculptură cu coarne, închipuită de părul meu: 13 (de-a dreptul alarmant).*

8:30 a.m. Aşa. Totul (afară, fireşte, de păr) e în regulă pesemne, deşi e posibil ca Mark să fi eludat problema noastră din dorinţa de a evita discuţii sentimentale la telefon. Aşa că seara de mîine e de importanţă vitală.

Esenţial este să fiu o femeie sigură pe ea, receptivă, abordabilă, să fiu detaşată si... âăâ, să arăt foarte sexy. O să văd dacă pot să mă duc la coafor în pauza de prînz. Şi o să mă duc la sala de sport înainte de a pleca la serviciu. Poate o să ajung si la saună, ca să am un ten de-a dreptul strălucitor.

8:45 a.m. Am primit o scrisoare! Urraaa! Poate e o felicitare întîrziată de Ziua îndrăgostiţilor de la te miri ce admirator misterios, care o fi fost iniţial trimisă la vreo adresă greşită, din cauza codului postai eronat.

9 a.m. Era o scrisoare de la bancă în legătură cu depăşirea sumei din cont. Era anexat un cei

148

completat de mine pentru „M.S.F.S". Ha! Uitasem cu totul de treaba asta. Frauda de la curăţătorie e pe cale de a fi elucidată şi o să capăt 149 de lire sterline înapoi. Ooo, tocmai a picat un bilețel din scrisoare.

Pe bilețel scria : „Acest cec a fost completat pentru magazinul Marks & Spencer's Financial Services".

Era un cec pentru cumpărăturile de Crăciun de la M&S. Au. Aoleu. Mă simt cam prost acum, pentru că l-am acuzat în sinea mea pe nevinovatul lucrător de la curăţătorie şi i-am făcut şi o scenă. Hmmm. Acum e prea tîrziu să mai duc la sala de sport şi mai sînt şi supărată pe deasupra. O să mă duc după serviciu.

2 p.m. La serviciu, la toaletă. Dezastru total, total. M-am întors adineauri de la coafor. I-am spus lui Paolo că vreau doar cîţiva centimetri ciupiţi de ici, de colo, ca

să-mi transforme părul din actuala ciumăfaie înfricoşătoare în ceva gen Rachel din *Prietenii tăi.* El şi-a trecut mîna prin părul meu şi m-am simțit imediat în grija unui geniu care înțelege frumusețea interioară a femeii. Paolo părea total stăpîn pe situație, îmi trecea părul cînd într-o parte, cînd în alta, pe urmă mi-l umfla într-un fel de turn magnific, cu priviri semnificative în direcția mea, care voiau să zică : „O să te fac să arăți ca o țipă super-sexy". Apoi, brusc, a terminat. Coafura mea arăta total imbecil — ca a unei profesoare care şi-a făcut permanent, după care s-a tuns castron. El s-a uitat la mine cu o privire admirativă şi încrezătoare, asistenta lui, sosită la fața locului, a început şi ea să reverse efuziuni de admirație:

149

„O, dar e *divin".* Am intrat în panică, m-am holbat cu oroare la propria imagine în oglindă, dar legătura pe care o stabilisem cu Paolo, bazată pe admirație reciprocă, era de aşa natură, încît a-i spune că urăsc noua coafură ar fi însemnat, probabil, ca întreaga mea relație cu el să se dărîme ca un castel din cărți de joc. Am sfîrşit prin a mă alătura efuziunilor admirative consacrate monstruoasei coafuri şi i-am dat lui Paolo un bacşiş de cinci lire. Cînd m-am întors la serviciu, Richard Finch a zis că semăn cu mister Spock din *StarTrek.*

7 p.m. înapoi acasă. Pârul e ceva de speriat, cu un breton hidos de scurt. Tocmai am petrecut patruzeci si cinci de minute zgîindu-mă în oglindă, cu sprîncenele ridicate, într-o încercare zadarnică de a face ca bretonul să pară mai lung, dar nu-mi voi putea petrece întreaga seară de mîine arătînd ca Roger Moore atunci cînd băiatul rău cu pisica îl amenință să îl arunce în aer pe el, omenirea întreagă si cutia plină cu plăci de bază de importanță vitală din calculatoarele MI5[1].

7:15 p.m. Am încercat să-mi aranjez părul ca să semene cu al Lindei Evangelista la începuturile carierei, cu cărare pe-o parte înțepenită cu gel, şi drept urmare m-am pomenit transformată în

Donald Trump.

Am o pornire furibundă împotriva tîmpitului de Paolo. De ce oare ar face cineva altcuiva aşa ceva? De ce? Urăsc coaforii sadici megalomaniaci.

l, MI5 - Serviciul britanic de spionaj, aici cu referire la un episod din seria despre James Bond.

O să-l dau în judecată pe Paolo. O să îi fac raport la Amnesty International şi o să îl expun la televiziunea națională.

Sînt mult prea deprimată ca să mă duc la sala de sport.

7:30 p.ni. L-am sunat pe Tom să-i spun ce traumă am suferit, dar el mi-a zis să nu mai fiu atît de superficială, să mă gîndesc la Mo Mowlam[1] şi la atîtea alte femei care au cancer şi cărora le cade părul. Mă simt foarte ruşinată. N-o să mai fiu obsedată de păr. Apoi Tom m-a întrebat dacă m-am gîndit la cineva pe care să îl intervievez.

— Păi, am fost cam ocupată în ultima vreme, am zis eu cu un sentiment de

vinovăție.

— Ştii ceva? Trebuie să-ți mişti fundul ăla odată - o, Doamne, nu ştiu ce-a pățit Tom prin California. Nu te interesează şi pe tine cineva? a continuat el. Nu există pe undeva vreo celebritate pe care ai vrea foarte mult să o intervievezi ?

M-am gîndit cîteva clipe şi mi-a picat brusc fisa.

— Mr. Darcy! am zis eu.

— Ce? Colin Firth?

— Da! Da ! Mr. Darcy! Mr. Darcy!

Aşa că am acum propriul meu proiect. Urraaa! O să trec la treabă şi o să aranjez interviul prin agentul lui. O să fie minunat, o să pot monta materialul cum vreau eu şi o să realizez o perspectivă unică asupra... Da, dar... Poate că ar trebui să aştept pînă îmi creşte la loc bretonul. Vai de mine ! Sună la intrare. Sper să nu fie Mark. Dar el a spus că vine mîine ! Calm, calm.

1. Fostă secretar de stat al Irlandei de Nord.

— Sînt eu, Gary, a rostit o voce în interfon. i

— Âaaaa, daaaa, Gaaary! am lungit eu vocalele ca să maschez faptul că n-aveam nici cea mai vagă idee despre cine ar putea fi. Ce mai faci? am întrebat eu cu glas tare şi am gîndit: „Şi că veni

vorba, cine eşti?"

— Mi-e frig. îmi dai drumul să intru sau nu? ; Dintr-o dată am recunoscut vocea. i

— A, *Gary,* am izbucnit eu în efuziuni de amabilitate exagerată, din cauza sentimentului de vinovăție care mă încerca pentru că nu îl recunoscusem. Urcă, urcă!!

M-am plesnit peste frunte. Ce căuta aici?

A intrat şi am văzut că purta blugi ca de zidar, pătați de vopsea, un tricou portocaliu si o jachetă ciudată în carouri, cu guler din imitație de blană

de oaie.

— Bună, a zis el si s-a aşezat la masa de la

bucătărie, de parcă ar fi fost bărbatu-meu.

Nu prea ştiam cum să mă comport în situația doi-oameni-în-încăpere-cu-idei-total-diferite-de-

spre-realitate.

— Păi, Gary, am zis eu, mă cam grăbesc!

Nu a răspuns si a început să-şi răsucească o țigară. Mi s-a făcut deodată frică. Poate că e un violator înfricoşător. Dar nu încercase niciodată să o violeze pe Magda, cel puțin din cîte ştiu eu.

— Ai uitat ceva? am întrebat eu neliniştita.

— Nu, a zis el preocupat în continuare de țigară. Am aruncat o privire în direcția uşii şi m-am

întrebat dacă nu ar fi cumva cazul s-o rup la fugă.

— Unde e conducta de scurgere ? m-a întrebat

el.

„Garyyyyy! îmi venea să urlu. Pleacă. Du-te

odată. Mă întîlnesc cu Mark mîine seară şi vreau

să fac ceva cu bretonul ăsta şi vreau să fac gimnastică!"

Şi-a pus țigara în gură şi s-a ridicat.

— Hai să aruncăm o privire în baie.

— Nuuu! am urlat, amintindu-mi că lăsasem lîngă chiuvetă un tub deschis de vopsea de păr şi cartea *Ce vor bărbații.* Uite ce e, poți să vii cumva în altă...

Dar el îşi băga deja nasul peste tot, deschidea uşi şi trăgea cu ochiul spre scări şi spre dormitor.

— Ai o fereastră acolo ?

— Da.

— Hai să aruncăm o privire.

Am rămas în uşa dormitorului, în timp ce el a deschis fereastra şi şi-a scos capul afară. Ce-i drept, părea mai interesat de țevăraie decît de atacarea mea.

— Ştiam eu! a zis triumfător, şi-a băgat la loc capul şi a închis fereastra. Ai loc destul pentru o prelungire în perete aici.

— Mă tem că va trebui să pleci, am zis eu, m-am îndreptat de şale şi am pornit spre living. Trebuie să mă duc undeva.

Dar el trecuse deja pe lîngă mine şi o pornise din nou spre scări.

— Da, ai loc destul pentru o țeava în perete. Dar, sigur, va trebui să muți țeava asta.

— Gary...

— Ai putea de fapt să faci un al doilea dormitor şi chiar o mică terasă pe acoperiş. Ar ieşi foarte drăguț.

Terasă pe acoperiş? Al doilea dormitor? Aş putea să îmi fac un birou şi să îmi încep noua carieră.

— Cît ar costa ?

152

153

— Ooo, a clătinat el gînditor din cap. Ştii ceva, ce-ar fi să mergem amîndoi la circiumă să ne

gîndim ?

— Nu pot, am *zis* cu fermitate. Tocmai plecam

de acasă.

— Bine. Păi, o să mă gîndesc cu şi îți dau un

telefon.

— Excelent. Foarte bine! Ar trebui să pleci

acum!

Şi-a luat haina, tutunul şi foiţele de ţigară şi a pus cu grijă o revistă pe masa din bucătărie.

Cînd a ajuns la uşă, s-a răsucit şi mi-a aruncat o privire plină de subînţeles.

— Pagina şaptezeci şi unu, a zis el. Ciao.

M-am uitat la revistă, gîndind că e *Arhitectural Digest,* si m-am pomenit zgîindu-mă la *Coarse Fisherman,* cu poza unui tip care ţinea în mîini un uriaş peşte cenuşiu si slinos. Am frunzărit revista, în care am dat peste un număr impresionant de pagini pline de poze cu ţipi care ţineau în mîini cîte un uriaş peste cenuşiu şi slinos. Am ajuns la pagina şaptezeci şi unu, si acolo, lîngă un articol despre momeala pentru prădători, iată-l, cu o pălărie de fetru, cu numeroase insigne şi cu un zîmbet radios: Gary, care ţinea în mîini un uriaş peşte cenuşiu şi slinos.

'[s>**3' Joi, 27 FEBRUARIE

Cincizeci şi opt de kilograme şi cincizeci şi patru de grame (gramele pierdute au fost părul), ţigări: 17 (din cauza părului), calorii: 625 (n-am mlncat din cauza pârului), scrisori imaginare adresate avocaţilor, programelor de protecţie a consumatorului,

Ministerului Sănătăţii etc. în legătură cu tnasacrarea părului: 22, plimbări la oglindă pentru a verifica ritmul creşterii părului: 72, milimetri de păr crescut in urma eforturilor depuse : 0.

7:45 p.m. Mai sînt cincisprezece minute. M-am uitat din nou la breton. Părul nu mai seamănă cu o perucă înspăimîntătoare, acum seamănă cu o perucă oribilă, să dai şi să fugi unde vezi cu ochii.

7:47 **p.m.** Tot cu Leonard Nimoy[1] semăn. De ce a trebuit să mi se întîmple una ca asta tocmai în cea mai importantă seară a relaţiei mele de pînă acum cu Mark Darcy ? De ce ? Dar pe chestia asta cel puţin nu mă mai uit în oglindă la pulpe să văd dacă nu cumva s-au mai subţiat.

Miezul nopţii. Cînd a apărut Mark Darcy în uşă, mi s-a pus un nod în gît.

A intrat cu un aer serios, fără să dea bună ziua, a scos un plic din buzunar şi mi l-a înmînat. Era pe numele meu, dar pe adresa lui Mark. Fusese deja deschis.

— Era în cutia mea poştală de cînd ne-am întors de la schi, a zis el şi s-a aşezat greoi pe canapea. L-am deschis azi-dimineaţă din greşeală, îmi pare rău. Dar poate că e mai bine aşa.

Cu mîini tremurînde am scos o ilustrată din plic.

Pe ea erau desenaţi doi arici care priveau un sutien şi o pereche de chiloţi bărbăteşti care se încolăceau într-o maşină de spălat.

1. Actorul care interpretează personajul Spock în serialul *Star Trek.*

— De la cine e? a întrebat el calm.

— Nu ştiu.

— Ba ştii, a replicat el în stilul acela calm, zîmbitor al tipilor care-s pe cale să scoată un cuţit de măcelărie şi să-ţi taie nasul. De la cine e?

— Ti-am spus, am bîiguit eu. Nu ştiu.

— Citeşte ce scrie.

Am dezdoit ilustrata, înăuntru, cu un scris înflorit, cu cerneală roşie, am citit. „Fii iubita mea de Ziua îndrăgostiților - ne vedem cînd vii să-ți ridici cămăşuța de noapte - cu dragoste -Sxxxxxxx".

M-am holbat şocată la ilustrată. Tocmai atunci

a sunat telefonul.

Aoleu! am gândit eu, or fi Jude sau Shazzer cu vreun sfat hidos cu privire la Mark. Am vrut să dau fuga să ridic receptorul, dar Mark m-a prins de braț.

— Bună, păpuşă, sînt eu, Gary. (Cum îndrăzneşte să vorbească în felul ăsta cu mine?) Aşa, păi, în legătură cu ce am vorbit noi în dormitor, am ceva idei, aşa că dă-mi un telefon şi o să vin

pînă la tine.

Mark s-a uitat în podea clipind foarte des. Pe urmă a pufnit, şi-a frecat ceafa cu palma ca pentru a-şi reveni din uimire.

— O.K., a zis el. Vrei să explici toată povestea

asta?

— E muncitorul.

Abia m-am stăpînit să-l îmbrățişez.

— Gary-meseriasul, prietenul Magdei. Cel care a pus rafturile alea aiurite. Vrea să bage o țeava între dormitor si scări.

— înțeleg, a zis el. Şi ilustrata tot de la Gary este? Sau de la St. John? Sau de la vreun alt...

Tocmai atunci faxul a început să hîrîie. Ieşea din el o hîrtie.

în timp ce eu mă uitam țintă la aparat, Mark a scos hîrtia sosită, s-a uitat o clipă la ea şi mi-a înmînat-o. Era o notiță scrisă de mînă de Jude, care zicea: „Cine are nevoie de Mark Darcy, cînd pentru 9,99 lire, plus livrare şi taxe, poți cumpăra asta ?" - iar dedesubt, o reclamă cu un vibrator cu limbă.

vineri, 28 februarie

Cincizeci şi opt de kilograme si opt grame (singurul punct luminos da pe firmament), motive pentru care oamenii ar putea dori să meargă la music-hall-uri : absolut misterioase, de neimaginat, nr. de motive pentru care Rebeccăi ar trebui să i se îngăduie să trăiască: O, motive pentru care Mark, Rebecca, mama, Una şi Geoffrey Alconbury ar vrea să îmi distrugă viața : neclare.

Trebuie să îmi păstrez calmul. Toate evenimentele astea care s-au petrecut simultan nu pot fi atribuite decît ghinionului. E lesne de înțeles că Mark a trebuit să plece imediat după aceea, dar a spus, ce-i drept, că o să mă sune după ce se mai linişteşte puțin şi... Ha ! Tocmai mi-am adus aminte de la cine era ilustrata. Trebuie să fi fost de la curățătorie. Cînd mă străduiam să-l fac pe lucrător să-i scape ceva

despre fraudă, i-am zis : „Să nu vă închipuiți că nu ştiu ce se petrece aici" şi am lăsat cămaşa de noapte. Şi adresa lui Mark, în caz că lucrătorul are gînduri necurate. Lumea asta e plină de țăcăniți şi nebuni de legat, iar eu

157

trebuie să mă duc diseară să văd *Miss Saifutu-igon.*

Miezul nopţii. La început n-a fost prea rău. A fost chiar o uşurare să scap din temnița propriilor gînduri şi din iadul năravului de a forma 1471 ori de cîte ori ies din baie.

Wellington era departe de a părea o victimă a imperialismului cultural şi părea să se simtă în largul lui îmbrăcat cum era într-un costum de prin anii '50 al lui tata; semăna cu un chelner de la Met Bar în seara lui liberă si răspundea cu grație efuziunilor mamei şi ale Unei, care se tot învîrteau în jurul lui ca nişte şcolărițe. Eu am întîrziat, aşa că am reuşit să schimb doar cîteva cuvinte cu el în timpul pauzei.

— Ți se pare ciudat să te afli în Anglia? l-am întrebat eu, după care m-am simțit ca o idioată, normal că i se părea ciudat.

— Mi se pare interesant, a zis el şi mi-a aruncat o privire plină de curiozitate. Ție ți se pare ciudat ?

— Ei, s-a băgat Una în vorbă. Unde e Mark? Parcă trebuia să vină şi el!

— E la serviciu, am murmurat, în timp ce unchiul Geoffrey şi cu tata s-au apropiat încruntați de noi.

— Aşa zicea şi cel dinainte, este? a rînjit Geoffrey. Aşa se întîmplă mereu cu micuța noastră Bridget, a zis el şi m-a mîngîiat într-un loc primejdios de aproape de fund. Uite-aşa pleacă ei, vyjjjjjjj!

— Geoffrey! a intervenit Una, după care a adăugat, aşa, de dragul conversației: Voi aveți în

158

trib femei în vîrstă care nu pot să se mărite, Wellington?

— Nu sînt o femeie în vîrstă, am şuierat eu.

— De asta se ocupă sfatul bătrînilor, a răspuns Wellington.

— Păi n-am zis eu că asta e soluția cea mai bună, Colin ? a aruncat mama cu un aer încrezut. Nu eu i-am spus lui Bridget că trebuie să se combine cu Mark?

— Dar atunci cînd îmbătrîneşte, cu sau fără soț, o femeie se bucură de tot respectul tribului, a zis Wellington şi mi-a făcut cu ochiul.

— Pot să mă mut acolo? l-am întrebat posomorită.

— Nu prea cred că ți-ar plăcea cum miros pereții, a rîs el.

Am reuşit să-l trag pe tata mai la o parte şi i-am şoptit:

— Cum mai merg lucrurile ?

— O, nu prea rău, să ştii, a răspuns el. Pare un tip de treabă. Crezi că o să ne dea voie să luăm paharele de băutură în sală?

Partea a doua a fost un adevărat coşmar. Mă uitam la monstruozitatea

muzicală de pe scenă, în vreme ce prin minte mi se perinda un caleidoscop de imagini cu Rebecca, Gary, vibratoare şi cămăşuțe de noapte, imagini care, toate, se amestecau din ce în ce.

Din fericire, în îmbulzeala aceea de popor care ieşea de la teatru şi zbiera - de fericirea de a fi vizionat spectacolul, probabil - nu am putut face conversație, asta însă pînă cînd ne-am înghesuit cu toții în Range Rover-ul lui Geoffrey şi Una. Mergeam noi aşa, cu Una la volan, cu Geoffrey pe scaunul din față, cu tata chicotind între ei şi cu

159

L,.

mine făcută sandviş între mama şi Wellington pe bancheta din spate, cînd, brusc, a avut loc incidentul acela oribil şi incredibil.

Mama tocmai îşi pusese pe nas o enormă pereche de ochelari cu rame aurii.

— Nu ştiam că ai început să porți ochelari, am zis eu, uimită de acest gest care nu-i stătea în caracter, pentru că, prin el, recunoştea că îm-bătrîneşte.

— Nu am început să port ochelari, a zis ea cu veselie. Ai grijă la trecerea de pietoni, Una.

— Dar, am obiectat eu, acum porți.

— Nu, nu, nu ! Ii port numai cînd conduc.

— Dar acum nu conduci.

— Ba da, conduce, a zîmbit tata cu tristețe, în timp ce mama zbiera:

— Ai grijă la Fiesta aia, Una! Semnalizează dreapta!

— Tipul de colo nu e cumva Mark ? a întrebat fără veste Una. Parcă spuneai că lucrează.

— Unde? a întrebat mama cu un aer autoritar.

— Acolo, a zis Una. Oo, apropo, ți-am spus că Olive şi Roger au fost în Himalaya ? Ziceau că tot muntele e plin de hîrtie igienică. Tot Everestul.

Am urmărit direcția în care arăta Una şi l-am văzut pe Mark, îmbrăcat într-o haină bleumarin şi o cămaşă foarte albă, descheiată la gît, coborînd dintr-un taxi. Şi, ca într-un ralanti, am văzut o altă persoană coborînd de pe scaunul din spate al taxiului: o fată înaltă, subțire, cu părul lung şi blond, care-i rîdea drept în față. Rebecca.

Agitația care s-a stîrnit în Range Rover după aceea a fost de neimaginat: mama şi Una făceau spume la gură în apărarea mea - „Ei bine, o

160

asemenea purtare este absolut dezgustătoare! Să ieşi cu altă femeie vineri seara şi să spui că munceşti! Mă gîndesc serios să o sun pe Elaine şi să-i spun vreo două vorbe"; Geoffrey, beat, a îngăimat: „Ia uit'te dom'le cum se duc! Vîjjj!", iar tata încerca să potolească toată nebunia. Singurele persoane tăcute din maşină eram eu şi Wellington, care mi-a luat mîna şi a ținut-o strîns într-a lui, fără un cuvînt.

Cînd am ajuns la mine acasă, s-a dat jos din Range Rover ca să mă ajute să cobor, în timp ce pe fundal încă se mai auzeau comentarii de genul: „Păi sigur! Doar l-a părăsit prima nevastă, nu?" „Normal! Nu iese fum fără foc".

— Pe întuneric, şi bolovanul pare bizon, mi-a zis Wellington. Dar în lumina soarelui, lucrurile sînt exact aşa cum par.

— Mulțumesc, i-am răspuns recunoscătoare şi m-am tîrît în apartamentul meu, întrebîn-du-mă cum aş putea să o transform eu pe Rebecca într-un bizon şi să-i dau foc fără să iasă atîta fum cît să se alerteze Scotland Yard-ul.

SÎMBĂTĂ, 1 MARTIE

10 p.m. Acasă. O zi foarte neagră. Jude, Shaz şi cu mine ne-am dus să facem o rundă de cumpărături în scop alinare a traumelor afective şi ne-am întors aici, la mine, ca să ne pregătim să ieşim în oraş împreună, şi totul făcea parte din planul conceput de fete ca să mă înveselească. Pe la ora opt, atmosfera începuse deja să se în-fierbînte.

161

— Mark Darcy e homosexual, a declarat Jude.

— Bineînțeles că e homosexual, a mîriit Shazzer şi mi-a mai turnat un pahar de Bloody Mary.

— Crezi? am întrebat eu şi m-am simțit alinată pe moment de această idee deprimantă, dar confortabilă pentru amorul propriu.

— Păi, n-ai găsit tu un băiat în patul lui ? a întrebat Shaz.

— Ce alt motiv ar avea un bărbat să iasă cu o fată sinistru de înaltă ca Rebecca, o țipă care nu are nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă să ai un iubit, care nu are nici țîțe, nici cur - ce mai, cu o țipă care seamănă practic cu un bărbat? a fost de părere Jude.

— Bridge, a zis Shaz, beată criță. Ştii ceva? Cînd mă uit la tine din unghiul ăsta, am impresia că ai bărbie dublă.

— îți foarte mulțumesc, am zis eu posacă şi mi-am mai turnat un pahar de vin, după care am apăsat din nou butonul PLAY la robotul telefonic, moment în care Jude si Shazzer si-au astupat urechile.

„Bună, Bridget. Sînt eu, Mark. Văd că nu-mi răspunzi la mesaje. Cred că, în orice caz, eu... îmi pare foarte... Noi doi — cel puțin aşa cred - consider că măcar atîta lucru îți datorez, să fim prieteni, aşa că sper ca tu să... în fine. Of, Doamne, dă-mi şi tu un telefon cît de curînd. Dacă vrei."

— Pare să fi pierdut total legătura cu realitatea, a bombănit Jude. De parcă nici nu contează că a fugit cu Rebecca. Chiar că trebuie să te detaşezi de el acum. Uite ce e, mai ieşim în oraş, sau ce facem ?

— Chiarr aşşa. Da' cin' se crede, dom'le? a întrebat Shaz prin aburii beției. Auzi colo, „îți

162

datorez"! Bîrrr. Tre' să-i spui aşa: „Scumpule, mie nu-mi tre' nimeni numai d'aia fiin'că *îmi datorează ceva".*

In acel moment a sunat telefonul.

— Bună.

Era Mark. Sufletul mi-a fost brusc invadat de un val enorm de neavenită iubire.

— Bună, am zis eu si am mimat din buze pentru fete : „El c".

— Ai primit mesajul tău? Adică, vreau să spun, mesajul meu ? a întrebat Mark.

Shaz mă tot plesnea peste picioare şi îmi şuiera cu frenezie : „Hai, spune-i verde-n

față, hai odată!"

— Da, am zis eu pe un ton jucăuş. Dar l-am primit abia la cîteva minute după ce te-am văzut cum coborai dintr-un taxi cu Rebecca la ora unsprezece noaptea şi nu eram îndeajuns de bine dispusă ca să te sun.

Shaz a izbit cu pumnul în aer si a început să zbiere: „Urraaa !", dar Jude i-a acoperit gura cu palma, mi-a făcut un semn că e O.K. şi a întins mîna după Chardonnay.

La capătul celălalt al firului s-a lăsat tăcerea,

— Bridget, de ce tragi mereu concluzii pripite ? Nu am răspuns imediat, am acoperit receptorul cu mîna:

— Zice că trag concluzii pripite, am şuierat eu, la care Shaz a părut să-şi iasă din minți de furie.

— Am tras concluzii pripite? am zis eu. Rebecca se tot dă la tine de mai bine de o lună, tu mă laşi de izbelişte pentru ceva ce nu am făcut şi pe urmă te văd coborînd din taxi împreună cu Rebecca si...

163

— Dar nu a fost vina mea, pot să-ți explic totul, de aceea te-am şi sunat.

— Da, ca să-mi spui că-mi datorezi să-mi fii prieten.

— Dar...

— Zi-i mai departe, a şuierat Shaz. Am respirat adine.

— Mi-o datorezi, zici? Scumpule... am început eu.

Cînd au auzit-o şi pe-asta, Jude şi Shaz mai să cadă amîndouă de pe scaune de admirație. Eram pur şi simplu personificarea Lindei Fiorentino în *The Last Seduclion*[1].

— Scumpule, eu nu am nevoie de nimeni doar pentru că *mi-ar datora ceva,* am continuat eu cu hotărîre. Am cele mai bune, mai credincioase, mai înțelepte, mai iubitoare şi mai de nădejde prietene din lume. Şi *dacă* aş decide să mai fiu prietenă cu tine după felul în care te-ai purtat cu mine...

— Dar... In ce fel m-am purtat eu cu tine? Vocea îi suna chinuit.

— Dacă aş decide să mai fiu prietenă cu tine... m-am poticnit eu.

— Zi-i mai departe, a şuierat Shaz.

— ... tu ai fi cel *cu adevărat* norocos.

— Bine, bine, ai spus destule, a zis Mark. Dacă nu vrei să-ți explic, nu te mai deranjez cu telefoanele. La revedere, Bridget.

Am pus, şocată, receptorul în furcă şi am aruncat o privire spre cele două prietene. Sharon

1. Film în care eroina principală, Bridget, o femeie fatală, interpretată de Linda Fiorentino, îşi jefuieşte soțul, fuge de acasă şi îşi foloseşte amantul pentru a-şi ucide soțul.

164

zăcea pe covor si învîrtea triumfătoare o țigară prin aer, iar Jude gîlgîia Chardonnay-ul direct din sticlă. M-a năpădit din senin cumplita senzație că am făcut cea mai mare greşeală din viața mea.

Zece minute mai tîrziu a sunat la uşă. Am dat fuga la interfon.

— Pot să intru? am auzit vocea înăbuşită a unui bărbat. Mark!

— Bineînțeles, am răspuns eu cu uşurare, după care m-am întors spre Jude si Shaz şi le-am spus: Sînteți voi drăguțe să mergeți puțin pînă în dormitor?

Abia reuşiseră să se adune bombănind de pe covor cînd uşa s-a deschis, dar nu era Mark, era Tom.

— Bridget! Arăți aşa de suplă! a zis el. O, Doamne, a continuat şi s-a lăsat să cadă greoi pe un scaun din bucătărie. O, Doamne, viața asta e de căcat, e o poveste inventată de un ins cinic şi...

— Tom ! s-a răstit Shazzer. Noi tocmai purtam aici o discuție.

— Şi-apoi, nici una dintre noi nu te-a văzut de săptămîni întregi, a mormăit Jude cu năduf.

— O discuție? Nu despre mine? Dar despre cine oare? O, Doamne, afurisitul de Jerome, afurisitul, afurisitul de Jerome!

— Jerome? am întrebat eu cu oroare. Jerome Mofturosul? Parcă îl alungaseşi din viața ta pentru totdeauna!

— Mi-a lăsat o droaie de mesaje cît am fost plecat la Sân Francisco, a zis Tom cu un aer inocent. Aşa că am început să ne vedem din nou şi astă-seară i-am dat de înțeles că aş vrea să fim din nou împreună şi... mă rog, am încercat să mă

165

culc cu el, şi Jerome a zis că... a zis că - Tom şi-a şters furios o lacrimă - a zis că nu mă mai place. Am rămas fără grai, perplexe. Jerome Mofturosul încălcase la modul grosolan, vicios, egoist, umilitor, de neiertat toate regulile nescrise ale întîlnirilor amoroase.

— Nu sînt atrăgător, a continuat Tom descurajat, în materie de amor, sînt un paria în toată puterea cuvîntului.

Am trecut imediat la acțiune : Jude a înşfăcat sticla de Chardonnay, în timp ce Shaz l-a luat pe după umeri, iar eu mi-am tras un scaun şi am început să îl consolez :

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat!

— Atunci de ce a zis una ca asta ? De ce ? DE CEEEEEEEEE?

— E preffect limp'de, a zis Shaz şi i-a întins un pahar. E ffiin'că Jerome Mofturosu' e hetero-sexual.

— De-a dreptu' heterrro, a zis Shaz. Am şştiut io că băiatu' ăla e de-a dreptu' heterosexual, de cîn' l-am văz't prima dată.

— De-a dreptu', s-a declarat Jude de acord, cu un chicotit. De-a dreptu', dreptu', drept... ca... un penis.

166

Mr. Darcy, Mr. Darcy

J duminică, 2 martie

5 a.m. Brrr. Mi-am adus aminte ce s-a întîmplat.

5:03 a.m. De ce am făcut una ca asta? De ce? De ce ? Aş vrea să pot adormi la loc

sau să mă trezesc de tot.

5:30 a.m. Ciudat lucru ce repede trece timpul cînd eşti mahmur. Probabil pentru că ai aşa de puține gînduri: este exact opusul situației în care te îneci, cînd întreaga viață ți se perindă prin fața ochilor şi fiecare clipă durează o veşnicie tocmai pentru că ai atît de multe gînduri.

6 a.m. Exact cum spuneam; a trecut o jumătate de oră şi nu am avut nici un fel de gînd. Oof. De fapt, mă doare capul de-mi plesneşte. O, Doamne. Sper că nu am vomitat pe haină aseară.

7 a.m. Necazul e că nimeni nu-ți spune ce-o să ți se-ntîmple dacă bei mai mult de două unități de alcool pe zi sau, mai exact, dacă bei toate unitățile de alcool alocate unei săptămîni într-o singură seară. Adică dacă te alegi cu o mutră roşu-ma-genta, sau cu un nas coroiat si plin de crețuri ca de gnom, sau dacă asta se cheamă că eşti alcoolic. Bun, bun, dar în acest caz, toți cei care au fost la petrecerea de aseară trebuie că erau alcoolici. Problema e că singurii care nu au băut au fost tocmai alcoolicii. Hmmm.

169

7:30 a.m. Poate că sînt gravidă şi am dăunat copilului cu atîta alcool. Totuşi. Nu am cum să fiu gravidă, pentru că tocmai mi s-a terminat ciclul şi nu voi mai face amor cu Mark niciodată. Niciodată. Niciodată.

8 a.m. Chinuitor peste măsură era faptul că mă aflam singură în miez de noapte şi nu aveam cu cine sta de vorbă şi pe cine întreba cît sînt de beată, îmi tot vin în minte chestiile care de care mai monstruoase pe care le-am spus. O, nu. Tocmai mi-am adus aminte că i-am dat cincizeci de pence unui cerşetor care, în loc de „Mulțumesc", mi-a spus: „Da' ştiu că arăți ca dracu'".

Şi mi-am adus aminte şi de mama, care în copilărie îmi tot spunea: „Nu există nimic mai dezgustător deeît o femeie beată". Sînt o femeie uşoară, fluşturatică, pleava societății, cum găseşti în crîşma Yates Wine Lodge. Mă culc la loc.

10:15 a.m. Mă simt ceva mai bine acum, că am dormit destul. Poate mi-a trecut mahmureala. Cred că o să dau draperiile la o parte. AAAAAAAU!! Sînt sigură că nu e firesc ca soarele să strălucească în halul ăsta cu noaptea-n cap.

10:30 a.m. în fine. Plec la sala de sport peste un minut şi n-o să mai beau niciodată, aşa că e cît se poate de normal să mă apuc de cura de slăbire Scarsdale, De fapt, cele întîmplate aseară sînt cît se poate de pozitive, pentru că au reprezentat începutul unei noi vieți. Urraaa! Lumea va spune... Ooo, sună telefonul.

170

11:15 a.m. Shazzer.

— Bridge, am făcut-o rău de oaie aseară? Preț de o clipă nici nu mi-am adus aminte cine

e, darămite ce-a făcut aseară.

— Nu, bineînțeles că nu, am răspuns eu amabilă, ca să o înveselesc pe Shazzer, fiind eu convinsă că dacă ar fi fost beată criță mi-aş fi adus aminte.

Mi-am luat inima-n dinți şi am întrebat-o:

— Dar eu? Tăcere.

— A, nu, tu te-ai purtat foarte drăguț, ai fost foarte dulce.

Ei, vedeți, asta se cheamă paranoia bețivilor. Oo, sună iar telefonul. Poate e el. Era mama.

— Bridget, ce Doamne iartă-mă cauți acasă? Trebuie să fii la noi într-o oră. Tata face prăjitura lui preferată!

11:30 a.m. O, futu-i mă-sa. M-a invitat vineri să vin să iau astăzi prînzul la ei, şi eu am fost atunci prea slabă ca să mă cert cu ea şi prea cătrănită după aceea ca să-mi aduc aminte. Nu pot să o refuz din nou. Sau pot ? Aşa. Chestia e că trebuie să-mi păstrez calmul şi să mănînc ceva fructe, dat fiind că enzimele curăță toxinele din organism, şi totul o să fie bine. O să mănînc puțin şi o să încerc să nu vomit şi o să o sun pe mama cînd voi reuşi să părăsesc Tărîmul Indeciziei.

Argumente pentru a da curs invitației: Voi putea verifica dacă Wellington este tratat de o manieră care să nu se constituie într-o încălcare a principiilor Comisiei pentru Egalitate Rasială.

171

Voi putea sta de vorbă cu tata. Mă voi dovedi o fiică bună. Voi evita o ceartă cu mama.

Argumente pentru a nu da curs invitației:

Voi fi nevoită să îndur tortura comentariilor pe marginea întîmplării cu Mark şi Rebecca. S-ar putea să vomit pe masă.

Iar sună telefonul. Sper că nu e mama.

— Ei, cum stai cu migrena ? Era Tom.

— Nici o problemă, am ciripit eu cu vioiciune şi m-am îmbujorat. Dar de ce-ntrebi?

— C-ai sărit binişor peste cal aseară.

— Shazzer a zis că n-am fost prea beată.

— Bridget, a zis Tom, Shazzer nici n-a fost acolo. S-a dus la Met Bar să se întîlnească cu Simon şi, din cîte-mi dau seama, şi ea era cam în aceeaşi stare ca tine.

LUNI, 3 MARTIE

Cincizeci si nouă de kilograme şt *patruzeci si cinci de grame (producție instantanee de grăsimi după prînzul înotînd în unsoare din casa părintească), țigări: 17 (situație de criză), nr. de incidente în timpul primului din casa părintească ce ar sugera că mai există ceva sănătate mintală sau simț al realității în lumea asta : 0.*

8 a.m. începe să-mi treacă mahmureala. Simt o enormă uşurare că mă aflu din nou la mine acasă, unde sînt stăpîna castelului şi nu un biet pion pe

172

tabla de şah a altora. Am ajuns într-un final la concluzia că nu aveam cum să mă fofilez ca să scap de prînzul de ieri, de la ai mei, dar tot drumul pe şosea pînă la Grafton Underwood mi-a venit să vomit. Cartierul arăta idilic şi suprarealist, cu

margarete, narcise, rațe etc., iar oamenii tundeau tufe de parcă toate pe lumea asta erau în bună regulă si pace, de parcă nenorocirea nu se abătuse asupra mea, de parcă exista un Dumnezeu.

— A, bună, dragă! *Hakuna Matata.* Adineauri m-am întors de la magazin, a zis mama şi mi-a dat brînci în bucătărie. Mi se terminase mazărea! Mă duc să-mi ascult mesajele de pe robot.

M-am aşezat cu greața mea cu tot pe un scaun, timp în care mesajele au început să-mi bubuie în creier, iar mama tot învîrtea la butoane ajustînd calitatea sunetului, ceea ce a avut ca rezultat că totu-mi urla si scîrțîia în căpățîna deja dureroasă.

— Pani, a zis o voce în robot, sînt eu, Penny. îl ții minte pe tipul care locuia mai încolo de garajul nostru? Ei, află că s-a sinucis din cauza zgomotului produs de indivizii care trag cu puşca la țintă. S-a scris si în *Kettering Examiner.* A, da, era să uit, poate Merle să bage vreo două duzini de plăcinte în congelatorul tău pînă îl repară pe-al nostru?

— Bună, Pam, glăsuia următorul mesaj. Sînt Margo! Mă grăbesc îngrozitor! Ai să-mi împrumuți o tavă de prăjituri pentru ziua lui Alison? împlineşte douăzeci si unu de ani.

Mă uitam uluită de jur-împrejurul robotului şi m-am gîndit ce varietate de universuri am putea descoperi dacă am asculta mesajele de pe

robot ale diverşilor oameni. Poate că unele dintre ele ar trebui prezentate la Galeria Saatchi. Mama s-a apucat să scotocească printr-un dulap, după care a format un număr de telefon.

— Margo, sînt eu, Pam. Am o oală de aluminiu, dacă îți foloseşte la ceva. Dar de ce nu foloseşti o oală de budincă Yorkshire, cu hîrtie cerată pe fund ?

— Bună, bună, bunărună bombonică, a valsat tata spre noi. Ştie cineva codul poştal pentru Barton Seagrave? E KT4HS sau L? A, Bridget, bine-ai venit în tranşeele celui de-al treilea ră/boi mondial care se desfăşoară în bucătărie, sau al lui Mau Mau, care are loc în grădină.

— Colin, eşti drăguț tu să verşi uleiul ăla din cratiță? Geoffrey zice că dacă aduci de zece ori uleiul la temperaturi foarte mari, trebuie să îl arunci. Apropo, Bridget, ți-am adus nişte talc.

Mi-a dat o sticlă mov de Yardley cu dop auriu.

— Ăă, de ce ? am zis eu şi am apucat-o cu două degete.

— Ei, o să te ajute să rămîi proaspătă şi frumos mirositoare, nu?

Brr. Brrr. Aluzia era mai mult decît transparentă. Adică Mark mă părăsise şi plecase cu Rebecca din cauză că...

— Vrei să spui că miros urît? am întrebat-o.

— Nu, dragă. Şi după o pauză: Dar e întotdeauna bine să rămîi proaspătă şi

frumos mirositoare, nu?

— Bună, Bridget!

Era Una, răsărise nu se ştie de unde cu un blid plin cu ouă fierte.

— Pam! Am uitat să-ți spun că Bill încearcă să convingă consiliul orăşenesc să-i refacă

174

asfaltul din parcare, vrea să le spună că asfaltul are găuri pentru că ei nu au pus un grilaj, aşa că Eileen zice să le spui că aveai si tu apă în parcare pînă cînd au pus ei grilajul.

Păsărească. Totul mi se părea în păsărească. Mă simțeam ca un pacient în comă despre care nimeni nu îşi închipuie că îi poate auzi.

— Hai odată, Colin, unde e sosul ăla? Că acuşi vine.

— Cine vine? am întrebat bănuitoare.

— Familia Darcy. Una, pune şi tu nişte sos pentru salată şi boia de ardei pe ouăle alea.

— Familia Darcy ? Părinții lui Mark ? Acum ? De ce?

Tocmai atunci soneria de la intrare - cea care cîntă melodia-gen-ceas-de-primărie — s-a făcut auzită.

— Noi sîntem sfatul bătrînilor! a zis mama şi mi-a făcut cu ochiul, după care şi-a scos şorțul şi a continuat: hai odată, tot poporul în acțiune!

— Unde e Wellington? am şuierat eu spre mama.

— O, e în grădină, se antrenează la fotbal! Nu-i plac prînzurile astea simandicoase la care trebuie să stea la masă şi la taclale cu noi.

Mama şi Una s-au îndepărtat în grabă, iar tata m-a mîngîiat pe mînă.

— înainte marş, la atac, mi-a spus.

L-am urmat pînă în ținutul-cu-covor-gros-şi-or-namente al holului de la intrare, unde m-am întrebat dacă aş avea puterea fizică şi necesara coordonare a propriilor membre pentru a țîşni pe uşă afară, şi am ajuns la concluzia că nu. Mama şi tatăl lui Mark, la fel Una şi Geoffrey, stăteau cu toții stînjeniți în prag, fiecare cu cîte un pahar de sherry în mînă.

175

— E-n regulă, scumpo, a zis tata. Hai să-ți dau şi ție un pahar de ceva. V-ați cunoscut...? A arătat spre Elaine: Să ştii, draga niea, că, deşi te cunosc de treizeci de ani, nu-mi vine deloc în minte cum te cheamă.

— Ei, şi ce mai face feciorul tău? s-a băgat repede Una în vorbă.

— Feciorul meu? Se însoară, dacă vrei să ştii! a zis amiralul Darcy cu vocea lui tunătoare.

Camera a început să se învîrtească în jurul meu. Se însoară ?

— Se însoară? a întrebat tata si m-a luat de braț, în timp ce eu încercam să-mi recapăt suflul.

— Da, ştiu, ştiu, a zis amiralul Darcy cu glas voios. Nici nu mai poți să ții pasul cu tinerii din zilele noastre: azi sînt însurați cu cineva, mîine cu altcineva! Nu-i aşa, dragă? a încheiat el, bătînd-o uşurel pe fund pe nevastă-sa.

— Cred că Una întreba despre Mark, nu despre Peter, dragă! a intervenit Elaine şi mi-a aruncat o privire înțelegătoare. Peter e celălalt băiat al nostru şi locuieşte la Hong Kong. Se însoară în iunie. Ei, hai, dati-i careva ceva de băut lui Bridget. Se pricep toți la palavre, dar nici unul nu ştie să facă nimic, nu-i aşa? a încheiat ea binevoitoare.

Lăsați-mă *să* plec de aici, gîndeam eu. Nu mai vreau să fiu chinuită. Vreau să zac pe podeaua din baie, cu capul lîngă closet, ca orice om normal.

— Vrei si tu una ? m-a întrebat Elaine şi mi-a întins un pachet de Black Sobranies[1]. Se zice că sînt moarte curată, dar eu am şaizeci de ani şi încă trăiesc.

1. Marcă de țigări foarte tari. 176

— Gata, haideți cu toții şi luați loc! a zis mama şi a intrat val-vîrtej cu un platou de pateu de ficat. Oof, s-a prefăcut ea că tuşeşte ostentativ, începînd să fluture din mîini, după care a continuat cu răceală : Nu se fumează la masă, Elaine.

Am trecut în sufragerie şi de acolo l-am văzut pe fereastră pe Wellington, care făcea nişte driblinguri cu uluitoare abilitate, îmbrăcat într-un pulover şi un şort albastru.

— Ia uite-l ce joacă. Dă-i înainte, băiete, a zbierat Geoffrey pe fereastră, cu mîinile în buzunare. Dă-i înainte!

Ne-am aşezat cu toții la masă şi ne-am privit jenați. Era ca un fel de cină prenupțială organizată în cinstea fericitului cuplu şi a cuscrilor, atîta doar că mirele fugise în lume cu alta cu două seri înainte.

— Aşa, a zis mama. Mai vrei puțin somon, Elaine ?

— Da, mulțumesc, a răspuns Elaine.

— Am fost să vedem *Miss Saigon* aseară! a început mama cu o jovialitate de-a dreptul primejdioasă.

— Puah! Music-hall-urile astea. Nu pot să le sufăr, nu sînt decît o adunătură de bazaconii, a bombănit amiralul Darcy în timp ce Elaine îl servea cu o felie de somon.

— Ei bine, nouă ne-a plăcut! a declarat mama. în orice caz, noi...

M-am uitat disperată pe fereastră, în speranța că-mi va veni de acolo vreo inspirație, şi am constatat că Wellington se uita la mine. „Ajutor!" am făcut eu din buze. El a dat din cap, a făcut un semn spre bucătărie şi a dispărut.

177

— Nişte inşi care stau crăcănați şi zbiară ca măgarii, a pufnit amiralul, om croit după inima mea. Sigur, Gilbert şi Sullivan sînt cu totul altceva - *HMS Pinafore*[1].

— Mă scuzați un moment, am zis şi m-am strecurat afară, fără a lua în seamă privirea furioasă pe care mi-a aruncat-o mama.

M-am năpustit în bucătărie si am văzut că Wellington era deja acolo. M-am sprijinit sleită de puteri de frigider.

— Ce e? a întrebat el şi m-a privit cu atenție în ochi. Ce s-a-ntîmplat?

— Se crede membră a sfatului bătrînilor, am şoptit. Vorbeşte cu părinții lui Mark, ştii tu, Mark, pe care l-am văzut...

A încuviințat din cap.

— Ştiu totul despre istoria asta.

— Ce i-ai tot spus? încearcă să aducă vorba despre cum l-am văzut eu pe el cu Rebecca, de parcă...

Tocmai în momentul acela uşa de la bucătărie s-a deschis.

— Bridget! Ce faci aici ? O! a făcut mama şi s-a oprit locului cînd a dat cu ochii de Wellington.

— Pamela? a exclamat Wellington. Ce se petrece aici?

— Păi, după ce am vorbit atunci, m-am gîndit că noi, adulții, putem... putem să rezolvăm totul între noi! a zis ea şi şi-a revenit din fîstîceală, reuşind aproape să-şi reabordeze aerul semeț.

Her Majesty's Ship Pinafore, operetă ai cărei autori sînt William Gilbert şi Arthur Sullivan, despre fiica unui căpitan de vas care se îndrăgosteşte de un marinar de pe vasul tatălui ei.

— Adică încercai să adopți practicile tribului nostru? a întrebat Wellington.

— Păi... eu...

— Pamela, cultura voastră a evoluat secole de-a rîndul. Iar dacă apare o influență din afară, nu trebuie să permiți modificarea sau involuția civilizației în care te-ai născut. După cum am discutat noi doi, a călători prin lume aduce cu sine obligația de a-ți îmbogăți cunoştințele, nu de a ți le anihila.

Nu m-am putut stăpîni să nu mă întreb ce legătură avea CD-player-ul portabil al lui Wellington cu toate astea, dar mama clătina din cap afirmativ si cu răbdare. N-am văzut-o în viața mea atît de vrăjită de cineva.

— Şi acum, întoarce-te la oaspeții tăi şi nu te mai amesteca în relațiile lui Bridget, aşa îți dictează tradiția de secole a tribului tău.

— Mda, probabil că ai dreptate, a zis mama şi şi-a netezit părul.

— Poftă bună, mi-a zis Wellington şi mi-a făcut discret cu ochiul.

Ne-am întors în sufragerie, unde se pare că mama lui Mark schimbase cu abilitate subiectul conversației.

— In ce mă priveşte, mi se pare un mister total cum se poate căsători cineva în ziua de azi, zicea ea. Dacă nu mă căsătoream atît de tînără, probabil că nu aş mai fi făcut-o deloc.

— O, sînt întru totul de acord! a zis tata, cam prea entuziat.

— Ce nu înțeleg eu, s-a băgat şi unchiul Geoffrey, este cum poate o femeie să ajungă la vîrsta lui Bridget fără să pună mîna pe careva.

179

La New York sau în spațiul extraterestru, dispar cu toții, vîjjj!

„Mai tacă-ți fleanca!" îmi venea să țip.

— E foarte greu pentru tinerii de azi, a continuat Elaine şi mi-a aruncat o privire serioasă. E uşor să te măriți cînd ai optsprezece ani, dar după ce ți-ai format deja caracterul, a-ți armoniza viața cu cea a unui bărbat trebuie să fie ceva insuportabil. Cei de față se exclud, fireşte.

— Sper că se exclud, a tunat tatăl lui Mark cu voioşie şi a bătut-o uşurel pe braț. Altminteri, ar trebui să te dau contra două femei de treizeci si ceva de ani. De ce să se distreze numai fi-meu?

Mi-a aruncat un zîmhet galant, la care mi-a sărit din nou inima, îşi închipuia oare că mai sîntem împreună? Sau ştia despre Rebecca şi gîndea că Mark e cu amîndouă ?

Din fericire, conversația s-a mutat îndărăt la *HMS Pinafore,* a trecut pe nesimțite la Wellington şi talentele lui fotbalistice, a sărit brusc spre golful lui Geoffrey si al tatei, a alunecat lin spre zonele de origine ale plantelor, a atins în treacăt subiectul parcării lui Bill şi aşa s-a făcut 3:45 şi întreg coşmarul a luat sfîrşit.

Pe cînd se pregăteau să plece, Elaine mi-a pus în mînă vreo două țigări Sobranies.

— Cred că o să ai nevoie de astea în drum spre casă, a zis ea. Sper să ne revedem curînd.

Declarația a părut încurajatoare, dar nu cît să-mi fac planuri de viitor pe baza ei. Din păcate, cu Mark voiam eu să-mi întremez relațiile, nu cu părinții lui.

— Aşa, draga mea, a zis mama şi a venit din bucătărie cu o caserolă de plastic în mînă. Unde ți-e plasa ?

180

— Mamă, am zis eu cu dinții încleştați. Nu vreau mîncare.

— Ți-e bine, dragă?

— Pe cît de bine poate să-mi fie în condițiile date, am murmurat eu.

M-a îmbrățişat. Ceea ce a fost plăcut, dar şocant.

— Ştiu că ți-e greu, a zis ea. Dar nu accepta nici o aiureală din partea lui Mark. Totul o să se termine cu bine pentru tine. Ți-o spun eu, aşa va fi.

Tocmai cînd mă bucuram de neobişnuitul moment de căldură maternă, a emis:

— Aşa! *Hakuna Matata!* Nu-ți face griji. Fii fericită! Bun, să trecem la treabă. Nu iei vreo două pungi de minestrone? Ce zici de nişte felii de caşcaval ? Vrei să te dai puțin la o parte ca să deschid sertarul acela? Aaa, ştii ce ? Mai am două bucăți de peşte la grătar.

De ce îşi închipuie ea că mîncarea e mai bună ca amorul ? Jur că vomitam dacă mai stăteam un minut în bucătărie.

— Unde e tata?

— O, în magazie, de bună seamă.

— în ce?

— In magazie. Petrece acolo ore întregi, şi cînd iese miroase a...

— Ace?

— Nimic, dragă. Hai, du-te şi ia-ți la revedere dacă vrei.

Cînd am ieşit, l-am văzut pe Wellington, stătea pe băncuță şi citea *Sunday Telegraph.*

— Mulțumesc, i-am spus.

— Nici o problemă, a răspuns, si a adăugat: E o femeie de treabă. O femeie cu multă voință, cu inimă bună şi plină de entuziasm, dar poate că...

181

— ... uneori are cam de patru sute de ori mai mult decît e necesar?

— Cam aşa, a rîs el.

O, Doamne, sper că nu descoperise nimic altceva la ea decît entuziasmul.

Cînd m-am apropiat de magazie, tata a ieşit şi mi s-a părut cam îmbujorat şi jenat. Dinăuntru se auzea caseta cu Nat Ring Gole.

— Ah, te întoci în Londra ta mare şi fumă-roasă? a zis el, s-a împiedicat uşor şi s-a sprijinit de peretele magaziei. Eşti cam deprimată, dră-guțo? a susurat el uşurel.

Am dat afirmativ din cap.

— Şi tu? l-am întrebat.

M-a luat în brațe şi m-a strîns tare, aşa cum obişnuia să facă pe vremea cînd eram micuță. Mi-a plăcut, era tata.

— Cum ai reuşit tu să rămîi însurat aşa multă vreme cu mama? am şoptit eu, în vreme ce mă întrebam a ce aduce mirosul acela vag. A whisky ?

— Nu-i chiar aşa complicat, s-a bîlbîit el şi s-a sprijinit din nou de peretele magaziei. Şi-a plecat puțin capul ca să-l audă mai bine pe Nat King Gole.

— „Cel mai grozav", a început el să fredoneze, „e să înveți să iubeşti şi să fii iubit". Sper doar că ea încă mă iubeşte pe mine, nu pe Mau Mau.

După aceea s-a aplecat şi m-a sărutat.

182

miercuri, 5 martie

Cincizeci si opt de kilograme si nouă grame (bine), unități de alcool : O (excelent), țigări : 5 (un număr agreabil, sănătos), nr. de drumuri pe Ungă casa lui Mark Darcy : 2 (f. b.), nr. de căutări în cartea de telefon după numărul lui Mark Darcy ca să-mi dovedesc mie însemi că încă există : 18 (f. b.), telefoane la 1471 : 12 (mai bine), telefoane primite de la Mark Darcy : O (tragic).

8:30 a.m. Acasă. Foarte tristă. Mi-e dor de Mark. N-am auzit nimic despre el duminică şi luni, şi pe urmă, cînd m-am întors aseară de la serviciu, am găsit pe

robot un mesaj de la el în care mă anunța că pleacă la New York pentru cîteva săptămîni. „Aşa că acum chiar că ne luăm rămas-bun."

încerc cum pot să-mi țin firea. Am constatat că dacă dimineața, cînd mă trezesc, chiar înainte să simt prima împunsătură de durere, dau drumul la Radio 4, la Today — chiar dacă emisiunea pare a consta doar din ore întregi de jocuri gen *Just a Minute*[1], în care politicienii se străduiesc să nu spună „Da" sau „Nu" sau să răspundă la orice întrebare - pot evita să mă las prinsă în cercul acela vicios al întrebărilor de genul : „ce s-ar fi întîmplat dacă aş fi..." şi în cel al conversațiilor imaginare cu Mark Darcy, chestii care nu fac decît să-mi acutizeze tristețea şi incapacitatea de a mă da jos din pat.

1. Emisiune radiofonică în cadrul căreia participanților li se dă o temă şi trebuie să vorbească despre ea timp de un minut, fără să se oprească, fără să ezite si fără să se repete.

Trebuie să recunosc că Gordon Browii a fost foarte bun la emisiunea matinală despre care vorbeam, a reuşit să peroreze despre moneda europeană fără să ezite, fără să se oprească si fără să spună de fapt nimic, tipul a vorbit tot timpul calm şi fluent cu prezentatorul care zbiera: „Da sau nu? Da sau nu?", la fel ca moderatorul de la programul de jocuri de pe fundal. Aşa că... mă rog, putea fi si mai rău. Probabil.

Mă întreb dacă moneda europeană e unul si acelaşi lucru cu moneda unică, într-un fel, sînt în favoarea chestiei, pentru că se presupune că am avea o altă monedă, ceea ce ar fi de-a dreptul european şi chiar şic. Şi aşa am scăpa şi de monedele alea maronii, care sînt grele, şi de monedele de cinci pence, şi de cele de douăzeci de pence, care sînt prea mici şi nesemnificative ca să fie frumoase. Hmm. Dar cred că ar trebui să păstrăm monedele de o liră, care sînt fantastice, arată ca nişte mici bijuterii pe care le găseşti presărate prin poşetă exact atunci cînd credeai că nu mai ai un sfanț. Ei, dar atunci ar trebui să fie modificate toate bancomatele şi... Vai de mine! Sună la uşă. Poate e Mark, poate vine să-şi ia rămas-bun.

Era doar afurisitul de Gary. Am reuşit în cele din urmă să-l fac să-mi spună că venise să mă informeze că lucrarea m-ar costa „doar" şapte mii de lire.

— Şi de unde să fac eu rost de şapte mii de lire?

— Ai putea să pui o a doua ipotecă pe casă, a răspuns el. Te-ar costa numai o sută de lire în plus pe lună.

Din fericire, în cele din urmă pînă şi el şi-a dat seama că întîrziasem la serviciu, aşa că am reuşit

să îl scot pe uşă afară. Şapte mii de lire! Să fim serioşi.

7 p.m. înapoi acasă. Sînt sigură că nu e normal să-mi tratez robotul telefonic ca pe un partener umanoid de modă veche, adică să vin tot într-o fugă acasă de la serviciu ca să văd în ce dispoziție se află, dacă e bine dispus şi mă anunță, clipind, că sînt demnă de a fi iubită şi că sînt un membru acceptat de societate, sau dacă e

rece şi distant, ca acum, de pildă. Nu numai că pentru cea de-a patruzeci şi doua zi la rînd nu am nici un mesaj de la Mark, dar nu am nici un mesaj de la nimeni altcineva. Poate că ar trebui să citesc un pic din *Calea mai puțin bătută.*

7:06 p.m. Da, aşa e, iubirea nu e ceva care se întîmplă de la sine, e ceva pe care îl faci tu personal să se întîmple. Şi atunci, ce nu am făcut eu?

7:08 p.m. Sînt o femeie super-rafinată, calmă, receptivă şi cu spirit de observație. Conştiința mea de sine provine nu din realizările cotidiene, ci... ci... dinlăuntru? Asta nu se poate.

7:09 p.m. Mă rog. Bine că nu mai sînt obsedată de Mark Darcy. încep să mă detaşez.

7:15 p.m. O, ce bine, sună telefonul! Poate e Mark Darcy.

— Bridget, arăți aşa de suplă! Era Tom. Ce faci, scumpete?

— Pe dracu' fac, am zis eu, mi-am scos din gură guma de mestecat Nicorette antitabac şi am început să fac din ea un fel de sculptură, după care am continuat: Normal că fac pe dracu'.

185

— Ei, hai, Bridgelene! Bărbații ăştia ! Găseşti zece la un penny. Cum stai cu cariera de jurnalist?

— L-am sunat pe impresarul lui Colin Firth şi am stat de vorbă cu el.Credeam că s-ar putea să accepte, pentru că îi iese filmul ăla nou, *Fever Pitch,* şi îmi închipuiam că ar vrea să i se facă publicitate.

-Şi?

— Şi m-au sunat pe urmă şi mi-au spus că e prea ocupat.

— Ha! De fapt, nici nu îmi închipuisem altceva. Jerome zice că ştie el pe cineva...

— Tom, l-am admonestat eu cu voce amenințătoare, nu cumva te-ai căptuşit şi tu cu men-ționită acută?

— Nu, nu... n-o să mai fiu cu el, a mințit el foarte străveziu. In orice caz, Jerome zice că ştie el pe cineva care a lucrat cu Colin Firth la ultimul lui film şi m-a întrebat dacă nu vrei să-ți pună o vorbă bună.

— Cum nu! am zis eu fericită.

îmi dau seama că totul nu e decît un pretext pentru ca Tom să țină legătura cu Jerome Mofturosul, dar, la urma urmei, toate actele de bunăvoință nu sînt decît o combinație de altruism şi interes personal, şi poate că, aşa stînd lucrurile, Colin Firth o să accepte!

Urraaa! Va fi un job perfect pentru mine! O să pot merge peste tot prin lume să intervievez celebrități. Şi, cu veniturile suplimentare, o să pot obține a doua ipotecă pe apartament, ca să-mi fac birou şi terasă pe acoperiş, şi pe urmă o să pot să las baltă jobul ăsta de la Sit Up Britain si o să pot lucra acasă. Da! Toate încep să se lege! O să-l

186

sun pe Gary. Nu poți să te aştepți să se schimbe ceva pînă nu te schimbi chiar tu. O să mă ocup personal de toate de acum înainte!

Aşa deci, n-o să mai zac în pat văicărindu-mă. O să mă dezmeticesc şi o să fac ceva util. Ca de exemplu... să fumez o țigară ? O, Doamne. Nu pot să suport ideea că Mark o sună pe Rebecca şi îi povesteşte tot ce-a făcut în timpul zilei, aşa cum făcea cu mine. Nu, nu trebuie să fiu negativistă. Poate că Mark nu e iubitul Rebeccăi şi poate o să se întoarcă la mine! Vezi ? Urraaa!

miercuri, 12 martie

Cincizeci si opt de kilograme si nouă grame, unități de alcool : 4 (dar sînt o ziaristă, aşa că acum, fireşte, trebuie să fiu tot timpul beată), țigări : 5, calorii : l 845 (bine), speranțe ca totul să se termine cu bine : l (f. firav).

4 p. m. Tom m-a sunat adineauri la serviciu.

— S-a făcut !

— Ce?

— Chestia cu Colin Firth !

M-am îndreptat de spinare în scaun şi m-a apucat tremuriciul.

— Da ! Prietenul lui Jerome l-a sunat si Colin Firth a fost foarte drăguț şi a zis că dacă poți să publici interviul în ziarul *Independent,* o să stea de vorbă cu tine. Iar eu iau cina diseară cu Jerome Mofturosul !

— Tom, eşti un sfint, un zeu şi un arhanghel. Şi eu ce trebuie să fac ?

187

— Sună-l doar pe agentul lui Colin Firth şi pe urmă pe Adam, de la ziarul *Independent.* Apropo, le-am spus că ai făcut o droaie de chestii din astea pînă acum.

— Dar nu am făcut.

— O, nu mai lua şi tu totul *ad litteram,* Bridgelene, spune-le că ai făcut.

marți, 18 martie

Cincizeci şi opt de kilograme şi cincizeci şi patru de grame (pedeapsă nemeritată pentru o crimă neco-misă), calorii : l 200 (poftim, dovada), ipoteci : 2 (urraaa!), număr de dormitoare In apartament: foarte curînd 2 (uraaa >.).

Am sunat la bancă şi mi-au aprobat a doua ipotecă ! Tot ce am de făcut e să completez cîteva formulare şi alte alea şi pe urmă pot să capăt şapte mii de lire, şi nu trebuie să plătesc decît o sută douăzeci pe lună ! Nu-mi vine să cred că nu mi-a dat prin minte aşa ceva pînă acum. Aş fi putut rezolva în felul ăsta toate situațiile în care îmi depăşeam suma din cont !

miercuri, 2 aprilie

Cincizeci şi opt de kilograme şi nouăzeci şi nouă de grame, calorii : 998 (bizară relație inversă între calorii şi grăsime, aşa că pare inutil să tot număr caloriile), miracole: multiple, bucurii nou- găsite : infinite.

188

5 p.m. Se petrece ceva ciudat. Nu numai că interviul cu Colin Firth va avea loc,

dar va avea loc la Roma! Nu mai lipseşte decît să aud că interviul se va desfăşura cu amîndoi goi puşcă în mare, în Caraibe, ceva în genul serialului *Blind Date*[1]. E de înțeles că Dumnezeu le face muritorilor cîte-un hatîr, pentru a compensa astfel unele situații nefericite, dar asta cu siguranță depăşeşte orice realitate de natură religioasă. Poate că viața mea a atins un apogeu dramatic şi va urma o cădere rapidă spre o moarte prematură. Sau poate e o păcăleală întîrziată de întîi aprilie. L-am sunat adineauri pe Tom, care mi-a spus să nu mă mai gîndesc că orice întîmplare are o față nevăzută şi că motivul pentru care interviul are loc la Roma este că acolo locuieşte Colin Firth -şi are dreptate — şi că ar trebui să mă concentrez asupra ideii că mai există şi alte lucruri de ştiut despre Colin Firth în afară de faptul că a jucat rolul lui Mr. Darcy în *Mîndrie si prejudecată,* precum acela că a terminat un nou film, intitulat *Fever Pitch.*

— Da, da, mă rog, am zis eu, după care am adăugat că îi sînt foarte recunoscătoare pentru că m-a ajutat să obțin interviul: Vezi tu, este exact ce îmi trebuia! am zis eu surescitată. Mă simt mult mai bine acum, că mă concentrez asupra propriei cariere, în loc să fiu obsedată de bărbați.

— Ăăă, Bridget, a zis Tom. Colin Firth are o prietenă; ştiai, nu?

Of.

1. Serial tv britanic foarte popular.

vineri, 11 aprilie

Cincizeci şi opt de kilograme şi nouă grame, unități de alcool: 5 (mă antrenez pentru cariera jurnalistică), țigări : 22, calorii : 3 844 (vezi ? Vezi ? Nu mai fac în veci cură de slăbire).

6 p. m. Adineauri s-a întîmplat ceva extraordinar ! Am vorbit cu o țipă de la PR şi mi-a spus că o să mă sune Colin Firth acasă în weekend, să facem aranjamentele necesare ! Nu-mi vine să cred. Evident, nu o să pot ieşi din casă tot week-endul, dar e bine aşa, pentru că o să pot culege informații vizionînd *Mîndrie si prejudecată,* deşi îmi dau seama, bineînțeles, că va trebui să vorbesc cu el şi despre alte proiecte. Da. De fapt, ăsta ar putea fi punctul de cotitură în cariera mea. Sună ironic şi absolut bizar, gen era-me-nit-să-se-întîmple, dar chestia asta cu Mr. Darcy a făcut să-mi treacă obsesia Mark Darcy... Sună telefonul ! Poate că e Mr. Darcy sau Mark Darcy, trebuie să pun rapid o casetă cu ceva impresionant, jazz sau muzică clasică.

Hm. A fost un afurisit de individ care m-a luat de sus şi pe care îl chema Michael, de la ziarul *Independent.*

— Fii atentă aici. Nu te-am mai folosit pînă acum. Nu vreau s-o dăm în bară. Te întorci luni seara cu avionul pentru care ți-am luat bilet, treci pe curat interviul marți dimineața şi îl predai înainte de ora patru după-amiaza, altfel nu intră în ediția de miercuri. Şi o să îl întrebi despre filmul *Fever Pitch. Fever Pitch,* în care, după cum ştii, joacă un rol care nu e Mr. Darcy.

De fapt, are şi el dreptate. Oo, sună telefonul.

Era Jude. Ea şi cu Shazzer vin pe la mine. Mi-e teamă să nu mă facă să rîd cînd o să sune Mr. Darcy, dar, pe de altă parte, am nevoie să fac ceva care să mă distragă de la activitatea de aşteptare, altfel îmi iau cîmpii.

! SÎMBĂTĂ, 12 APRILIE

Cincizeci şi opt de kilograme şi cincizeci § i patru de grame (dar pot in mod sigur să dau jos vreun kilogram şi jumătate înaintea zilei de mîine cu faimoasa cură de slăbire cu crenvurşti din regimul de spital), unități de alcool : 3 (f. b.), țigări : 2 (persoană perfectă, sfîntă de-a dreptul), crenvurşti : 12, telefoane la 1471 ca să aflu dacă nu cumva nu am auzit telefonul de la Colin Firth din cauza unei inopinate crize de surzenie : 7, centimetri pătrați de covor rămas neacoperit de cutii de pizza, variante de ținute vestimentare, scrumiere etc. : 2 (pe undeva pe sub canapea), număr de vizionări ale casetei cu Mîndrie şi prejudecată, *scena în care Colin Firth sare în lac : 15 (sînt o ziaristă de primă mină), telefoane de la Colin Firth : O (deocamdată).*

W a.m. Colin Firth nu a sunat. **10:03 a.m.** Tot nu a sunat.

10:07 a.m. Tot nu a sunat. Mă întreb dacă nu e cumva prea devreme să le trezesc pe Jude şi Shazzer. Poate că el aşteaptă să îi plece iubita la cumpărături ca să mă sune.

191

5 p.m. Apartamentul meu arată ca lovit de-o bombă, dat fiind că stau şi pîndesc întruna telefonul de la Mr. Darcy. Toate-mi sînt împrăştiate haotic în living, ca în *Thelma şi Louise* cînd poliția dă năvala în casa lui Louise şi Harvey Keitel aşteaptă să primească un telefon de la ele ca să înregistreze apelul. Apreciez sincer ajutorul si sprijinul primit de la Jude şi Shazzer, dar pe chestia asta nu m-am putut pregăti deloc, decît din punct de vedere fizic.

6 p.m. Mr. Darcy tot nu a sunat.

6:05 p.m. Tot nu a sunat. Ce-ar trebui să fac? Nici nu ştiu unde urmează să mă întîlnesc cu el.

6:15 p.m. Tot nu a sunat. Poate că iubita lui a *refuzat* pur şi simplu să plece la cumpărături. Poate că fac amor tot weekendul, comandă prin telefon înghețată italienească şi-şi rîd de mine pe la spate.

6:30 p.m. Jude s-a trezit adineauri şi si-a pus degetele pe frunte.

— Trebuie să plecăm de acasă, a zis ea cu o voce stranie, ca de ghicitoare în stele.

— Ai înnebunit? a şuierat Sharon. Să plecăm? Chiar ți-ai ieşit din *minți?*

— Nu, a răspuns Jude cu răceală. Telefonul nu sună pentru că e prea multă energie concentrată asupra lui, ăsta-i motivul.

— Bah, a pufnit Sharon,

— Şi-n plus, a-nceput să pută aici. Trebuie să facem curat, să lăsăm energia să se scurgă şi pe urină să mergem să bem un Bloody Mary, a zis ea şi mi-a aruncat o privire ademenitoare.

192

Cîteva minute mai tîrziu eram afară şi clipeam des în lumina zilei de primăvară care era pe sfîrsite. M-am năpustit pe neaşteptate îndărăt spre uşă, dar Shazzer m-a prins de braţ.

— Mergem. Să bem. Un. Bloody. Mary, a şuierat ea si m-a tîrît de braţ pe stradă ca un poliţai.

Paisprezece minute mai tîrziu eram înapoi. Am plonjat din uşă direct la telefon si am încremenit. Luminiţa de la robot clipea.

— Nu ţi-am zis eu că aşa va fi ? a spus Jude cu o voce nemaipomenit de încrezută. Nu ţi-am zis eu?

Cu mîna tremurîndă, de parcă dezamorsa o bombă neexplodată, Shazzer a apăsat pe PLAY.

— Bună Bridget, sînt Colin Firth.

Am făcut un salt de trei paşi înapoi. Era chiar Mr. Darcy. Aceeaşi voce distinsă, profundă, blazată cu care o ceruse în căsătorie pe Elizabeth Bennet în filmul de la BBC. Bridget. Numele meu. Mr. Darcy rostise numele meu. Pe robotul meu.

— înţeleg că vii luni la Roma să-mi iei un interviu, a continuat el. Te-am sunat ca să aranjăm unde ne vedem. Eu zic să vii într-un scuar numit Piazza Navona, e uşor de găsit cu taxiul. Ne vedem pe la patru şi jumătate lîngă fmtînă. Călătorie plăcută.

— Sună la 1471, sună la 1471, a bolborosit Jude, sună la 1471, repede, repede. Nu, dă înapoi. Mai pune mesajul o dată !

— Sună-l tu! a ţipat Sharon ca un călău nazist. Sună-l şi cere-i să vă vedeţi *în* fmtînă. Vaai Doamne!

Tocmai reuşisem să derulez caseta, cînd telefonul a sunat din nou. Am înmărmurit toate, cu gurile căscate. Apoi s-a auzit vocea lui Tom:

193

— Bună, drăguţelor, sînt Mr. Darcy şi sunam ca să aflu dacă mă poate ajuta careva să ies din cămaşa asta fleaşcă.

Shazzer şi-a revenit brusc din transă.

— Opreşte-l, opreste-l, a urlat ea, după care s-a aruncat asupra telefonului. Taci din gură, Tom, taci din gură, taci, taci!

Dar era prea tîrziu. înregistrarea de pe robotul meu a vocii lui Mr. Darcy rostindu-mi numele şi cerîndu-mi să-l întîlnesc la Roma lîngă o fîntînă era pierdută pentru vecie. Şi nimeni pe lumea asta nu va putea să mi-o aducă înapoi. Nimeni, Nimeni.

6

La muncă în Italia

194

> LUNI, 21 APRILIE

Cincizeci şi yase de kilograme şi şaptezeci si trei de grame (grăsimea a fost consumată de surescitare si teamă), unităţi de alcool : O - excelent (dar nu e decît 7 :30 dimineaţa), ţigări : 4 (f. b.).

7:30 a. m. Faptul că plec într-o călătorie şi am destul timp reprezintă un pas înainte de-a dreptul fenomenal. Este dovada vie a teoriei prezentate în *Calea mai puţin bătută,* conform căreia fiinţele omeneşti au capacitatea de a se schimba şi de a se îndrepta. Tom a trecut aseară pe aici şi a recapitulat cu mine întrebările pe care o să le pun. Aşa că sînt foarte pregătită, deşi sînt şi puţin cam nervoasă, să spun drept.

9:15 a.m. De fapt, am o grămadă de timp. Toată lumea ştie că, atunci cînd oamenii de afaceri se vîntură în goana lor obişnuită prin aeroporturile europene, ajung cu doar patruzeci de minute înaintea decolării si n-au cu ei decît o servietă diplomat cu cîteva cămăşi de nailon în ea. Avionul pleacă la 11 :45. Trebuie să fiu la aeroportul Gatwick la 11, aşa că iau trenul la 10 :30 din gara Victoria, ceea ce înseamnă că iau metroul la 10. Perfect.

9:30 a.m. Şi ce mă fac dacă sufletu-mi va fi pur şi simplu inundat de căldură si nu mă voi putea abţine să-l sărut? în egală măsură, pantalonii

îmi sînt prea strimţi şi mi se vede burta. Cred că o să mă schimb în altceva. Şi cred că ar fi bine să-mi iau şi trusa de baie, să-mi retuşez machiajul înainte de interviu.

9:40 a.m. Nu-mi vine să cred că pierd timpul împachetîndu-mi trusa, cînd lucrul cel mai important este, cu siguranţă, să arăt bine la sosire. Părul ăsta al meu a-nnebunit de-a binelea. Va trebui să-l ud din nou. Unde mi-o fi paşaportul ?

9:45 a.m. Am găsit paşaportul şi părul s-a calmat, aşa că aş face bine s-o iau din loc.

9:49 a.m. Singura problemă este că nu pot ridica sacoşa de jos. Poate ar trebui sa reduc trusa de baie la periuţa şi pasta de dinţi, apa de gură, crema de faţă şi de mîini. A, da, şi trebuie să iau cele trei mii cinci sute de lire sterline din cuptorul cu microunde şi să îi las lui Gary, ca să poată cumpăra materiale şi ustensile pentru biroul nou şi pentru terasa de pe acoperiş ! Urraaa !

9:50 a.m. Foarte bine. Am chemat un taxi. Vine în două minute.

10 a.m. Unde e taxiul ?

10:05 a.m. Unde pizda mă-sii e taxiul ?

10:06 a.m. Tocmai am sunat la firma de taxiuri, care mi-a spus că un Cavalier argintiu aşteaptă afară.

10:07 a.m. Cavalier-ul argintiu nu e nici în faţa casei şi nici în vreo altă parte a străzii.

10:08 a.m. Firma de taxiuri zice că o maşină argintie Cavalier intră în mod sigur în clipa asta pe strada mea.

10:10 a.m. Nici urmă de taxi. 'Tu-i mama mă-sii de taxi, şi cînd te gîndeşti că... aoleu, a sosit. O, unde pizda mă-sii-mi sînt cheile?

10:15 a.m. Mă aflu în taxi. Am mai făcut eu drumul ăsta în cincisprezece minute.

10:18 a.m. Hait. Taxiul a cotit brusc pe Marylebone Road - a decis, de-a dreptul inexplicabil, să facă turul peisagistic al Londrei, în loc să mă ducă la gara Victoria. Mă străduiesc să-mi înăbuş pornirea instinctuală de a-l ataca, ucide şi mînca de viu pe taximetrist.

10:20 a.m. Am revenit la traseul normal, adică mergem spre Newcastle, dar traficul este foarte dens. N-ai pe unde ocoli cînd treci prin Londra la oră de vîrf.

10:27 a.m. Mă întreb dacă se poate ajunge de la Marble Arch la Gatwick Express într-un minut.

10:35 a.m. în gara Victoria. O.K. Calm, calm. Trenul a plecat fără mine. Dacă reuşesc totuşi să îl prind pe cel de 10 :45, tot mai rămîn treizeci de minute pînă pleacă avionul. Şi e foarte probabil ca avionul să plece oricum cu întîrziere.

10:40 a.m. Mă întreb dacă o să am timp să-mi cumpăr nişte pantaloni noi la aeroport. De fapt, încep să devin chiar obsedată de treaba asta.

199

Minunat cînd călătoreşti de unul singur este că poţi să-ţi etalezi o nouă personalitate şi poţi fi elegantă, în stilul filosofici Zen, si nu te cunoaşte nimeni.

10:50 a.m. Aş vrea să încetez să-mi mai imaginez că paşaportul a sărit de nebun din sacoşă şi a pornit-o de unul singur înapoi spre casă.

11:10 a.m. Trenul s-a oprit din motive necunoscute. Şi, brusc, toate ideile care mă preocupau, precum aceea de a-mi da încă un rînd de ojă pe unghiile de la picioare, au devenit total lipsite de importanţă în comparaţie cu posibilitatea de a pierde avionul.

11:45 a.m. Nu pot să cred. Avionul a plecat fără mine.

Prînz. Slavă lui Dumnezeu, lui Mr. Darcy şi tuturor îngerilor din cer. Am aflat că mai e un avion peste o oră şi patruzeci de minute. Tocmai am sunat-o pe agenta lui, care a zis că nu e nici o problemă, că o să-i comunice să se întîlnească cu mine două ore mai tîrziu. O, ce bine, pot să fac şi ceva cumpărături în aeroport.

l p.m. îmi place f. mult rochiţa-de-şifon-cu-flo-ricele, la modă primăvara asta, dar cred că nu ar trebui să le croiască aşa fel încît să nu-ţi acopere curul, îmi place la nebunie zona comercială din aeroport. Arhitecţi vestiţi, precum Şir Richard Rogers şi Terence Conran, sînt de părere că aeroporturile s-au transformat în nişte uriaşe magazine universale, dar asta mie mi se pare o idee

200

bună. Poate o să abordez tema asta la următorul interviu cu Şir Richard însuşi, sau chiar cu Bill Clinton. Cred că o să probez perechea asta de bikini.

1:30 p.m. Aşa. O să pun scrisorile astea la poştă şi îmi cumpăr alte cîteva nimicuri necesare, după care o pornesc spre terminal.

1:31 p.m. Tocmai s-a auzit anunțul: „Pasagera Jones, ultimul pasager pentru zborul BA175 în direcția Roma, să se prezinte de urgență la terminalul 12, unde este aşteptată pentru ca avionul să decoleze".

marți, 22 aprilie

Cincizeci şi opt de kilograme şi nouă grame, unități de alcool : 2, țigări : 22, telefoane de la băgăciosul Michael de la Independent *ca să afle „cum mai merg lucrurile": vreo 30, număr de dați ascultat caseta cu interviul: 17, cuvinte puse pe hîrtie: 0.*

9 a.m. înapoi în apartamentul meu din Londra după călătoria în paradis. Aşa, acum mă apuc să transcriu interviul. Vedeți voi, e de-a dreptul uimitor cum, dacă te concentrezi asupra carierei şi a muncii, te sustragi cu totul gîndurilor triste de ordin sentimental. Totul a fost absolut fantastic. Taxiul m-a lăsat în piața aceea din Roma si am crezut că o să leşin : era fabuloasă -un soare auriu şi piața uriaşă, masivă, plină de ruine înalte, şi în mijlocul acestora toate, Mr.... Ooo, sună telefonul.

201

Era Michael de la *Independent.*

— Ei, l-ai făcut?

— Da, am zis eu pe un ton cam indecis.

— Şi ți-ai adus aminte să iei cu tine reportofonul, nu walkmanul tău Sony, da ?

Ei, asta-i bună. Nu ştiu ce i-o fi spus Tom despre mine, dar ceva din tonul interlocutorului îmi dădea de înțeles că nu era ceva foarte cuviincios.

— Ai timp la dispoziție pînă la ora patru. Aşa că dă-i bătaie.

Fleoşc. Am timp berechet. O să retrăiesc un pic ziua minunată de ieri. Mmm. Arăta exact ca Mr. Darcy din film: subțirel şi plin de patimă potolită. Şi m-a plimbat de jur-împrejurul unei biserici cu nu ştiu ce gaură în ea, şi într-un mor-mînt de-al lui Adrian, sau aşa ceva, şi la o statuie a lui Moise, şi a avut mare grijă să nu mă calce maşinile, si vorbea cu toată lumea italieneşte. Mmm.

Prînz. Dimineața de azi nu a decurs tocmai bine, dar am şi eu, firește, nevoie de ceva vreme ca să absorb toate cele petrecute şi să-mi discut impresiile cu cei apropiați, aşa că, probabil, pînă la urmă această dimineață a fost foarte productivă.

2 p.m. Iar sună telefonul. Ce vreți, aşa se întîmplă cînd eşti ziarist de mare succes, telefonul sună fără încetare.

Iar era afurisitul si băgăciosul de Michael.

— Cum merge treaba ?

Auzi obrăznicie. Nici măcar nu era ora limită, asta avea să fie abia la 4 p.m., ceea ce înseamnă, bineînțeles, sfîrşitul zilei de muncă. De fapt, chiar îmi place ce am înregistrat. Am reuşit să încep

202

totul cu întrebări lejere, înainte de a da drumul întrebărilor serioase pe care mi le dictase Tom în seara din ajun şi pe care mi le notasem cu osîrdie, în pofida faptului că eram ofensată de chestia asta. De fapt, cred că l-a impresionat direcția

urmată de întrebările mele.

2:30 p.m. O să beau repede o cafea şi o să fumez o țigară.

3 p.m. Aş face bine să mai ascult o dată caseta.

Stai aşa! O sun repede pe Shaz şi îi pun şi ei să asculte ultima parte.

Auuuu! Auuuu! E 3:30 si nici nu m-am apucat. Dar nu trebuie să intru în panică. Nu se întorc ei din pauza de prînz aşa repede, şi cînd se întorc or să fie beți ca... mă rog, ca nişte ziarişti. Să le vezi mutrele cînd or să-mi citească interviul.

Cum să încep? Fireşte, interviul trebuie să cuprindă impresiile mele despre Mr. Darcy, inspirat împletite cu toate chestiile despre noul film, *Fever Pitch,* despre proiectele lui teatrale etc. Probabil o să-mi dea de făcut cîte un interviu în fiecare săptămînă : Bridget Jones - Profilul unei celebrități. Jones față în față cu Darcy. Jones față în față cu Blair. Jones față în față cu Marcos. Numai că Marcos e mort.

4 p.m. Cum pot crea ceva dacă afurisitul de Michael mă tot sună ca să-mi spună ce trebuie să bag şi ce trebuie să scot din interviu? Brrr. Dacă iar e el la telefon... Nici urmă de respect pentru ziarişti în redacția aia a lui. Nici urmă.

5:15 p.m. Bla-bla-bla. LUCREZ, LUCREZ, LUCREZ, am zis eu. Asta i-a închis pliscul.

203

6 p.m. Bun, totul e O.K. Toți ziariştii de mare clasă au uneori probleme cu ora de predare.

7 p.m. Of, futu-i pizda mă-sii, a mă-sii şi iar a mă-sii.

miercuri, 23 aprilie

Cincizeci şi opt *de kilograme şi cincizeci şi patru de grame (separe că m-am împotmolit într-o mlaştină de osînză), telefoane de felicitări de la prieteni, rude şi colegi pentru interviul cu Colin Firth : O, telefoane de felicitări de la angajații ziarului* Independent *pentru interviul cu Colin Firth : O, telefoane de felicitare de la Colin Firth pentru interviul cu Colin Firth : O (ceea ce e cu siguranță ciudat, nu ?).*

8 a.m. Articolul apare astăzi. Â fost făcut cam în grabă, dar probabil că nu a ieşit tocmai rău. Poate că o să fie chiar bun. Aş vrea să vină odată ziarul ăsta.

8:10 a.m. Ziarul tot nu a venit.

8:20 a.m. Urraaa ! A venit ziarul. *Independent* a ignorat cu desăvîrşire tot ce am scris eu. îmi dau seama că am cam întîrziat cu predarea materialului, dar e intolerabil. Iată ce s-a publicat :

Dificultăți tehnice insurmontabile au făcut ca interviul lui Bridget Jones cu Colin Firth să fie publicai In transcriere directă după caseta înregistrată.

204

BJ: Aşa. O să încep interviul acum.

CF *(Pe un ton uşor isteric):* Bine, bine.

(Pauză foarte lungă)

BJ : Care este culoarea ta preferată ?

CF: Poftim ?

BJ: Care este culoarea ta preferată ?

CF: Albastru.

(Pauză lungă)

BJ : Care este budinca ta preferată ?

CF: Ăăă. Creme brulee.

BJ : Ştii filmul *Fever Pitch* al lui Nick Hornby?

CF: îl ştiu, da.

BJ *(Pauză. Foşnet de hlrtii)* : Şi... ăăă *(iar foşnet de hlrtii)* Şi consideri că romanul *Fever Pitch* a creat germenii unui stil confesional ? CF: Poftim ?

BJ: A. Creat. Germenii. Unui. Stil. Confesional. CF: *Germenii* unui stil confesional ? BJ: Da. CF: Păi, cu siguranță, stilul lui Nick Hornby a fost imitat de mulți şi cred că este un ăă... stil foarte atrăgător, fie că i-au *fost creați germenii* sau nu.

BJ : Ştii filmul BBC *Mîndrie si prejudecată?* CF: îl ştiu, da.

BJ: Scena în care a trebuit să sari în lac? CF:Da. BJ: Cînd a trebuit trasă o dublă, a fost nevoie să-ți scoți cămaşa udă şi să îmbraci alta uscată ? CF: Da... probabil că a fost nevoie, de bună seamă. *Scusi. Ha vinto. E troppo forte. Si, grazie.* BJ *(respirlnd anevoios):* Cîte duble a trebuit să faci pentru săritura în lac ?

205

CF *(Tuse):* Păi, imaginile de sub apă au fost realizate într-un bazin din studiourile Ealing.

BJ:O, nu.

CF: Mă tem că da. *Momentul,* ăăă... aerian -care a fost *extrem* de scurt - a fost realizat de un cascador.

BJ: Dar semăna cu Mr. Darcy.

CF: Asta pentru că avea nişte favoriți lipiți pe față şi o haină de-a lui Mr. Darcy peste costumul de scafandru, ceea ce l-a făcut să semene cu Elvis în ultima lui apariție scenică. A avut voie să filmeze secvența o singură dată, aşa stipula contractul cu firma de asigurări, şi pe urmă l-au controlat medical şase săptămîni la rînd. Toate celelalte secvențe în cămaşă udă au fost filmate cu mine.

BJ: Şi trebuiau să tot ude cămaşa?

CF: Da. O stropeau cu apă. O stropeau cu apă si pe urmă...

BJ: Folosind ce ?

CF: Poftim?

BJ: Folosind ce ?

CF: Un pulverizator. Dar n-ar trebui să stăm de vorbă despre...

BJ: Ba da, dar ce voiam să ştiu este dacă a trebuit să-ți scoți cămaşa şi... să-ți pui alta?

CF:Da.

BJ: Ca să te uzi la loc?

CF:Da.

BJ *(Pauză):* Ştii filmul *Fever Pitch* ?

CF:Da.

BJ: Care consideri că sînt principalele deosebiri si asemănări dintre personajul Paul din *Fever Pitch* şi...

CF: Şi cine?

206

BJ *(ton ştrengăresc):* Mr. Darcy,

CF: Nimeni nu mi-a pus întrebarea asta pînă

acum.

BJ : Chiar nimeni ? CF: Chiar nimeni. Cred că diferența principală

constă în faptul că... BJ: Vrei să spui că răspunsul este prea la înde-

mînă? CF: Nu. Vreau să spun că nimeni nu mi-a pus

întrebarea asta pînă acum. B J : Cum, nu te întreabă lumea tot timpul chestia asta?

CF: Nu, deloc, te asigur. BJ: Deci, e o...

CF: O întrebare absolut inedită, nou-nouță, da. BJ: Ce bine! CF: Să continuăm ? BJ: Da. CF: Mr. Darcy nu este suporter al echipei de

fotbal Arsenal. BJ: Nu este. CF: Nu este profesor. BJ: Nu este.

CF: A trăit cu aproape două sute de ani în urmă. BJ: Aşa este. CF: Lui Paul din *Fever Pitch* îi place să se afle în

mulțime, la meciurile de fotbal. BJ: Aşa este. CF: în timp ce lui Mr. Darcy îi repugnă să se afle

pînă şi la o petrecere dansantă. Şi acum, am

putea vorbi si despre ceva care nu are legătură

cu Mr. Darcy ? BJ: Da.

(Pauză. Foşnet de hîrtii) BJ: Tu şi iubita ta mai sînteți împreună ?

207

CF:Da. BJ: Oh.

(Pauză lungă)

CF: Te simți bine ?

BJ *(aproape imperceptibil):* Crezi că scurt-me-

trajele britanice reprezintă un pas înainte ? CF: Nu aud.

BJ *(ton deprimat) :* Crezi că scurt-metrajele britanice reprezintă un pas înainte ?

CF: Un pas înainte spre... *(ton încurajator)*

...spre ce?

BJ *(pauză foarte lungă de gîndirej :* Spre viitor. CF: Aha. Par să se dezvolte pas cu pas, cred. îmi plac, desigur, scurt-metrajele, dar îmi plac şi lung-metrajele şi ar fi bine să se facă mai multe din această din urmă categorie. BJ: Dar nu ți se pare o problemă faptul că ea e

italiancă şi aşa mai departe? CF:Nu.

(O foarte lungă tăcere) BJ *(ton mohorît):* Crezi că Mr. Darcy avea vocație

politică ?

CF: M-am întrebat uneori care ar fi fost opiniile lui politice, dacă ar fi avut vreuna. Şi nu cred că posibilele lui orientări politice ar fi foarte atrăgătoare pentru cititorii ziarului *Independent.* E vorba de acea concepție previctoriană, sau chiar victoriană, de filantrop bogat, ceea ce ar putea părea, probabil, foarte â la Thatcher. Vreau să spun că ideea de socialism încă nu apăruse în... BJ: Nu.

CF: ... în societatea în care trăia. Fapt dovedit cînd ni se relatează că se purta foarte bine cu servitorii. Cred însă că ar putea trece mai

degrabă drept personaj din scrierile lui Nietzsche, drept un...

BJ: Ce-i aia nice?

CF: Ştii tu, ideea aceea de, ăăă, ființă omenească privită ca supraom.

BJ: Ca Superman?

CF: Nu chiar ca Superman, nu. *(Sunet de uşor oftat)* Nu cred că purta colanți pe sub frac, nu. Ştii ceva, aş vrea *foarte mult* să lăsăm subiectul ăsta.

BJ: Care este următorul tău proiect?

CF: *Se* numeşte *Universul lichenilor.*

BJ : Un film despre natură ?

CF: Nu. Nu, nu. Este, ăă, este, ăă, un film despre o familie excentrică din anii '30, în care tatăl este proprietarul unei fabrici de muşchi.

BJ; Dar muşchii nu cresc singuri, în natură ?

CF : Ei nu, fabrica aceea făcea un produs artificial numit muşchi de turbă, care s-a folosit pentru tratarea rănilor în timpul primului război mondial şi va fi, ăă, un film ăă, foarte comic şi...

BJ *(ton neconvingător):* S-ar părea că va fi un film bun.

CF: Sper foarte mult că aşa va fi.

BJ: Pot să te mai întreb ceva despre cămaşă?

CF:Da.

BJ : De cîte ori în total a trebuit să ți-o scoți şi să ți-o îmbraci la loc?

CF : Foarte precis... nu ştiu. Ăăă. Păi, să mă gîn-desc... A fost secvența în care mergeam spre Pemberley. Aceea a fost filmată o dată. O singură dublă. Pe urmă a fost cea în care predau cuiva calul... Acolo cred că m-am schimbat.

BJ *(ton înviorat):* Te-ai schimbat?

209

CF *(ton convins):* M-am schimbat. O dată.

BJ: Şi deci a fost o singură cămaşă udă ?

CF: O singură cămaşă udă, pe care mi-o tot umezeau cu pulverizatorul, da. Acum eşti mulțumită?

BJ: Da. Care este culoarea ta preferată ?

CF: Ai mai întrebat o dată.

BJ: Ăă. *(foşnet de hîrtii)* Crezi că *Fever Pilch* s-a referit de fapt la o futangeală afectivă?

CF: La o ce afectivă ?

BJ: Futangeală. înțelegi tu: adică la bărbații alcoolici, iresponsabili, pe care nu îi interesează decît fotbalul tot timpul.

CF: Nu, nu tocmai. Cred că, în multe privințe, Paul nu îşi ascunde emoțiile şi şi le exprimă cu mai multă uşurință decît iubita lui. De fapt, cred că, în ultimă instanță, prin asta şi este atît de atrăgătoare ideea pe care încearcă Nick Hornby să o exprime prin intermediul lui Paul: în viața cotidiană, el a găsit un mod de a avea acces la experiențe afective, care...

BJ: Dacă-mi dai voie...

CF *(oftat):* Poftim.

BJ: Nu ți se pare că diferența de limbă reprezintă o problemă în relația cu prietena ta ?

CF: Vorbeşte foarte bine engleza.

BJ: Dar nu crezi că ar fi mai bine să ai o prietenă care chiar *este* englezoaică şi mai apropiată de vîrsta ta ?

CF: Ne descurcăm foarte bine.

BJ: Hm. *(ton mohorlt)* Deocamdată. Nu ți se pare uneori că ar fi mai bine să joci într-un teatru ?

CF: Ăă. Nu sînt de acord cu cei care susțin că adevărata artă actoricească se manifestă doar pe scena unui teatru şi că ea nu există cu

210

adevărat în film. Dar îmi place să joc pe scena

unui teatru atunci cînd am ocazia, da. BJ: Dar nu ți se pare că teatrul este cam ne-

realistic si jenant, că trebuie să stai pe scenă

ore întregi înainte să poți îmbuca ceva, sau

vorbi cu cineva...

CF: Nerealistic? Jenant şi nerealistic? BJ: Da.

CF: Vrei să spui, nerealist în sensul că... BJ: Că îți dai imediat seama că nu e de-adevă-

ratelea. CF: Nerealist în acest sens, da. *(Scurt oftat iritat)*

Ăă. Nu ar trebui să lase o astfel de impresie,

dacă piesa e bună. E mult mai mult decît...

Pare mult mai artificial cînd joci într-un film. BJ: Chiar aşa? Probabil pentru că un film nu se

toarnă şnur, de la un capăt la altul, nu? CF: Păi, da. Un film nu se face aşa. Nu. Da. Un

film nu se toarnă şnur de la un capăt la altul.

Se filmează pe părți şi în bucățele. *(Oftat iritat*

mai tare) Părți şi bucățele. BJ: înțeleg. Crezi că Mr. Darcy s-a culcat cu

Elizabeth Bennet înainte de nuntă ? CF: Da, cred că este posibil. B J : *Chiar* crezi ?

CF: Da, cred că este întru totul posibil. BJ *(respirație întretăiată):* Pe bune ? CF: Cred că este posibil, da. BJ : Dar *cum* este posibil? CF: Nu ştiu dacă Jane Austen ar fi de acord cu

mine în privința asta, dar... BJ : Nu putem şti, pentru că a răposat, CF: Nu, nu putem... dar cred că Mr. Darcy, în

regia lui Andrew Davies, ar fi putut să o facă. BJ : Dar *de ce* crezi aşa ceva? De ce? De ce?

211

CF: Pentru că eu consider că a fost extrem de

important pentru Andrew Davies ca Mr. Darcy

să aibă un enorm sex-appeal. B J *(gîftieli)* CF:Şi, ăă... BJ: Cred că acest lucru a reieşit foarte, foarte

limpede din interpretarea actoricească, aşa

cred, sincer. CF: Mulțumesc. La un moment dat, Andrew chiar

mi-a scris o indicație de platou : „închipuie-ți

că Darcy ejaculează". *(Zgomot puternic de obiecte dărîmate)* BJ: în care secvență a fost asta ? CF: Cea în care Elizabeth parcursese pe jos o

mare distanță şi a dat peste el în curte, în

prima parte a filmului. BJ: Secvența în care ea era plină de noroi ? CF: Şi neîngrijită. BJ: Şi transpirată ? CF: Exact.

BJ: Şi asta a fost o secvență greu de interpretat? CF: Adică ejacularea? B J *(şoaptă uluită)* : Da. CF: Ăă, păi, Andrew a scris că nu trebuie să ne

concentrăm prea mult asupra aspectului în

sine, aşa că nu a fost nevoie să fac un efort

actoricesc deosebit, cel puțin în privința asta. B J: Mmm. *(Pauză îndelungată)* CF:Da. *(încă o pauză)* BJ: Mmm.

CF: Atunci, asta a fost tot? BJ: Nu. Care a fost relația ta cu prietenii cînd ai

început să joci rolul lui Mr. Darcy?

212

CF: Se făceau multe glume despre „posacul" Mr. Darcy cînd luam micul dejun şi aşa

mai departe. A fost chiar o scurtă perioadă în care au fost nevoiți să se străduiască din greu să ascundă că ştiu cine sînt eu în realitate şi...

BJ : Să ascundă față de cine ?

CF : Mă rog, față de toți cei care ar fi putut bănui că semăn cu Mr. Darcy.

BJ : Dar nu crezi că semeni cu Mr. Darcy?

CF : Nu, consider că nu semăn deloc cu Mr. Darcy.

B.J. Eu cred că eşti leit Mr. Darcy.

CF: în ce privință ?

B J : Vorbeşti exact ca el.

CF: Chiar'aşa?

BJ : Şi arăți exact ca el şi eu... oh, oh...

(Zgomot de obiecte aparte, urmat de zgomot de luptă)

213

Celibatoizi nestatornici

vineri, 25 aprilie

Cincizeci si şapte de kilograme şi optsprezece grame (urraaa ! urraaa !), unități de alcool : 4, țigări : 4, realizări spirituale ca urmare a combinației dintre Calea mai puțin bătută *si unitățile de alcool: 4, apartamente fără găuri : O, lire sterline în contul bancar: O, prieteni: O, persoane cu care să pot ieşi în oraş diseară : O, invitații la petreceri cu ocazia alegerilor: 0.*

5:30 p.m. La birou. Am avut parte de două zile grele la serviciu din cauza lui Richard Finch, care tot citea pasaje din interviu şi pe urmă trăgea cîte un hohot de rîs satanic â la Dracula, dar chestia asta cel puțin mi-a abătut gîndurile de la ale mele. în schimb, Jude a zis că interviul a fost bun şi a oferit o idee excelentă cu privire la atmosfera generală. Urraaa ! încă nu am primit nici un telefon de la Adam sau Michael, de la *Independent,* dar sînt sigură că o să mă sune cît de curînd să-mi ceară să realizez un alt interviu, şi pe urmă o să pot să lucrez în biroul meu de acasă, o să butonez la calculator pe terasa de pe acoperiş, înconjurată de flori în ghivece de lut! Unde pui că mai e doar o săptămînă pînă la alegeri, şi atunci totul o să se schimbe ! O să mă las de fumat, iar Mark o să se întoarcă la mine şi o să afle o nouă Bridget — o profesionistă cu un apartament spațios în interior si exterior.

217

5:45 p.m. Hmm. Am sunat acasă, am vrut să aflu dacă am primit mesaje pe robot. Nu era decît unul, de la Tom, care zicea că a vorbit cu Adam şi că toți cei de la *Independent* sînt iritați la culme. I-am lăsat un mesaj urgent să mă sune şi să-mi explice la ce s-a referit.

5:50 p.m. O, Doamne. Sînt îngrijorată în legătură cu cea de-a doua ipotecă. N-o să-mi rămînă nici un ban de cheltuială, şi ce mă fac dacă-mi pierd slujba? Cred că aş face mai bine să-i spun lui Gary că nu mai vreau prelungirea aceea şi să recuperez cele 3 500 de lire. Din fericire, Gary trebuia să înceapă treaba de ieri, dar a venit şi şi-a lăsat doar sculele, după care a plecat din nou. La momentul respectiv, gestul mi s-a părut foarte enervant, dar poate că a fost o adevărată mană cerească. O

să-l sun cînd ajung acasă, după care mă duc la sala de sport.

6:30 p.m. înapoi acasă. Vai! Valeu! Văleleeeu ! Am o afurisită de gaură în peretele apartamentului ! Am o vedere ca de pe margine de prăpastie şi toţi cei din casele de vizavi pot privi ca la panaramă în apartamentul meu. Am în faţă perspectiva unui întreg weekend cu o gaură enormă în perete fără să pot face nimic! Nimic! Nimic !

6:45 p.m. O, ce bine, sună telefonul - poate e cineva care mă invită la o petrecere cu ocazia alegerilor! Sau Mark!

— O, bună, dragă, ghici ce s-a întîmplat?

Era mama. A trebuit, fireşte, să-mi aprind o ţigară.

218

— O, bună, dragă, ghici ce s-a întîmplat? a repetat ea.

Uneori mă întreb cît o s-o ţină aşa, ca un papagal. Una e să tot zici „Alo? Alo?" dacă e tăcere la celălalt capăt al firului, dar să-i dai înainte cu: „ O, bună, dragă, ghici ce s-a întîmplat? O, bună, dragă, ghici ce s-a întîmplat?" e, cu siguranţă, anormal.

— Ce? am întrebat mofluză.

— Nu vorbi cu mine pe un asemenea ton.

— Ce ? am întrebat cu vocea unei fiice încîn-tător de duioase.

— Nu se spune „Ce?", Bridget, se spune „Poftim?"

Am tras un fum din amabilul şi normalul meu prieten Silk Cut Ultra.

— Bridget, fumezi?

— Nu, nu, i-am răspuns panicată, am stins ţigara şi am ascuns scrumiera.

— Ştii ceva ? Una şi cu mine dăm o petrecere Kikuyu pentru Wellington în spatele serei de flori!

Am tras aer adînc pe nas si m-am gîndit la Echilibrul Sufletesc.

— Nu crezi că e o idee super? Wellington o să sară peste focul de tabără, îmbrăcat în războinic! închipuie-ţi! Costumul va fi cel specific tribului său. Şi o să bem vin roşu şi o să ne închipuim că e sînge de vacă! Sînge de vacă! De-aia are Wellington pulpe atît de viguroase.

— Ăă, dar Wellington ştie de toate astea?

— încă nu, dragă, dar o să vrea cu siguranţă să sărbătorească şi el alegerile. Lui Wellington îi place foarte mult economia de piaţă şi nu vrem să îi reamintim de firicelul roşu. Că altfel o să ne pomenim iar peste noi cu cum-îl-cheamă şi cu

219

minerii[1]. Tu nu-ţi aduci aminte de întreruperile de curent, că erai la şcoală, dar Una trebuia să ţină zilele acelea un discurs la dineul Doamnelor de Societate şi nu a putut să-şi bage ondulatorul în priză.

7:15 p.m. Am reuşit în cele din urmă să o fac pe mama să închidă, moment în care telefonul a sunat din nou. Era Shaz. I-am spus cît eram de sătulă de toate, şi ea

a fost foarte drăguță:

— Ei, hai, Bridge, Nu putem să ne definim personalitatea în funcție de relația cu altcineva! Ar trebui să celebrăm faptul că e atît de fantastic să fim libere! Şi vin acuşi alegerile, si starea întregii națiuni o să se schimbe!

— Urraaa! am strigat drept răspuns. Ura pentru celibatoizi! Ura pentru Tony Blair! Urraaa!

— Ura! a întărit Shazzer cu entuziasm. Multe persoane care au o relație petrec uneori nişte weekenduri mizerabile, silite să facă pe sclavele pentru nişte copii nerecunoscători şi bătute de parteneri.

— Ai dreptate! Ai dreptate! am zis eu. Putem să mergem unde vrem şi să ne distrăm. Mergem undeva diseară?

Hmm. Sharon merge la o cină împreună cu Simon, precum cei din tagma Căsătoriți îngîmfați.

7:40 p.ni. Jude a sunat adineauri şi părea copleşită de o încredere exagerată în sex-appeal-ul ei.

1. Referire la greva minerilor din februarie 1972, cînd, din cauza crizei cărbunilor, a fost raționalizat consumul de electricitate în Londra.

— M-am împăcat cu Stacey! a zis. Ne-am văzut aseară şi mi-a vorbit despre familia lui!

A făcut o pauză, aşteptînd reacția mea.

— Mi-a vorbit despre familia lui! a repetat ea. Ceea ce înseamnă că are gînduri serioase în ce mă priveşte. Şi am făcut amor. Şi ne vedem diseară, şi e a patra întîlnire, aşa că, tralalalala. Bridge ? Mai eşti acolo ?

— Da, am zis cu voce stinsă.

— Ce s-a întîmplat?

Am murmurat ceva despre gaura din perete şi despre Mark.

— Ideea e, Bridge, că trebuie să Pui Punct întregii acestei idile şi să mergi mai departe, a zis ea, fără a părea să bage de seamă că ultimul ei set de sfaturi dăduse greş, împrejurare care ar fi putut să îl invalideze pe cel de față.

— Trebuie să începi să Te Iubeşti Pe Tine însăți. Hai, Bridget! E fantastic. Putem să facem amor cu cine vrem.

— Urraaa pentru celibatoizi! am zis eu. Dar atunci de ce mă simt în halul ăsta de

deprimată?

O să îl sun din nou pe Tom.

8 p.m. în oraş. Toată lumea se distrează, în afară de mine.

9 p.m. Tocmai am citit puțin din *Poți să îți refaci viața* şi acum îmi dau seama ce a fost în neregulă. Cum spunea şi Sondra Ray, marea inventatoare a noțiunii de renaştere spirituală, sau poate nu ea spunea. Oricum, ideea este: „Iubirea nu se află

niciodată înafara, ci înlăuntrul nostru".

Da!

221

„Ce te îndepărtează de iubire?... Nişte standarde inaccesibile? Imaginea starurilor de cinema ? Convingerea că nu valorezi nimic ? Ideea că nu eşti demnă de a fi iubită ?"

Ha. Asta nu este o idee, este un fapt clar. O să deschid o sticlă de Chardonnay si o să mă uit la *Prietenii tăi.*

11 p.m. *Calea mai puțin bătută* e a drracului de bună. E chiar de bază. „Diviziunea unitară a iubirrii include şi iubirrea de sine, ca şi iubirrea pentru alții." Grrozav de bun. Ooof. M-am prăvălit pe podea.

SîMBĂTĂ, 26 APRILIE

Cincizeci si opt de kilograme şi nouăzeci şi nouă de grame, unități de alcool: 7 (urraaa!), țigări: 27 (urraaa !), calorii : 4 248 (urraaa !), vizite la sala de sport : O (urraaa !).

7 a. m. Auuuu. Cine dracu' a pus deşteptătorul ăsta să sune?

7:05 a.m. Astăzi o să îmi asum răspunderea pentru propria viață şi o să încep să mă iubesc pe mine însămi. Sînt încîntătoare. Sînt nemaipomenită. O, Doamne. Unde e pachetul ăla de Silk Cut?

7:10 a.m. Aşa. O să mă scol şi o să mă duc la sala de sport.

7:15 a.m. De fapt, probabil că e periculos să faci exerciții înainte de a te dezmetici ca lumea, îți

222

distrugi încheieturile. O să mă duc diseară, înainte de *Blind Date.* E o prostie să te duci sîm-băta, în timpul zilei, cînd poți face atîtea alte lucruri, de exemplu, să mergi la cumpărături. Nu trebuie să mă deranjeze faptul că Jude şi Shaz sînt acum probabil în pat şi se dedau unor partide sălbatice de sex, sex, sex, sex.

7:30 a.m. Sex.

7:45 a.m. Evident, e prea devreme să mă sune cineva. Numai pentru că eu sînt trează, nu înseamnă că sînt şi alții. Trebuie să mă obişnuiesc să dau dovadă de mai multă înțelegere față de ceilalți.

8 a.m. Jude tocmai a sunat, dar era greu de priceput ce spune, pentru că vorbea cu o voce înecată de suspine şi sughițuri de plîns.

— Jude, ce s-a-ntîmplat ? am întrebat eu şocată.

— Am o cădere nervoasă, a hohotit ea. Totul mi se pare întunecat, cernit. Nu văd nici o cale de ieşire. Nu pot să...

— Linişteşte-te. Linişteşte-te, am zis eu şi m-am uitat disperată pe fereastră, în speranța că văd trecînd vreun psihiatru pe stradă. E ceva serios sau e criză premenstruală?

— E foarte, foarte rău, a zis ea cu o voce de zombi. A fost din ce în ce mai rău în ultimii unsprezece ani. După care a izbucnit din nou în plîns : Un woekend întreg

se lăbărțează înaintea mea si sînt singură, singură. Nu mai vreau să trăiesc.

— Bine, asta e bine, am zis eu pe un ton liniştitor şi m-am întrebat dacă să sun la poliție sau

223

la serviciile care oferă consultații psihologice prin telefon.

Am aflat pînă la urmă că Stacey îi dăduse în chip inexplicabil papucii aseară, după cină, şi nu mai pomenise nimic despre o nouă întîlnire. Acum simțea că dăduse greş joi, cînd făcuse amor.

— Sînt atît de deprimată. Tot weekendul ăsta care se aşterne înaintea mea. Singură, singură, aş putea şi să mor şi...

— Vrei să vii pînă la mine diseară?

— Ooo, da, te rog!! Mergem la barul 192 ? Pot să-mi pun vesta nouă.

Pe urmă a sunat Tom.

— De ce nu m-ai sunat aseară ? l-am întrebat.

— Ce? a făcut el pe un ton straniu, placid.

— Nu m-ai sunat cum te rugasem.

— A, a zis el cu voce obosită. M-am gîndit că nu eram într-o stare convenabilă ca să stau de vorbă cu cineva.

— De ce? am întrebat eu nedumerită.

— Oh. Pentru că mi-am pierdut fosta personalitate şi am devenit maniaco-depresiv.

Am aflat pînă la urmă că Tom lucrase acasă tot weekendul, obsedat de Jerome. Am reuşit să îl ajut pe Tom să înțeleagă faptul că fantasmagoria lui cum că e nebun era foarte caraghioasă şi că, dacă nu m-ar fi informat chiar el, nu mi-aş fi dat niciodată seama că e nebun.

I-am reamintit lui Tom cum a fost cînd Sharon nu a vrut să iasă din casă trei zile pentru că avea impresia că-i căzuse fața de tot din cauza expunerii la soare, aşa cum uneori machiajul special din filme te poate face să pari dintr-o dată mai bătrînă, şi nu mai voia să vadă pe nimeni sau să se mai expună la ultraviolete pînă nu se obişnuieşte

224

mai întîi cu ideea. Pentru ca pe urmă, cînd a venit la Cafe Rouge, să vedem că arăta exact ca şi cu o săptămînă în urmă. Am reuşit în cele din urmă să închei discuția despre Tom şi să abordăm cariera mea de mare reporter care intervievează celebrități, carieră care părea, din păcate, a se fi încheiat, cel puțin pentru moment.

— Nu-ți face griji, scumpo, a zis Tom. O să se uite toată povestea asta în zece minute, o să vezi. Vei putea reveni în lumina reflectoarelor.

2:45 p.m. Mă simt mult mai bine acum. Mi-am dat seama că soluția este nu să mă scufund în propriile probleme, ci să îi ajut pe alții. Tocmai mi-am petrecut o oră si cincisprezece minute la telefon ridicîndu-i moralul lui Simon, care în mod cert

nu era în pat cu Shazzer. Se pare că urma să se vadă în seara asta cu o fată pe nume Georgie, că de ceva vreme încoace făceau amor în taină în fiecare sîmbătă seara, dar Georgie spune acum că nu crede că e bună ideea asta cu sîmbătă seara, pentru că prea îi dă senzația că sînt un „cuplu".

— Sînt un paria în materie de amor, blestemat de zei să fiu veşnic singur, spumega Simon. Veşnic, veşnic. O duminică întreagă se lăbărțează în fața mea.

Cum îi spuneam şi lui, e grozav că sîntem celibatari, pentru că sîntem liberi! Liberi! (Sper, totuşi, că Shaz nu o să afle foarte exact cît e Simon de liber.)

3 p.m. Sînt fenomenală: toată ziua am fost aproape ca un terapeut. După cum le-am spus şi lui Jude şi Tom, pot să mă sune la orice oră din zi sau din noapte, în loc să stea aşa, singuri şi trişti.

225

Aşa că, vedeți voi, sînt o persoană foarte înțeleaptă şi echilibrată, aduc oarecum cu maica superioară din *Sunetul muzicii.* De fapt, mă şi închipui cîntînd *Climb Ev'ry Mountain* în mijlocul barului 192, cu Jude îngenuncheată respectuos în spatele meu.

4 p.m. Adineauri a sunat telefonul. Era Shazzer, pe punctul de a izbucni în plîns, dar se prefăcea că nu. Se pare că Simon tocmai o sunase şi îi debitase povestea cu Georgie (f. enervant, pentru că, în mod evident, rolul de maică superioară pe care îl interpretasem eu nu fusese suficient pentru un om ca Simon, care e, acum îmi dau seama, ahtiat după emoții).

— Dar credeam că sînteți „doar buni prieteni", am zis eu.

— Aşa credeam şi eu, a zis ea. Dar acum îmi dau seama că, în taină, visam cu ochii deschişi că împărtăşim o formă superioară de iubire. E groaznic să fii celibatar, a izbucnit ea. Nimeni nu te îmbrățişează la sfîrşitul zilei, nimeni nu te ajută să repari boilerul. Şi un weekend întreg se lăbărțează înaintea mea! Singură! Cu desăvîr-şire singură!

4:30 p.m. Urraaa! Vine toată lumea, Shaz, Jude şi Tom (mai puțin Simon, care e în dizgrație din cauza mesajelor amestecate pe care le transmite), şi o să comandăm mîncare indiană, şi o să punem la video episoade din *Spitalul de urgență,* îmi place la nebunie să fiu celibatară, pot să mă distrez cu tot felul de oameni şi viața exultă de libertate şi de posibilități.

226

6 p.m. S-a întîmplat ceva îngrozitor. M-a sunat Magda adineauri.

— Pune-o înapoi în oliță. Pune-o înapoi! Uite ce e, nu ştiu dacă ar trebui să-ți spun chestia asta, Bridge, pune-o înapoi! Pune puțulica ÎNAPOI ÎN OLIȚĂ!

— Magda..., am început eu amenințător.

— îmi pare rău, scumpo. Am sunat doar ca să-ți spun că Rebecca... asta e foarte cîh, nu-i aşa? Cîh ! Cîh ! Spune după mine: cîh.

— CE?

— Mark se întoarce săptămîna viitoare. Rebecca ne-a invitat la o petrecere, sărbătoreşte încheierea alegerilor şi întoarcerea lui şi... NUUUUUUUUU! O.K., O.K., pune-o în mîna mea.

M-am împleticit ameţită pînă la masa din bucătărie şi am început să cotrobăi după o ţigară.

— Bine. Pune-o în mîna lui taţi. Chestia e, Bridge, tu ce zici, acceptăm, sau organizezi tu altă petrecere ? Păi atunci, fă în oliţă, în oliţă!

— O, Doamne, am zis eu. O, Doamne.

6:30 p.m. Plec să-mi cumpăr ţigări.

7 p.m. Toată Londra musteşte de cupluri care se ţin de mîna în aerul proaspăt de primăvară şi care fac întruna amor, amor, amor, amor, şi care pun la cale nişte încîntătoare weekenduri romantice. O să fiu singură tot restul vieţii mele. Singură!

8 p.m. Totul a ieşit fantastic pînă la urmă. Jude şi Tom au venit aici cu vin şi reviste si eu i-am

227

luat la rost pentru că nu ştiau ce este pashmina[1]. Jude a hotărît că Stacey are fundul mare şi-şi tot punea mîna pe-al ei, zicînd: „Ei, eşti fericiită ?", ceea ce nu ne spusese pînă atunci şi care însemna în mod clar că îi dăduse papucii.

De asemenea, toată lumea s-a declarat de acord că Magda ar trebui să se ducă la dezagreabila petrecere a Rebeccăi pe post de spion si, dacă Mark *chiar este* cu Rebecca, înseamnă că e homosexual, ceea ce e bine - mai ales pentru Tom, care se înveselise de-a binelea. în plus, Jude o să dea şi ea o petrecere în cinstea alegerilor şi n-o să o invite pe Rebecca. Sîc!

AHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAH AHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAH AHAHAHAHAHAHAHAHA!

Pe urmă, Shaz a izbucnit în plîns, ceea ce a fost de-a dreptul interesant, pentru că ea nu arată de obicei că ar tulbura-o ceva.

— Afurisi-risiţii! s-a explicat ea în cele din urmă. Anul ăsta a fost plin de la un cap la altul de futangeli afective şi sînt atît de confuză!

Ne-am repezit cu toţii să-i acordăm primul ajutor sub forma revistei *Vogue,* a unui vin spumos, a unor ţigări etc., iar Tom a anunţat că nu există prietenie pur platonică.

— Bineînţeles că ezzicstă, s-a bîlbîit Jude. Atîta că tu ejjti obsedat de sex.

— Nu, nu, a zis Tom. Doar că asta e metoda sfîrşitului de mileniu de a trata coşmarul relaţiilor. Toate relaţiile dintre bărbaţi şi femei se

1. Părul unei rase de capre care creşte în Caşmir şi Tibet, din care se confecţionează ţesăturile cunoscute sub numele generic de „caşmir".

228

bazează pe dinamică sexuală. Greşeala pe care o fac oamenii este că ignoră treaba asta, şi pe urmă se supără dacă prietenul sau prietena nu vor să facă sex.

— Eu nu mă supăr, a bombănit Shazzer.

— Dar cum rămîne cu relaţiile în care prietenii nu se plac reciproc? a întrebat Jude.

— Aşa ceva nu se întîmplă. Sexul este forţa conducătoare. „Prieteni" este doar o

definiție incorectă.

— Pashmina, păr de capră din Tibet, am mormăit eu şi am mai dat pe gît o duşcă de Chardonnay.

— Asta e! a zis Tom surescitat. Un pashma-nism de sfîrşit de secol. Shazzer e o „pashmina" pentru Simon, pentru că ea vrea să-l reguleze, aşa că el o „ține", iar Simon e „pashmanistul-şef pentru Shazzer.

în acest moment, Sharon a izbucnit în plîns şi a fost nevoie de douăzeci de minute să o liniştim cu încă o sticlă de Chardonnay şi un pachet de țigări, timp în care am inventat o listă de definiții suplimentare, după cum urmează:

Pashmanist. Un prieten care îți place cu adevărat şi care chiar e homosexual. („Eu, eu, eu", a zis Tom.)

Pashnuntit. Prieten cu care ai avut o relație amoroasă şi care acum e căsătorit şi are copii şi căruia îi place să te aibă în preajmă, pe post de amintire a vremurilor trecute, dar te face să te simți ca o vacă stearpă închipuindu-şi că vicarul e îndrăgostit de tine.

Ex-pashman. Fost partener care vrea să se întoarcă la tine, dar se preface că vrea să-ți fie doar amic, şi pe urmă se tot dă la tine şi se bosumflă.

— Dar cum rămîne cu „pashmansologii"? a zis Shaz morocănoasă. Adică prietenii care îți transformă dezastrele personale în studii de sociologie cu sacrificiul sentimentelor tale.

In acest moment am hotărît că ar fi mai bine să mă duc după țigări. Tbcrnai mă aflam în barul sordid din colț şi aşteptam să primesc restul de la automatul de țigări, cînd era să sar în sus. Ceva mai încolo de bar zărisem un bărbat care semăna leit cu Geoffrey Alconbury, numai că în loc de pulover galben în carouri şi pantaloni de golf purta nişte blugi decolorați, călcați cu dungă, şi o jachetă din piele peste o vestă neagră din fibre sintetice. Am încercat să îmi revin din uimire țintind hotărît cu privirea o sticlă de votcă. Nu se poate să fie unchiul Geoffrey. Am ridicat privirea şi am văzut că stătea de vorbă cu un băiat care părea să aibă vreo şaptesprezece ani. Era unchiul Geoffrey. El era, cu siguranță!

Am ezitat, nefiind prea sigură ce trebuie să fac. M-am gîndit cîteva secunde să las baltă țigările şi să plec, ca să cruț simțămintele lui Geoffrey. Dar imediat, cu un soi de furie â la Mike Tyson, mi-am reamintit toate situațiile în care Geoffrey mă umilise pe teritoriul lui, urlînd din toți bojocii. Ha! Ahahaha! Unchiul Geoffrey era acum pe teritoriul meu.

Eram tocmai pe punctul să mă duc la el şi să urlu si eu din toți bcjocii: „Pe cine avem noi aici ? Brrr. Văd că ți-ai găsit un amant tinerel!", cînd

pe neaşteptate m-a bătut cineva pe umăr. M-am întors şi nu am văzut pe nimeni acolo, după care am simțit că mă bate cineva pe celălalt umăr. Era figura preferată a unchiului Geoffrey.

— Ahahahaha, ce face micuța mea Bridget aici, îşi caută un iubitei ? a mugit

el.

Nu-mi venea să cred. îşi pusese peste vestă un pulover galben cu un tigru pictat pe el, pe băiat parcă îl înghiţise pămîntul, şi încerca acum să muşamalizeze totul.

— Nu găseşti pe nimeni, Bridget, pe-aici toţi mi se par nişte fraieri, încovoiaţi ca scovergile! Ahahaha. Tocmai intrasem aici după nişte ţigări.

în momentul acela, băiatul a reapărut, cu jacheta de piele în mîini, părînd oarecum tulburat.

— Bridget, a zis Geoffrey, de parcă se bucura de sprijinul întregului club Rotary din Kettering, după care entuziasmul i s-a topit brusc, s-a întors către barman şi i s-a adresat: Hai odată, băiete! Ai găsit ţigările alea pe care ţi le-am cerut? Că aştept de douăzeci de minute.

— Ce cauţi la Londra? l-am întrebat bănuitoare.

— La Londra? Am participat la Adunarea Generală Anuală a membrilor clubului Rotary. Londra nu-ţi aparţine, să ştii.

— Bună, pe mine mă cheamă Bridget, m-am adresat eu băiatului.

— A, da. El e, ăăă, Steven. A candidat pentru postul de trezorier al clubului, nu-i aşa, Steven? Tocmai îi dădeam nişte sfaturi. Aşa. Hai, du-te. Să fii cuminte! Şi dacă nu poţi să fii cuminte, fii cu băgare de seamă !!! Ahahaha!

Şi a ieşit din bar ca din puşcă, urmat de băiat, care mă privea acuzator.

Cînd m-am întors acasă, lui Jude şi Shazzer nu le venea să creadă că am lăsat să-mi scape aşa ocazie grozavă de răzbunare.

— Gîndeşte-te şi tu cîte-ai fi putut să-i spui, a zis Shaz cu ochii îngustaţi de regret, nevenindu-i să creadă.

— Măi, să fie! Mă bucur să văd că ţi-ai găsit în sfîrşit şi tu un iubitei, unchiule GeoffrEEEEEY! O să vedem cît o să reziste şi ăsta, nu? Uite-aşa se duc - vîjjjjjjj!

Dar Tom avea o expresie enervantă de îngrijorare pompoasă.

— E de-a dreptul tragic, tragic, a izbucnit el. Atît de mulţi bărbaţi în toată ţara asta trăiesc în minciună! închipuie-ţi toate gîndurile ascunse, toată ruşinea si dorinţele înăbuşite care erodează oamenii între zidurile suburbiilor, între canapeaua şi fereastra minciunilor! Omul se duce probabil în parcul Hampstead Heath. îşi asumă de bună seamă nişte riscuri teribile. Ar trebui să stai de vorbă cu el, Bridget.

— Uite ce e, a zis Shaz. Mai taci din gură. Eşti beat.

— Mă simt într-un fel răzbunată, am zis eu gînditoare, alegîndu-mi cu grijă cuvintele.

M-am apucat pe urmă să le explic că eu bănuiam de mult că lumea Căsătoriţilor îngâmfaţi din care făceau parte Geoffrey şi Una nu era întru totul ceea ce părea la prima vedere şi că, deci, ei nu reprezintă o anomalie, şi că a trăi cu un bărbat în cadrul unei relaţii heterosexuale normale nu era singurul mod de viaţă dat

de Dumnezeu pe pămînt.

— Bridge, mai taci şi tu din gură. Şi tu eşti beată, a zis Shaz.

232

— Gata! Să vorbim iar despre noi. Nimic nu e mai enervant decît să fii întrerupt de alții din obsesiile privind propria-ți persoană! a zis Tom.

Ne-am făcut pulbere cu toții după chestia asta. A fost o seară cu adevărat fantastică. Şi, vorba lui Tom, dacă domnişoara Havisham ar fi avut şi ea nişte amici veseli ca noi ca să o scape de melancolie, n-ar fi aşteptat atîta amar de vreme în rochia ei de mireasă.

LUNI, 28 APRILIE

Cincizeci şi opt de kilograme şi nouă grame, unități de alcool : O, țigări : O, iubiți : O, telefoane de la Gary-meseriaşul : O, posibilități de obținere a unui nou loc de muncă : O (de-a dreptul promițător), vizite la sala de sport : O, nr. de vizite anul acesta la sala de sport : l, costul abonamentului pe an : 370 de lire sterline, costul unei vizite la sala de sport: 123 de lire sterline (proastă socoteală).

Aşa. O să încep cu siguranță programul de la sala de sport astăzi, ca să pot să merg şi eu cu fruntea sus spunînd : „Da, a fost dureros. Da, a meritat", cam ca Partidul Conservator şi — în totală discrepanță cu situația lui — toată lumea o să mă creadă şi o să aibă impresia că sînt nemaipomenită. O, Doamne, s-a făcut deja ora 9. O să mă duc diseară. Unde pizda mă-sii e Gary?

Mai tîrziu. La birou. Haha ! Ahahahaha ! A fost grozav la serviciu astăzi.

— Aşa, deci, a zis Richard Finch, după ce ne-am adunat cu toții în jurul mesei. Bridget.

233

Tony Blair. Comitete ale femeilor. Noi strategii privind femeile, ai vreo sugestie ? Fără nici o legătură cu Colin Firth, dacă poți să reuşeşti aşa ceva. Am zîmbit angelic cu ochii în notițe, după care mi-am ridicat privirea, plină de siguranță şi încredere.

— Tony Blair ar trebui să introducă un cod al *rendez-vous-urilor* pentru celibatoizi, am zis în cele din urmă.

S-a lăsat o linişte încărcată de gelozia celorlalți dimprejurul mesei.

— Asta-i tot ce ai de propus? a întrebat Richard Finch.

— Da, am zis eu sigură pe mine.

— Şi nu crezi, a zis el, că potențialul nostru prim-ministru ar putea avea ceva mai bun de făcut cu timpul lui ?

— Gîndeşte-te cîte ore lucrătoare se pierd cu gînduri inutile, cu supărări, cu discuții, cu interpretări ale diverselor situații sau aşteptînd ca telefonul să sune, am zis eu. îmi închipui că toate astea sînt la fel de supărătoare ca durerile de spate. De asemenea, toate celelalte culturi au ritualuri foarte clare pe tărîmul *rendez-vous-un*-lor, numai noi ne bălăcim într-un ocean foarte prost definit de obiceiuri în care bărbații şi femeile devin din ce în ce mai înstrăinați unii de ceilalți.

în momentul ăsta, Oribilul Harold a scos un icnet disprețuitor.

— O, Doamne, a făcut Patchouli şi s-a lansat spre masă cu picioarele ei bondoace trase în colanți lycra. Nu poți să programezi comportamentul sentimental al oamenilor. Asta se numeşte fascism.

234

— Nu, nu, Patchouli, nu m-ai ascultat cu atenție, am declarat eu sever. Codul ar trasa doar liniile generale în materie de bune maniere în conduita sexuală. De vreme ce un sfert din populație este celibatară, asta ar ajuta la păstrarea echilibrului mental al națiunii.

— Eu cred, totuşi, că în cursa electorală... a început Oribilul Harold iritat.

— Nu, aşteaptă, a zis Richard Finch în timp ce mesteca gumă şi îşi legăna un picior, arun-cîndu-ne o privire bizară. Cîți dintre voi sînteți căsătoriți ?

Şi-au lăsat cu toții prosteşte privirile în masă.

— Deci, numai eu, aşa e ? a întrebat el. Numai eu țin laolaltă firele destrămate ale țesăturii societății britanice, nu ?

Ne-am străduit cu toții din greu să ne abținem să privim spre Saskia, de la departamentul de investigații, căreia Richard i-o trăsese toată vara, pînă îşi pierduse brusc interesul față de ea şi se dăduse la fata de la bufet.

— Dar, drept să vă spun, nici nu mă surprinde, a continuat el. Cine s-ar căsători cu vreunul dintre voi? Sînteți incapabili să vă dedicați pînă şi unui obicei mărunt, precum cel de a aduce cafelele dimineața, darămite unei relații de o viață cu o singură persoană.

Moment în care Saskia a emis un zgomot ciudat şi s-a năpustit afară din birou.

Am făcut numeroase săpături toată dimineața, am dat telefoane şi am stat de vorbă cu oameni. De fapt, a fost chiar interesant, pentru că pînă şi cei care îşi bătuseră joc de ideea mea veneau şi îmi dădeau sugestii.

235

— O.K., Bridget, a zis Richard Finch chiar înainte de pauza de prînz. Hai să auzim marea, uluitoarea *ceuvre*[1].

I-am explicat că nici Roma n-a fost construită într-o singură zi şi că nu terminasem, firește, întreaga muncă la proiect, dar că iată care sînt, în linii mari, ideile pe care le aveam în vedere. Mi-am dres vocea şi am început:

Metodologie de desfăşurare a relațiilor amoroase:

1. Dacă un cetățean ştie că nu vrea să aibă o relație serioasă cu cineva, nu trebuie să îl fraierească în nici un fel pe acest cineva.

2. Cînd un bărbat şi o femeie decid că ar dori să facă sex, dacă vreuna din părți ştie că pentru ea asta nu reprezintă decît o „aventură", faptul ar trebui declarat limpede de la bun început.

3. Dacă cetățenii se culcă cu sau se dau la alți cetățeni, ei nu trebuie să se

prefacă tot timpul că nu se petrece nimic.

4. Cetățenii nu trebuie să fie împreună cu alți cetățeni ani de zile şi să spună întruna că nu vor să aibă o relație prea serioasă.

5. După ce ai avut o relație sexuală, a nu rămîne pînă dimineața la locul faptei este indiscutabil lipsă de maniere.

— Dar dacă... m-a întrerupt Patchouli cu grosolănie.

— *îmi dai voie,* te rog, să termin? am întrebat-o eu grațios şi autoritar. Am trecut apoi

1. Operă (fr.).

în revistă tot restul listei şi am adăugat: De asemenea, dacă guvernele vor continua să îi dea înainte cu valorile familiei, atunci vor trebui să facă ceva mai constructiv pentru celibatoizi decît să îi tot dea deoparte.

Am făcut o pauză, timp în care mi-am răsfoit, mulțumită, hîrtiile.

— Iată propunerile mele:

Sugestii pentru încurajarea viitorilor Căsătoriți Ingîmfați:

1. A se preda *Bărbații sînt de pe Marte, femeile, de pe Venus* la scoală, pentru ca cele două tabere să se înțeleagă una pe cealaltă.

2. A se învăța băieții încă din fragedă pruncie că a face gospodărie împreună cu femeile nu înseamnă a scutura o furculiță sub jetul de apă.

3. A se constitui o gigantică Agenție de Formare de Cupluri pentru Celibatoizi, care să dispună de o foarte strictă Metodologie a Relațiilor Amoroase, de sume băneşti alocate pentru băutură, telefoane, cosmeticale etc., care să aplice pedepse severe pentru futangeală afectivă şi a se da un decret că trebuie să te duci la cel puțin douăsprezece *rendez-vous-uri* aranjate de guvern înainte de a te declara celibatoid; dar şi atunci, numai dacă ai motive întemeiate de a le refuza pe toate cele douăsprezece.

4. Dacă eşti de părere că aceste condiții nu sînt rezonabile, trebuie să te declari futangiu.

— O, sfinte Sisoe, a zis Oribilul Harold. Eu cred că adevărata problemă e totuşi moneda euro.

— Nu, chestia asta e bună, e foaaarte bună, a declarat Richard şi m-a privit fix, la care Harold a făcut o mutră de parcă înghițise un porumbel cu pene cu tot. Mă gîndesc la o discuție pe viu în studio, mă gîndesc la Harriet Harman\ mă gîndesc la Robin Cook[2]. Mă gîndesc, poate, chiar la Blair. Aşa, Bridget. Dă-i drumul. Aranjează totul. Sună la biroul de presă al lui Harman, adu-o încoace mîine, pe urmă încearcă la Blair.

Urraaa! Sînt un investigator *pe* chestiuni esențiale. Totul se va schimba pentru mine şi pentru întreaga națiune!

7 p.m. Ce dezamăgire. Harriet Harman nu mi-a răspuns la mesajul telefonic. Şi nici Tony Blair. Totul a fost anulat.

marți, 29 aprilie

Nu-mi vine să cred ce a făcut Gary-meseriaşul. I-am lăsat mesaje zilnic săptămîna asta, şi nimic. Nici un răspuns. Poate o fi bolnav sau aşa ceva. Şi vine şi un damf oribil de pe scări.

> miercuri, 30 aprilie

Hmmm. Tocmai m-am întors de la serviciu şi am constatat că gaura a fost acoperită cu o folie mare

1. Membră a parlamentului britanic, din partea Partidului Laburist.
2. Fost lider, pînă în 2001, al Camerei Comunelor.

de plastic, dar n-am găsit nici un bilețel, nici un mesaj, nici un semn că ar avea de gînd să îmi dea înapoi cele trei mii cinci sute de lire sterline. Nimic. As vrea ca Mark să mă sune.

8

Vai de capul meu!

JOI, 1 MAI

Cincizeci si opt de kilograme şi nouă grame, unități de alcool : 5 (dar sărbătoresc victoria Noului Partid Laburist), contribuții la victoria laburiştilor - în afara unităților de alcool consumate - 0.

6:30 p.m. Urraaa! Astăzi este o atmosferă cu adevărat fantastică, aceste zile din perioada alegerilor fac parte din rarele ocazii în care îți dai seama că noi, poporul, sîntem adevărații conducători, în vreme ce guvernanții nu sînt decît nişte pioni umflați şi aroganți, şi că acum a sosit timpul ca noi să fim uniți şi să ne exercităm puterea.

7:30 p.m. Tocmai m-am întors de la magazin. E o nebunie. Tot poporul se revarsă beat criță din cîrciumi. Chiar că te simți parte dintr-un tot. Nu e vorba numai de faptul că oamenii vor o schimbare, Nu, Este vorba de o mare mişcare de revoltă a noastră, a națiunii, împotriva lăcomiei, a lipsei de principii si de respect pentru oameni şi problemele lor şi... O, ce bine, sună telefonul.

7:45 p.m. Fîs. Era Tom.

— Ai votat deja?

— De fapt, tocmai mă pregăteam s-o pornesc, am răspuns.

— A, da. La care secție?

— Cea de după colț.

Nu pot să-l sufăr pe Tom cînd face chestii de-astea. Numai pentru că a făcut parte pe vremuri dintr-un grup de stingă foarte la modă, care intona: „Cîntă, dacă-ți pare bine că eşti homo" cu voce baritonală, nu înseamnă că are acum dreptul să se comporte precum inchiziția spaniolă.

— Şi pentru care candidat votezi ?

— Ăăă, am zis eu şi m-am uitat disperată pe fereastră, doar-doar oi vedea un afiş pe vreun stîlp. Pentru Buck!

— Bine, atunci, hai, du-te, a zis el. Şi amin-teşte-ți de doamna Pankhurst[1].

Asta-i bună, dar ce-şi închipuie ? Bineînțeles că o să mă duc să votez. Dar aş face bine mai întîi să mă schimb. Nu par prea de stînga îmbrăcată aşa.

8:45 p.m. Tocmai m-am întors de la secția de votare.

— Aveți la dumneavoastră cartea de alegător? m-a întrebat un tinerel infatuat.

Ce carte de alegător? Asta vreau eu să ştiu. Am constatat pînă la urmă că nu eram înregistrată pe nici una dintre listele lor, deşi plătesc de ani buni o droaie de impozite, aşa că trebuie să mă duc la altă secție de votare. M-am întors doar să-mi iau cărțulia de coduri poştale.

9:30 p.m. Poftim. Nu eram înregistrată nici la afurisita aia de secție. Trebuie să mă duc la nu ştiu care bibliotecă, la cîțiva kilometri de aici.

1. Emmeline Pankhurst, militantă ferventă, în secolul trecut, pentru dreptul la vot al femeilor.

Dar trebuie să recunosc că e grozav să te afli pe străzi în seara asta. Noi, poporul, sîntem şi noi uniți măcar o dată. Da! Deşi aş fi vrut să nu fi purtat pantofii ăştia cu platformă. Şi să nu mă mai izbească duhoarea asta oribilă de pe hol de cîte ori ies din casă.

10:30 p.m. Nu-mi vine să cred. Nu l-am putut susține pe Tony Blair şi nu mi-am putut face datoria față de țară, dar nu din vina mea. Am aflat pînă la urmă că, deşi apartamentul meu se afla pe listă, eu nu eram înregistrată cu drept de vot, deşi aveam carnetul de impozite la mine. Zău că nu înțeleg ce-i toată tevatura asta cu ridicarea dreptului de vot dacă nu-ți plăteşti taxa de vot, ba s-ar părea că şi dacă ți-o plăteşti, tot nu ai drept de vot.

— Ați completat formularul în octombrie trecut? m-a întrebat o fiță încrezută care purta o bluză cu volane şi o broşa şi care-şi trăia cu vădită satisfacție momentul ei mirabil de glorie doar pentru că se ocupa de o masă de la o secție de votare.

— Da! am mințit eu.

Doar nu-şi închipuie că persoanele trăitoare în apartamente se apucă să deschidă orice plic maro insipid adresat „ocupantului" şi strecurat pe sub uşă. Şi ce te faci dacă Buck pierde din cauza unui singur vot? Alegerile pot fi pierdute în întregime din cauza unui singur loc în parlament? Şi totul numai din vina mea, numai din vina mea. Drumul de la secția de votare pînă acasă la Shazzer a fost un oribil drum al ruşinii. Şi acum nici nu mai pot să port pantofii cu talpă groasă, că mă dor picioarele, aşa că o să par scundă.

2:30 a.m. Am fossst la o petrecerrre grozavă. Conservatorii!. Afară! Afară! Afară

! Aoleu!

) vineri, 2 mai

Cincizeci şi opt de kilograme si cincizeci şi patru de grame (urraaa! Prima jumătate de kilogram sacrificată pe altarul nou-născutului Partid Laburist al noii ere).

8 a.m. Urraaa ! Nici c-aş putea fi mai încîntată de rezultatul alegerilor. Aşa le trebuie stimatei mămici, membră a Partidului Conservator, şi fostului iubit. Abia aştept să mă împăunez cu rezultatul. Cherie Blair e fantastică, între noi fie vorba, nici ea nu ar încăpea, de bună seamă, în perechile minuscule de bikini din cabinele de probă ale magazinelor. Nici ea nu are un poponeț tocmai mititel, dar reuşeşte cumva să facă rost de haine în care-i încape fundul şi să arate ca un fotomodel. Poate că Cherie o să-şi folosească influența asupra premierului, care o să dea ordin ca în toate magazinele să existe haine care să se ajusteze tentant pe fundul oricui.

Dar mă tem totuşi că o să se întîmple cu acest Nou Partid Laburist ca atunci cînd eşti amorezată lulea de cineva şi cînd, în sfîrşit, ai prima întîlnire — se petrece o grozăvie de proporții cataclismice. Dar Tony Blair este întîiul prim-mi-nistru cu care îmi pot imagina că aş putea face sex de bunăvoie. De fapt, Shaz a emis ieri chiar o teorie, şi anume că motivul pentru care el şi Cherie se tot atingeau aseară nu era muzica de pe fundal, ci faptul că Cherie era din ce în ce mai

excitată pe măsură ce veneau rezultatele de la secțiile de votare - cică ar fi vorba de afrodiziacul puterii sau... oh, sună telefonul.

— O, bună, dragă. Ghici ce s-a întîmplat? Mama.

— Ce ? am întrebat eu fudulă, pe punctul de a începe să mă laud cu rezultatul alegerilor.

— Am cîştigat, dragă. Nu că e minunat? Am cîstigat alegerile ! Inchipuie-ți!

M-a luat subit cu frig. Cînd m-am culcat aseară, Peter Snow[1] îi dădea înainte la televizor că barometrul înclina clar spre Partidul Laburist, dar... Of, of. Poate am înțeles noi greşit. Eram amîndouă cam turmentate aseară si nimic nu era prea clar, nu vedeam decît afurisitele alea de sedii albastre ale Partidului Laburist lățite cît roata carului pe harta Marii Britanii. Sau poate se întîmplase ceva în cursul nopții şi conservatorii recîştigaseră terenul.

— Şi ghici ce altceva s-a mai întîmplat?

E numai vina mea. Laburiştii au pierdut şi e vina mea. A mea şi a altora ca mine, care, după cum ne avertizase si Tony Blair, am devenit prea apatici. Nu sînt demnă să fiu cetățean britanic, nici măcar de femeie britanică. Vai de mine! Vai de mineeeee!

— Bridget, mă asculți?

— Da, am şoptit eu cu glas sfîrşit.

— O să fie o petrecere pentru doamne la Clubul Rotary! Toată lumea o să-şi spună pe

1. Foarte cunoscut prezentator britanic, a realizat la postul RADIO 4 emisiunea *Noaptea alegerilor (Eleclion Nighl),* în timpul ultimelor alegeri parlamentare din Marea Britanie.

247

numele mic şi o să poarte haine lejere, în loc de deux-pieces-uri. Merle Robertshaw *se* dă de ceasul morții să anuleze petrecerea; zice că nimeni nu vrea să vină în pantaloni în afară de soția vicarului, dar Una şi cu mine credem că face asta numai pentru că Percival încă e furios pe chestia împuşcăturilor de atunci. Pe urmă Wellington o să țină un discurs. Un negru ținînd un discurs la Rotary! închipuie-ți! Dar, *vezi* tu, în asta constă însuşi spiritul laburist, dragă. Oameni de culoare şi de alte etnii, ca Nelson Mandela. Geoffrey îl tot ia pe Wellington pe ici, pe colo cu maşina şi îi arată cîrciumile din Kettering. Ieri au rămas blocați în spatele unui camion de la Nelson Myers plin de cherestea pentru construcții, şi noi am crezut că au avut un accident!

Am încercat din răsputeri să nu mă gîndesc la motivele pentru care Geoffrey l-ar tot lua pe Wellington „pe ici, pe colo" şi am răspuns :

— Credeam că ai dat deja o petrecere pentru Wellington cu ocazia alegerilor!

— Păi, nu tocmai, dragă, Wellington a hotărît că nu vrea aşa ceva. A zis că nu vrea să ne polueze cultura si să ne vadă pe Una şi pe mine sărind peste focuri pe la petreceri în loc să servim *vol-au-vent.*

Am izbucnit în rîs, dar mama a continuat:

— Aşa că acum vrea să țină discursul ăsta ca să stringă bani pentru hidrobicicleta lui cu motor.

— Pentru ce ?

— Pentru o hidrobicicletă cu motor, ce, nu ştiai? Vrea să-şi deschidă o mică firmă pe plajă, în loc să vîndă scoici. El zice că celor de la Rotary or să le placă ideea, pentru că ei îi sprijină pe micii întreprinzători. Ei, acum trebuie s-o iau din

248

loc! Una şi cu mine îl ducem la frizer, să-şi vopsească părul!

Sînt o femeie super-rafinată, calmă, receptivă si cu spirit de observație, care nu răspunde de comportamentul altora. Numai de propriul ei comportament. Da.

SÎMBĂTĂ, 3 MAI

Cincizeci şi opt de kilograme şi nouă grame, unități de alcool : 2 (normă obligatorie, ajută la prevenirea unui atac de cord), țigări : 5 (f. b.), calorii : l 800 (f. b.), gînduri pozitive : 4 (excelent).

S p. m. Sînt într-o dispoziție absolut nouă şi pozitivă. Sînt sigură că toată lumea este mai politicoasă si mai tolerantă în noul regim politic al lui Blair. E ca o curățenie generală cu măturoiul, sînt mătrăşite toate relele din perioada conservatoare. Am o atitudine diferită chiar şi față de Mark şi Rebecca. Numai pentru că ea dă o petrecere, nu înseamnă că ei doi au o relație intimă, nu-i aşa ? Ea încearcă doar să-l manipuleze. Zău aşa, e grozav cînd omul simte că şi-a dobîndit

liniştea sufletească şi totul pare încîntător. Şi convingerea mea că nu mai pot fi atrăgătoare după o anumită vîrstă este falsă. Uite numai cum arată Helen Mirren sau Francesca Annis.

8:30 p. m. Hmmm. Şi totuşi... Gîndul că petrecerea cu pricina are loc chiar diseară nu e întru totul agreabil. Cred că o să citesc puţin din *Budismul : drama călugărului bogat.* E bună pe post de calmant. Doar nu mă pot aştepta ca totul

să fie mereu bine în viaţa asta, şi-apoi, omul simte nevoia să-şi mai cultive uneori spiritul.

8:45 p.m. Asta e! Vedeţi voi, problema e că am trăit de cînd mă ştiu într-o lume a fantasmelor şi veşnic m-am gândit ba la trecut, ba la viitor, în loc să mă bucur de clipa prezentă. Aşa că o să stau pur şi simplu locului şi o să mă bucur de clipa prezentă.

9 p.m. Nu mă bucur deloc de clipa prezentă. Am o gaură în perete, pe hol pute, am datorii tot mai mari la bancă, iar Mark e la petrecere cu Rebecca. Poate o să deschid o sticlă de vin şi o să mă uit la *Spitalul de urgenţă.*

10 p.m. Mă întreb dacă Magda s-a întors. A promis că mă sună să-mi dea raportul în clipa în care intră pe uşă. Sînt sigură că o să spună că Mark şi Rebecca nu sînt împreună şi că el a întrebat de mine.

11:30 p.m. Tocmai am sunat şi am vorbit cu o *baby-sitter* angajată de Magda. Mi-a spus că nu s-au întors încă. I-am lăsat mesaj să mă sune neapărat.

11:35 p.m. încă nu m-a sunat. Poate că petrecerea Rebeccăi are un succes monstru si sînt încă acolo cu toţii, se distrează de minune, iar seara culminează cu momentul în care Mark Darcy se urcă pe masă si îşi anunţă logodna cu Rebecca... Oo, sună telefonul.

— Bună, Bridge, sînt eu, Magda.

— Ei, cum a fost? am întrebat eu cam prea repede.

— Păi, ca să spun sincer, a fost chiar drăguţ. M-am strîmbat. Mare greşeală să spună aşa

ceva, mare de tot.

— A servit brînză de oaie pane cu salată verde şi pe urmă penne carbonara, dar cu sparanghel în loc de pancetta, şi a fost foarte bun, si pe urmă a servit piersici în sos Marsala cu mascarpone.

înfiorător.

— Era sigur după o reţetă de-a Deliei Smith, dar ea a negat totul.

— Nu mai spune ? am zis eu înseninîndu-mă. Cel puţin ăsta era un semn bun. Lui nu-i plac oamenii cu ifose. Şi Mark cum arăta?

— O, bine. E un tip foarte drăguţ, nu-i aşa? Foarte atrăgător.

Magda n-are nici cea mai vagă idee. Chiar n-are. Nici cea mai vagă. Idee că

iubiții care te-au lăsat de izbelişte nu trebuie niciodată lăudați.

— A, da, a continuat ea, şi pe urmă a servit coajă de portocală trasă în ciocolată.

— înțeleg, am zis cu răbdătoare. Pe onoarea mea, dacă Jude sau Shazzer ar fi fost în locul ei, ar fi ştiut să descrie fiecare nuanță a evenimentului, riguros şi descompus în bucățele. Şi, am continuat eu, crezi că ei sînt împreună ?

— Hmmm, nu sînt sigură. Ea flirta zdravăn cu el.

Am încercat să-mi aduc aminte toate chestiile budiste şi că dispun încă de propriul meu spirit.

— El era deja acolo cînd ai ajuns tu? am între-bat-o, rostind cuvintele foarte rar şi cu blîndețe, ca şi cum m-aş fi adresat unui copil aiurit de doi anişori.

— Da.

— Şi a plecat cînd au plecat şi ceilalți?

251

— Jeremy! a zbierat ea dintr-o dată cît o ținea gura. Mai era Mark Darcy acolo cînd am plecat ?

O, Doamne!

— Ce e cu Mark Darcy ? l-am auzit pe Jeremy urlînd, după care am auzit altceva.

— A făcut în pat? a țipat Magda. Pişu sau cachi ? PIŞU SAU CACHI ? lartă-mă, Bridge, trebuie să plec.

— încă ceva, m-am repezit eu. A întrebat de mine?

— Scoate-l din pat — cu mîna! Doar te poți spăla după aia pe mîini, nu? O, pentru Dumnezeu, poartă-te şi tu ca un adult! lartă-mă, Bridge, ce spuneai ?

— A întrebat de mine ?

— Aă, aşa. O, mai du-te dracului, Jeremy.

— Ei, bine ?

—- Ca să spun sincer, Bridge, nu cred că a întrebat.

duminică, 4 mai

Cincizeci şi opt de kilograme şi nouă grame, unități de alcool : S, țigări : 9 (trebuie să *încetez alunecuşul spre decadență), planuri mustind de ură privind otrăvirea Rebeccăi : 14, ruşine pe fond budist din cauza gîndurilor ucigaşe: imensă, sentiment de vinovăție pe fond catolic (deşi nu slnt catolică) : din ce In ce mai acut.*

In apartamentul meu. Zi foarte proastă. M-am dus mai devreme la Jude şi mă aflam într-o dispoziție sufletească de zombi. Ea şi cu Shaz îi dădeau înainte că ar trebui să-mi vin în fire şi s-au apucat

252

- de o manieră de-a dreptul insultătoare - să răsfoiască revista *Time Out* căutînd rubrica de matrimoniale *Inimi însingurate.*

— Nu vreau să mă uit la *Inimi însingurate,* am făcut eu indignată, încă n-am ajuns în asemenea hal.

— Ăă, Bridget, nu tu voiai ca Tony Blair să pună bazele unor agenții de *rendez-vous-uri* pentru celibatoizi ? Credeam că sîntem de acord că integritatea politică e importantă.

— O, Doamne, dar asta e de-a dreptul obrăznicie.

Jude se apucase să citească cu voce tare din revistă în timp ce-şi vîra în gură bucăți mari de ciocolată rămasă de la Paşti.

— „Bărbat înalt, atrăgător, cincizeci şi şapte de ani, CSU, DFC doamnă civilizată, măritată, sexy, fără inhibiții, cu vîrsta cuprinsă între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani, pentru relație discretă, fără nici o obligație." Cine se cred scîr-bele astea?

— Ce înseamnă CSU si DFC ? am întrebat.

— Cretin Super-Umflat. Dilimache Fără Cor-puscule ? a sugerat Sharon.

— Cap Sec şi Urîcios Dar Foarte Comic? mi-am dat şi eu cu presupusul.

— înseamnă: „Cu Simțul Umorului, Doresc să Fac Cunoştință" ne-a lămurit Jude, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că mai răsfoise asemenea reviste.

— Chiar că e nevoie să ai simțul umorului şi să fii îndeajuns de țăcănit ca să trînteşti un asemenea anunț într-o revistă, s-a stropşit Sharon.

Inimile astea însingurate s-au dovedit pînă la urmă a fi f. interesante. Poți chiar să suni şi să îi

auzi pe indivizi făcîndu-şi reclamă ca participanții la emisiunea *Blind Date.*

— Aşa. Pe mine mă cheamă Barret şi dacă vrei să fii zahărul şi scorțişoara mea, *eu o* să fiu vinul tău delicios.

Nu *e* prea grozav să începi un mesaj cu „aşa", dai impresia că tragi aer în piept ca să transmiți apoi un mesaj înspăimântător. Deşi chiar este înspăimîntător.

„Am o profesiune intelectuală, interesantă, îmi oferă totală satisfacție şi mă interesează lucrurile obişnuite, precum magia neagră, ocultismul, satanismul."

„Sînt frumos, sînt foarte pătimaş. Sînt scriitor şi caut o doamnă foarte specială ca personaj principal. O să-i placă să-mi posede trupul fantastic, o să fiu cu cel puțin zece ani mai în vîrstă ca ea, iar ei o să-i placă foarte mult treaba asta."

— Ptiu! a făcut Shazzer. O să-i sun pe cîțiva dintre ticăloşii ăştia sexişti.

Shazzer părea în al nouălea cer cînd a vorbit cu cîțiva dintre ei, murmura cu o voce foarte sexy:

— Alo, pe fir e cumva „Cel-care-a-Dat-A-nunț-pentru-Prima-Oară" ? Hei, dă-te repede jos de pe fir, că vine telefericul.

Recunosc, nu a fost o chestie foarte matură, dar la cît Chardonnay băgasem în noi, ni s-a părut amuzantă.

— „Bună, sînt Băiatul Sălbatic. Sînt înalt, sînt spaniol, am părul lung şi

negru, ochi întunecați, gene negre şi lungi şi un corp zvelt şi sălbatic",., am citit eu într-o doară.

— Oo, a făcut Jude, înveselită. Mi se pare chiar drăguț.

— Păi atunci, ce-ar fi să-l suni ? i-am zis eu.

254

— Nu ! a zis Jude.

— Atunci de ce tot încerci să mă faci să sun eu pe cineva?

Jude a început să dea din colț în colț, fistîcită. Am aflat într-un final că toată pățania aia cu Stacey şi deprimarea de celibatoid din weekend o determinaseră să îl sune pe Ticălosul Richard.

— O, Doamne, am rostit sincron Shazzer şi cu mine.

— Nu mă împac cu el, nu fac eu aşa ceva. Atîta că e... drăguț, a încheiat ea jalnic, strădu-indu-se să evite privirile noastre acuzatoare.

M-am întors acasă şi am constatat că luminița de la robotul telefonic pîlpîia.

„Bună, Bridget, a zis o voce de stentor cu accent străin, foarte sexy si *foarte tînără.* Sînt Băiatul Sălbatic..."

împielițatele alea de fete îi dăduseră, probabil, numărul meu de telefon, îngrozită de pericolul ca un individ absolut străin să îmi cunoască numărul de telefon, nu am ridicat receptorul şi am înțepenit doar locului, ascultînd cum Băiatul Sălbatic îmi spune că o să vină mîine seară la barul 192 cu un trandafir roşu în mînă.

Am sunat-o imediat pe Shazzer si i-am zis verde-n față vreo cîteva.

— Ei, lasă si tu, a zis Shaz. Hai să mergem toate trei. O să fie haios.

Aşa că a rămas să mergem toate trei mîine seară. Hm. Dar ce mă fac cu gaura din perete şi cu duhoarea de pe scări ? Afurisitul de Gary! Mi-a luat trei mii cinci sute de lire sterline. Bun. O să-l sun naibii.

255

luni, 5 mai

Cincizeci şi şapte de kilograme si şaizeci şi trei de grame (urraaa!), progrese realizate de Gary în privința găurii din perete : zero, progrese realizate de propria-mi persoană cu privire la încetarea viselor referitoare la Mark Darcy în favoarea Băiatului Sălbatic: modeste (obstrucționate de chestia cu genele).

Cînd am ajuns acasă, am găsit pe robot un mesaj de la Gary. Zicea că a fost prins cu altă lucrare şi, dat fiind că eu nu păream hotărîtă, se gândise că nu e nici o grabă. Se lăuda că o să vină mîine seară şi o să *rezolve* totul. Aşa că, vedeți bine, îmi făceam griji de pomană. Mmmm. Băiatul Sălbatic. Poate că Jude şi Shazzer au dreptate. Trebuie să merg înainte, să încetez odată să mi-i tot imaginez pe Mark şi pe Rebecca în varii scene de amor. Dar genele alea mă intrigă. Cît or fi de lungi, de fapt? Visele despre Băiatul Sălbatic, pătimaş si înfocat, cu trupul lui zvelt, sînt înfrînate parțial de imaginea unui Băiat Sălbatic clipind covîrşit de greutatea genelor lungi,

cam ca Bambi al lui Walt Disney.

9 p.m. Am ajuns la barul 192 la 8:05 împreună cu Jude şi Shaz, care s-au aşezat la altă masă, de unde puteau vedea masa mea. Nici urmă de Băiatul Sălbatic. Unicul bărbat singur la masă era un boşorog oribil şi scîrbos, cu cămaşă de blugi, coadă de cal şi ochelari de soare, care se tot zgîia la mine. Unde era Sălbaticul ? I-am aruncat boşorogului o privire ucigătoare. Dar bosorogul

256

se chiora la mine atît de pătrunzător, încît am decis în cele din urmă să-mi iau tălpăşiţa din bar. M-am ridicat de pe scaun, mai să explodez. Bosorogul ţinea în mînă un trandafir roşu. M-am holbat oripilată la el si l-am văzut scoţîndu-şi oribilii si ridicolii ochelari de soare şi lăsînd vederii o pereche de gene false â la Barbara Cartland. Bosorogul era Băiatul Sălbatic în persoană. Am zbughit-o îngrozită pe uşă afară, urmată de Jude şi Shazzer, care rîdeau să leşine.

marţi, 6 mai

Cincizeci si opt de kilograme si nouă grame (vreun făt- fantomă de jumătate de kilogram ?), glnduri la Mark : ceva mai puţine, progrese realizate de Gary cu privire la gaura din perete: inexistente, adică nule.

7 p.m. F. deprimată. I-am lăsat lui Tom un mesaj în care l-am întrebat dacă nu cumva si-a ieşit şi el din minţi, îmi dau seama că va trebui să mă obişnuiesc să mă iubesc pe mine însămi şi să trăiesc clipa prezentă, să mă gîndesc doar, nu să am obsesii cu privire la alţii, şi să mă bazez numai pe mine însămi, dar mă simt lamentabil. Mi-e tare dor de Mark. Nu~mi vine să cred că o să fie cu Rebecca de acum înainte. Ce-am făcut ? Evident, e ceva în neregulă cu mine, De-acum îmbătrînesc pe zi ce trece şi e clar că nimic n-o să-mi mai iasă ca lumea, aşa că aş face bine să accept că o să fiu veşnic singură şi că nu o să am niciodată copii. Bun, trebuie să mă adun. Acuşi vine Gary.

257

7:30 p.m. Gary întîrzie.

7:45 p.m. Nici urmă de afurisitul ăsta de Gary.

8 p.m. Gary tot nu a venit.

8:15 p.m. Gary tot nu a binevoit dracului să apară. Oo, sună telefonul, el trebuie să fie.

8:30 p.m. Era Tom, care mi-a zis că si-a ieşit din minţi de-a binelea şi la fel şi pisica lui, care a început să se cace pe covor. Pe urmă m-a întrebat ceva absolut surprinzător:

— Bridge? a zis el. Vrei să faci un copil cu mine?

— Un ce?

— Un copil.

— De ce ? am întrebat în timp ce în minte mi se contura imaginea alarmantă a propriei persoane făcînd amor cu Tom.

— Păi...

S-a gîndit cîteva clipe, după care a continuat:

— Mi-ar plăcea foarte mult să am un copil şi să-mi văd arborele genealogic extins puțin dar, unu la mînă, sînt prea egoist ca să am grijă de un copil şi, doi la mînă, sînt poponar. Dar tu te-ai pricepe să ai grijă de el, asta dacă nu cumva l-ai uita prin vreun magazin.

II iubesc pe Tom. Parcă ar fi simțit în ce stare sufletească mă aflu. Oricum, *el a* zis să mă mai gîndesc. E doar o sugestie.

8:45 p.m. în fond, de ce nu? L-aş putea ține acasă, într-un coşuleț. Da! Inchipuie-ți ce grozav ar fi să mă trezesc în zori de zi cu o făptură

258

mititică lîngă mine pe care să o giugiulesc şi să o iubesc. Şi ne-am putea duce peste tot împreună, la leagăne, de exemplu, sau la Woolworth, ca să ne uităm la păpuşile Bărbie, iar casa mea ar deveni un paradis paşnic şi încîntător care ar mirosi delicat a pudră de talc. Şi dacă vine Gary, bebeluşul ar putea dormi în dormitorul celălalt. Şi poate, dacă şi Jude şi Shazzer ar avea şi ele cîte un bebeluş, am putea trăi într-un fel de comunitate şi... Of, pizda mă-sii. Am dat foc coşului de gunoi cu chiştocul.

SÎMBĂTĂ, 10 MAI

Cincizeci si opt de kilograme şz cincizeci si patru de grame (fătul-fantomă are deja proporții gigantice, din cauza vîrstei mele înaintate), țigări: 7 (nu e nevoie, evident, să mă las de fumat din cauza unei sarcini-fantomă, nu-i aşa ?), calorii: 3 255 (mănînc cit pentru o persoană, plus micuța fantomă), gîn-duri pozitive: 4, progrese realizate de Gary în privința găurii din perete: zero.

11 a.m. Adineauri m-am dus pînă la colț după țigări. S-a făcut dintr-o dată teribil, grozav, grozav de cald. E ceva fantastic! Unii bărbați chiar umblă în pantaloni scurți de mers la plajă!

11:15 a.m. Numai pentru că e vară nu e cazul ca viața mea să fie brambura, cu apartamentul în stare de haos, cu sertarul cu acte în totală dezordine, cu miasme pretutindeni (Brr! Duhoarea de pe scări a devenit oribilă acum). Voi schimba neîntîrziat toate astea, pentru că-mi voi petrece

259

ziua făcînd curățenie în apartament şi ordine prin sertarul cu acte. Trebuie să fac ordine şi curățenie, ca să întîmpin noua viață cum se cuvine.

11:30 a.m. Aşa. Mă apuc să mut toate maldărele de ziare într-un singur vraf, în mijlocul camerei.

11:40 a.m. Brr, dezgustătoare ocupație, totuşi.

12:15 p.m. Poate o să fac mai întîi ordine prin sertarul cu acte.

12:20 p.m. Dar, evident, asta nu se poate face fără o vestimentație adecvată.

12:25 p.m. Nu prea-mi place cum arăt în pantaloni scurți. E o ținută cam prea sportivă. Am nevoie de rochița aia mititică şi zburdalnică.

12:35 p.m. Dar pe unde-o fi ?

12:40 p.m. Trebuie doar să o spăl şi să o agăț la uscat. Pe urmă pot să mă apuc de treabă.

12:55 p.m. Urraaa! Plec la înot cu Jude şi Shazzer la iazul Hampstead! Nu m-am ras pe picioare, dar Jude zice că la iaz sînt numai femei, cu predilecție lesbiene, care consideră un semn de mîndrie lesbiană să fii păroasă ca Yeti. Urraaa!

Miezul nopții. A fost fantastic la iaz, eram ca într-o frescă cu nimfe din secolul al XVI-lea, deşi purtau bikini minusculi ceva mai multe nimfe decît te-ai fi putut aştepta. F. de modă veche, cu

260

ponton de lemn şi salvamari. A înota într-un lac natural, cu nămol pe fund*, a fost o senzație cu totul nouă.

Le-am spus ce îmi debitase Tom, cum că ar vrea să fie tatăl copilului meu.

— Doamne sfinte! a zis Shaz. Ei bine, cred că e o idee bună. Atîta doar că, în loc să auzi veşnic „De ce nu eşti măritată ?", ai auzi pe deasupra şi „Cine e tatăl copilului?"

— Aş putea să spun că e vorba de imaculata concepție, am sugerat eu.

— Cred că aşa ceva ar fi un lucru extrem de egoist, a zis Jude rece.

S-a lăsat o pauză perplexă. Ne-am uitat amîn-două la ea, străduindu-ne să pricepem ce-a apucat-o.

— De ce? a întrebat Shaz în cele din urmă.

— Pentru că un copil are nevoie de doi părinți. Ai face asta pentru plăcerea ta, dar eşti prea egoistă ca să ai o relație serioasă.

Splendid. Shaz a făcut o mutră de ziceai că acuşi scoate o mitralieră şi o împuşcă pe loc. După care s-a pornit să turuie o gamă infinită de citate din variate domenii culturale.

— Uite la cei din Caraibe, de exemplu... bătea ea cîmpii, în timp ce toate celelalte fete se uitau de jur-împrejur alarmate, iar eu mă gîndeam: mmm, ce frumos e în Caraibe. Hotel de lux superb şi nisip alb.

— ...populația feminină creste copiii la comun, a declarat Shaz. Iar bărbații apar doar din cînd în cînd şi fac amor cu ele, dar acum femeile încep să capete putere economică şi vezi peste tot

Pe fundul iazului, nu pe fundul propriu.

261

pancarte pe care scrie: „Bărbații sînt în primejdie", pentru că ei îşi pierd poziția, aşa cum şi-o pierd PESTE TOT ÎN ÎMPUȚITA ASTA DE LUME.

Mă întreb uneori dacă Sharon chiar are vreun doctorat în... păi, cam în toate cele, aşa cum pretinde.

— Un copil are nevoie de ambii părinți, a insistat Jude cu încăpățînare.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, ăsta *e* un punct de vedere totalmente

limitat, paternalist, nerealist, demn de un părinte-din-clasa-de-mij-loc-cUn-tagma-Căsătoriți-îngmifați, a şuierat Shaz. Toată lumea ştie că o treime dintre căsnicii sfîrşesc printr-un divorț.

— Da, m-am declarat eu de acord. Să fii împreună cu o mamă care te iubeşte e mai bine decît să fii produsul unui divorț plin de ură. Copiii au nevoie de relații şi de oameni în jurul lor, dar nu neapărat de soțul tău. Pe urmă mi-am amintit -ironia sorții - de o replică pe care o trînteşte mereu mama: Nu poți să răsfeți un copil dacă îl iubeşti.

— Ei lasă, lasă, nu e nevoie să vă uniți amîn-două împotriva mea, a zis Jude morocănoasă, îmi dădeam şi eu cu părerea. Şi, oricum, vreau *să* vă spun ceva.

— Da ? Ce anume ? a întrebat Shaz, Că eşti de acord cu sclavia ?

— Ticălosul Richard şi cu mine ne căsătorim. Shazzer si cu mine am rămas cu gurile căscate,

mute de stupoare, în timp ce Jude se uita în pă-mînt şi se îmbujorase fericită.

— Ştiu, nu-i aşa că e minunat ? Cred că atunci cînd i-am dat papucii ultima oară şi-a dat seama

262

că nimeni nu ştie ce pierde pînă nu e prea tîrziu -şi asta l-a împins în cele din urmă să îşi asume răspunderea!

— L-a împins mai degrabă să priceapă că trebuie să-şi facă rost de un loc de muncă dacă nu mai poate trăi pe spinarea ta, a mormăit Shaz.

— Ăă, Jude, am întrebat eu, ai spus cumva că te măriți cu Ticălosul Richard ?

— Da, a răspuns Jude. Şi mă întrebam dacă n-ați vrea să-mi fiți domnişoare de onoare.

duminică, 11 mai

Cincizeci şi opt de kilograme şi nouă grame (fă-tul-fantomă a dispărut de groaza iminentei căsătorii), unități de alcool : 3, țigări : 15 (acum pot să beau şi sa fumez cit poftesc), vise cu ochii deschişi despre Mark : numai 2 (excelent).

Shaz a sunat adineauri şi ne-am declarat amîndouă de acord că toată povestea era curată nenorocire. Nenorocire. Şi că Jude nu se putea căsători cu Ticălosul Richard pentru că :

a. El e nebun.

b. E ticălos[1] : ticălos după nume şi ticălos de felul lui.

c. E intolerabil să fii obligat să te înțoleşti din cap pînă-n picioare în roz-bombon şi să mergi în urma miresei în biserică, cu toată lumea de acolo holbîndu-se la tine.

1. Joc de cuvinte, în original, numele personajului este Vile Richard, *vile* însemnînd în limba engleză ticălos.

263

O s-o sun pe Magda, să-i spun şi ei.

— Ei, ce crezi? am întrebat-o.

— Hmmm. Nu mi se pare o idee prea promițătoare. Dar să ştii că relațiile dintre oameni sînt de-a dreptul misterioase, a declarat ea enigmatic. Nimeni din afară nu poate să înțeleagă vreodată cu adevărat ce se întîmplă în interiorul lor.

Conversația s-a mutat apoi la ideea de tată al copilului meu, la care, din motive necunoscute, Magda a părut dintr-o dată să se înveselească.

— Ştii ce, Bridge ? Cred că ar trebui să încerci să afli mai întîi cum ar fi, asta cred că ar trebui să faci.

— Ce vrei să spui?

— Păi, ce-ar fi să ai grijă de Constance şi de Harry o după-amiază şi să vezi cum îți place? In fond, am considerat întotdeauna că a petrece ceva timp ajutîndu-i pe alții este adevărata soluție pentru problemele femeii moderne.

Splendid. I-am promis să am grijă de Harry, Constance şi de bebeluş sîmbăta viitoare, cînd ea se duce să-şi vopsească părul. De asemenea, ea şi Jeremy vor da o petrecere în aer liber peste şase săptămîni, de ziua lui Constance, şi m-a întrebat dacă vreau să-l invite şi pe Mark. Am zis că da. în fond, el nu m-a văzut din februarie şi o să-i prindă bine să vadă cît de mult m-am schimbat, ce calmă şi plină de încredere în mine însămi şi în forța mea interioară sînt acum.

264

luni, 12 mai

M-am dus la serviciu numai ca să-l găsesc pe Richard Finch într-o pasă oribilă, superagitată : țopăia de colo-colo prin încăpere, mesteca gumă şi zbiera la toată lumea. (Sexy-Matt, care semăna foarte mult în dimineața asta cu un fotomodel DKNY, i-a mărturisit Oribilului Harold că, după părerea lui, Richard Finch se droghează.)

Se pare că directorul postului respinsese ideea lui Richard de a înlocui primele ştiri ale dimineții cu o emisiune *live,* care să prezinte „fără cosme-tizare" şedința de dimineață a redacției. Dar, ținînd cont de faptul că ultima „şedință" de dimineață a constat într-o ceartă cu privire la care dintre prezentatori avea să transmită informația principală, iar informația principală era despre care prezentator avea să transmită ştirile BBC şi ITV, nu cred că ar fi fost o emisiune deosebit de interesantă ; dar Richard era foc şi pară.

— Ştiți voi care e principalul necaz cu ştirile ? zicea el în timp ce îşi scotea guma de mestecat din gură şi o azvîrlea în direcția aproximativă a coşului de gunoi. Necazul e că sînt plicticoase. Plicticoase, plicticoase, ale dracului de plicticoase.

— Plicticoase ? am zis eu. Dar tocmai am văzut instalarea primul guvern laburist de... după mai mulți ani încoace !

— Doamne sfinte ! a zis el şi şi-a scos cu un gest şfichiuitor ochelarii. Chiar avem un nou guvern laburist ? Nu zău ? Ei, oameni buni ! Oameni buni ! Adunați-vă cu toții. Bridget are ştiri proaspete !

— Şi cu sîrbii bosniaci cum rămîne ?

— O, trezeste-te odată şi miroase şi tu o cafea de-asta decofeinizată, s-a smiorcăit Patchouli. Ăia o ţin tot pe-a lor şi se împuşcă de zor unii pe alţii de după tufişuri. Şi ce dacă? E ştire veche, difuzată în urmă cu... cinci minute întregi.

— Da, da, da, a zis Richard cu o surescitare crescîndă. Oamenii nu mai vor să vadă albanezi morţi cu turbane pe cap, ei vor să vadă oameni adevăraţi. Mă gîndesc la ceva *pe plan naţional.* Mă gîndesc la melci care beau bere, mă gîndesc la raţe care fac schi nautic.

Aşa că acum trebuie să găsim ceva care să stîrnească interes, precum nişte melci care se îmbată sau nişte bătrini care sar cu paraşuta. Dar cum naiba să organizăm noi un club geriatrie de salturi cu paraşuta pînă la ora... A, sună telefonul ! Poate o fi careva de la Asociaţia Moluştelor şi Amfibiilor Mici.

— A, bună, dragă, ghici ce s-a întîmplat?

— Mamă, am zis eu amenințător, ţi-am mai spus...

— Da, da, ştiu, dragă. Te-am sunat doar ca să-ţi dau o ştire foarte tristă.

— Ce? am întrebat eu posomorită.

— Wellington pleacă acasă. Discursul lui la Clubul Rotary a fost fantastic. Absolut fantastic. Ştii că, atunci cînd a povestit despre felul în care trăiesc copiii din tribul lui, Merle Robertshaw chiar plîngea ? Plîngea!

— Dar credeam că vrea să strîngă bani pentru o hidrobicicletă cu motor.

— Da, sigur că da, dragă. Dar a promovat o idee nemaipomenită, care se potriveşte de minune cu stilul Rotary. A spus că dacă membrii

clubului or să doneze bani, el nu numai că o să dea clubului din Kettering zece la sută din viitoarele profituri, ci şi că, dacă ei or să dea jumătate din cele zece procente şcolii din satul lui, el o să doneze la rîndul lui alte cinci procente din propriile profituri. Caritate şi mică întreprindere - nu că e o idee deşteaptă ? In orice caz, a strîns patru sute de lire si se întoarce în Kenya! O să construiască o nouă şcoală! Inchipuie-ţi! Şi totul numai datorită nouă! Şi a realizat un colaj minunat de diapozitive cu *Nature Boy* al lui Nat King Cole pe fundal. Şi a încheiat cu *‚flakuna Matata* /" şi noi am adoptat expresia asta drept motto!

— Asta e grozav! am zis eu si l-arn văzut pe Richard Finch pornind furios în direcţia mea.

— Ei, în sfîrşit, dragă, ne-am gîndit că tu...

— Mamă, am întrerupt-o eu, nu ştii nişte bă-trîni care fac lucruri interesante?

— Ei nu, zău, ce întrebare prostească. Toţi bătrînii fac lucruri interesante. Uite, Archie Garside — îl ştii pe Archie -, care a fost pe vremuri adjunctul purtătorului de cuvînt al guvernatorilor, sare cu paraşuta. De fapt, cred că e sponsorizat să execute un salt cu paraşuta pentru Clubul Rotary chiar mîine, şi are

nouăzeci şi doi de ani. Un săritor cu paraşuta în vîrstă de nouăzeci şi doi de ani! închipuie-ți!

Jumătate de oră mai tîrziu am pornit-o spre biroul lui Richard Finch, cu un zîmbet răutăcios pe buze.

6 p.m. Urraaa! Totul e încîntător! Sînt din nou în grațiile totale ale lui Richard Finch şi mă duc mîine la Kettering să filmez saltul cu paraşuta. Şi nu doar atît: eu o să regizez totul şi asta o să fie si ştirea principală a zilei.

267

i marți, 13 mai

Nu mai vreau să fiu o tîmpită de femeie care face carieră în televiziune. Este o profesiune lipsită de suflet. Uitasem ce coşmar e cînd echipele de filmare au voie să interacționeze liber cu publicul neinițiat în ale televiziunii. Nu mi s-a dat voie să regizez povestea, pentru că a fost considerată prea complexă, aşa că eu am fost lăsată la sol, în vreme ce Greg-cel-căpiat-să-fa-că-mare-carieră a fost urcat în avion să realizeze reportajul. Pînă la urmă, Archie nu a vrut să facă saltul, pentru că nu a putut depista un loc bun de aterizare. Dar Greg, nu si nu, i-a dat înainte: „Hai odată, amice, că se întunecă şi nu mai putem filma", şi pînă la urmă l-a convins cam cu de-a sila să sară pe ceva care părea un cîmp moale proaspăt arat. Din păcate însă, nu era cîmp arat, ci nişte lucrări de canalizare.

SÎMBĂTĂ, 17 MAI

Cincizeci si opt de kilograme şi cincizeci si patru de grame, unități de alcool : l, țigări : O, vise despre un copil : l, vise zdrobite cu privire la Mark Darcy, si anume vise în care el mă revede şi îşi dă seama cît sînt de schimbată, adică subțire, bine îmbrăcată etc. şi în care el se îndrăgosteşte din nou de mine : 472.

Sînt total extenuată după săptămîna asta de lucru. Sînt aproape prea epuizată ca să mă dau JOS din pat. Aş vrea să am pe cine să trimit pînă

268

jos să-mi aducă ziarul şi să-mi cumpere un croissant cu ciocolată şi un cappuccino. Cred că o să rămîn în pat, o să citesc *Mărie Claire,* îmi fac unghiile şi pe urmă văd dacă Jude şi Shazzer au chef să meargă pînă la Jigsaw. Aş vrea să-mi cumpăr ceva nou de îmbrăcat pentru revederea de săptămîna viitoare cu Mark, de parcă din cauza stresului... vai de mine! Sună la uşă. Ce om zdravăn la minte sună la uşa cuiva la ora zece dimineața într-o zi de sîmbătă ? Au înnebunit de tot?

Mai tîrziu. M-am împleticit pînă la interfon. Era Magda, care țipa cu vioiciune :

— Spune bună ziua mătuşicăi Bridget!

Era să cad din picioare de groază, mi-am amintit vag de oferta de a petrece ziua de sîmbătă ducîndu-i pe copiii Magdei la leagăne, în timp ce ea urma să-şi petreacă ziua la coafor vopsindu-şi părul şi distrîndu-se apoi cu Jude şi cu Shazzer ca o tînără celibatară.

Cuprinsă de panică, am apăsat pe buton, am aruncat pe mine singura rochie

din raza vizuală -nepotrivită, f. scurtă şi transparentă — şi am început să alerg de nebună prin apartament să scap de scrumiere, pahare de votcă, sticle sparte etc., etc.

— Uff. Am ajuns! Mă tem că Harry îşi cam trage puțin năsucul, nu-i aşa? a ciripit Magda, care tocmai termina de suit scările trăgînd după ea o grămadă de cărucioare şi de sacoşe, aducînd cu persoanele acelea fără adăpost. Ooof. Dar ce e mirosul ăsta?

Constance, fina mea, care împlineşte trei ani săptămîna viitoare, a spus că mi-a adus un cadou.

269

Părea extrem de mulțumită de obiectul ales drept cadou şi era convinsă că o sâ-mi placă şi mie. L-am desfăcut surescitată. Era un catalog de şeminee.

— Cred că şi-a închipuit că e o revistă, mi-a şoptit Magda.

Am dat dovadă de un entuziasm desăvîrsit. Constance a început să radieze de plăcere şi m-a sărutat, ceea ce mi-a plăcut, după care s-a aşezat fericită drept în fața video-ului, în care pusese o casetă *cuPingu*[1].

— îmi pare rău că despachetez şi o iau din loc, dar întîrzii la coafor, a zis Magda. Găseşti tot ce îți trebuie în sacoşa din cărucior. Vezi să nu cadă vreunul dintre copii prin gaura aia din perete.

Totul părea în regulă. Bebeluşul dormea, Harry, care are aproape un an, stătea în căruciorul dublu, ținea în mînă un iepuraş jerpelit de pluş şi părea şi el gata să adoarmă. Dar în clipa în care uşa s-a trîntit la parter, Harry şi bebeluşul au început să urle din răsputeri, zbătîndu-se şi dînd din picioare, cînd am vrut să-i iau în brațe, ca nişte deportați înnebuniți de groază.

M-am pomenit că sînt în stare să fac orice (în afară, fireşte, de a le pune căluş la gură) ca să-i fac să înceteze: am dansat, am dat din mîini si m-am prefăcut că suflu într-o trompetă imaginară, degeaba.

Constance şi-a dezlipit privirea de la televizor, s-a uitat cu seriozitate la mine, şi-a scos biberonul din gură şi mi-a spus:

— Le e sete probabil. Cămăşuța ta de noapte e transparentă.

1. Film pentru copii, al cărui personaj principal este un pinguin.

270

Umilită că priceperea mea în domeniul matern a fost depăşită de cineva care nu a împlinit încă trei ani, am găsit biberoanele în sacoşă, le-am distribuit şi, bineînțeles, au încetat să plîngă si au rămas acolo sugînd adînc preocupați şi urmărindu-mă din priviri pe sub genele coborîte, de parcă aş fi fost cineva foarte urîcios de la Biroul Deportări.

Am încercat să mă strecor în camera de alături să mă schimb, moment în care amîndoi şi-au scos biberoanele din gură şi au început să urle din nou. Am sfîrşit prin a mă îmbrăca acolo, în sufragerie, în timp ce ei mă priveau cu mare atenție, ca pe un

soi bizar de stripteuză care-şi pune hainele în loc să şi le scoată.

După vreo patruzeci şi cinci de minute de eforturi stil operațiuni în Războiul din Golf, depuse în scopul de a-i duce pe ei, căruciorul şi sacoşele la parter, am ajuns în sfîrşit în stradă. A fost foarte frumos cînd am ajuns la leagăne. Harry, după cum îmi spusese şi Magda, nu deprinsese încă limbajul omenesc, dar Constance a adoptat imediat față de mine un ton confidențial şi, cînd el a început să bîlbîie ceva nedesluşit, mi-a spus:

— Cred că vrea să se dea în leagăn.

Iar cînd am cumpărat o cutie de bomboane de ciocolată Minstrels, mi-a spus foarte serioasă:

— Cred că ar fi bine să nu spunem la lume despre asta.

Din păcate, din nu se ştie ce motive, tocmai cînd am ajuns înapoi la intrarea în clădire, Harry a început să strănute şi un muc verde uriaş, ca un proiectil, a zburat puțin prin aer şi a aterizat din nou drept pe fața lui, cam ca într-o scenă din

271

Dr. Who[1]. Văzînd asta, Constance a icnit şi de oroare a vomitat drept în părul meu, iar bebeluşul a început să urle, ceea ce i-a stîrnit şi pe ceilalți. M-am chinuit cu disperare să calmez situația, m-am aplecat, l-am şters pe Harry de muci, i-am pus biberonul din nou în gură şi am scremut o nouă interpretare a melodiei: *I will always love you.*

Vreme de o miraculoasă secundă a fost tăcere, încîntată de talentele mele materne native, m-am lansat în a doua strofă, zîmbind radioasă drept în fața lui Harry, la care el şi-a scos brusc biberonul din gură şi l-a îndesat într-a mea.

— Bună, a zis o voce bărbătească, iar Harry a început din nou să urle.

M-am răsucit pe loc, cu biberonul încă în gură şi cu părul îmbibat de vomă, şi am dat cu ochii de un Mark Darcy care părea extrem de nedumerit.

— Sînt ai Magdei, am zis eu în cele din urmă.

— Aha, mă gîndisem eu că sînt prea mari ca să fie ai tăi. Sau poate că e un secret extrem de bine păstrat.

— Cine e ăsta? Constance şi-a pus mînuța într-a mea si s-a uitat la el bănuitoare.

— Pe mine mă cheamă Mark, i-a zis el. Sînt prieten cu Bridget.

— Aha, a zis ea, dar a continuat să-l privească bănuitoare.

— Are ceva din aerul tău, să ştii, a zis el şi m-a privit cu o expresie greu de definit. Pot să-ți dau o mînă de ajutor să urci scările ?

Pînă la urmă eu am luat bebeluşul în brațe şi pe Constance de mînă, iar Mark a dus căruciorul

1- Serial S.F. 272

şi l-a ținut de mînă pe Harry. Din nu se ştie ce motive, nici unul din noi doi nu vorbea decît cu copiii. Pe urmă am auzit nişte voci pe scări. Cînd am dat colțul, am

nimerit peste doi polițişti care goleau ghena de pe hol. Primiseră o plîngere de la apartamentul de alături cu privire la duhoare.

— Du-te tu înăuntru cu copiii, mă ocup eu de treaba asta, a zis Mark cu voce calmă.

M-am simțit ca Măria din filmul *Sunetul muzicii,* cînd familia tocmai terminase de cîntat în concertul acela si ea trebuia să bage copiii în maşină în vreme ce căpitanul Von Trapp înfrunta Gestapoul.

Le-am şoptit una-alta copiilor cu o voce fals încrezătoare şi veselă, am pus din nou caseta cu *Pingu,* le-am pus nişte suc de fructe în biberoane şi m-am aşezat pe jos pe podea, chiar între ei, lucru de care au părut mai mult decît mulțumiți.

Polițistul a apărut cu o sacoşă în mînă, pe care am recunoscut-o ca fiind a mea. De acolo, cu mînă înmănuşată în cauciuc, a scos o punguță de plastic din care atîrna incriminator o bucată de carne însângerată şi m-a întrebat:

— Ea dumneavoastră, domnişoară? Era în ghena de pe hol. Pot să vă pun cîteva întrebări?

M-am ridicat în picioare şi i-am lăsat pe copii să se uite fascinați la *Pingu,* în timp ce Mark şi-a făcut apariția în pragul uşii.

— După cum spuneam, sînt avocat, s-a adresat el politicos tînărului polițist, cu o amenințare abia simțită în voce, adică „Aveți grijă ce faceți".

Tocmai atunci a sunat telefonul.

— Să răspund eu pentru dumneavoastră, domnişoară? a zis unul din ofițeri, de zici că bănuia că mă sună furnizorul de fragmente-de-per-soană-răposată.

273

Nu puteam ghici şi pace cum ajunsese carnea aceea însîngerată în plasa mea. Polițistul a pus telefonul la ureche, a părut, timp de cîteva clipe, total terifiat, după care mi-a întins receptorul.

— A, bună, dragă, cine era ăla ? Ai un bărbat la tine acasă ?

Mi-a picat brusc fisa. Ultima oară cînd am avut sacoşa aceea la mine a fost cînd m-am dus să iau prînzul la ai mei.

— Mamă, am zis eu, cînd am fost la voi la prînz mi-ai pus cumva ceva în sacoşă ?

— Da, dacă stau să mă gîndesc, da. Două bucăți de file de porc. Şi nici măcar nu mi-ai mulțumit, într-o punguță de plastic, în partea laterală, care se închide cu fermoar. Cum îi spuneam si Unei, fileul ăla nu e tocmai ieftin.

— De ce nu mi-ai spus nimic ? am şuierat eu. Am reuşit în cele din urmă să conving o mamă

total nedispusă la căință să-i facă mărturisiri complete polițistului. Dar chiar şi după asta ei s-au apucat să explice că vor să ia friptura pentru analize, să mă bage, poate, şi la arest ca să-mi mai pună vreo cîteva întrebări, la care Constance a început să plîngă, eu am luat-o în brațe, iar ea şi-a încolăcit mîinile în jurul gîtului

meu şi m-a ținut strîns de pulover, de parcă eram pe cale de a fi smulsă de lîngă ea şi azvîrlită la groapa cu lei.

Mark s-a mulțumit să rida, a pus o mînă pe umărul unuia din polițişti şi a zis:

— Ei, haide, măi băieți. Sînt doar două bucăți de file de porc de la mama ei. Sînt sigur că există lucruri mai folositoare cu care să vă umpleți timpul.

Polițiştii s-au uitat unul la altul, au dat din cap, după care şi-au închis carnețelele de notițe

si şi-au luat caschetele. Apoi, cel care era şeful mi-a zis:

— O.K., domnişoară Jones, aveți grijă pe viitor ce vă pune mama în sacoşă. Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule. Vă doresc o seară bună. Şi dumneavoastră, domnişoară, o seară bună.

A urmat o pauză de cîteva secunde, în care timp Mark a fixat cu privirea gaura din perete, părînd că nu ştie prea sigur ce să facă, după care mi-a spus brusc:

— Vizionare plăcută la *Pingu.*

Şi s-a repezit pe scări în jos, în urma polițiştilor.

miercuri, 21 mai

Cincizeci şi şapte de kilograme şi şaizeci şi trei de grame, unități de alcool : 3 (f. b.), țigări : 12 (excelent), calorii : 3 425 (am renunțat la mîn-care), progres realizat de Gary In problema găurii din perete : O, glnduri pozitive cu privire la materialul de rochie-pentru-ocazie-specială : 0.

Jude a înnebunit de-a binelea. Tocmai am fost pînă la ea şi am găsit totul vraişte, plin de reviste cu mirese, bucăți de dantelă, broşe în formă de mure cu margini aurii, pliante cu servicii de masă, jardiniere de lut pline cu buruieni şi cu paie.

— Vreau un cort, zicea ea. Dar nu un cort din acelea care arată ca umbrela pe-o peluză. Vreau ceva gen cort de nomazi din Afganistan, cu covoare pe jos, şi vreau torțe lungi si aurite.

— Ce ai de gînd să porți ? am întrebat si m-am apucat să răsfoiesc revistele pline cu supermodele subțiri ca vergeaua, care purtau danteluțe şi flori pe cap, şi m-am întrebat dacă nu ar fi cumva cazul să chem salvarea.

— O rochie la comandă. Abe Hamilton! Plină de danteluțe şi cu decolteu.

— Ce fel de decolteu ? a bombănit Shaz morocănoasă.

— Vezi, de-aia revista asta ar trebui să se cheme *Revista celor plini de bani.*

— Poftim ? a întrebat Jude cu răceală.

— „Ce fel de decolteu"? am explicat eu. Adică parcă ai întreba: „Ce fel de maşină" ?

— Nu se spune „Ce fel de maşină", ci „Ce marcă de maşină", a zis Shaz.

— Fetelor, a spus Jude cu amabilitate exagerată, ca o antrenoare de sport pe

punctul de a ne da pe uşă afară aşa, în treninguri, vreți să continuăm?

E interesant cum ne-am băgat *noi* în toată treaba asta. Dintr-o dată parcă nu mai vorbeam despre nunta lui Jude, ci despre a noastră, si trebuia să facem toate chestiile alea țăcănite, precum legatul unor paie împrejurul a o sută cincizeci de torțe, şi să mergem la o stațiune de odihnă pentru petrecerea în cinstea nunții lui Jude.

— Pot să spun şi eu ceva? a întrebat Shaz.

— Da, a zis Jude.

— NU TE MĂRITA CU TICĂLOSUL DE RICHARD. E un futangiu egoist, inutil, necredincios, picat direct din iad, pe care nu te poți *baza.* Dacă te măriți cu el, o să-ți ia jumătate din tot ce ai şi o să fugă cu o pipiță. Ştiu că există aşa-numitele contracte prenupțiale, dar...

276

Jude a amuțit completamente. Mi-am dat dintr-o dată seama - şi asta pentru că Shazzie mi-a tras un călcîi în fluierul piciorului - că ar trebui să o susțin.

— Ascultați aici, am zis eu plină de speranță si am citat din revista *Ghidul miresei:* „Cavalerul de onoare ; mirele ar trebui să aleagă drept cavaler de onoare un om calm, cu simț de răspundere..."

M-am uitat înjur plină de ifose, ca şi cînd ceea ce tocmai citisem ar fi probat adevărul afirmațiilor lui Shaz, dar răspunsul a fost rece ca gheața.

— Şi, a continuat Shaz, nu crezi că o nuntă aduce prea multă tensiune într-o relație? Doar nu aşa îl faci să te dorească şi mai mult, nu ?

Jude a inspirat adînc pe nas, în timp ce noi o priveam cu încordare.

— Ei! a zis ea în cele din urmă şi şi-a ridicat curajoasă privirea. Să discutăm despre îndatoririle domnişoarelor de onoare!

Shaz şi-a aprins o Silk Cut.

— Ce-o să purtăm?

— Bun! s-a repezit Jude. Cred că ar trebui să le facem la comandă. Şi ia uitați aici!

Era un articol care se chema „Cincizeci de feluri în care poți economisi bani în Ziua cea Mare".

— „Pentru domnişoarele de onoare, îmbrăcămintea confecționată din stofă de tapițerie poate da rezultate miraculoase!" a citat ea.

— Din stofă de tapițerie?

— Ştiți, a continuat Jude, la capitolul lista de oaspeți zice că nu trebuie să te simți obligată să inviți noii parteneri ai oaspeților tăi, dar în clipa în care am pomenit chestia asta, ea a zis : „O, dar *nouă* ne-ar plăcea să venim".

277

— Cine a zis? am întrebat.

— Rebecca.

M-am uitat ca trăsnită la Jude. Nu era posibil. Nu era posibil ca ea să-şi închipuie că eu o să intru în biserică înveşmîntată ca o canapea, în vreme ce Mark Darcy va fi acolo împreună cu Rebecca, nu-i aşa?

— Şi m-au invitat să merg cu ei în vacanță. Sigur, n-o să mă duc. Dar cred că Rebecca a fost puțin tristă că nu am anunțat-o mai din timp.

— Ce ? a explodat Shazzer. Tu chiar nu ai nici cea mai vagă idee ce vrea să însemne noțiunea de „prieten"? Bridget e, la fel ca şi mine, cea mai bună prietenă a ta, iar Rebecca i l-a furat fără nici o ruşine pe Mark şi, în loc să se poarte cu tact în toată istoria asta, încearcă să adune toată lumea în plasa ei socială revoltătoare, în aşa fel încît el să ajungă atît de prins, încît să nu mai poată scăpa niciodată. Iar tu nu iei nici o afurisită de poziție. Asta e problema lumii moderne - totul se iartă. Ei bine, Jude, îmi faci greață. Dacă aşa prietenă eşti tu, atunci n-ai decît să mergi la biserică şi s-o pui pe Rebecca să umble în spatele tău îmbrăcată în draperii de la Tkea, nu pe noi. Şi o să vezi dacă-ți place chestia asta. Şi n-ai decît să-ți bagi în fund cortul tău de nomazi!

Aşa că acum Sharon şi cu mine nu mai vorbim cu Jude. O, Doamne. O, Doamne.

9

Iadul social

duminică, 22 mai

Cincizeci şi opt de kilograme şi şaizeci şi trei de grame, unități de alcool : 6 (am simțit că li datorez atîta lucru lui Constance), țigări : 5 (f. b.), calorii : 2 455 (dar ele au fost mai ales în glazura de portocale), animale scăpate din grajd: l, atacuri ale copiilor asupra propriei persoane : 2.

Ieri a fost petrecerea de ziua lui Constance. Am ajuns cam cu o oră întîrziere şi mi-am croit drum pînă la casa Magdei ghidîndu-mă după urletele care se auzeau în grădină, unde avea loc un adevărat carnagiu : adulți care fugăreau copii, copii care fugăreau iepuri si, într-un colț, un gărduleț în spatele căruia se aflau doi iepuri, un gerbil, o oaie cu un aer cam bolnăvicios şi un purceluş.

M-am oprit în dreptul uşilor de sticlă şi am privit neliniştită în jur. Mi-a sărit inima de-o poştă cînd l-am văzut : stătea singur, în poza-i caracteristică de Mark-Darcy-la-petrecere, detaşat şi distant. A aruncat o privire către pragul uşii în care stăteam şi am rămas uitîndu-ne unul la altul preț de o clipă, după care el a dat distrat din cap în direcția mea în chip de salut şi s-a uitat în altă parte. Apoi am zărit-o pe Rebecca lîngă el, ghemuită în fața lui Constance.

— Constance ! Constance ! Constance ! gîngu-rea Rebecca şi agita un evantai japonez drept în

fața fetiței, care o privea încruntată toată şi clipea furioasă.

— Uite cine a venit! a zis Magda aplecîndu-se şi arătînd spre mine.

Pe fața lui Constance s-a lățit un zîmbet misterios şi a pornit spre mine cu pas hotărît, deşi uşor clătinat, şi-n urma ei Rebecca a rămas ca o toantă cu evantaiul în mînă. M-am aplecat cînd a ajuns aproape de mine, iar ea si-a pus brațul pe după gîtul meu şi şi-a apăsat obrăjorul încins de fața mea.

— Mi-ai adus un cadou? mi-a şoptit ea. Bucuroasă că această incontestabilă dovadă

de iubire interesată nu fusese auzită decît de mine, i-am răspuns, tot în şoaptă:

— Poate că ți-am adus.

— Unde e?

— în geantă.

— Mergem să-l luăm?

— O, nu că e drăguț? am auzit-o pe Rebecca gîngurind. Am ridicat privirea şi i-am văzut, pe ea si pe Mark, urmărindu-mă în timp ce Constance mă lua de mînă şi mă conducea în interiorul răcoros al casei.

Ca să spun sincer, am fost foarte încîntată de cadoul pe care i-l cumpărasem, un pachet de bomboane de ciocolată şi o rochiță roz ca de păpuşă Bărbie, de sub care se vedea o danteluță auriu cu roz - şi fusesem nevoită să cutreier două magazine Woolworth ca să găsesc tot compleul. I-a plăcut şi ei foarte mult şi, fireşte, cum ar fi făcut orice femeie în locul ei, a vrut să şi-o pună imediat.

— Constance, i-am zis eu după ce am ter-minat-o de admirat din toate părțile, ai fost

încîntată să mă vezi din cauza mea, sau din cauza cadoului ?

S-a uitat la mine pe sub genele coborîte.

— Din cauza cadoului.

— Aha.

— Bridget?

— Da.

— Ştii tu, la tine acasă?

— Da.

— Cum se face că nu ai nici o jucărie ?

— Păi, fiindcă eu nu mă mai joc cu genul *acela* de jucării.

— Aha. De ce nu ai cameră de joacă?

— Fiindcă eu nu mă mai joc ca tine.

— De ce nu ai un bărbat?

Nu mi-a venit să cred. Nici nu ajunsesem bine la petrecere si mi se şi trîntise o perlă de Căsătorit şi îngâmfat, şi încă din partea unei persoane în vîrstă de trei ani.

Am purtat atunci, pe scări, o conversație foarte serioasă cu ea despre cum

fiecare om e altfel decît ceilalți şi cum unii oameni sînt celibatoizi, apoi am auzit un zgomot şi am privit în sus: Mark Darcy era acolo şi ne privea pe amîndouă din capul scărilor.

— Eu tocmai, ăăă... Toaleta e la etaj, nu? a întrebat el placid. Bună, Constance. Ce mai face Pingu?

— Nu e de-adevăratelea, a răspuns ea şi i-a aruncat o privire furioasă.

— A, da, aşa e, aşa e, a zis el. lartă-mă. Ce prostie, să fiu atît de - şi s-a uitat drept în ochii mei — atît de naiv. Ei, în fine, la mulți ani!

Pe urmă şi-a croit drum pe lîngă noi, fără măcar să mă sărute sau să zică şi altceva. Auzi

colo, „naiv". Mai credea şi acum că îl înşelasem cu Gary-meşterul sau cu tipul de la curățătorie? Oricum, am gîndit eu, nu mă interesează. Nu contează. Totul e bine şi puțin îmi mai pasă de el.

— Parcă eşti tristă, a zis Constance.

A stat o clipă pe gânduri, după care şi-a scos din gură bomboana de ciocolată pe jumătate mîncată şi a mi-a băgat-o mie în gură. Ne-am hotărît să mergem afară, să le arătăm tuturor rochița, iar Constance a fost imediat abordată de Rebecca-maniaca.

— Oo, ia te uită, o micuță zînă. Eşti o zînă? Ce fel de zînă eşti ? Unde ți-e bagheta magică ? a bătut ea cîmpii.

— Minunat cadou, Bridge, a zis Magda. Hai să-ți dau ceva de băut. îl cunoşti pe Cosmo, nu-i aşa?

— Da, am zis eu şi am înghețat recunoscînd bărbiile tremurînde ale rotofeiului manager bancar.

— Ehei! Bridget, cît mă bucur să te văd! a urlat Cosmo şi m-a măsurat cu neruşinare din cap pînă-n picioare. Cum merge cu serviciul ?

— O, absolut minunat, am minți eu, încîn-tată că nu se lansase pe loc în comentarii privind viața mea amoroasă. Ce progres, totuşi!

— Lucrez în televiziune, am adăugat.

— în televiziune? Splendid! Al naibii de splendid! Stai în fața camerelor de luat vederi ?

— Numai din cînd în cînd, am zis eu cu o modestie care sugera că, de fapt, sînt o a doua Kate Winslet, dar nu vreau să se afle.

— Oh! Eşti deci o celebritate? Şi - a continuat el aplecîndu-se, pasămite, plm de îngrijorare spre mine - ți-ai rezolvat celelalte aspecte ale vieții ?

Ghinion, tocmai atunci s-a întîmplat să treacă Sharon pe lîngă noi. S-a uitat la Cosmo cum se uită Clint Eastwood cînd joacă rolul unui dur care are impresia că cineva încearcă să-l ia de fraier.

— Ce fel de întrebare e asta? a mîrîit ea.

— Ce? a zis Cosmo si a privit-o surprins.

— „Ți-ai rezolvat celelalte aspecte ale vieții ?", auzi la el. Ce vrei să spui cu asta, de fapt?

— Păi, ăăă, vezi tu... adică voiam să ştiu cînd o să se... înțelegi tu...

— Cînd o să se mărite? Adică, în principiu, eşti de părere că numai pentru că viața ei nu e exact ca a ta, e nerezolvată ? Dar tu ți-ai rezolvat toate aspectele vieții, Cosmo? Cum mai merg lucrurile cu Woney?

— Păi, eu... în fine... a pufăit Cosmo din greu şi s-a făcut la față ca sfecla.

— O, îmi pare rău. Am atins de bună seamă o coardă sensibilă. Hai, Bridget, pînă nu dau iar cu bîta-n baltă.

— Shazzer! am zis eu după ce am ajuns la o distanță apreciabilă.

— Ei, haide, a zis ea. Ajunge. Nu se poate nici să lăsăm pe cine vrei şi pe cine nu vrei să se ia aiurea de oameni şi să le jignească felul de viață. Cosmo îşi doreşte probabil ca Woney să slăbească vreo cincisprezece kilograme şi să nu mai sloboadă rîsul ăla pițigăiat de dimineața pînă seara, dar noi nu trîntim presupunerea asta în clipa în care dăm cu ochii de el şi nu îi dăm peste nas cu ea, nu ? O sclipire răutăcioasă i s-a strecurat în priviri şi a continuat: Deşi poate ar trebui s-o facem.

M-a înşfăcat de braț şi m-a tras înapoi în direcția lui Cosmo, dar am dat imediat nas în nas cu Mark, Rebecca şi Constance. O, lisuse.

— Cine crezi că e mai în vîrstă, eu sau Mark ? a întrebat Rebecca.

— Mark, a răspuns Constance bosumflată, ui-tîndu-se de la unul la celălalt şi părînd gata să țîşnească din loc.

— Cine crezi că e mai în vîrstă, eu sau mămica ta? a continuat Rebecca pe un ton jucăuş.

— Mămica, a zis Constance la modul absolut neloial, la care Rebecca a tras un chicot înfundat.

— Cine crezi că e mai în vîrstâ, eu sau Bridget? a zis Rebecca şi mi-a făcut cu ochiul.

Constance s-a uitat nesigură la mine, în timp ce Rebecca îi arunca zîmbete strălucitoare. I-am desemnat-o cu un gest rapid pe Rebecca.

— Tu, i-a zis Constance.

Mark Darcy a lăsat să-i scape un hohot de rîs.

— Vrei să ne jucăm de-a zînele? a ciripit Rebecca, schimbînd brusc direcția şi încercînd să o ia pe Constance de mînă. Tu locuieşti într-un castel al zînelor, nu-i aşa ? Harry e şi el din neam de zîne ? Unde sînt prietenele tale zîne-zînişoare ?

— Bridget, a zis Constance si m-a privit cu seriozitate, cred că ai face bine să îi explici doamnei că nu sînt, de fapt, o zînă.

Ceva mai tîrziu, pe cînd îi relatam toate astea lui Shaz, ea s-a încruntat brusc

şi mi-a zis :

— O, Doamne, uite cine a venit.

In partea cealaltă a grădinii am zărit-o pe Jude stînd la taclale cu Magda, dar fără Ticălosul Richard.

— Au venit şi fetele, a zis Magda voioasă. Uite-le acolo!

Shaz şi cu mine ne-am apucat să ne studiem cu atenție paharele, de parcă n-am fi observat nimic. Cînd am ridicat din nou privirile, Rebecca le pisa la cap pe Jude şi pe Magda, de ziceai că-i

vreo nevastă de scriitor care tocmai a dat cu ochii de Martin Amis stînd de vorbă cu Gore Vidai.

— O, Jude, îmi pare aşa de bine că te măriți, e minunat! se sclifosea ea.

— Nu ştiu ce ia femeia asta, dar mi-ar prinde bine şi mie, a bombănit Sharon.

— O, tu si Jeremy trebuie neapărat să veniți, dar neapărat. Nici nu discut, îi dădea Rebecca înainte. Dar adu-i şi pe ei! Adu si copiii! Ador copiii! Al doilea weekend din iulie. Acasă la părinții mei, în Gloucestershire. O să le placă la nebunie piscina. Vin o mulțime de oameni încîn-tători, absolut încîntători! I-am invitat deja pe Louise Barton-Foster, pe Woney si Cosmo...

Mda, şi ar fi putut continua cu mama vitregă a Albei-ca-Zăpada, cu Fred şi Rosemary West[1] şi cu Caligula, am gîndit eu.

— ...Jude şi Richard şi Mark or să fie si ei, bineînțeles, Giles şi Nigel de la biroul lui Mark...

Am văzut-o pe Jude privind în direcția noastră.

— Dar Bridget şi Sharon? a întrebat ea.

— Cum? a zis Rebecca.

— Le-ai invitat si pe Bridget si Sharon ?

— Oo. Rebecca s-a îmbujorat brusc şi a continuat : O, da, bineînțeles, nu sînt prea sigură că avem destule dormitoare, dar presupun că am putea să le cazăm în colibă.

Toată lumea o fixa din priviri.

— Da, am destule dormitoare! Abia atunci s-a uitat speriată în jur: A, iată-vă pe amîndouă! Veniți şi voi pe data de doisprezece, nu-i aşa?

— Unde ? a întrebat Sharon.

1. Cuplu celebru de criminali în serie, condamnați la închisoare în 1994.

— In Gloucestershire.

— Dar noi n-am ştiut nimic despre asta, a zis Sharon foarte tare.

— Ei, acum ştiți! Al doilea weekend din iulie. E chiar la ieşirea din Woodstock, Ai mai fost acolo, nu-i aşa, Bridget?

— Da, am răspuns eu şi m-am împurpurat la amintirea acelui weekend de coşmar.

— Aşa, deci! Straşnic! Şi vii şi tu, Magda, aşa

ca...

— Ăă... am început eu.

— Venim cu plăcere, a zis Sharon cu fermitate şi mi-a tras un picior pe furiş.

— Ce ? Ce ? am zis eu după ce Rebecca a plecat de lîngă noi.

— La dracu', bineînțeles că mergem şi noi, a zis ea. Doar n-ai de gînd s-o laşi să-ți şterpelească toți iubiții aşa, rînd pe rînd. încearcă să-i adune grămadă într-un soi de grup social ridicol pe toți prietenii apropiați ai lui Mark, care să fie cu toții gata să-i primească pe ei doi pe post de Regele şi Regina stupului de albinuțe.

— Bridget? a rostit o voce „educată" în spatele meu.

M-am întors şi am dat cu ochii de un tip scund, cu păr culoarea nisipului şi cu ochelari.

— Sînt Giles, Giles Benwick. Lucrez cu Mark. Iți mai aduci aminte ? Mi-ai fost de mare ajutor la telefon în seara aceea, cînd mă părăsea soția.

— A, da, Giles. Ce mai faci ? l-am întrebat eu. Cum mai stau lucrurile ?

— O, mă tem că nu prea bine, a zis Giles. Sharon a dispărut cu o privire lungă de adio în

direcția mea, iar Giles s-a lansat într-o disertație

lungă şi foarte amănunțită despre destrămarea căsniciei sale.

— îți sînt atît de recunoscător pentru sfat, a zis el si m-a privit cu sinceritate. Şi am cumpărat *Bărbații sînt de pe Marte, femeile, de pe Venus.* Mi s-a părut o carte foarte, foarte, foarte bună, deşi nu a determinat-o cîtuşi de puțin pe Veronica să-şi schimbe părerile.

— Ce-i drept, cartea se ocupă mai mult de *rendez-vous-uri* decît de divorțuri, am zis eu, credincioasă conceptului de Marte-şi-Venus.

— Foarte adevărat, foarte adevărat, s-a declarat Giles de acord. Dar ia spune-mi: ai citit *Poți să-ți refaci singur viața,* de Louise Hay?

— Da! am răspuns încîntată.

Giles Benwick părea să dețină vaste cunoştințe în domeniul psihologiei aplicate şi am fost fericită să pot discuta cu el despre diverse cărți, deşi conversația s-a prelungit cam mult. în cele din urmă, a trecut pe acolo Magda, împreună cu Constance.

— Giles, trebuie neapărat să vii să faci cunoştință cu prietenul meu Cosmo! a zis ea şi şi-a dat discret ochii peste cap în direcția mea. Bridge, vrei tu să ai grijă de Constance o clipă?

Am îngenuncheat ca să stau de vorbă cu Constance, care părea îngrijorată de efectul estetic al unei pete de ciocolată pe rochiță. Tocmai cînd ne declaram amîndouă de acord că petele ciocolatii pe fondul unei rochițe roz reprezintă un ornament atrăgător, neobişnuit şi pozitiv, Magda a reapărut.

— Cred că săracul Giles e cam amorezat de tine, a zis ea uşor sarcastic şi a dus-o pe Constance să facă caca.

Nu apucasem încă să mă ridic, cînd cineva mi-a ars o palmă peste fund. M-am întors, spe-rînd - mărturisesc sincer - că era Mark Darcy, şi i-am văzut pe fiul lui Woney, William, şi pe prietenul lui, care chicoteau amîndoi răutăcios.

— Mai dă o dată, a zis William, şi micul lui prieten a început să mă lovească din nou. Am încercat să mă ridic, dar William, care are vreo şase ani şi e mărişor pentru vîrsta lui, mi s-a cățărat în spinare şi m-a luat de gît.

— încetează, William, am zis eu într-o tentativă nereuşită de exercitare a autorității, dar tocmai atunci s-a pornit mare zarvă în partea cealaltă a grădinii.

Purceluşul scăpase din țarcul lui si alerga încoace şi încolo, guițînd strident. S-a iscat o hărmălaie de pomină, pentru că toți părinții s-au repezit spre odraslele lor, dar William se ținea strîns în spinarea mea, iar celălalt puşti mă tot lovea peste fund şi zbiera mai ceva ca-n filmul *Exorcistul.* Am încercat să îl dau jos pe William, dar el s-a dovedit a fi surprinzător de puternic şi se ținea bine. Mă durea spatele rău de tot.

Pe neaşteptate, brațele lui William mi s-au desprins din jurul gîtului. L-am simțit ridicîn-du-se în aer, după care loviturile au încetat. Preț de o clipă mi-am lăsat doar capul în jos ca să-mi trag sufletul şi să-mi revin puțin. Pe urmă m-am întors şi l-am văzut pe Mark Darcy, care tocmai se îndepărta de mine cu cîte un băiețaş zbătîn-du-i-se amarnic sub fiecare braț.

Cîteva minute petrecerea a fost total eclipsată de eforturile de recapturare a purceluşului, în timp ce Jeremy îl lua la rost pe lucrătorul grădinii zoologice care îi împrumutase animalul. Pe urmă

l-am văzut pe Mark: îşi pusese haina şi îşi lua rămas-bun de la Magda, moment în care Rebecca s-a repezit spre el şi a început si ea să-şi ia rămas-bun. Am privit iute în altă parte şi am încercat să nu mă mai gîndesc la el. Şi deodată l-am văzut pe Mark îndreptîndu-se spre mine.

— Ei bine, eu, ăăă, plec acum, Bridget, a zis el. As fi putut să jur că am văzut cum îi scapă privirea spre țițele mele. Nu ai de gînd să pleci cu vreo bucată de carne în sacoşă, nu?

— Nu, am zis eu. Cîteva secunde ne-am uitat doar unul la altul. A, da, mulțumesc, mulțumesc pentru... şi am făcut semn din cap în direcția locului unde se petrecuse incidentul.

— Nici o problemă, a zis el cu voce blîndă. Cheamă-mă de cîte ori ai nevoie să te scap de vreun băiat care ți s-a suit în spinare.

Tocmai atunci, ca un făcut, afurisitul de Giles Benwick a reapărut cu două pahare în mîini.

— O, ai si plecat, bătrîne? a zis el. Tocmai voiam să mai scot ceva sfaturi bune de la Bridget.

Mark s-a uitat rapid de la unul la celălalt.

— Sînt sigur că te las pe mîini bune, a zis el brusc. Ne vedem luni la birou.

Futu-i, futu-i, futu-i mama mă-sii. Cum se face că nimeni nu flirtează vreodată cu mine decît atunci cînd e Mark prin preajmă?

— înapoi în camera de tortură, nu? îi zicea Giles bătîndu-l pe spate. Dă-i înainte! Dă-i înainte ! Bine, du-te atunci.

Simțeam că mă ia cu amețeală, iar Giles trăncănea la nesfîrşit despre cum o să-mi trimită el un exemplar din *Chiar dacă ți-e frică, fă-o.* Voia să afle neapărat dacă Sharon şi cu mine mergem în Gloucestershire pe data de doisprezece.

291

Soarele începuse să asfințească, copiii se puseseră pe plîns, se auzea în tot locul binecunoscutul „Mămica o să dea na-na la poponeț" şi lumea începuse să plece.

— Bridget. Era Jude. Vrei să vii pînă la 192 să bem o...

— Nu venim, a trîntit Sharon. Mergem la o înmormîntare.

Ceea ce era o minciună, adevărul era că Sharon avea întîlnire cu Simon. Jude era uluită. O, Doamne. Afurisita asta de Rebecca stricase totul. Dar e obligatoriu să îmi reamintesc că nu trebuie să dau vina pe alții, că trebuie să îmi asum responsabilitatea pentru tot ceea ce mi se întîmplă.

marți, l iulie

Cincizeci şi şapte de kilograme şi şaizeci şi trei de grame (merge!), progres realizat de Gary în privința găurii din perete : 0.

Cred că ar fi mai bine să accept ideea. Mark şi Rebecca sînt un cuplu. Nu am ce face în privința asta. Am mai citit din cartea *Calea mai puțin bătută* şi mi-am dat seama că nu poți avea în viață chiar tot ce-ți doreşti. Nu contează ce ți se întîmplă în viață, contează cum îți joci cărțile. Nu mă voi mai gîndi la trecut si la lunga procesiune de dezastre în materie de bărbați. Mă voi gîndi la viitor. Oo, ce bine, sună telefonul ! Urraaa ! Sîc !

Era Tom, suna să se văicărească. Ceea ce mi s-a părut nostim, asta însă pînă cînd a *zis :*

292

— A, apropo, l-am văzut pe Daniel Cleaver astă-seară.

— Zău ? Unde ? am ciripit eu cu voce veselă, dar cam gîtuită.

îmi dau seama că sînt un om nou şi că episoade penibile din trecut, precum, ca să dau aşa, un exemplu la nimereală, faptul că am dat peste o femeie goală pe terasa lui Daniel vara trecută, cînd se presupunea că noi doi eram împreună, nu i s-ar mai putea întîmplă pentru nimic în lume acestui orn nou care eram în prezent. Dar chiar şi aşa, nu voiam ca spectrul umilințelor suferite în relația cu Daniel să se înalțe din nou dinaintea mea, aidoma monstrului din Loch Ness sau unei erecții.

— In Clubul Groucho, a zis Tom.

— Ai vorbit cu el ?

— Da.

— Şi ce i-ai spus? am întrebat eu pe un ton amenințător.

Toată poanta este că prietenii trebuie să-i pedepsească şi să-i ignore pe foştii parteneri ai prietenilor lor, şi nu să încerce să facă frumos la ambele părți, cum fac

Tony şi Cherie cu Charles şi Diana.

— Oof. Aşa, pe moment, nu-mi aduc aminte foarte precis. Am zis, ăăă: „De ce te-ai purtat aşa oribil cu Bridget, cînd ea e o persoană aşa de drăguță ?"

Ceva din felul în care a turuit fraza asta, aşa, ca un papagal, mi-a dat senzația că e posibil să nu fi citat cu mare exactitate ceea ce îi spusese.

— Bine, am zis eu, foarte bine. Am făcut o pauză, hotărîtă să las lucrurile cum căzuseră şi să schimb subiectul, în fond, ce-mi păsa mie ce spusese Daniel?

293

li

— Ei, ce a spus? am şuierat în cele din urmă.

— A spus, a zis Tom, după care a început să rîdă. A spus...

— Ce?

— A spus... Rîdea cu sughițuri, să leşine, nu alta.

— Ce? Ce? CEEEEEEEEEEEEEE?

— Cum e posibil, cică, să fii combinat cu o țipă care nu ştie unde e Germania ?

Am lăsat să-mi scape un hohot de rîs strident, ca de hienă, cam cum ar rîde cineva auzind că i-a murit bunica, dar închipuindu-şi la început că e o glumă. După care realitatea m-a lovit ca un bolovan. M-am prins de masa din bucătărie, iar mintea a început să mi se frămînte.

— Bridge? a zis Tom. Te simți bine? Rîdeam numai pentru că e aşa de... aşa de ridicol. Doar tu ştii unde e Germania ? Nu-i aşa ?

— Da, am şoptit eu cu voce slabă.

S-a lăsat o pauză lungă, stînjenitoare, în care eu m-am străduit să mă obişnuiesc cu ideea că Daniel îmi dăduse papucii pentru că îşi închipuise că sînt proastă.

— Ei, foarte bine, a zis Tom cu voioşie. Unde e... Germania?

— In Europa.

— Da, da, sigur, dar unde anume în Europa? Ei, asta-i. In epoca modernă nu e nevoie să ştii

cu mare exactitate unde se află o țară sau alta, tot ce ai de făcut e să-ți cumperi un bilet de avion ca să ajungi acolo. Doar la agenția de voiaj nu te întreabă peste ce țări o să zbori înainte *de a* ajunge la destinație, nu?

— Dă-mi doar nişte coordonate aproximative.

294

— Ăăă, am tras eu de timp cu capul în jos şi cu privirea zburîndu-mi prin cameră, doar-doar oi descoperi vreun atlas pripăşit prin preajmă.

— Care țări crezi că se învecinează cu Germania? a insistat el.

M-am gîndit bine.

— Franța.

— Aha, Franța. Deci Germania „se învecinează cu Franța", da?

Ceva din tonul lui Torn mi-a dat de înțeles că făcusem o gafă monumentală. Pe urmă mi s-a năzărit că Germania e legată, firește, de Europa răsăriteană, așa că e mult mai probabil să se învecineze cu Ungaria, Rusia sau Praga.

— Praga, am zis eu. La care Tom a izbucnit în rîs.

— în orice caz, nu mai există așa-zisele cunoștințe de cultură generală, l-am repezit eu indignată. Articole publicate în presă au demonstrat că la ora actuală mass-media produce o asemenea mare de informații, încît oamenii nu mai pot avea același simț al selecției.

— Nu face nimic, Bridge, a zis Tom. Nu-ți face griji în privința asta. Vrei să mergem mîine la un film?

11 p.m. Da, de-acum încolo o să mă duc doar la filme şi o să citesc cărți. Ce a spus sau n-a spus Daniel îmi e absolut indiferent.

11:15 p.m. Cum îndrăznește Daniel să meargă de colo-colo şi să mă vorbească de rău? De unde ştie el că habar n-am unde e Germania ? Doar noi doi n-am fost nicăieri prin apropierea Germaniei.

295

Cel mai îndepărtat loc unde m-a dus a fost capătul Brighton-ului. Ce să spun!

11:20 p.m. în orice caz, sînt o persoană foarte drăguță. Uite-așa!

11:30 p.m. Sînt oribilă. Sînt proastă. O să mă apuc să studiez *The Economist* şi o să mă duc la cursuri serale şi o să citesc cartea *Banii* de Martin Amis.

11:35 p.m. Ei, da. Am găsit, în sfîrşit, atlasul.

11:40 p.m. Ha! Așa. O să-l sun acum pe ticălosul ăla.

11:45 p.m. Tocmai am format numărul de telefon al lui Daniel.

— Bridget? a răspuns el înainte s-apuc să scot o vorbă.

— De unde ai ştiut că sînt eu ?

— Un soi de al şaselea simț suprarealist, a chicotit el amuzat. Stai așa.

Am auzit cum îşi aprinde o țigară, după care a continuat:

— Ei, hai.

A tras fum adînc în piept.

— Ce ? am murmurat eu.

— Spune-mi unde e Germania.

— E lîngă Franța, am zis. Şi lîngă Olanda, Belgia, Polonia, Cehoslovacia, Elveția, Austria şi Danemarca. Şi are ieşire la mare.

— Care mare ?

— Marea Nordului.

— Şi mai care ?

296

M-am uitat furioasă la atlas. Nu scria cum se cheamă cealaltă mare.

— O.K., a zis el. Tot e bine o mare din două. Vrei să vii pînă la mine ?

— Nu, am zis eu.

Asta era chiar prea de tot. Daniel a depăşit pur şi simplu orice limită. Nu mă mai bag

eu în asemenea dandana.

SîMBÂTĂ, 12 IULIE

O sută treizeci şi două de kilograme şi cincizeci şi unu de grame (cel puțin aşa mă simt, în comparație cu Rebecca), număr de puncte dureroase în spinare din cauza saltelei cumplite : 9, număr de gînduri în care Rebecca este asociată cu oarece dezastre naturale, electrocutări, incendii, inundații şi asasini profesionişti : mare, dar acceptabil.

La Rebecca acasă în Gloucestershire. în oribila colibă de oaspeţi. De ce am venit aici ? De ce ? De ce ? Sharon şi cu mine am plecat cam tîrziu de acasă, aşa că am ajuns cu zece minute înainte de cină. Ceea ce nu a avut un efect grozav, pentru că Rebecca a ciripit spre noi, în chip de întîmpinare : „Era să vă dăm dispărute !", cam la fel cum ar fi spus mama sau Una Alconbury.

Ne-a cazat într-o colibă destinată personalului de serviciu, ceea ce am decis inițial că era bine, pentru că astfel nu exista pericolul să ne ciocnim pe coridoare de Mark, asta însă pînă cînd am intrat acolo : totul era zugrăvit în verde, paturile erau minuscule, din cauciuc spongios, cu tăblii din melanină, în contrast total cu încăperea în care

fi l

S î

locuisem data trecută, minunată, cu baie proprie, ca la hotel.

— Tipic pentru Rebecca, a bombănit Sharon. Celibatoizii sînt cetățeni de mîna a doua. Nu scapă prilejul să ne-o amintească.

Ne-am strecurat şi noi în casă în toiul cinei şi ne-am simțit ca nişte cucoane divorțate şi lipsite de gust, pentru că ne machiasem la repezeală. Sufrageria arăta, ca întotdeauna, grandios, îți tăia răsuflarea cu şemineul ei imens la un capăt şi cu cei douăzeci de oameni aşezați la o masă veche de stejar, luminată de sfeşnice argintii si decorată cu aranjamente florale.

Mark stătea în capul mesei, între Rebecca şi Louise Barton-Foster, adîncit într-o conversație.

Rebecca nu a părut să observe cînd am intrat. Am rămas acolo, căscîndu-ne stinghere la masă, pînă cînd Giles Benwick a zbierat cît îl ținea gura:

— Bridget! Aici!

Am fost plasată între Giles si Jeremy, soțul Magdei, care părea să fi uitat cu totul că Mark Darcy şi cu mine fuseserăm împreună, şi tot îndruga chestii de genul:

— Ia te uită! Se pare că Darcy e acum cu prietena ta, Rebecca. Curios, parcă era o puştoaică, una, Heather şi nu mai ştiu cum, prietenă cu Barky Thompson, care se cam dădea la pişicheru' ăsta.

Faptul că Mark şi Rebecca se aflau în raza noastră auditivă îi scăpase cu totul lui Jeremy, dar nu şi mie. încercam să mă concentrez asupra conversației lui, şi nu a lor, aceasta din urmă învîrtindu-se în jurul unei vacanțe la nişte vile din Toscana, pe care Rebecca preconiza să şi-o

petreacă în august împreună cu Mark - aceasta părea a fi opinia generală - şi unde toată lumea trebuia *obligatoriu* să vină, cu excepția, probabil, a mea şi a lui Shaz.

— Ce-i asta, Rebecca? a zbierat o voce dezgustătoare, care mi-a amintit vag de excursia la schi.

Toată lumea si-a întors privirea spre şemineu, unde se vedea un blazon, pe care era gravat de curînd motto-ul: *Per Determinam ad Victoriam.* Mi s-a părut straniu să văd un blazon, pentru că familia Rebeccăi nu făcea parte din aristocrație, ocupa doar o funcție importantă în agenția imobiliară Knight, Frank and Rutley.

— *Per Determinam ad Victoriam ?* a hohotit vocea. Prin ferocitate spre victorie. Este exact genul Rebeccăi noastre.

S-a auzit un uriaş hohot de rîs, iar Shazzer si cu mine am schimbat o mică privire răutăcioasă.

— De fapt, înseamnă prin dîrzenie spre succes, a spus Rebecca pe un ton glacial.

Am aruncat o privire spre Mark si am văzut o umbră de zîmbet care-i dispărea în dosul mîinii.

Am reuşit să supraviețuiesc cinei ascultîndu-l pe Giles, care vorbea foarte domol şi analitic despre soția sa, şi străduindu-mă să nu mă gîndesc la Mark, postat în capătul opus al mesei, aşa că mi-am revărsat cunoştințele în materie de cărți de psihologie aplicată.

îmi doream cu disperare să mă duc la culcare şi să scap de tot acel dureros coşmar, dar a trebuit să trecem cu toții în salonul cel mare ca să dansăm.

Am început să mă uit prin colecția de CD-uri, ca să nu mă mai uit la Mark care dansa cu

Rebecca pe o melodie lentă, ea cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui, la felul în care ea îşi rotea mulțumită privirile prin salon. Simțeam că mi se face rău, dar nu aveam de gînd să o arăt.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Bridget. Fii şi tu mai deşteaptă, a zis Sharon şi s-a repezit în CD-uri, a scos discul cu *Jesus to a Child* şi a băgat în locul lui un soi de potpuriu tineresc sturlubatic. L-a înhățat pe Mark de lîngă Rebecca şi a început să danseze cu el. De fapt, Mark a fost foarte drăguț, rîdea de eforturile depuse de Shazzer ca să-l facă să pară mai la modă. Rebecca arăta de parcă mîncase o prăjitură Tiramisu şi abia pe urmă citise cîte calorii are.

Pe nepusă masă, Giles Benwick m-a înşfăcat de braț şi a început să danseze rock and roii cu mine într-un stil de-a dreptul sălbatic, aşa că m-am pomenit azvîrlită de colo-colo prin încăpere, cu un rînjet înțepenit pe figură, cu capul bălăbănindu-mi-se ca unei păpuşi de cîrpă care e regulată.

După una ca asta, nu am mai putut pur şi simplu să suport atmosfera,

— O să trebuiască să plec, i-am şoptit eu lui Giles.

— Ştiu, a zis el pe un ton conspirativ. Să te conduc înapoi la colibă ?

Am reuşit să-l fac să mă lase în pace şi în cele din urmă m-am strecurat pe pietrişul aleii în pan-tofiorii mei cu toc înalt şi m-am cufundat recunoscătoare chiar şi în patul acela înfiorător de neconfortabil. Probabil că în clipa asta Mark se strecoară în pat împreună cu Rebecca. Aş vrea să fiu oriunde, numai aici nu: la sărbătoarea verii de la Clubul Rotary din Kettering, la şedința de

300

dimineață a postului Sit Up Britain, la sala de sport. Dar e vina mea. Eu am decis să vin.

duminică, 13 iulie

O sută patruzeci ți patru de kilograme şi treizeci şi unu de grame, unități de alcool : O, țigări : 12 (toate pe furiş), persoane salvate din accidente acvatice : l, persoane care ar fi trebuit salvate din sus-nu-mitele accidente acvatice, dar care au fost lăsate să stea în apă şi să li se încrețească pielea: L

O zi bizară, care te poate pune pe gînduri.

După micul dejun, am hotărît să evadez şi m-am dus să dau o tură prin grădina cu ochiuri de apă, care era foarte drăguță, cu rîulețe care curgeau printre maluri pline de verdeață, pe sub mici podețe de piatră înconjurate de tufe, dincolo de care se zărea cîmpia. M-am aşezat pe un podeț de piatră, cu ochii la un rîuleț, şi mă gîndeam că nimic din ceea ce se petrece în jurul nostru nu contează, pentru că întotdeauna va exista natura, cînd am auzit deodată, de dincolo de tufe, nişte voci apropiindu-se.

— ... cel mai prost şofer din lume... Mama îi spune mereu să... corecteze dar... nici cea mai vagă idee cum să... țină direcția. A pierdut reducerea la asigurarea auto pentru bună conduită în trafic, asta cu vreo patruzeci şi cinci de ani în urmă, şi nu a mai obținut-o niciodată de atunci.

Era Mark.

— In locul mamei, eu, unul, aş refuza să mă urc în maşină cu el, dar ei nu vor să se despartă. E de-a dreptul încîntător.

301

— O, ce-mi place chestia asta ! Rebecca!

— Dacă aş fi măritată cu cineva pe care l-aş iubi, mi-ar plăcea foarte mult să fiu cu el tot timpul.

— Chiar aşa? a întrebat el cu entuziasm, după care a continuat: Cred că, pe măsură ce trec anii, te... există pericolul ca, dacă ai fost singur multă vreme, să te pomeneşti atît de prins în rețeaua prietenilor - lucru valabil mai ales în cazul femeilor — încît abia dacă rămîne loc în viața ta pentru un bărbat, mai ales din punct de vedere afectiv, pentru că prietenele si părerile exprimate de ele devin punctele principale de referință.

— O, sînt întru totul de acord. In ce mă priveşte, țin foarte mult, evident, la

prietenele mele, dar ele nu se află în capul listei mele de priorităţi.

Mda, mie-mi spui ? am gîndit. S-a lăsat tăcerea, dar Mark a început din nou:

— Şi toată aiureala asta cu psihologia aplicată - toate regulile astea mitice de comportament pe care se presupune că trebuie să le urmezi. Şi faptul că ştii sigur că fiecare mişcare îţi este disecată de un comitet întreg de prietene, în conformitate cu vreun cod uluitor de conduită pescuit de prin nu ştiu ce carte - *Budismul în ziua de astăzi,* sau *Venus şi Buddha se regulează,* sau Coranul. Ajungi să te simţi un fel de cobai cu urechea cuiva lipită pe spinare!

Am strîns cu putere cartea pe care o aveam în mîini, inima-mi zvîcnea să-mi spargă pieptul. Nu se putea ca asta să fie ideea lui despre ceea ce se petrecuse cu mine!

Dar Rebecca a continuat să bată cîmpii:

302

— O, sînt întru totul de acord, a făcut ea frumos. Eu, una, nu am timp de aşa ceva. Cînd îmi dau seama că iubesc pe cineva, nimic nu-mi mai stă în cale. Nimic. Nici prieteni, nici teorii, îmi urmez pur şi simplu instinctul, îmi urmez inima, a încheiat ea cu vocisoară diafană de zîna florilor-copilul naturii.

— Ai tot respectul meu pentru asta, i s-a adresat Mark cu voce blîndă. O femeie trebuie să ştie în ce crede, altfel cum poţi tu să crezi în ea?

— Şi, mai presus de toate, trebuie să aibă încredere în bărbatul ei, a mai zis Rebecca, folosind o voce rezonantă, cu respiraţie controlată, ca o actriţă afectată recitind Shakespeare.

S-a lăsat o nouă tăcere chinuitoare, îmi venea să mor pur si simplu, să mor, împietrită de groaza că acum poate se sărutau.

— Bineînţeles, i-am spus toate astea lui Jude, a început din nou Rebecca. Era atît de preocupată de tot ce îi spuseseră Bridget şi Sharon, care o băteau la cap să nu se mărite cu Richard - iar el e un tip extraordinar -, dar i-am spus: „Jude, urmează-ţi inima".

Am făcut ochii mari şi am urmărit cu privirea o albină care trecea în zbor, ca să mă asigur că sînt în toate minţile. Nu se poate ca Mark să se declare, umil respectuos, de acord cu aşa ceva !

— Ăăă, mda, a zis el cam cu îndoială în voce. Păi, nu sînt prea sigur...

— Giles pare foarte atras de Bridget! a virat-o iute Rebecca, simţind că a cam luat-o pe arătură.

S-a lăsat tăcerea. După care Mark a întrebat, cu un glas nefiresc de piţigăiat:

— A, da? Şi... şi e reciproc?

303

— O, doar o ştii pe Bridget, *a zis* Rebecca pe un ton evaziv. Jude zice că o mulţime de inşi sînt morţi după ea - draga de Jude, începusem eu să gîndesc - dar, în fine, Bridget este, ca să spun aşa, atît de aiurită, încît nu poate rămîne mult timp

cu cineva.

— Serios? a intervenit rapid Mark. Deci au mai fost şi...

— O, cred că... ştii tu... dar e atît de obsedată de normele alea despre metodele de *rendez-vous,* sau ce-or fi ele, încît nimeni nu e destul de bun pentru ea.

Nu-mi puteam da seama ce se petrece. Poate Rebecca încerca să-l facă să nu se mai simtă vinovat în ce mă priveşte.

— Zău ? a întrebat din nou Mark. Deci, ea nu e...

— O, uite colo, o rățuşcă! A, uite, mai multe rățuşte! Şi sînt şi o mamă şi un tată. O, ce moment perfect, absolut perfect! O, hai să mergem să ne uităm!

Ei s-au îndepărtat, iar eu am rămas acolo, cu mintea răvăşită, abia respirînd.

După-amiază s-a lăsat o arşiță de fierbea şi aerul, aşa că toată lumea s-a retras sub un arbore, la malul lacului. Era o scenă idilică, pastorală: un pod vechi de piatră peste apă, sălcii plecate peste malurile acoperite de verdeață. Rebecca era de-a dreptul triumfătoare:

— O, cît este de minunat!! Nu-i aşa, oameni buni? Nu-i aşa că e minunat?

Nigel Grăsanul de la biroul lui Mark se prostea făcînd scheme cu mingea pe malul lacului, şi burta imensă i se zguduia în lumina puternică a soarelui. A mai făcut o pasă, a scăpat

mingea şi a căzut grămadă, cu capul înainte, drept în apă, cu care ocazie a iscat un val uriaş.

— Ssupeeeerb! a rîs Mark. O lipsă de pricepere de-ți taie răsuflarea, nu alta.

— încîntător, nu ? am zis eu apatic către Shaz. Aproape că te aştepți să vezi lei stînd laolaltă cu nişte mieluşei.

— Lei, Bridget? a întrebat Mark.

Am tresărit. El stătea exact în partea cealaltă a grupului şi mă privea printr-un spațiu rămas între ceilalți, cu o sprinceană ridicată.

— Păi, ca în psalmul ăla al nu ştiu cîtelea, am explicat eu.

— Aha, a zis el. Avea în ochi expresia aceea binecunoscută, din vremea cînd obişnuia să mă tachineze. Sau te refereai la „Leii din Longleat"[1] ?

Rebecca a sărit brusc în picioare.

— Am de gînd să sar de pe pod!

Şi-a rotit privirea împrejur cu o expresie de triumf amestecat cu nerăbdare. Noi eram îmbrăcați cu toții în şorturi sau fuste lejere, ea însă era goală, cu excepția unui şnuruleț subțirel din material plastic maro marca Calvin Klein pe post de costum de baie.

— De ce ? a întrebat Mark.

— Pentru că atenția generală a deviat din direcția ei timp de cinci minute, mi-a şoptit Sharon.

— Aşa făceam cînd eram copii! E extraordinar !

— Dar apa e foarte mică, a zis Mark.

Avea dreptate. Se vedea jumătate de metru de noroi de jur-împrejurul lacului.

Parc în Anglia, deschis în 1966, amenajat în stil safari, unde vizitatorii pot vedea lei în libertate.

305

— Nu, nu. Mă pricep la asta. Sînt foarte curajoasă.

— Nu cred că *e* bine să sari, Rebecca, a zis Jude.

— Ştiu ce fac, sînt hotărîtă! a replicat ea, s-a ridicat cu o uşoară arcuire, şi-a pus nişte papucei Prada şi a pornit cu un mers de felină spre pod. Din fericire, un smoc de iarbă amestecat cu noroi i se prinsese de fesa dreaptă, ceea ce a fost de mare efect, în timp ce noi o priveam, şi-a scos papucii şi s-a urcat pe marginea parapetului.

Mark s-a ridicat în picioare şi a privit îngrijorat spre apă, apoi spre pod.

—- Rebecca, a zis el. Nu cred că e cazul să...

— Nici o problemă, mă bazez pe discernă-mîntul meu, a făcut ea pe un ton jucăuş şi şi-a dat părul pe spate. După care s-a uitat în sus, şi-a ridicat brațele, a făcut o pauză încărcată de dramatism şi a sărit.

Toată lumea s-a holbat la ea cînd a atins apa. Apoi a venit momentul cînd ar fi trebuit să-şi facă apariția la suprafață. Nu şi-a făcut-o. Mark s-a repezit spre lac exact în momentul în caro ea şi-a scos capul din apă urlînd.

El a plonjat în lac, la fel şi alți doi tineri. Am băgat mîna în sacoşă după telefonul mobil.

Au tras-o pînă unde era apa mai mică si, în cele din urmă, după multe scălîmbăieli şi plîn-sete, Rebecca a ieşit şchiopătînd pe mal, sprijinită de Mark şi Nigel. Era limpede că nu pățise nimic grav.

M-am ridicat si i-am dat prosopul meu.

— Să chem salvarea? întrebasem aşa, în glumă.

— Da... da.

306

Toată lumea s-a adunat în jurul ei şi se zgîia la piciorul rănit al gazdei, îşi putea mişca degetele cu unghiile date cu ojă Rouge Noir la salonul de pedichiură, ceea ce era bine.

Pînă la urmă am găsit numărul de telefon al medicului ei, l-am format, am aflat de pe mesajul robotului de la cabinetul lui unde putea fi găsit în weekend, am format şi numărul respectiv, după care i-am dat telefonul Rebeccăi.

Ea a vorbit cu doctorul pe larg şi şi-a tot mişcat piciorul conform instrucțiunilor date de el, totul acompaniat de nenumărate văicăreli, dar în cele din urmă s-a căzut de acord că nu avea nimic rupt, nici măcar scrîntit, ci doar uşor julit.

— Unde e Benwick ? a întrebat Nigel în timp ce se ştergea la rîndul lui cu prosopul, după care s-a servit cu un pahar enorm de vin alb de la gheață.

— Da, chiar aşa, unde e Giles ? a vrut să ştie Louise Barton-Foster. Nu l-am văzut toată dimineața.

— Mă duc eu să-l caut, m-am oferit, fericită să pot scăpa de priveliştea de iad pe care mi-o oferea Mark frecînd glezna delicată a Rebeccăi.

A fost foarte plăcut să intru în holul răcoros de la intrare, din care pornea o scară maiestuoasă. Holul era decorat cu un rînd de statuete pe socluri din marmură, cu covoare orientale aşternute pe podeaua din lemn de esență moale şi cu încă un blazon enorm deasupra uşii.

— Giles ? am strigat eu, iar vocea mi-a reverberat în nenumărate ecouri. Giles ?

Nu a răspuns nimeni. Nu aveam nici cea mai vagă idee în ce cameră ar putea fi, aşa că am pornit-o în sus pe treptele cele maiestuoase.

307

— Giles!

Am aruncat o privire într-una dintre camere şi am văzut un pat enorm sculptat în lemn de stejar, cu un baldachin cu perdelute. Camera era zugrăvită toată în roşu şi avea vedere directă spre lac, acolo unde avusese loc incidentul. Rochia roşie pe care o purtase Rebecca la cină atîrna de oglindă. M-am uitat la pat şi am simțit că încasez un pumn drept în stomac. Acolo, pe cuvertură, împăturiți cu grijă, erau boxerii cu emblema echipei Newcastle United pe care-i făcusem cadou lui Mark de Ziua îndrăgostiților.

Am ieşit din cameră în goana mare, m-am sprijinit cu spatele de uşă şi am rămas acolo tră-gîndu-mi răsuflarea. Apoi am auzit un geamăt.

— Giles ? am zis. Nimic. Giles ? Sînt eu, Bridget. Geamătul s-a auzit din nou.

Am pornit de-a lungul coridorului.

— Unde eşti ?

— Aici.

Am deschis o uşă. Camera era zugrăvită într-un verde scîrbos, arăta de-a dreptul oribil, ticsită de piese enorme de mobilier de culoare mohorîtă. Giles zăcea pe spate, cu capul căzut într-o parte şi scotea un geamăt uşor, cu telefonul lîngă el, scos din furcă.

M-am aşezat pe pat, el a întredeschis ochii, după care i-a închis la loc. Ochelarii îi atîrnau cîş pe față, aşa că i-am scos.

— Bridget.

Ținea în mînă un flacon de pastile. I le-am luat din mînă. Somnifere.

— Cîte ai înghițit? l-am întrebat eu şi l-am luat de mînă.

— Şase., sau patru...

308

— Cînd?

— Nu de mult... cam... nu de mult...

— încearcă să vomiți, i-am zis eu, pentru că ştiam că celor care înghit prea multe medicamente li se fac spălaturi stomacale.

Ne-am dus împreună la baie. Ca să fiu sinceră, ce a urmat nu a fost deloc agreabil, dar i-am dat să bea multă apă şi pe urmă s-a prăbuşit la loc pe pat şi a început să plîngă încetişor, ținîndu-mă de mînă. O sunase pe Veronica, nevastă-sa, am aflat eu printre sughițuri de plîns, în timp ce îl mîn-gîiam pe cap. Giles îşi pierduse total autocontrolul şi o implorase să se întoarcă acasă, aşa că aruncase în vînt toate eforturile pline de demnitate depuse în cursul ultimelor două luni pentru normalizarea relațiilor dintre ei. în acel moment, ea îl anunțase că este hotărîtă să divorțeze, iar pe el îl cuprinsese disperarea, lucru pe care îl înțelegeam pe deplin. După cum i-am mărturisit şi lui, ceea ce i se întîmplase era îndeajuns de grav pentru a face pe oricine să ia somnifere.

S-au auzit paşi pe coridor, o bătaie în uşă, apoi Mark şi-a făcut apariția în cadrul uşii.

— Vrei tu să-l suni din nou pe doctor ? am zis eu.

— Ce a luat?

— Temazepam. Vreo jumătate de duzină. A vomat.

A ieşit pe coridor. Au urmat alte voci. După care am auzit-o pe Rebecca spunînd: „O, pentru numele lui Dumnezeu !", pe Mark încercînd să o potolească, apoi alte voci înăbuşite.

— Vreau doar ca totul să se termine odată. Nu mai vreau să mă simt în halul ăsta. Vreau să se termine odată toate astea, a gemut Giles.

— Nu, nu, am zis eu. Trebuie să ai speranța şi încrederea că toate se vor termina cu bine, şi atunci aşa o să se şi întîmple.

S-au auzit din nou paşi şi voci în casă. Apoi Mark a reapărut.

Mi-a adresat un mic zîmbet.

— îmi cer scuze.

Apoi a redevenit serios :

— O să-ți revii cît de curînd, Giles. Eşti pe mîini bune. Doctorul vine în cincisprezece minute, dar zice că nu e cazul să te alarmezi. Dar tu te simți bine? m-a întrebat apoi pe mine.

Am dat afirmativ din cap.

— Te descurci grozav, a zis el. Eşti o variantă mai atrăgătoare a lui George Clooney. Vrei să rămîi tu cu el pînă vine doctorul ?

Pînă cînd a terminat doctorul cu consultarea şi tratarea lui Giles, jumătate din oaspeți păreau să fi plecat deja. Rebecca stătea cu un aer plouat în holul ei aristocratic, cu un picior în sus, de vorbă cu Mark, iar Shaz era în fața uşii cu o țigară în gură, cu ambele noastre bagaje gata împachetate.

— Cîtă lipsă de respect, zicea Rebecca. Ne-a stricat tot weekendul! Oamenii ar

trebui să fie puternici şi hotărîți, e un gest aşa, de... de slăbiciune şi de egoism. Nu sta aşa, fără să spui nimic, nu crezi că am dreptate ?

— Cred că ar trebui să... vorbim despre asta mai tîrziu, a zis Mark.

După ce Shaz şi cu mine ne-am luat rămas-bun, în vreme ce ne puneam bagajele în maşină, Mark a venit la noi.

— Felicitări, a lătrat el. Scuze, a continuat apoi. O, Doamne, am zis-o ca un sergent-major.

310

Tot ce s-a petrecut ni-a câni afectat. Ai fost nemaipomenită acolo cu... cu... în fine, cu amîn-doi.

— Mark! a zbierat Rebecca. Mi-a căzut bastonul.

— Aport! i-a zis Sharon.

Preț de o fracțiune de secundă pe fața lui Mark s-a întipărit o expresie de jenă dureroasă, după care şi-a revenit:

— Ei, mă bucur că v-am revăzut, fetelor, conduceți cu atenție.

După ce am demarat, Shaz s-a hlizit întruna la ideea că Mark va fi silit să-şi petreacă tot restul vieții alergînd după fundul Rebeccăi, supunîn-du-se ordinelor ei şi aducîndu-i bastoanele ca un cățeluş, dar prin mintea mea se derula fără încetare conversația pe care o auzisem din dosul tufelor.

311

10

Marte si Venus la ghena de gunoi

luni, 14 iulie

Cincizeci şi opt de kilograme şi nouăzeci şi nouă de grame, unități de alcool : 4, țigări : 12 (nu mai reprezintă o prioritate), calorii : 3 752 (mă pregătesc de cură de slăbire), cărți de psihologie aplicată pregătite pentru ghena de gunoi : 47.

8 a.m. *Sînt* în mare vrie. Nu *se* poate ca citirea unor cărți de psihologie aplicată spre a-mi îmbunătăți relația să mi-o fi distrus pe de-a-ntregul. Am impresia că eforturile mele de o viață au eşuat. Iar dacă am învățat vreodată ceva din cărțile astea de psihologie aplicată, este cum să mă eliberez de trecut şi să merg mai departe.

Pe punctul de a fi aruncate :

Ce vor bărbații

Cum gîndesc bărbații şi ce simt ei

De ce îşi închipuie bărbații că vor ceea ce îşi

închipuie că vor Regulile

Ignorînd regulile Nu acum, iubito, mă uit la meci Cum să cauți şi să găseşti iubirea pe care o

doreşti Cum să găseşti iubirea pe care o doreşti fără

să o cauți Cum să afli că doreşti iubirea pe care n-ai

căutat-o

315

Fericită că eşti celibatară Cum să faci să nu mai fi celibatară Dacă Buddha ar fi avut o parteneră Dacă Mahomed ar fi avut o parteneră Dacă lisus ar fi avut-o parteneră pe Afrodita Drumul încheiat de Ben Okri (nu e tocmai psihologie aplicată, dar, oricum, nu cred că voi citi vreodată tîmpenia asta)

Aşa. Toate astea pleacă direct la ghenă, plus celelalte treizeci şi două. Şi totuşi. Nu mă pot îndura să arunc *Calea mai puțin bătută* şi *Poți să îți refaci viața.* Unde în altă parte aş putea găsi îndrumarea spirituală de care am nevoie pentru a înfrunta problemele vieții în această epocă modernă, dacă nu în cărțile de psihologie aplicată ? Deşi poate ar trebui să le donez Societății Oxfam. Ba nu. Nu trebuie să distrug şi relațiile dintre alți oameni, mai ales ale acelora din lumea a treia. Aş face mai mult rău decît marile companii producătoare de tutun.

Probleme :

Gaură în peretele apartamentului.

Finanțe în minus din cauza celei de-a doua ipoteci pentru plată gaură din peretele apartamentului.

Iubit care şi-a găsit Altă Femeie.

Nu vorbesc cu bună prietenă din cauză că ea se duce în vacanță împreună cu iubit şi Altă Femeie.

Serviciu de rahat, dar necesar din cauză de a doua ipotecă pentru plată gaură din peretele apartamentului.

316

Mare nevoie de vacanță din cauză de iubit/ prietene/găuri în peretele apartamentului/ crize profesionale şi financiare, dar nu am cu cine mă duce în vacanță. Tom se întoarce la Sân Francisco. Magda si Jeremy se duc în Toscana împreună cu scîrba de Rebecca şi probabil că Jude şi Ticălosul Richard se duc şi ei acolo. Shazzer răspunde mereu evaziv, aşteaptă de bună seamă să afle dacă Simon o să fie de acord să meargă pe undeva cu ea, chiar şi într-un loc dotat cu paturi ne-gemene (dar nu mai înguste de un metru jumate), în speranța că el o să se poată strecura într-al ei.

De asemenea, nu am bani de vacanță din cauza crizei financiare provocate de gaura din peretele apartamentului.

Nu. N-am de gînd să dau dovadă de slăbiciune. Prea m-am lăsat trasă cînd într-o parte, cînd în alta de ideile tuturor. Gata. Toate. Cărțile. Pleacă. La. Ghenă. O.

Să. Stau. Pe. Propriile-mi. Picioare.

8:30 a.m. Apartamentul meu a fost curățat de toate cărțile de psihologie aplicată. Mă simt golită şi plutind în derivă spirituală. Dar ceva informații trebuie să-mi fi rămas prin căpățînă.

Principii spirituale reținute din studierea tratatelor de psihologie aplicată (fără legătură cu bărbații) :

1. Importanța gîndirii pozitive, *cf.: Inteligența afectivă, încrederea afectivă,*

317

Calea mai puțin bătută, Cum să elimini celulita de pe coapse în treizeci de zile, Evanghelia după Luca, capitolul 13.

2. Importanța actului iertării.

3. Importanța ideii de a te lăsa dus de val şi instincte, în loc să încerci să-ți organizezi şi ordonezi toate acțiunile.

4. Importanța încrederii în sine.

5. Importanța sincerității.

6. Importanța ideii de a te bucura de clipa de față, în loc să-ți închipui te miri ce şi să regreți fapte trecute.

7. Importanța faptului de a nu fi obsedată de cărți de psihologie aplicată.

Aşa că soluția ar fi :

1. Să mă gîndesc ce mult îmi place să scriu liste de probleme şi de soluții spirituale, în loc să-mi tot planific viitorul şi...

Vai! Vai! E 8:45 ! O să lipsesc de la şedința de dimineață şi n-o să am timp de-un cappuccino.

10 a.m. La serviciu. Slavă Domnului că am aici cappuccino să mă ajute să depăşesc criza iscată de infernala încercare de a-mi cumpăra un cappuccino cînd întîrzii la birou. E de-a dreptul bizar cum cozile astea la cappuccino conferă unor întregi zone ale Londrei imaginea unei țări răvăşite de război sau de comunism, cu oameni care stau răbdători la cozi enorme, aidoma acelora care aşteaptă pentru o pîine în Sarajevo, şi asta în vreme ce alții transpiră de zor rişnind şi prăjind cafea, agitînd şi zornăind recipiente de metal pline de zaț şi spumă de frişca. E ciudat

318

cum oamenii au tot mai puțină răbdare să aştepte pentru lucruri pentru care ar trebui să aştepte, dar au nesfîrşită răbdare cînd e vorba de acest unic produs : e ca şi cum în lumea asta modernă, plină de cruzime, cafeaua este singurul lucru în care omul se poate încrede şi pe care se poate baza şi... Vai!

10:30 a.m. La toaletă, la serviciu. Richard Finch tocmai zbiera la mine.

— Hai, Bridget, nu te sfii, a tras marele babuin un răget în auzul tuturor, în vreme ce mesteca gumă şi mădularele-i tresăltau scăpate de sub control, într-un fel de-acum evident provocat de frenezia post-doză cocainã. Cînd pleci ?

— Ăăă, am făcut eu, în speranța că o s-o pot întreba mai tîrziu pe Patchouli

unde anume.

— N-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc, nu-i aşa ? E de-a dreptul incredibil. Cînd îți iei concediu ? Dacă nu completezi acum tabelul, nu-ți mai iei nici un concediu.

— O, mmm, ăăă, am îngînat eu buimacă.

— Nu scrii în tabel, n-ai să pleci defel!

— Da, sigur, ăăă, trebuie doar să mă gîndesc puțin la ce dată plec, i-am răspuns printre dinții încleştați.

Imediat ce s-a terminat şedința, am ieşit ca din puşcă din birou şi m-am dus la toaletă să trag o țigară încurajatoare. Nici nu contează că sînt singura persoană din tot biroul care nu-şi ia concediu. Zău că nu contează. Asta nu înseamnă că sînt o paria din punct de vedere social. Absolut, în universul meu, toate sînt în regulă. Chiar dacă trebuie să refac reportajul despre mamele purtătoare.

319

6 p.m. Am avut parte de o zi de coşmar, pentru că m-am chinuit să aduc în birou nişte femei care să vorbească despre grețurile provocate de dezvoltarea zigotului. Ideea de a mă întoarce în apartamentul care arată ca un şantier mi se pare insuportabilă. Este o după-amiază splendidă, calmă şi însorită. Poate o să mă duc să mă plimb prin Hampstead Heath.

9 p.m. Incredibil. Incredibil. Am dovada faptului că dacă nu te mai iei la trîntă cu viața în încercarea de a pune tu ordine în toate de una singură şi dacă urmezi o cale firească, plină de idei pozitive, ca-n filosofia Zen, soluțiile încep să apară. Tocmai mă plimbam pe aleea care duce spre partea de sus a parcului Hampstead Heath şi mă gîndeam ce fantastic arată Londra în timpul verii, cu oameni care se relaxează după o zi de muncă şi se întind la soare, cînd deodată privirea mi-a fost atrasă de un cuplu care părea foarte fericit: ea stătea întinsă pe spate, cu capul pe stomacul lui, iar el zîmbea şi o mîngîia pe păr în timp ce stăteau de vorbă. Ceva în aspectul lor mi s-a părut familiar. Cînd m-am apropiat, am văzut că erau Jude şi Ticălosul Richard.

Mi-am dat seama că nu îi văzusem niciodată pînă atunci singuri - şi asta, evident, pentru că dacă aş fi fost eu de față, nu ar mai fi fost ei înşişi. Deodată, Jude a izbucnit în rîs la ceva spus de Ticălosul Richard. Părea extrem de fericită. Am ezitat şi m-am întrebat dacă e cazul să înaintez sau să mă întorc din drum, cînd Ticălosul Richard mi s-a adresat:

— Bridget?

320

Am înțepenit locului, în vreme ce Jude şi-a ridicat privirea si a pufnit într-un mod prea puțin agreabil.

Ticălosul Richard s-a ridicat în picioare şi s-a scuturat de iarbă.

— Bună, îmi pare bine să te văd, Bridget, a zis el şi mi-a zîmbit.

Mi-am dat seama că pînă acum nu îl văzusem decît la reuniuni sociale

organizate de Jude, cînd eu eram flancată de Shazzer şi de Tom, iar el era morocănos şi plin de resentimente.

— Mă duc să cumpăr nişte vin, stai si tu de vorbă cu Jude. Ei, haide, haide, că doar nu te mănîncă.

După ce el a plecat, Jude mi-a zîmbit cam strîmb.

— Să ştii că nu-mi pare deloc bine să te văd.

— Nici mie nu-mi pare bine să te văd, am zis eu țîfnoasă.

— Mă rog, vrei să stai jos ?

— Bine, am zis eu şi m-am aşezat pe pled, moment în care ea mi-a ars o palmă pe umăr, mai să cad lată pe burtă.

— Mi-a fost dor de tine, a zis ea.

— Pliscul, am zis eu cam cu jumătate de gură. Cît pe ce să mă podidească lacrimile.

Jude şi-a cerut iertare pentru că fusese insensibilă în episodul legat de Rebecca. A zis că se simțise în al nouălea cer văzînd că există o persoană mulțumită că ea se mărită cu Ticălosul Richard, Am aflat că pînă la urmă ea şi Ticălosul Richard nu merg în Toscana împreună cu Mark şi Rebecca, deşi fuseseră invitați, pentru că Ticălosul Richard spusese că nu vrea ca o maniacă în manevre sociale să-i comande unde să se ducă si că

321

preferă să meargă undeva doar ei doi. M-am pomenit fără să vreau nutrind calde sentimente față de Ticălosul Richard. Am spus că-mi pare rău că ne-am certat din cauza unei asemenea prostii, precum povestea aia cu *Rebecca.*

— N-a fost deloc prostie. A fost ceva foarte dureros pentru tine, a zis Jude.

Pe urmă mi-a spus că nunta va avea loc cu ceva întîrziere, pentru că totul era atît de complicat, dar că voia în continuare ca eu şi Shaz să-i fim domnişoare de onoare.

— Dacă vrei, a adăugat ea cu sfială. Ştiu că nu-l agreezi.

— îl iubeşti cu adevărat, nu-i aşa ?

— Da, a zis ea fericită. Apoi a arborat o expresie îngrijorată: Dar nu ştiu dacă e bine ceea ce fac. După cum se spune în *Calea mai puțin bătută,* iubirea nu e ceva ce simți, ci mai degrabă ceva ce te hotărăşti să simți. La fel, în *Cum să găseşti iubirea pe care o doreşti,* zice că dacă vrei să ai partener pe cineva care nu-si cîştigă singur existența şi acceptă ajutor financiar din partea părinților, înseamnă că nu este cu adevărat independent şi relația nu o să fie de durată.

Dar ce-mi umbla mie prin cap era melodia aceea pe care o cînta Nat King Gole şi pe care tata o asculta în magazie astă iarnă: „Cel mai grozav"...

— ... Şi mai cred că e un drogat, pentru că fumează iarbă, iar drogații nu pot fi parteneri de încredere. Psihiatrul meu zice că...

„...e să înveți să iubeşti şi să fii iubit".

— ... nu ar mai trebui să am o relație cel puțin un an de-acum înainte, pentru că sînt obsedată de relațiile cu oricine, îi dădea Jude înainte.

322

Şi-apoi, tu si Shaz sînteţi de părere că nu-i decît un futangiu. Bridge? Mă asculţi?

— Da, da, iartă-mă. Dacă ţie ţi se pare că e \>ine, atunci îă-o.

— Exact, a zis Ticălosul Richard care apăruse brusc lîngă noi şi ne domina de la înălţimea lui, cu o alură de Bacchus, cu o sticlă de Chardonnay şi două pachete de ţigări Silk Cut în mînă.

M-am distrat de minune cu Jude şi Ticălosul Richard, după care ne-am îndesat tustrei într-un taxi şi am plecat pe la casele noastre. Cum am ajuns, am sunat-o pe Shazzer şi i-am povestit totul.

— O, a zis ea după ce am terminat de explicat miracolul Zen si cum devine treaba cu liniştea sufletească. Ăăă, Bridge ?

— Ce-i?

— Vrei să mergem în vacanţă împreună ?

— Credeam că nu vrei să mergi cu mine.

— Ei, voiam doar să aştept pînă...

— Pînă ce ?

— O, nimic. Dar, în fine...

— Shaz ? am insistat eu.

— Simon pleacă la Madrid, şi-a dat acolo întîl-nire cu o fată pe care a cunoscut-o prin Internet.

M-am simţit imediat sfîşiată între mila pe care o resimţeam pentru Sharon, imensul entuziasm pentru că aveam cu cine merge în vacanţă şi vagul sentiment de regret că nu eram un arhitect de un metru optzeci şi cinci echipat cu penis, în realitate înfăţişarea mea fiind la depărtări astronomice de aşa ceva.

— Puah ! Ăsta nu e altceva decît pashmanism. O să afle de bună seamă că tipa e de fapt un bărbat, am zis eu ca să o consolez pe Shazzer.

— In orice caz, a zis ea după o pauză în care am simţit imense vibraţii de suferinţă propagate pe fir, am găsit nişte zboruri fantastice spre Thailanda şi costă numai două sute patruzeci şi nouă de lire sterline, şi am putea să mergem la Koh Samui şi să trăim hippie, şi totul ne-ar costa o nimica toată!

— Urraaa! am strigat eu. Thailanda! Putem să studiem budismul şi să trăim nişte epifanii spirituale.

— Da! a zis Shaz. Da! Şi n-o să avem nimic de-a face cu nici un AFURISIT DE BĂRBAT.

Aşa că, după cum se vede... O, sună telefonul. Poate e Mark Darcy!

Miezul nopţii. Telefonul era de la Daniel şi vocea îi suna puţin altfel decît de obicei, deşi, evident, era tot beat, Mi-a spus că este foarte deprimat, că lucrurile merg prost la serviciu şi că îi pare rău de chestia cu Germania. S-a declarat de acord că, de fapt, mă pricep foarte bine la geografie si m-a întrebat dacă putem să luăm cina împreună vineri. Doar aşa, ca să mai stăm de vorbă. Drept urmare, am zis da. îmi pare f. b. că am procedat aşa. De ce să nu-i fiu bună prietenă lui Daniel cînd are nevoie de ajutor? Omul nu trebuie să păstreze resentimente, ele nu fac decît să-l

oprească în loc, deci omul trebuie să ierte.

Şi, de asemenea, după cum s-a văzut în cazul lui Jude şi Ticălosului Richard - oamenii se pot schimba, si-apoi, eu *chiar fusesem* de-a dreptul nebună după el.

Şi mă simt şi f. singură.

Şi e vorba doar de o cină.

Şi n-am de gînd să mă culc cu el.

324

' vineri, 18 iulie

Cincizeci şi şapte de kilograme si şaizeci şi trei de grame (excelent semn), tentative de achiziționat prezervative : 84, prezervative achiziționate : 36, prezervative utilizabile achiziționate : 12 (ceea ce ar trebui să fie suficient, cred. Mai ales că nu intenționez să le folosesc, de fapt).

2 p. m. Mă duc în pauza de prînz să cumpăr nişte prezervative. Nu am de gînd să mă culc cu Daniel, nici vorbă. Dar nu strică să fii pregătit.

3 p. m. Eşec total al expediției după prezervative. La început, mi-a făcut plăcere senzația neaşteptată că aş fi utilizator de prezervative, întotdeauna, cînd activitatea mea sexuală este în impas, mă cuprinde tristețea cînd trec pe lîngă rafturile cu prezervative, am senzația că o întreagă felie din viață îmi este prohibită. Dar cînd am ajuns la raftul respectiv, am constatat că există o varietate uluitoare de prezervative : Ultra Safe „extra-fine", Variety Pack „pentru mai multe variante" (cu poze incitante), Ultra Fine „lubrifiate", Gossamer „uşor lubrifiate, fără (şi urmează un cuvînt oribil si respingător) spermi-cid". Cu elasticitate naturală pentru confort sporit (asta să însemne oare că e mai mare - dar dacă e prea mare ?). M-am uitat furioasă pe sub sprîncene la toată *gama* asta de prezervative. Orice om şi-ar dori, fireşte, să fie extra-fine, lubrifiate şi pentru confort sporit, şi atunci de ce trebuie să alegi între toate astea ?

325

— Pot să vă ajut cu ceva ? a zis un farmacist băgăreț cu un rînjet atotştiutor.

Evident, nu aveam cum să-i spun că voiam un prezervativ, prea ar fi sunat ca şi cînd as fi spus în gura mare : „Tocmai sînt pe punctul de a face sex". Sau ca atunci cînd femeile gravide păşesc pe stradă de parc-ar spune: „Priviți cu toții, oameni buni, eu am făcut sex". Industria asta a prezervativelor nu încetează să mă uluiască: însăşi existența ei reprezintă recunoaşterea virtuală *a* faptului că toată lumea face sex tot timpul (toată, în afară de mine), în loc ca în continuare să se acrediteze ideea că nimeni nu face aşa ceva, lucru care ar fi mai normal în societatea noastră, aşa cum e ea.

Pînă la urmă, am cumpărat doar o cutie de pastile pentru dureri în gît.

6:10 p.m. E de-a dreptul enervant: am fost reținută la serviciu pînă la ora 6 p.m., iar acum s-a închis la farmacie şi nu pot să-mi cumpăr prezervative. Ba nu, stai aşa: mă duc la Tesco Metro. Acolo au cu siguranță, pentru că magazinul e

frecventat în principal de celibatoizi năvalnici.

6.40 p.m. M-am plimbat încolo şi-ncoace printre rafturile cu pastă de dinţi, în cele din urmă, cuprinsă de disperare, m-am dus la o femeie care părea supraveghetoare si am întrebat-o în şoaptă, ca-ntre noi, fetele, cu un zîmbet cunoscător:

— Unde sînt prezervativele?

— O să primim, mi-a răspuns ea gînditoare. Peste vreo două săptămîni.

326

— Asta nu-mi foloseşte la nimic, îmi venea să urlu. Şi astă-seară? Deşi, evident, n-aveam de gînd să mă culc cu el!

Ha! *Soi-disant*[1] magazin anume pentru celibatari. Hm!

7 p.m. Adineauri m-am dus la împuțitul ăla de magazinaş din colț, unde toate costă dublu. Vedeam prezervativele dincolo de tejghea, înşirate lîngă ţigări şi ciorapi cu portjartier, dar am hotărît să nu cumpăr, pentru că magazinul în întregul lui este prea sordid. Doresc să achiziționez prezervative dintr-un magazin curat şi agreabil, gen Boots. Şi vreau o variantă clară. Pur şi simplu ceva de primă calitate şi la capăt ca o tetină.

7:15 p.m. Tocmai m-a trăsnit o idee genială. O să mă duc la stația de benzină, o să stau la coadă şi o să trag cu coada ochiului la prezervative, pe urmă... De fapt, nu trebuie să mă conformez acelor stereotipuri masculine demodate, conform cărora o femeie trebuie să fie avangardistă sau stricată dacă are prezervative, în fond, e o chestiune de igienă.

7:30 p.m. Ha, ha. Am făcut-o şi pe-asta. A fost uşor. Am reuşit chiar să pun mîna pe două pachete: unul Variety Pack (condimentul vieții) şi un altul, pe care scrie: uşor, calitate ultralux cu îmbunătățiri, din latex, cu capăt lunguieț, pentru sensibilitate mărită. Farmacistul s-a uitat uimit la varietatea şi calitatea prezervativelor pe

1. Aşa-zis (fr.).

327

care le-am cumpărat şi părea ciudat de respectuos: probabil îşi închipuia că sînt profesoară de biologie sau aşa ceva şi cumpăr prezervative ca să predau te miri ce elevilor de şcoală.

7:40 p.m. Desenele foarte explicite de pe hîrtiuța cu instrucțiuni m-au lăsat cu gura căscată şi, supărător lucru, m-au trimis cu gîndul nu la Daniel, ci la Mark Darcy. Hmmm. Hmmm.

7:50 p.m. Pun pariu că nu le-a fost uşor să decidă asupra mărimii mădularelor în desenele alea, şi asta ca nu cumva vreun bărbat să se simtă deprimat sau hiperarogant. Marca Variety Pack e ceva de-a dreptul trăsnit: „Prezervativele mate sînt produse în culori vibrante pentru o distracție extra". Distracție extra? îmi răsare brusc în minte imaginea extravagantă a unor cupluri cu organe genitale în

culori vibrante, care hohotesc sexy şi se lovesc reciproc cu baloane. Cred că o să arunc aiuritul ăla de Variety Pack la gunoi. Aşa, aş face bine să mă pregătesc. O, Doamne, sună telefonul.

8:15 p.m. Of, fir-ar să fie. Era Tom, care se plîngea că nu-şi găseşte mobilul şi are impresia că l-a lăsat la mine. M-a pus să-l caut peste tot, deşi se făcuse deja tîrziu, dar nu l-am găsit şi într-un final mi-a trecut prin minte că s-ar putea să-l fi aruncat la ghenă împreună cu toate cărțile alea de psihologie aplicată si cu ziarele.

— Şi n-ai putea să te duci să-l iei de acolo? a zis el încîntat.

— Am întîrziat la o întîlnire. N-aş putea să mă duc mîine ?

328

— Dar dacă se goleşte ghena între timp? In ce zi vin gunoierii ?

— Mîine dimineață, am zis eu cu inima grea şi cătrănită. Dar chestia e că noi avem ghene dintr-alea mari, comune, şi nu ştiu în care dintre ele ar putea să fie.

în cele din urmă mi-am aruncat haina lungă de piele peste nimic altceva decît lenjeria intimă, mi-am tras nişte tenişi în picioare şi am ieşit în stradă, să aştept pînă formează Tom numărul mobilului, ca să aud din care ghenă sună. Tocmai mă sprijineam de zid cu ochii pe ghene cînd am auzit o voce binecunoscută:

— Bună.

M-am întors pe călcîie şi am dat nas în nas cu Mark Darcy.

Ochii i-au coborît pe corpul meu şi mi-am dat seama că aveam lenjeria intimă - din fericire, în culori asortate - la vedere.

— Ce faci aici ? m-a întrebat .

— Aştept să sune ghena, am răspuns cu demnitate şi m-am înfăşurat mai strîns în haină.

— înțeleg. A urmat o pauză, după care: Şi, ăăă, aştepți de mult?

— Nu, am răspuns eu, alegîndu-mi cu grijă cuvintele. Cît se aşteaptă de obicei.

Tocmai atunci una din ghene a început să sune.

— Aha, asta e pentru mine, am zis eu şi m-am căznit să ajung la telefon.

— Dă-mi voie mie, te rog, a zis Mark, şi-a pus jos servieta diplomat, a sărit - cu mare agilitate, aş putea să spun - pe zidul de lîngă ghenă, şi-a vîrît mîna în gunoi şi a extras mobilul.

— Telefonul lui Bridget Jones, a zis el în aparat. Da, bineînțeles, v-o dau numaidecît.

329

Mi l-a înmînat:

— E pentru tine.

— Cine-a fost ăla? a şuierat Tom isteric şi excitat la culme. Ce voce sexy - cine era ?

Am acoperit receptorul cu mîna.

— Iți mulțumesc foarte mult, i-am zis eu lui Mark Darcy, care tocmai ridica din ghenă un teanc de cărți de psihologie aplicată si le analiza cu o expresie buimacă întipărită pe figură.

— Cu plăcere, a spus el si a pus cărțile la loc în gunoi. Ăăă...

S-a oprit o clipă, cu ochii la haina mea de piele.

— Ce e? am întrebat eu şi inima-mi bătea să-mi spargă pieptul.

— O, nimic, voiam doar... ăăă... în fine, mi-a făcut plăcere să te văd. A ezitat o clipă, apoi a continuat: Mi-a făcut plăcere să te revăd.

A schițat o tentativă de zîmbet, după care a făcut stînga-mprejur şi a început să se depărteze.

— Tom, te sun eu mai tîrziu, am zis în mobilul care se apucase să protesteze.

Inima-mi bătea să-mi explodeze, nu alta. Conform tuturor normelor de conduită recomandate în relațiile bărbat-femeie, ar fi trebuit să îl las pur şi simplu să plece, dar îmi tot revenea în minte conversația pe care o auzisem accidental din dosul tufelor.

— Mark?

S-a întors şi părea cuprins de emoție. Preț de o clipă ne-am uitat doar unul la altul în tăcere.

— Bună, Bridge! Ai de gînd să vii la cină fără fustă?

Era Daniel, venise mai devreme şi se strecurase în spatele meu.

L-am văzut pe Mark studiindu-l. Mi-a aruncat o privire lungă, îndurerată, apoi s-a răsucit pe călcîie şi a plecat.

11 p.m. Daniel nu îl zărise pe Mark Darcy, ceea ce era bine, dar şi rău în acelaşi timp, pentru că, pe de o parte, nu am fost nevoită să îi explic ce căuta Mark acolo, dar, pe de altă parte, nu-mi puteam explica de ce mă simțeam atît de agitată, în clipa în care am intrat pe uşa apartamentului, Daniel a încercat să mă sărute. Mi s-a părut foarte straniu să nu îl doresc, după ce prăpădisem atîta timp anul trecut dorindu-l cu disperare şi întrebîndu-mă de ce el nu mă doreşte pe mine.

— O.K., O.K., a zis el şi a ridicat mîinile cu palmele spre mine. Nici o problemă.

A turnat cîte un pahar de vin pentru amîndoi şi s-a aşezat pe canapea, iar picioarele lungi şi zvelte i se profilau foarte sexy în blugi.

— Uite ce e, ştiu că te-am făcut să suferi şi îmi pare rău. Ştiu că acum eşti în defensivă, dar acum sînt alt om, zău că sînt altul. Hai, stai jos lîngă mine.

— Mă duc doar să mă îmbrac ca lumea.

— Nu, nu. Vino încoace, a zis el şi a bătut cu palma locul de lîngă el de pe canapea. Ei, hai, Bridge, un deget nu pun pe tine, promit.

M-am aşezat, dar mă simțeam nelalocul meu, m-am înfăşurat mai bine în haină şi mi-am pus mîinile una peste alta pe genunchi.

— Aşa mai merge, a zis el. Ei, hai, acum bea un pic din asta şi stai si tu liniştită.

Şi-a trecut cu blîndeţe un braţ pe după umerii mei.

331

— Mă obsedează felul în care te-am tratat. Este de neiertat.

Era aşa de plăcut să mă atingă din nou cineva.

— Jones, a şoptit el tandru, micuţa mea Jones.

M-a tras spre el şi m-a făcut să-mi pun capul pe pieptul lui.

— N-ai meritat-o.

Vechiul şi binecunoscutul miros al acelui trup mi-a pătruns în nări.

— Aşa, hai să te ţin puţin în braţe. Cred că acum ţi-e mai bine.

Mă mîngîia pe păr, mă mîngîia pe gît, mă mîngîia pe spate, a început să îmi scoată haina de pe umeri, mîna lui a luat-o în jos şi, scurt, dintr-o mişcare, mi-a desfăcut sutienul.

— încetează! am zis si am încercat să-mi trag la loc haina pe mine. Să fim serioşi, Daniel.

Mai că mă pufnea rîsul. Dar i-am văzut brusc expresia feţei. El nu rîdea.

— De ce? a întrebat el şi mi-a tras cu brutalitate haina de pe umeri. De ce nu? Haide !

— Nu! am zis eu. Daniel, noi doi mergem doar să luăm cina. Nu vreau să te sărut.

S-a aplecat în faţă, a început să gîfîie, apoi s-a lăsat pe spate, cu ochii închişi.

M-am ridicat în picioare, mi-am tras haina la loc şi m-am dus la masă. Cînd m-am uitat în spatele meu, l-am văzut pe Daniel cu capul în mîini şi mi-âm dat seama că plînge.

— lartă-mă, Bridge. Nu mai sînt şef de birou. Perpetua a fost promovată în locul meu. Mă simt în plus şi acum nici tu nu mă mai vrei. Nici o fată n-o să mă mai vrea. Nimeni nu vrea un bărbat de vîrsta mea fără carieră.

332

M-am holbat uluită la el.

— Dar tu cum crezi că mă simţeam eu anul trecut ? Cînd eram ultima amărîtă din biroul ăla şi tu îţi băteai joc de mine şi mă făceai să mă simt o ratată ?

— Ratată, Bridge?

Cît pe ce să mă apuc să-i explic teoria mea despre ratare, dar ceva m-a făcut să decid că nu merită osteneala.

— Cred că ar fi mai bine să pleci acum, i-am spus.

— Ei, haide, Bridge.

— Pleacă, i-am spus.

Hmm. In fine. O să mă detaşez pur şi simplu de toate chestiile astea. Mă bucur că plec în vacanţă. Cît o să stau în Thailanda o să-mi pot curăţa creierul de toate

problemele astea legate de bărbaţi şi o să mă concentrez asupra propriei persoane.

l SÎMBĂTĂ, 19 IULIE

Cincizeci şi opt de kilograme sz *cincizeci şi patru de grame (de ce ? Tocmai în ziua consacrată achiziţionării de bikini, de ce ?), gînduri nedesluşite despre Daniel: prea multe ; perechi de bikini în care mi-a încăput fundul: l, sutiene de costum de baie în care mi-a încăput pieptul : jumătate, gînduri deşucheate despre prinţul William : 22, nr. de rînduri pe care am scris : „Prinţul William şi încîntătoarea lui parteneră, domnişoara Bridget Jones, la Ascot" pe revista* Hello ! : 7.

333

6:30 p.m. Fir-ar al naibii, al naibii şi iar al naibii. Am petrecut toată ziua în cabinele de probă de pe Oxford Street, canonindu-mă să-mi îndes pieptul în sutiene confecţionate pentru femei care fie au sînii înghesuiţi unul în altul în mijlocul toracelui, fie au cîte unul sub fiecare braţ, aşa că albeaţa pieptului care mi se revărsa peste sutien aducea cu spuma revărsată peste un pahar cu River Cafe Frittata. Soluţia evidentă ar fi un costum de baie întreg, dar atunci o să mă întorc cu o burtă care e şi-aşa prea albă şi fleşcăită, în total contrast cu restul corpului, care va fi bronzat.

Program de etape de parcurs în cadrul curei de slăbire pentru bikini: săptămina întîi

Duminică, 20 iulie: 58,5 kg.
Luni, 21 iulie: 58 kg.
Marţi, 22 iulie: 57,5 kg.
Miercuri, 23 iulie: 57 kg.
Joi, 24 iulie: 56,5 kg.
Vineri, 25 iulie: 56 kg.
Sîmbătă, 26 iulie: 55 kg.

Urraaa! înseamnă că peste o săptămînă o să obţin aproape greutatea dorită şi, odată dimensiunile generale ajustate, nu-mi va rămîne decît să modific compoziţia şi plasamentul grăsimilor cu ajutorul exerciţiului fizic.

Pe dracu'. N-o să-mi iasă nimic din toată socoteala asta. In fond, oricum o să stau în aceeaşi cameră şi, probabil, o să dorm şi în acelaşi pat cu Shaz. O să mă concentrez în schimb asupra spiritului. Şi-apoi, Jude şi Shaz trebuie să pice dintr-un moment în altul. Urraaa!

334

Miezul nopţii. O seară încîntătoare. F. plăcut să fiu din nou împăcată cu fetele, deşi Shaz a fost în aşa hal de indignată la auzul episodului cu Daniel, că abia am oprit-o să sune la poliţie ca să ceară arestarea lui pentru viol.

— *Se* simte în plus ? I-auzi! bătea ea cîmpii. Daniel este arhetipul perfect al masculului *fin-de-millennium.* Realizează deja că femeile sînt o rasă superioară. Realizează că el nu mai are nici un rol sau funcţiune, şi atunci ce face, mă rog frumos? Recurge la violenţă.

— Ei, a încercat doar să o sărute, atîta tot, a zis Jude pe un ton ceva mai temperat, în timp ce răsfoia distrată revista *What Marquee.*

— Bah! Păi tocmai asta spuneam şi eu. Bridge a avut baftă chioară că n-a dat năvală peste ea cu cagulă de terorist şi n-a ras şaptesprezece oameni cu o mitralieră.

Tocmai atunci a sunat telefonul. Era Tom, suna ca să-mi mulţumească, ceea ce nu era surprinzător, pentru că i-am trimis mobilul acasă după toată tevatura cauzată de obiectul cu pricina. Dar Tom mai voia şi numărul de telefon al mamei, pentru că probabil vedea în ea un soi suspect de melanj vulgar între Judy Garland/ Ivana Trump (chestie bizară, dacă e să-mi aduc aminte că abia anul trecut mama îmi debitase nişte predici despre homosexuali la modul: „e vorba numai de lene, dragă. Nu vor să se ostenească să aibă relaţii cu sexul opus şi basta" -dar, în fond, asta fusese anul trecut). M-a cuprins subit teama că Tom o s-o determine pe mama să cînte *Non, je ne regrette rien* îmbrăcată într-o rochiţă cu pampoane, într-un club numit Pump, activitate cu care ea s-ar declara - în stilul ei

naiv, dar egomaniacal - de acord, în ideea că e ceva care are de-a face cu *comemorarea unor* instalaţii antice din Cotswold Mill Houses[1].

— La ce-ţi trebuie ? l-am întrebat suspicioasă.

— Nu face parte dintr-un club literar ?

— Habar n-am. Orice e posibil. De ce?

— Jerome simte că poeziile lui sînt gata pentru a fi prezentate publicului, aşa că eu îi caut locuri de recital. A avut un recital de poezie săptă-mîna trecută în Stroke Newington si a fost senzaţional.

— Senzaţional? am zis eu şi m-am schimonosit spre Jude şi Shaz ca si cînd eram pe cale să vomit.

în final i-am dat lui Tom numărul de telefon al mamei, în pofida rezervelor, bănuind că mama ar cam avea nevoie de un nou divertisment acum, că Wellington plecase acasă.

— Ce-i cu toate cluburile astea literare? le-am întrebat eu pe fete după ce am pus receptorul jos. Mi se pare mie, sau au răsărit în tot locul? N-ar trebui să fim şi noi într-unul sau două, sau o fi nevoie să fii Căsătorit îngîmfat ca să te primească ?

— Trebuie să fii Căsătorit îngîmfat, a declarat Shaz fără drept de apel. Şi asta pentru că minţile lor sînt golite în permanenţă de paterna-lismul ăsta... o, Doamne, ia uitaţi la prinţul William.

— Ia să văd, a întrerupt-o Jude şi i-a smuls din mînă revista *Hello!,* cu poza tînărului şi zveltului fluşturatic de viţă regală.

1. Vast muzeu în aer liber din Londra, în care sînt expuse clădiri, instalaţii şi maşinării foarte vechi.

336

Abia m-am stăpînit să nu smulg şi eu revista. *Deşi, evident,* as dori să admir *cît mai* multe poze cu prinţul William, preferabil cu el îmbrăcat în diverse obiecte vestimentare, îmi dau totuşi seama că dorinţa mea denotă nu doar indiscreţie, ci şi nesăbuinţă. Nu pot, totuşi, să-mi ignor senzaţia că în interiorul tînărului cerebel regal fermentează idei măreţe si credinţa că, atunci cînd va ajunge la maturitate, se va înălţa precum un legendar cavaler al Mesei Rotunde, cu sabia în mînă, şi va ctitori o nouă şi strălucită ordine a lucrurilor, care îi va face pe preşedintele Clinton şi pe Tony Blair să pară nişte domni purii si demodaţi.

— Cît de tînăr trebuie să fie un bărbat ca să fie „prea tînăr" ? a întrebat Jude cu un aer visător.

— Să aibă vîrsta pe care o poate avea fiul tău, a afirmat Shaz categoric, de parcă era literă de lege, ceea ce, dacă mă gîndesc mai bine, probabil că şi este, în funcţie, sigur, de vîrsta ta.

Tocmai atunci a sunat telefonul.

— A, bună, dragă. Ghici ce s-a întîmplat? Mania.

— Amicul tău, Tom - ştii tu, ăla „homo" - ei bine, o să aducă un poet să ne citească versuri la clubul literar Lifeboat! O să ne citească poezii romantice. Ca lordul Byron! Nu că o să fie frumos ?

— Ăăă, da? m-am bîlbîit eu.

— De fapt, nu e nimic ieşit din comun, a oftat ea cu un aer superior. Pe la noi trec des scriitori.

— Zău? Ca de exemplu?

— O, mulţi, dragă. Penny e *foarte* bună prietenă cu Salman Rushdie. în fine, vii şi tu, dragă, nu-i aşa ?

337

— Cînd are loc evenimentul?

— De vineri într-o săptămînă. Una şi cu mine o să gătim *vol-au-uent* picant cu felii de pui.

Am tresărit de o subită temere.

— Vin cumva şi amiralul Darcy si Elaine ?

— Ei, prostii! Băieţii nu au voie să vină, prostuţo. Elaine vine, dar flăcăii apar mai încolo.

— Dar Tom şi Jerome or să fie acolo.

— O, ei nu sînt băieţi, dragă.

— Eşti sigură că poeziile lui Jerome sînt genul de creaţie literară care să...

— Bridget. Nu înţeleg ce tot încerci să-mi spui. Doar nu ne-am născut ieri, alaltăieri. Şi-apoi, scopul însuşi al literaturii este exprimarea liberă. A, da, cred că vine şi Mark mai tîrziu. îi face testamentul lui Malcolm - nu se ştie niciodată!

vineri, 1 august

Cincizeci şi opt de kilograme si cincizeci şi patru de grame (eşec total al curei de slăbire

pentru bikini), ţigări : 19 (ca supliment la cura de slăbire), calorii : 625 (n-are cum să fie prea tîrziu).

6:30 p.m. Aoleu şi vai de mine ! Plec mîine în Thailanda, n-am împachetat încă nimic şi nu mi-am dat seama că recitalul de poezie „de vineri într-o săptămînă" e chiar în astă-afurisită-de-sea-ră. Nu vreau, nu vreau deloc să conduc pînă în Grafton Underwood. Este o seară caniculară, iar Jude şi Shaz se distrează de minune la River Gafe. Deşi, sigur, e important să ofer sprijin mamei, vieţii amoroase a lui Tom, artei etc. E vorba de respectul faţă de tine însuţi manifestat

338

prin respectul faţă de ceilalţi. De asemenea, faptul că voi fi obosită mîine cînd mă urc în avion nu contează, doar mă duc în vacanţă. N-o să-mi ia mult timp să-mi fac bagajul, am nevoie doar de un minim de garderobă (doar vreo două schimburi de haine si un sarong!), şi-apoi, împachetatul ocupă întotdeauna întreg timpul pe care i-l aloci, aşa că cel mai bine va fi să îi aloc cît mai puţin posibil. Da! Vezi? Aşa că o să le fac pe toate!

Miezul nopţii. Tocmai m-am întors. Am ajuns f. tîrziu din cauza veşnicei confuzii create de indicatoarele de pe autostradă (dacă s-ar porni azi un război, n-ar fi bine să lăsăm indicatoarele acolo unde sînt, pentru ca, în acest fel, să-i zăpăcim definitiv pe nemţi ?). M-a întîmpinat mama, care purta un foarte bizar caftan maro de catifea, pe care îl considera, de bună seamă, asortat cu literatura.

— Ce mai face Salman? i-am întrerupt eu tirada de reproşuri pe teme de întîrziere.

— O, am decis să facem pui în loc de somon[1], a replicat ea cu nasul pe sus şi m-a condus dincolo de uşile din sticlă givrată în sufragerie, unde primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost un nou şi de prost gust „blazon" deasupra şemineului: *Hakuna Matata.*

— Şşş, a făcut Una şi, captivată, a ridicat un deget, impunînd tăcerea.

Jerome Mofturosul, căruia inelul înfipt în sfîrc i se contura desluşit prin vesta neagră mulată,

1. Joc de cuvinte, numele propriu Salman se pronunţă asemănător cu cuvîntul *salmon* - somon (engl.).

339

stătea în picioare în faţa colecţiei de pahare de cristal şi zbiera belicos : „Privesc coapsele lui tari, osoase, senzuale. Privesc, doresc, înşfac..." în direcţia unui grup de cucoane din clubul literar Lifeboat, care şedeau pe scaune dispuse în semicerc, într-un stil care părea o reproducere a salonului din Hotel Regency. în partea cealaltă a camerei am văzut-o pe mama lui Mark Darcy, Elaine, care se străduia să-şi stăpînească un zîmbet amuzat.

„Vreau, urla Jerome mai departe, îi înşfac coapsele tari, osoase, păroase. Trebuie să posed. Mă înalţ, pătrund în..."

— Ei da! Sînt de părere că e absolut superb ! a zis mama şi a sărit în picioare. Vrea cineva nişte *vol-au-ventl*

E uimitor cum cuconetul clasei de mijloc reuşeşte să facă din orice un melanj

specific ei, cum transformă întreg haosul şi complicațiile acestei lumi într-o mixtură agreabilă, neprimej-dioasă, ca la mămica acasă, la fel cum soluția de curățat face ca tot ce e în closet să devină roz-bombon.

— Oh, îmi place la nebunie slova scrisă şi rostită ! Mă eliberează total! se sclifosea Una adre-sîndu-i-se lui Elaine, în vreme ce Penny Husbands-Bosworth şi Mavis Enderbury se tot foiau în jurul lui Jerome Mofturosul, să juri că era T.S. Eliot.

— Dar n-am terminat, s-a smiorcăit Jerome. Voiam să recit şi *Contemplații viscerale* şi *Bărbații-găuri cavernoase.*

In acel moment, s-a iscat mare hărmălaie.

— *Dacă poți să-ți păstrezi firea cînd atîția-n jur şi-o pierd/ Si asupra-ți toți aruncă vina lor şi-apoi o şterg.*

Erau tata şi amiralul Darcy. Amîndoi beți pulbere. O, Doamne. Mai nou, de cîte ori îl văd pe tata, pare parfumat rău, de parcă, ciudat lucru, s-ar fi inversat relația normală tată-fiică.

— *Dacă poți să crezi In tine cînd toți se-n-doiesc de tine l Si-ngăduitori te iartă de-ndoiala lor, ştii bine,* a urlat amiralul Darcy cu îndoită putere si a sărit pe un scaun, acțiune pentru care a primit ovații din partea doamnelor.

— *Dacă poți s-aştepți şi totuşi nu te năruie-as-teptatul,* a adăugat tata, cu ochii aproape în lacrimi, şi s-a sprijinit de amiral ca să nu cadă lat.

Duetul turmentat s-a apucat să citească întreaga poezie *Dacă*[1] a lui Rudyard Kipling, în maniera lui Şir Laurence Olivier şi a lui John Gielgud, spre enervarea mamei si a lui Jerome Mofturosul, care au început amîndoi să şuiere care mai de care de furios.

— E tipic, tipic, tipic, a şuierat mama, în vreme ce amiralul Darcy, în genunchi, recita, bătîndu-se cu pumnul în piept: *Sau mințit de eşti vreodată si nu-i dai minciunii sfatul...*

— Poezie retrogradă, colonialistă, a şuierat Jerome.

— *...inima...*

— Şi mai şi rimează, în pizda mă-sii, a şuierat din nou Jerome.

— Jerome, nu permit rostirea unui asemenea cuvînt în casa mea, a şuierat la rîndul ei mama.

— ... *nervii,* a zis tata, după care s-a aruncat pe covorul gros, făcînd-o pe mortul.

— Atunci de ce m-ai mai invitat? a şuierat Jerome deja şuierător.

1. Traducere de Vasile Nicolescu, în voi. *Lirică universală...,* Editura Eminescu, Bucureşti, 1996.

— *...săli faci să te asculte...* a tunat amiralul.

— *... Chiar după ce arşi de trudă se pierdură prin tumulte...* a mîrîit tata de pe covor,

... *Incit* -a sărit el în picioare cu brațele ridicate - so *rămli tu însuți, neavînd nimic, afară/De Voința care spune.: nu te-ncovoia, fii tare!*

S-a pornit un ropot de aplauze şi ovații aprobatoare din partea doamnelor, Jerome s-a năpustit afară trîntind uşa, iar Tom s-a dus în mare grabă după el. M-am uitat disperată de jur-îm-prejurul camerei şi cînd m-am uitat din nou spre uşă, am dat cu ochii de Mark Darcy.

— Ei da! Asta a fost de-a dreptul interesant! a zis Elaine Darcy şi a venit să mi se alăture, în timp ce eu stăteam cu ochii-n pămînt în încercarea de a-mi veni în fire. Poezia care-i uneşte pe toți, unii bătrîni, alții tineri, a continuat ea.

— Unii cherchelițti, alții chibzuiți, am adăugat eu.

Cînd m-a auzit, amiralul Darcy s-a împleticit pînă la noi, cu volumul de poezii strîns la piept.

— Draga mea, draga mea, scumpetea mea, a zis el şi s-a repezit spre Elaine. A, uite-o pe cum-o-cheamă, a zis el cu ochii ațintiți la mine. Minunat! A venit Mark, ăsta-i fiu-meu ! A venit să ne ia, chibzuit ca un judecător. Veşnic singur, zău dacă pricep! a încheiat el.

S-au întors amîndoi să-l privească pe Mark, care stătea la măsuța de doi bani pe care Una o cumpărase de ocazie şi mîzgălea ceva, privegheat cu seriozitate de un delfin albastru de sticlă.

— îmi scrie testamentul la o petrecere! Zău dacă pricep! Muncă, muncă şi iar muncă! a tunat amiralul. A adus-o o dată cu el pe micuța aia, cum îi zicea, scumpo ? Parcă Rachel ? Sau Betty ?

342

— Rebecca, a zis Elaine acru.

— Şi ne-am pomenit că dispare brusc. II întreb ce s-a ales de ea şi în loc să răspundă, mormăie ! Nu pot să sufăr oamenii care mormăie! N-am putut niciodată să-i sufăr.

— Ei, oricum, nu cred că era cu adevărat... a murmurat Elaine.

— De ce nu? De ce nu? Era cît se poate de bună! Zău dacă pricep! Se agită toată lumea veşnic, ba de una, ba de alta ! Sper că voi, tinerele domnişoare, nu zburați mereu din floare-n floare, cum par să facă aceşti tineri domni!

— Nu, am zis eu cu obidă. De fapt, nouă, dacă iubim pe cineva, ne e foarte greu să ni-l scoatem pe acel cineva din cap după ce el şi-a luat tălpăşița.

S-a auzit un zgomot asurzitor de sticlă spartă în spatele nostru. Ne-am întors si am constatat că Mark Darcy dărîmase delfinul albastru de sticlă, iar acesta antrenase în cădere o vază cu crizanteme şi o poză înrămată, aşa că acum pe covor era un talmeş-balmeş haotic de cioburi, flori şi bucăți de hîrtie - şi peste toate trona hidosul delfin, rămas intact în chip miraculos.

S-a pornit un tămbălău de nedescris : mama si Elaine au dat năvală la fața locului, în vreme ce amiralul defila de colo-colo şi răcnea să-şi spargă plămînii, tata se chinuia să dea cu delfinul de pămînt şi urla întruna: „Să scăpăm naibii de porcăria asta!", iar Mark îşi aduna grăbit hîrțo-găraia şi se oferea să plătească toată paguba.

— Eşti gata de plecare, tată? a murmurat Mark, cu o expresie foarte jenată.

— Nu, nu, mai încolo, m-am distrat de minune cu Brenda aici. Mai toarnă-mi, te rog, un pahar de Porto, fiule!

343

S-a lăsat o tăcere stînjenitoare, timp în care Mark şi cu mine ne-am uitat unul

la altul.

— Bună, Bridget, a spus Mark brusc. Hai, tată, cred că trebuie să plecăm.

— Da, hai să mergem, Malcolm, a zis Elaine şi l-a luat afectuos de braţ. Altfel o să dai la boboci aici, pe covor.

— Să dau la boboci, cum să dau la boboci, zău dacă pricep.

Cei trei şi-au luat rămas-bun, iar Mark şi Elaine l-au condus uşurel pe amiral spre uşă. I-am urmărit cu privirea simţindu-mă golită pe dinăuntru şi năucă, dar tocmai atunci Mark şi-a făcut din nou apariţia şi a venit spre mine.

— Ăă, mi-am uitat pixul, a zis el şi şi-a luat Mont Blanc-ul de pe măsuţa de doi bani. Cînd pleci în Thailanda?

— Mîine dimineaţă. Aş fi putut să jur că o fracţiune de secundă păruse dezamăgit. Dar de unde ştii tu că plec în Thailanda ?

— In Grafton Underwood nu se vorbeşte despre altceva. Ai împachetat ?

— Tu ce crezi ?

— Nici măcar o pereche de chiloţi, a răspuns el ironic.

— Mark! a zbierat tatăl lui. Hai odată, băiete, parcă tu voiai neapărat să o luăm din loc.

— Vin, a răspuns Mark şi s-a uitat peste umăr.

— Asta e pentru tine, mi s-a adresat el şi mi-a înmînat o foaie mototolită de hîrtie, după care mi-a aruncat o privire... ăă... pătrunzătoare şi a plecat.

Am aşteptat pînă cînd nu s-a uitat nimeni la mine, apoi am desfăcut, cu mîini tremurătoare,

foaia de hîrtie. Era doar o copie a poeziei pe care o citiseră tata si amiralul Darcy. De ce oare mi-o dăduse ?

SÎMBĂTĂ, 2 AUGUST

Cincizeci si opt de kilograme şi opt grame (eşec total al curei de slăbire pre-uacanţă), unităţi de alcool: 5, ţigări : 42, calorii : 4 457 (disperare totală), obiecte vestimentare împachetate: O, idei cam pe unde ar putea fi paşaportul : 6, idei cam pe unde ar putea fi paşaportul care s au dovedit întemeiate : 0.

5 a. m. De ce oare, of, de ce oare mă duc eu în vacanţă ? O să-mi petrec întreaga vacanţă dorin-du-mi ca Sharon să fie Mark Darcy, iar ea ca eu să fiu Simon. E ora cinci dimineaţa, întreg dormitorul e plin de haine jilave care n-au apucat să se usuce după spălat şi de pungi de plastic. Nu ştiu cîte sutiene să iau cu mine şi nu-mi găsesc rochiţa multicoloră pe fond negru, fără de care nu pot să plec, şi nici capotul roz, nu am cecuri de călătorie şi nu cred că am vreo carte de credit valabilă. Mai am doar o oră şi jumătate pînă să ies pe uşă şi tot ce vreau să iau n-o să încapă în valiză. Cred că o să trag o ţigară şi o să rnă mai uit la broşura de călătorie, să mă calmez cîteva minute.

Mmm. Dar o să fie atît de încîntător să zac pe o plajă si să mă bronzez. Soare şi înot şi... ooo! Clipeşte beculeţul roşu la robot. Cum se face că nici nu am observat

?

5:10 a.m. Am apăsat pe PLAY.

345

„Bună, Bridget, sînt eu, Mark. Tocmai mi-am adus aminte. Ştii, sper, că acum în Thailanda este sezonul ploilor, nu? Pune-ți şi o umbrelă în bagaj."

11

Vacantă în Thailanda

346

"T

duminică, 3 august

Lipsită de greutate (sînt în aer), unități de alcool : 8 (dar astea sînt în avion, deci anulate de altitudine), țigări : O (disperare mare : am loc la nefumători), calorii : un milion (formate în cea mai mare parte din chestii pe care nici prin cap nu mi-ar fi trecut vreodată să le vîr în propria-mi gură dacă n-ar fi fost pe tava de mîncare din avion), pîrțuri emanate de vecinul de scaun din avion: 38 (deocamdată), variațiuni în aroma pîrțurilor : 0.

4 p. m. ora Londrei. In avion, în înaltul cerului. Trebuie să mă prefac că ascult muzică în căşti şi că sînt foarte ocupată cu scrisul, pentru că miasmaticul din scaunul de alături, îmbrăcat într-un costum maro-deschis din fibre sintetice, tot încearcă să discute cu mine în scurtele pauze dintre două pîrțuri silențioase, dar ucigătoare. Am încercat să mă prefac că am adormit, ținîn-du-mă cu o mînă de nas, dar după cîteva minute miasmaticul m-a bătut pe umăr şi m-a întrebat:

— Ai vreun hobby?

— Da, somnul, i-am răspuns, dar nici asta nu l-a făcut să mă lase în pace, aşa că după cîteva secunde m-am văzut nevoită să mă avînt în întunecata lume a monedelor etrusce antice.

Sharon şi cu mine stăm pe rînduri diferite, şi asta pentru că am ajuns la aeroport atît de tîrziu, încît nu am mai găsit decît locuri pe rînduri diferite, aşa că Shazzer a fost teribil de supărată

349

pe mine. Dar acum supărarea pare să o fi părăsit cu totul, fenomen care, evident, nu poate să aibă nimic în comun cu faptul că stă lingă un străin care aduce cu Harrison Ford, îmbrăcat în jeanşi şi cămaşă kaki, şi cu faptul că rîde gîlgîitor ca un canal de scurgere (curioasă expresie, este?) la tot ce spune el. Şi asta în pofida faptului că Shaz urăşte toți bărbații, pentru că şi-au pierdut rolul în societate şi au trecut la pashmanism si violență nesăbuită. Şi-n timpul ăsta, eu m-am pricopsit cu domnul Maşină-de-Pîrțîit-în-Costum-Sintetic şi nu am voie să fumez timp de douăsprezece ore. Slavă Domnului că am la mine Nicorette.

Nu e un început f. bun, dar sînt f. surescitată de excursia asta în Thailanda. Sharon şi cu mine vom fi *călătoare,* nu turiste, adică nu vom locui în enclavele închise ermetic destinate turiştilor, ci vom avea parte de o autentică experiență pe tărî-mul religiei şi culturii acestor meleaguri.

Țeluri de atins în această vacanță:

Să fiu călător-hippie.

Să slăbesc grație unei uşoare dizenterii, căreia să-i şi supraviețuiesc, dacă se poate. Să mă aleg cu un bronz subtil, nuanța biscuit cu ciocolată, nu oranj violent ca George Hamilton, sau ca atinsă de melanom, sau în vreun fel generator de riduri. Să mă distrez.

5. Să-mi regăsesc eul - şi, de asemenea, ochelarii de soare (sper că i-am pus în valiză).

6. Să înot şi să stau la soare (sînt sigură că plouă numai în averse scurte, tropicale).

7. Să vizitez temple (nu prea multe, sper).

8. Să am parte de revelații spirituale.

4.

350

luni, 4 august

Cincizeci şi patru de kilograme (nu am unde să mă cmtăresc, aşa că-mi pot alege greutatea conform dispoziției sufleteşti : excelent avantaj al călătoriilor), calorii : O, minute petrecute altfel decît pe closet : 12 (cel puțin aşa am impresia).

2 a. m. Ora locală. Bangkok. Shazzer şi cu mine ne căznim să adormim în cel mai groaznic hotel în care am locuit vreodată. Cred că o să mă sufoc şi o să fac stop respirator. Cînd am aterizat la Bangkok, pe cer era un nor gros si cenuşiu din care ploua de rupea pămîntul. Casa de oaspeți Sin Sane (Sin Sae) nu dispune de closete, doar de nişte găuri hidoase şi pestilențiale în pămînt. Faptul că am deschis fereastra şi am dat drumul la ventilator nu schimbă nimic, dat fiind că aerul abureşte ca apa clocotită. O discotecă se află sub el (sub hotel, nu sub closet) şi în pauza dintre melodii se aude cum gem oamenii de pe toată strada, neputînd nici ei să adoarmă. Mă simt ca un balon mare alb şi umflat. Părul mi s-a metamorfozat mai întîi în ceva aducînd cu penele de găină, după care mi s-a lipit complet de față. Şi ce e mai rău este că Sharon sporovăieşte fără-nce-tare despre străinul din avion care aducea cu Harrison Ford.

— ... aşa de umblat prin lume. . . era în avionul liniei Sudan Airlines, şi pilotul şi copilotul s-au hotărît să dea mîna cu toți pasagerii, şi uşa de la carlingă s-a trîntit şi s-a blocat în urma lor ! A trebuit să o spargă cu toporul. E atît de descurcăreț. Stă la Hotel Oriental — a zis că o să vină pe aici.

351

— Parcă spuneai că nu vrei să ai nimic de-a face cu vreun bărbat, am zis eu morocănoasă.

— Nu, nu. Cred doar că, atunci cînd te afli într-un loc necunoscut, nu strică să stai de vorbă cu cineva atît de umblat prin lume.

6 a.m. Am adormit în cele din urmă la 4:30, dar numai ca să fiu trezită la 5:45 de Sharon, care țopăia pe pat şi spunea că ar trebui să mergem să vizităm un templu şi să privim răsăritul de soare (printr-un strat de o sută de metri de nori ?). Nu mai

pot. Auuuf! Ceva f. dezgustător pare să mi se petreacă în stomac, îmi tot vin nişte rîgîieli scîr-boase pe gît.

11 a.m. Sharoii şi cu mine ne-am trezit deja de vreo cinci ore, dintre care patru şi jumătate ni le-am petrecut, cu rîndul, la „toaletă". Sharon zice că a trăi o viață simplă şi în suferință este parte integrantă a revelației spirituale. Confortul fizic nu este doar neobligatoriu, el este chiar un obstacol în calea spiritualității. O să medităm.

Prînz. Urraaa! Ne-am cazat la Hotel Oriental! Sigur, îmi dau seama că o noapte aici o să coste mai mult decît o săptămînă întreagă în Corfu, dar e situație de criză şi, la urma urmei, la ce altceva slujesc cărțile de credit? (a lui Shazzer e încă valabilă şi zice că o să-i dau eu banii înapoi. Mă întreb dacă e bine să ai parte de epifanii pe cartea de credit a altuia).

Ne-am declarat amîndouă de acord că hotelul este nemaipomenit şi ne-am schimbat imediat în nişte halate albastru-pastel şi ne-am desfătat cu o baie cu spumă etc. De asemenea, Shazzer zice

352

că nu e nevoie să suferi chiar tot timpul ca să fii călător autentic, pentru că tocmai contrastul dintre diverse universuri şi stiluri de viață este cel care stă la baza revelației spirituale. Nu am absolut nimic împotrivă. Sînt foarte încîntată, de pildă, de prezența simultană a closetului şi a bideului în baie, dată fiind activitatea curentă a stomacului.

8 p.m. Shazzer adormise (sau poate murise de dizenterie), aşa că am hotărît să fac o plimbare pe terasa hotelului. Totul era absolut superb. Stăteam în bezna de cerneală, briza călduță a serii îmi ridica penele de găină lipite de față şi mă uitam spre cotul rîului Chao Phraya — acolo totul era plin de luminițe clipitoare şi de ambarcațiuni în stil oriental. E ceva nemaipomenit să poți zbura aşa prin lume - cu numai douăzeci si patru de ore în urmă stăteam pe pat la mine acasă, înconjurată de rufe jilave, iar acum totul în jur e incredibil de exotic si romantic. Cînd să-mi aprind o țigară, m-am pomenit sub nas cu o brichetă aurie, cu aspect aristocratic. M-am uitat la chipul străinului luminat de flăcăruia brichetei şi am emis un zgomot nedesluşit. Era Harrison Ford-ul din avion! Chelnerul ne-a adus cîte un gin cu apă tonică şi băutura mi s-a părut foarte tare. Harrison Ford, alias „Jed", mi-a explicat că e f. important să iei pastile de chinină cînd te duci în zone tropicale. Abia acum pricepeam de ce Shaz vorbea fără-ncetare despre el. M-a întrebat ce planuri avem. I-am spus că ne-am hotărît să mergem în insula Koh Samui şi să fim călătoare-hip-pie, să locuim în colibe si să avem parte de revelații spirituale. A spus că s-ar putea să vină şi el.

353

I-am zis că lui Sharon i-ar plăcea treaba asta (căci, firește, el îi aparținea ei, deşi nu i-am spus-o şi lui Harrison Ford) si că poate ar trebui să mă duc să o trezesc.

Mă simțeam deja destul de hăbăucă după atîta chinină, aşa că am cam intrat în panică văzîndu-l că-şi trece un deget pe obrazul meu si se apleacă spre mine.

— Bridget, a şuierat o voce, şi mai zici că-mi eşti prietenă?

O, nu, o, nu. Shazzer.

***Joi*, 7 AUGUST**

Cincizeci şi trei de kilograme, sau *poate cincizeci si unu* ? *Țigări : 10, apariții efemere ale soarelui : 0.*

Insula Koh Samui, Thailanda. (Hmm, cuvintele au o cadență sonoră, de melodie rap sau pe-aproape.)

Am ajuns pe o plajă f. idilică (excepție făcînd ploaia torențială) şi tipic hippie : o superbă dună de nisip şi cîteva colibe înşirate de-a lungul ei, plus restaurante presărate peste tot. Colibele sînt construite din bambus şi au verande spre mare. Relațiile dintre mine şi Shazzer sînt tot de gheață, în plus ea a contractat un fel de aversiune irațională față de „Băieții-care-locuiesc-în-coli-ba-de-alături", drept urmare, deşi am ajuns aici de mai puțin de optsprezece ore, a trebuit să ne mutăm deja de trei ori - pe ploaie - dintr-o colibă în alta. Prima dată mi s-a părut corect, pentru că la trei minute după ce ne instalasem, băie-ții-de-alături au venit la noi şi au încercat să ne vîndă ceva care era fie heroină, fie opiu, fie

354

bomboane de ciocolată. Ne-am mutat într-o altă colibă, unde vecini ne erau nişte băieți care păreau îngrijiți şi studioşi, aduceau a biochimisti sau ceva de genul ăsta. Din păcate, biochimiştii au venit şi ne-au spus că în coliba noastră se spînzurase cineva cu trei zile în urmă, iar Shazzer a insistat să ne mutăm. La ora aceea era deja întuneric beznă. Biochimiştii s-au oferit să ne ajute cu bagajele, dar Shaz a refuzat categoric, aşa că a trebuit să ne cărăm lucrurile din bagaj cu cîte un rucsac, si am făcut la drumuri de ni s-a acrit. Iar rezultatul final al întregii aventuri este că, după ce am călătorit treizeci de mii de kilometri ca să ne trezim la malul mării, ne-am trezit într-o colibă cu vedere la ieşirea din dos a unui restaurant şi la un şanț. Aşa că acum trebuie s-o pornim din nou pe plajă, de-a lungul mării, în căutarea altei colibe - care să fie pe plajă, dar să nu aibă nişte băieți aiuriți alături sau vreo funestă karma post-spînzurătoare. împielițata asta de Shazzer.

11:30 p.m. Urraaa! E grrroozav de ssssplendid în ressst...rantu'...sta, Shaz e de-a drrrreptu' fan-tasssticcî...

) vineri, 8 august

Cincizeci de kilograme (rezultat excelent al exploziei stomacale), unități de alcool : O, țigări : O (f. b.), ciuperci magice : 12 (mii-nuu-naaat).

11:30 a. m. Cînd m-am trezit - cam tîrziu, recunosc - m-am pomenit singură. N-am dat de

355

Shaz pe nicăieri prin colibă, aşa că am ieşit pe verandă şi am cercetat cu privirea împrejurimile. Am constatat cu îngrijorare că fioroasele fete suedeze din coliba învecinată fuseseră

înlocuite de un „băiat-care-locuieşte-în-coliba-de-alături", dar asta nu putea fi vina mea, doar lume vine şi pleacă întruna de aici. Mi-am pus pe nas ochelarii de soare - cumpărați, pentru că pe ai mei nu i-am mai găsit - şi am constatat, în urma unei inspecții mai atente, că „băiatul-care-tocmai-Lse-muta-se-în-coliba-de-alături" nu era altul decît Harrison Ford-ul din avion - amatorul de giugiulit de la Hotel Oriental. Pe cînd îl priveam, l-am văzut întorcîndu-se şi zîmbindu-i cuiva care ieşea din coliba lui. Era Shazzer, care tocmai îşi punea în aplicare filosofia conform căreia „trebuie să fii cu băgare de seamă cînd călătoreşti si să eviți băie-ții-care-locuiesc-în-coliba-de-alături", dar cu o adnotare gigantică în final: „în afara cazului în care sînt nişte bărbați extrem de atrăgători".

l p.m. Jed ne duce la un cafe să servim o omletă cu ciuperci magice! Inițial am fost cam suspicioase, noi fiind total împotriva oricărei substanțe interzise de lege, dar Jed ne-a explicat că ciupercile magice nu sînt droguri, sînt nişte produse naturale şi ne vor deschide o poartă spre rîvnita revelație spirituală. Sînt f. nerăbdătoare.

2 p.m. Sînt frumoasă într-un fel neaşteptat şi exotic şi fac parte integrantă din toate culorile lumii şi din viață, cu toate legile ei nescrise. Cînd zac *pe* plajă şi privesc cerul prin pălărioara mea stil milităresc, raze strălucitoare de lumină pătrund prin ea şi e lucrul cel mai frumos, cel mai

356

minunat, cel mai încîntător care se poate închipui. Shazzer e frumoasă. O să iau pălărioara cu mine în mare, pentru ca marea să se amestece cu razele strălucitoare ca nişte bijuterii.

5 p.m. în restaurant, singură. Shazzer nu mai vorbeşte cu mine. După ce am mîncat ciupercile magice, inițial nu s-a-ntîmplat nimic, dar mai apoi, în drum spre colibă, totul a început să mi se pară dintr-o dată foarte amuzant şi, din păcate, am început să nechez nestăpînit. Dar Shaz nu părea să ia parte la distracție. După ce am ajuns la ultima colibă în care ne mutasem, am hotărît să-mi suspend hamacul afară, dar am folosit nişte frînghiuțe subțiri, care s-au rupt, şi am aterizat pe nisip. Asta mi s-a părut în momentul acela foarte nostim, aşa că am vrut să repet imediat experiența şi, după cum pretinde Shazzer, am realizat busitura cu hamacul de nenumărate ori timp de patruzeci şi cinci de minute, si repetarea ei nu mi-a făcut-o deloc mai puțin amuzantă. Jed stătuse în tot răstimpul ăsta în colibă împreună cu Shazzer, dar acum plecase să facă o baie în mare, aşa că am hotărît să o caut. Zăcea pe pat gemînd si repetînd întruna: „Sînt urîtă, urîtă, urîtă, urîtă". Neliniştită de starea-de-spirit-au-to-flagelantă, în total contrast cu propria-mi stare, m-am grăbit să o consolez. Dar în drum spre pat am prins cu coada ochiului în oglindă imaginea propriei mele persoane şi m-am gîndit că nu văzusem nicicînd în viața mea o creatură mai frumoasă şi mai încîntătoare.

Shaz pretinde că în următoarele patruzeci şi cinci de minute am tot încercat să o înveselesc, dar eram întruna distrasă de propria-mi imagine

357

din oglindă, mă tot scălîmbăiam şi o îndemnam pe Shaz să mă admire. Shaz, între timp, era total traumatizată de închipuirea că fața şi întreg corpul îi erau deformate. Cică m-am dus să-i aduc ceva de mîncare, că m-am întors chicotind cu o banană şi cu un pahar de Bloody Mary şi că i-am povestit că, la restaurant, chelnerița avea un lampadar pe cap, după care mi-am reluat cu perseverență poziția în fața oglinzii. Shaz mai susține că apoi am zăcut pe plajă timp de două ore şi jumătate cu ochii la pălărioara mea soldățească şi vînturîndu-mi molcom degetele prin aer, în timp ce ea se gîndea să se

sinucidă.

Tot ce-mi amintesc este că am avut parte de cea mai fericită zi din viața mea, convinsă că pătrunsesem legile nescrise, profunde şi permanente ale vieții şi că tot ce-mi mai rămînea de făcut era să intru în faza desăvârşită de flux - aşa cum fusese ea descrisă pe larg în *Inteligența afectivă* — ca să respect Regulile Zen, dar că apoi, brusc, am avut senzația că cineva a apăsat pe un buton secret şi a oprit tot acest aflux de simțăminte. M-am întors la colibă, dar în loc să dau de vreo variantă feminină radioasă a lui Buddha, m-am văzut pe mine ca atare: un chip congestionat de soare şi transpirat, cu părul pe o parte pleoştit pe față, iar pe cealaltă împrăştiat în toate direcțiile sub forma unor piscuri şi coarne, şi pe Shaz stînd pe pat şi privindu-mă cu o expresie de ucigaş sîngeros. Sînt f. tristă şi ruşinată de comportamentul meu, dar nu a fost vina mea, a fost a ciupercilor.

Poate dacă mă întorc la colibă şi vorbesc cu ea despre revelații spirituale, n-o să mai fie aşa urîcioasă.

358

; vineri, 15 august

Cincizeci si unu de kilograme si douăzeci si opt de grame (dispoziție ceva mai bună azi), unități de alcool : 5, țigări : 25, revelații spirituale : O, dezastre : 1.

9 a.m. Am avut parte de o vacanță fantastică, deşi lipsită de orice epifanii spirituale. M-am simțit puțin cam neglijată, pentru că Shaz şi-a petrecut cu Jed o bună parte din timp, dar soarele si-a făcut apariția de cîteva ori, aşa că am putut să înot şi să fac plajă în timp ce ei se regulau, iar seara luam cina în trei. Shaz e puțin cam deprimată pentru că Jed a plecat aseară, s-a dus să cutreiere de unul singur alte insule. O să luăm acum un mic dejun care să ne binedispună (mic dejun care însă nu va conține nici o ciupercă magică), după care vom putea fi din nou doar noi două şi o să ne distrăm. Urraaa!

11:30 a.m. Of, afurisenia dracului şi pizda mă-sii. Sharon şi cu mine ne-am întors adineauri la colibă si am constatat că uşa era deschisă şi rucsacurile ne dispăruseră. Incuiasem uşa în mod sigur, dar cineva trebuie să o fi forțat. Din fericire, paşapoartele nu ne-au fost furate si rucsacurile nu conțineau chiar tot avutul nostru, dar biletele de avion şi cecurile de călătorie au dispărut. Cartea de credit a lui Shazzer nu mai e valabilă, după cît am cheltuit pe ea la Bangkok etc. Dispunem în total, amîndouă, de treizeci şi opt de dolari americani, şi avionul nostru pleacă marți de la Bangkok spre Londra, şi sîntem la sute de

359

kilometri *de* Bangkok, pe o insulă. Sharon plînge, iar eu mă străduiesc, cu foarte slabe rezultate, să

0 înveselesc.

îmi vine în minte întreg scenariul din serialul *Thelma şi Louise,* cînd Thelma se culcă cu Brad Pitt, care apoi îi fură banii, iar Geena Davis îi repetă întruna că totul o să fie bine, iar Susan Sarandon plînge şi spune: „N-o să fie bine, Thelma, sigur că n-o să fie bine".

Chiar şi o cursă aeriană pînă la Bangkok, ca să ajungem în timp util să prindem avionul spre Londra, ne-ar costa o sută de dolari americani de căciulă, şi, odată ajunse acolo, cine ştie dacă cei de la aeroport ne-ar crede pe cuvînt că ne-am pierdut biletele şi dacă am putea... O, Doamne. Trebuie să țin capul sus şi să-mi păstrez cumpătul. Tocmai i-am sugerat lui Shazzer să ne întoarcem la restaurant, să bem cîte un pahar de Bloody Mary şi să ne culcăm ca să ne revenim, dar ea a făcut o criză de isterie cînd a auzit asta.

Necazul e că o parte din mine e foarte îngrijorată, dar cealaltă parte crede că e minunat să trăieşti o criză şi o aventură si că e tare bine să survină o schimbare în viața de zi cu zi, în care nu te preocupă altceva decît circumferința pulpelor. Cred că o să mă strecor pe uşă afară şi o să cumpăr paharele alea de Bloody Mary. Măcar să ne simțim şi noi mai bine. Şi aşa, fiind totul închis, nu avem ce face pînă luni, poate doar să mergem la un bar şi să strîngem bani cu nişte dansuri exotice cu mingiuțe de ping-pong, dar nu cred că am putea face față concurenței.

1 p.m. Urraaa! Shazze ş,., cu mine o să trr.,.im în Koh Samui în stil hippie, mîncînd banane şi o

360

s...vindem scoici pe plajjjă. E o ess...perienţă foarte spir...tuală. Fantassstic de ssstrăl...cită idee. Nu ne bazz...ăm decît pee noi înşşş...ne. Spir...tual.

5 p.m. Hmm. Shaz încă mai doarme şi îmi pare bine, pentru că ea pare că ia lucrurile foarte în tragic. Aceasta este, cred eu, ocazia perfectă pentru a ne testa capacitatea de a ne baza pe noi înşine. Ştiu ce-o să fac. Mă duc la un hotel mare şi întreb la recepție ce organizație este în măsură să ajute în situații de criză. Aş putea să telefonez companiei care a emis cecurile de călătorie. Dar n-o să primim la timp copiile după cecuri. Nu, nu. Trebuie să gîndesc pozitiv.

7 p.m. Ei, vedeți ? Cîtă vreme ții capul sus, apare mereu ceva care te scoate din necaz. De cine credeți voi că am dat chiar la intrarea în hotel? De Jed ! A spus că plimbarea lui pe celelalte insule fusese întreruptă de ploaie, că avea de gînd să plece la Bangkok diseară şi că tocmai era pe punctul de a trece pe la noi să-şi ia rămas-bun. (Cred că Shaz s-ar cam putea supăra că nu a venit imediat la ea, dar, oricum. O fi crezut omul că plecasem deja... Uite ce e, de fapt, *nici prin cap nu-mi trece* să încep eu acum să am obsesii din cauza lui Sharon.)

în orice caz, Jed a fost foarte amabil, dar a zis, ce-i drept, că nu trebuia să lăsăm nimic de preț în colibă, chiar dacă încuiasem uşa. Mi-a ținut o mică predică (tipul e foarte sexy, genul acela autoritar de tată sau preot) şi mi-a spus că, după părerea lui, nu o să reuşim să ajungem în timp util la Bangkok cu avionul, pentru că toate cursele de astăzi si de mîine erau pline ochi, dar că o să

361

încerce să ne cumpere bilete de tren la acceleratul de mîine seară, care o să ne ducă la aeroport în timp util. Şi s-a oferit şi să ne împrumute ceva bani de taxiuri şi să ne plătească

hotelul acolo. A mai spus că, în opinia lui, dacă sunăm la agenția de voiaj luni la prima oră, o să primim o copie după biletele de avion, pe care o să le putem ridica la aeroport.

— O să-ți dăm banii înapoi, am spus eu încărcată de recunoştință.

— Ei, nu-ți face griji, a zis el. Nu e o sumă aşa de mare.

— Nu, o să ți-i dăm înapoi, am insistat eu.

— Foarte bine, o să mi-i dați cînd o să vă puteți permite, a rîs el.

Jed e un zeu bogat, e zeul visat, deşi, fireşte, banii nu contează. Decît atunci cînd nu îi ai şi eşti la ananghie.

luni, 18 august

în tren de la Surat Thani Koh Samui spre Bangkok. E foarte drăguț în tren, ne uităm la cîmpurile de orez şi la oamenii cu pălării triunghiulare. De cîte ori se opreşte trenul, oamenii de pe peron se apropie de ferestre şi ne oferă sate de pui, care e delicios. Nu mă pot abține să mă gîndesc la Jed. A fost atît de bun şi ne-a sărit în ajutor de o manieră care mi-a adus aminte de Mark Darcy de pe vremea cînd nu era plecat pe undeva cu Rebecca. Ne-a dat chiar şi o sacoşă de-a lui, în care să ne punem lucrurile care nu ne fuseseră şterpelite, şi ne-a dat şi flaconase de şampon şi săpunele luate de prin diversele

362

hoteluri în care stătuse. Shaz *e* fericită pentru că au făcut schimb de numere de telefon şi adrese şi pentru că vor continua să se vadă şi după ce ne întoarcem în țară. Ca să fiu sinceră pînă la capăt, Shaz e aşa de mîndră de ea, că a devenit de-a dreptul antipatică. Dar e bine, totuşi, pentru că a avut parte de vremuri oribile cu Simon. Bănuiam eu că Shaz nu urăşte chiar toți bărbații, ci numai pe cei de nimic. O, Doamne. Sper să prindem avionul.

marți, 19 august

11 a.m. Aeroportul din Bangkok. Am impresia că este în plină derulare un coşmar cumplit. Sîngele îmi vîjîie-n cap şi abia mai văd în fața ochilor. Shaz a dat fuga să ceară să nu plece avionul pînă aduc eu bagajul. A trebuit să trec prin fața unui polițist, iar cîinele lui a început să-mi miroasă bagajul şi să latre la el ca turbat. Funcționarii liniei aeriene au început cu toții să pălăvrăgească foarte agitați, după care o femeie m-a dus într-o cameră separată, cu bagaj cu tot. Au golit sacoşa complet, apoi au luat un cuțit şi au tăiat căptuşeala, şi acolo au dat de o pungă de plastic plină cu un praf albicios. Iar apoi... O, Doamne. O, Doamne. Ajutor !

miercuri, 20 august

Treizeci şi opt de kilograme, unități de alcool: O, țigări : O, calorii : O, şansele de a mai mînca vreodată mîncare thailandeză : 0.

363

11 a.m. în custodia poliției din Bangkok.

Calm. Calm. Calm. Calm.

11:01 a.m. Calm.

11:02 a.m. Am cătuşe la picioare. Am CĂTUŞE LA PICIOARE. Mă aflu într-o împuțită de celulă din lumea a treia, laolaltă cu opt prostituate thai-landeze şi cu o oală de noapte într-un colț. Am senzația că o să leşin de căldură. Nu e posibil să mi se întîmple aşa ceva.

11:05 a.m. O, Doamne. Acum realizez exact ce s-a-ntîmplat. Nu-mi vine să

cred că cineva poate fi atît de hain încît să se culce cu o femeie, pentru ca apoi să-i fure toate lucrurile şi s-o transforme în porumbel călător pentru transport de droguri. E incredibil, în orice caz, ambasadorul Marii Britanii va veni curînd, va explica totul autorităţilor thailandeze şi mă va scoate de aici.

Prînz. încep să devin uşor neliniştită cu privire la ambasadorul Marii Britanii.

1 p.m. Sînt sigură că ambasadorul Marii Britanii o să vină după pauza de prînz.

2 p.m. Poate că ambasadorul Marii Britanii a fost reţinut pe undeva, de bună seamă din cauza unui caz mai urgent, de autentic trafic de droguri, nu ca al meu, care-i doar o înscenare.

3 p.m. Of, afurisenia dracului, futu-i pizda mă-sii. Sper că *l-au anunţat dracului* pe ambasadorul Marii Britanii. Cu siguranţă că Shazzer a dat

de-acum alarma. Poate au reţinut-o şi pe Shazzer. Dar pe unde-o fi?

3:30 p.m. Uite ce e, trebuie să-mi păstrez sîngele rece. Asta e tot ce mi-a mai rămas, de fapt. împuţitul de Jed. Nu trebuie să-i port ranchiună... O, Doamne, cît mi-e de foame.

4 p.m. Adineauri a venit gardianul cu o porţie de orez dezgustător şi cu cîteva efecte personale pe care mi s-a permis să le păstrez - o pereche de tenişi, o poză a lui Mark Darcy, o alta cu Jude care îi arăta lui Shazzer cum să aibă orgasm şi o hîrtiuţă mototolită care fusese în buzunarul de la blugi. Am încercat să-l întreb pe gardian despre ambasadorul Marii Britanii, dar el a dat doar din cap şi a zis ceva initeligibil.

4:30 p.m. Ca să vezi. Chiar cînd lucrurile par să stea atît de prost, încă se mai poate întîmpla ceva de natură să-ţi ofere iluminare spirituală. Pe hîrtiuţă mototolită era poezia recitată de tata la clubul literar si pe care mi-o dăruise Mark. O s-o citesc şi o să mă gîndesc la lucruri mai frumoase.

Dacă

de Rudyard Kipling

Dacă poţi să-ţi păstrezi firea cînd atlţia-n jur si-o pierd...

O, Doamne. O, DOAMNE! Se practică oare decapitarea în Thailanda?

JOI, 21 AUGUST

Treizeci si două de kilograme (f. b., dar imaginar), unităţi de alcool: 14 (imaginare si ele), ţigări: O, calorii: 12 (orez), nr. de daţi în care mi-am dorit să mă fi dus în Mallorca în loc să vin aici: 55.

5 a.m. Am petrecut o noapte infectă pe un soi de sac plin de păduchi şi umplut cu ciorapi murdari, despre care se zice aici că e saltea. De mirare ce rapid se obişnuieşte omul cu traiul în mizerie şi disconfort. Mirosul e cel mai greu de suportat. Am reuşit să dorm preţ de vreo două ore, ceea ce a fost grozav, numai că pe urmă m-am trezit şi mi-am amintit ce se întîmplase. Nici picior de ambasador al Marii Britanii. Sînt convinsă că totul e doar o greşeală şi că totul va fi O.K. Trebuie

să-mi țin firea.

10 a.m. A apărut în uşă un gardian însoțit de un individ cu înfățişare aristocratică, într-o cămaşă roz.

— Sînteți ambasadorul Marii Britanii? am întrebat şi aproape că m-am aruncat în brațele lui.

— Ăă, nu. Sînt viceconsul. Mă numesc Charlie Palmer-Thompson. încîntat de cunoştință.

Mi-a strîns mîna într-un fel care ar fi fost de-a dreptul încîntător de britanic, dacă nu şi-ar fi şters-o pe urmă de pantaloni.

M-a întrebat apoi ce s-a întîmplat şi şi-a notat toate amănuntele într-un bloc-notes foarte şic, legat în piele, repetînd întruna: „Aha, aha. Oh, dar ce neplăcut", de parcă i-as fi povestit o

366

anecdotă despre un meci de polo. Am intrat uşor în panică dat fiind că: a) nu părea să sesizeze întru totul gravitatea situației, b) nu părea a fi -şi o spun nu din snobism sau ceva de genul ăsta -cea mai ageră minte a Marii Britanii si c) nu părea nici pe departe la fel de sigur ca mine că totul nu era decît o eroare şi că urma să fiu eliberată dintr-un moment în altul.

— Vezi tu, problema este - a zis Charlie şi s-a aplecat spre mine cu un aer confidențial - că toți cei care ajung aici spun cîte o poveste şi toate sună cam ca a ta. Aşa că, exceptînd cazul în care acest afurisit de Jed face mărturisiri complete, situația este puțin cam delicată.

— O să primesc pedeapsa capitală?

— Doamne sfinte, nu. Măi, să fie. N-aş crede, în cel mai rău caz, te poți alege cu vreo zece ani.

— ZECE ANI ? Dar rî-am făcut nimic.

— Sigur, sigur, e un ticălos, ştiu, a zis el şi a dat viguros din cap.

— Dar eu n-am ştiut că sînt droguri acolo!

— Sigur, sigur, a zis el, cu expresia omului care comite o gafă la o petrecere unde s-a băut prea mult.

— O să faceți tot ce puteți să mă ajutați?

— Absolut, a zis el şi s-a ridicat în picioare. Sigur.

Mi-a mai spus că o să-mi aducă lista celor mai buni avocați, ca să-mi aleg unul, şi că are voie să dea două telefoane în numele meu. M-am pomenit într-o mare dilemă. La drept vorbind, cea mai potrivită persoană în situația dată ar fi fost Mark Darcy, dar nu-mi plăcea ideea de a recunoaşte că iar am intrat în bucluc, mai ales după ce el rezolvase situația aceea delicată cu mama şi

367

Julio, anul trecut. In cele din urmă, i-am dat numerele de telefon ale lui Shazzer şi Jude.

Am senzația că soarta mea se află acum în mîinile unui individ-cu-înfățișare-aristocrati-că-abia-ieşit-din-Oxbridge[1]. Doamne, e atît de oribil aici. Atît de cald şi de slinos şi de bizar. Nimic nu pare real.

4 p.m. Stare de spirit sumbră. Toată viața am trăit cu presentimentul că are să mi se întîmple ceva îngrozitor, şi uite că acum chiar s-a în-tîmplat.

5 p.m. Nu trebuie să cad pradă gîndurilor negre. Trebuie să-mi găsesc alte preocupări. Poate o să citesc poezia, încercînd să ignor primele două versuri:

Dacă

de Rudyard Kipling

Dacă poți să-ți păstrezi firea cînd atîția-n jur si-o

pierd

Şi asupra-ți toți aruncă vina lor şi-apoi o şterg, Dacă poți să crezi în tine cînd toți se-ndoiesc de tine Şi-ngăduitori te iartă de-ndoiala lor, ştii bine; Dacă poți s-aştepți şi totuşi nu te năruie-aşteptatul Sau mințit de eşti vreodată si nu-i dai minciunii sfatul Şi cînd duşmănit eşti totuşi nu deschizi nici cale urii Nici prea bun să pari punîndu-ți încă-o dată strajă

gurii;

1. Combinație între cuvintele Oxford şi Cambridge. 368

Dacă poți visa dar totuşi să nu-ți faci din vis stăpînul, Dacă poți glndi, din gînduri să nu-ți faci țintă

vreunul,

Dacă poți ca la-ntîlnirea cu Triumful si Dezastrul Să-i tratezi deopotrivă impostori cînd tu eşti

astrul,

Dacă poți să-nduri rostite auzind vorbele tale Măsluite ca să pună ticăloşii curse-n cale, Sau să vezi, avînd tăria, ce-ai zidit ajuns la scăpat Si cu sculele-ostenite să iei totul de la capăt;

Dacă poți cu sînge rece, cu un zar să-ți joci deodată Ce-ai agonisit, izbîndă cu izbîndă măsurată Si pierzînd să ai puterea să începi cu începutul Şi să nu sufli vreo vorbă cum ți-ai irosit avutul; Dacă poți inima, nervii să îi faci să te asculte Chiar după ce arşi de trudă se pierdură prin tumulte Incit să rămîi tu însuți, neavînd nimic, afară De Voința care spune: nu te-ncovoia, fii tare!

Dacă poți vorbi cu lumea şi virtutea ta e trează Sau plimbîndu-te cu Regii omenia-ți se păstrează, Dacă nici duşmani, nici prieteni nu te pot lovi cu ură, Dacă toți se pot, pe tine, bizui dar cu măsură; Dacă poți umple minutul cel necruțător cu prețul Celor şaizeci de secunde străbătute în mărețul Ceas al vieții tale, lumea din adine îți aparține Si băiatul meu tu fi-vei între toți, un Om, ştii bine!

Poezia e bună. Foarte bună, aproape ca un tratat de psihologie aplicată. Poate de aceea mi-a şi dat-o Mark Darcy! Poate a simțit că voi fi în primejdie! Sau poate încerca să-mi spună ceva despre atitudinea mea. Ce obrăznicie. Nu sînt prea sigură cum vine chestia cu umplutul minutului cel necruțător, sau dacă vreau într-adevăr

369

să fiu bărbat[1]. Şi cred că e cam greu să primesc triumful şi dezastrul la fel, pentru că nu am avut parte de nici un triumf la viața mea, cel puțin nu-mi amintesc

să fi avut vreunul, dar, oricum, îmi voi forța inima şi nervii să mă asculte, să zicem, ca un soldat din primul război mondial, sau din junglă, sau pe unde o fi hălăduit Rudyard Kipling, si în acest fel o să rămîn eu însămi şi o să fiu tare. Cel puțin, aici nu mă împuşcă si nu mă spînzură nimeni. Şi, de asemenea, nu cheltuiesc bani în puşcărie, prin urmare în felul ăsta ajut, de fapt, la rezolvarea crizei mele financiare. Da, trebuie să văd partea pozitivă a lucrurilor.

Pozitiv în şederea mea în puşcărie :

1. Nu cheltuiesc bani.

2. Pulpele şi-au redus considerabil dimensiunile şi am slăbit cel puțin patru kilograme, fără cel mai mic efort din partea mea.

3. Părului meu o să-i prindă bine să stea nespălat atît de multă vreme, pentru că niciodată nu am putut să-i fac aşa ceva, ar fi arătat prea aiurea ca să pot ieşi din casă.

Aşa că, atunci cînd voi pleca acasă, voi fi subțirică, voi avea un păr strălucitor si voi fi mai puțin falită. Dar cînd voi pleca acasă ? Cînd ? O să fiu bătrînă. O să fiu moartă. Dacă stau zece ani în puşcărie, nu voi mai putea în veci să am copii. Poate doar dacă iau ceva pastile pentru fertilitate cînd ies de aici, şi-atunci o să mă pomenesc cu vreo opt gemeni. O să fiu o babă singură şi

1. Cuvîntul „Om" din finalul poeziei reprezintă traducerea cuvîntului *mân* din limba engleză unde înseamnă şi om, şi bărbat.

săracă-lipită care amenință cu pumnul puştanii de pe stradă care bagă budincă în cutiile de scrisori. Dar ce-ar fi să am un copil în puşcărie? Poate aş reuşi cumva să îl conving pe viceconsul să mă însămînțeze artificial. Dar cum fac eu rost de acid folie în puşcărie ? Copilul ar ieşi subdezvoltat. Trebuie să încetez, încetează ! încetează! Transform toată povestea asta într-o catastrofă.

Dar chiar este o catastrofă.

O să citesc poezia din nou.

vineri, 22 august

Calorii : 22, minute trecătoare umplute : 0.

8 p.m. La Penitenciarul Corecţional pentru Femei din Bangkok. Au venit azi-dimineață şi m-au mutat din custodia poliției într-o puşcărie adevărată. Sînt disperată. Asta înseamnă că au renunțat să mai judece cazul meu şi au acceptat ideea că s-a zis cu mine. Celula este de fapt o încăpere enormă şi jegoasă, în care stăm pe puțin şaizeci de femei claie peste grămadă. Am senzația că orice urmă de putere sau individualitate se desprinde strat cu strat de pe mine şi devin din ce în ce mai nespălată şi mai extenuată. Am plîns azi pentru prima dată după aceste patru zile. Simt că mă scufund într-un abis. Am impresia că de-acum voi fi dată uitării şi că voi lîncezi aici pe veci, o viață irosită. O să încerc să dorm. Ar fi grozav să pot să dorm.

11 p.m. Vai ! Abia aţipisem cînd m-a trezit cineva care mă lingea pe gît. Trupa lesbienelor pusese

371

mîna pe mine. S-au apucat toate să mă sărute şi să mă pipăie peste tot. Nu le puteam mitui ca să mă lase în pace, pentru că dădusem deja cadou sutienul, şi nici vorbă să umblu pe acolo fără tenişi. Nu puteam să strig după gardian, asta fiind cea mai mare tîmpenie pe care o poţi comite aici. Aşa că am fost nevoită să dau blugii contra unui şal vechi şi jegos. Cu toate că, evident, m-am simţit violată, o parte din mine nu s-a putut abţine să se gîndească, totuşi, la cît e de plăcut să fii atinsă de cineva. Brrr ! Oi fi cumva o lesbiană? Nu. Nu cred.

[1] duminică, 24 august

Minute petrecute plîngînd: O (urraaa!).

Mă simt mai înviorată după ce am reuşit să dorm. Cred că o să mă duc să vorbesc cu Phrao. Phrao este prietena mea, pentru că a fost transferată aici o dată cu mine şi i-am dat sutienul meu. Deşi nu are ce pune în el, pare să îi placă -umblă mereu cu el prin celulă şi zice „Madonna". Nu pot să nu realizez că e vorba de o amiciţie sordidă, de mîna a şaptea, dar nu prea am de ales, şi e plăcut să am şi eu o prietenă. Şi, de asemenea, nu vreau să se repete situaţia de la Beirut, cînd au fost eliberaţi ostaticii şi a fost foarte evident că nici unul nu-l prea agrea pe Terry Waite[1].

Trimis special al arhiepiscopului de Canterbury, desemnat să negocieze, în 1987, cu o grupare isla-mistă din Liban eliberarea unui grup de ostatici, luat el însuşi ostatic.

372

Vedeţi voi, te poţi obişnui cu orice dacă încerci. O să rezist tentaţiei de a fi ursuză si întoarsă pe dos. Sînt sigură că cineva face ceva pentru mine în ţară. Poate că Shazzer si Jude organizează campanii gen John McCarthy[1] în sprijinul meu, sau stau în faţa Camerei Comunelor cu pancarte cu chipul meu zugrăvit pe ele sau cu torţe în mîini.

Trebuie să pot face si eu ceva. Am impresia că dacă eliberarea mea depinde de prinderea lui Jed si de stoarcerea unei mărturisiri de la el, ar cam trebui să văd ceva nenorocite de eforturi întreprinse în direcţia prinderii si stoarcerii.

2 p.m. Urraaa! Am devenit peste noapte cea mai populară fată din celulă. Tocmai o învăţam în şoaptă pe Phrao cuvintele unor cîntece de-ale Madonnei, că ea e obsedată de Madonna, cînd ne-am pomenit înconjurate de un grup de femei. Acum sînt considerată un fel de divinitate, pentru că ştiu pe dinafară toate versurile melodiilor de pe *Immaculate Collection,* de la un capăt la altul, într-un final, mi s-a cerut în unanimitate să interpretez cîntecul *Like a Virgin,* cocoţata pe un vraf de saltele, înveşmîntată în şalul cel vechi şi în sutien şi cu un tampax în mîna pe post de microfon, moment în care gardianul a început să ţipe la noi cu voce piţigăiată. Am întors privirea şi l-am zărit pe consulul britanic, care tocmai intrase în celulă.

— A, Charlie, am făcut eu graţios, am coborît de pe saltele şi m-am îndreptat spre el,

1. Reporter australian, specializat în ştiinţele mediului înconjurător.

373

căznindu-mă să-mi trag şalul peste sutien şi să-mi păstrez o fărîmă de demnitate. Ce bine-mi pare că ai venit! Avem multe de discutat!

Charlie părea să nu prea ştie în ce direcţie să privească, dar în cele din urmă s-a hotărît asupra sutienului, îmi adusese un pachet de la Ambasada britanică: apă, biscuiţi, sandvişuri, spray contra ţînţarilor, pixuri şi hîrtie si, obiectul care mi-a făcut cea mai mare bucurie, săpun.

Am fost totalmente emoţionată. A fost cel mai frumos cadou pe care l-am primit în viaţa mea.

— Mulţumesc, mulţumesc, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, am zis eu copleşită de emoţie, pe punctul de a mă arunca de gîtul lui şi de a-l lipi de gratii.

— Nici o problemă, de fapt, aşa e obiceiul. Ţi l-aş fi adus mai de mult, dar nemîncaţii mei de la birou tot înfulecau sandvişurile.

— înţeleg, am zis eu. Şi acum, Charlie, să vorbim despre Jed.

S-a holbat tîmp la mine.

— Ţi-l mai aminteşti pe Jed? l-am întrebat eu pe ton de mămică-răbdătoare-cu-zgîmboiul-tăn-tălău. Tipul care mi-a dat sacoşa? E foarte important să-l prindem. Aş vrea să notezi toate amănuntele pe care mi le amintesc despre el şi pe urmă să trimiţi aici pe cineva de la Narcotice, care poate conduce ancheta de identificare a tipului.

— Sigur, a răspuns Charlie pe un ton serios, dar care nu a convins pe nimeni. Sigur.

— Ei, haide, haide, am zis eu şi m-am metamorfozat brusc în bătrînica Peggy Ashcroft[1] în

1. Actriţă, a jucat, între altele, în 1984, în filmul *Passage to India.*

ultimele zile ale administraţiei maharajahului, pe punctul de a-i arde interlocutorului una după ceafă cu umbreluţa, după care am continuat: Dacă autorităţile thailandeze sînt atît de ahtiate să dea un exemplu pe chestie de droguri, încît bagă occidentali inocenţi în puşcărie fără să le ofere măcar şansa unui proces, atunci cu siguranţă vor fi interesate să-i prindă pe adevăraţii traficanţi de droguri.

Charlie privea drept prin mine.

— Aha, sigur, sigur, a făcut el cu sprîncenele încreţite şi a dat viguros din cap, în timp ce în privirea opacă nu se putea citi nici cea mai vagă luminiţă de înţelegere a celor auzite.

După ce i-am explicat totul încă de cîteva ori, lui Charlie au început să i se aprindă oarece beculeţe.

— Aha, aha. înţeleg ce vrei să spui. Aha. Trebuie să-l urmărească pe tipul care te-a băgat aici, altminteri o să dea impresia că nu fac nici un efort.

— Exact! am zis eu încîntată, mîndră de rezultatul sforţărilor mele.

— Sigur, sigur, a zis Charlie şi s-a ridicat în picioare, cu aceeaşi expresie de

seriozitate împietrită pe figură, îi pun imediat la treabă.

L-am privit în timp ce se depărta, tot minu-nîndu-mă cum a putut o astfel de creatură să urce pe scara ierarhică a diplomației britanice. Mi-a venit apoi brusc o idee.

— Charlie ? l-am chemat eu.

— Da, a răspuns el si s-a uitat repede să vadă dacă nu i s-a desfăcut cumva fermoarul de la pantaloni.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

375

— Tata? Mutra lui Charlie s-a înseninat. O, lucrează în Ministerul de Externe. Un moş băşinos.

— E politician?

— Nu, e doar funcționar în Ministerul de Externe.

După ce am aruncat o privire rapidă ca să mă asigur că gardienii se uitau în altă parte, m-am aplecat spre el.

— Cum îți merge cariera aici ?

— O, stagnează al naibii, ca să spun sincer, a răspuns el voios. Aici te pierzi ca-n Triunghiul Bermudelor, în afară, evident, de cazul în care eşti trimis pe vreo insulă. Oh, scuză-mă.

— Nu ți-ar prinde bine să dai un fel de mică lovitură diplomatică? am început eu pe un ton ademenitor. Ce-ar fi să-i dai tatălui tău un mic telefon...?

luni, 25 august

Patruzeci şi cinci de kilograme (siluetă zveltă, dornică de a fi băgată în seamă), nr. de. . . of, pizda mă-sii, mi s-au dizolvat creierii. Dar asta e bine, ajută la slăbit.

Prînz. Zi proastă, deprimantă. Poate am fost nebună să-mi închipui că pot eu să influențez în vreun fel ceva. Mă muşcă țînțarii şi puricii ăştia de mă omoară cu zile. Mi-e greață şi sînt slăbită de o nesfîrşită diaree, ceea ce e greu de suportat, ținînd cont de situația cu olița unică din celulă. într-un fel, e bine, pentru că amețeala continuă face ca totul să pară ireal - şi mult mai frumos

376

decît este în realitate. Aş vrea să pot dormi. E aşa de cald. Poate am malarie.

2 p.m. Nenorocitul de Jed, Cum a putut atît de... ? Dar n-are rost să-i port ranchiună, în felul ăsta îmi fac mie rău. Trebuie să mă detaşez. Nu îi doresc răul, nu îi doresc binele. Mă detaşez.

2:01 p.m. împuțit, nenorocit, porc de cîine cu inimă neagră coborît din iad. Sper să-i cadă mutra pe jos şi să i se lipească de un arici.

6 p.m. Am obținut un rezultat! Am obținut un rezultat ! Acum o oră a venit un gardian şi m-a scos din celulă. E fantastic să fiu afară, departe de miasmele din celulă. Am fost dusă într-o cameră mică de anchetă, unde erau o masă din imitație de lemn, un dulap cenuşiu pentru documente şi o revistă japoneză pentru

homosexuali, pe care gardianul a pitit-o urgent în timp ce pe uşă intra un domn scund, între două vîrste, cu înfăţişare distinsă şi care s-a recomandat Dudwani.

Am aflat că era de la Narcotice şi părea un tip dur. Drăguţul de Charlie.

M-am apucat să îi dau amănunte cu privire la cele petrecute, la zborul cu care sosise Jed, la cel cu care probabil plecase, la sacoşă, apoi la înfăţişarea lui.

— Aşa că îl puteţi găsi cu siguranţă pe baza tuturor acestor informaţii, nu-i aşa ? am întrebat eu pe post de concluzie. Trebuie că există amprente pe sacoşă.

— O, ştim noi bine unde se află, a zis el pe un ton degajat. Şi nu are amprente.

377

Sfinte Sisoe. Nu are amprente. Păi asta e ca şi cum ar spune că nu are sfircuri sau aşa ceva.

— Şi atunci, de ce nu l-aţi prins?

— E în Dubai, a zis el pe un ton plat, lipsit de orice emoţie.

M-am simţit dintr-o dată enervată la culme.

— în Dubai, da? i-am zis. Şi voi ştiţi tot ce trebuie despre el. Şi ştiţi foarte bine că el a făcut-o. Şi ştiţi şi că nu eu am făcut-o, si că el a procedat în aşa fel încît să pară că eu aş fi făcut-o, deşi n-am făcut-o. Dar tu o să te duci acasă diseară la delicioasa ta cină şi la nevastă şi la familie, iar eu o să rămîn închisă aici tot restul anilor în care as mai putea să fac copii, si asta pentru ceva ce n-am făcut şi numai pentru că tu nu vrei să te osteneşti să faci pe cineva să mărturisească faptul că a făcut ceva ce eu n-am făcut.

M-a privit consternat.

— De ce nu l-aţi făcut să mărturisească ? l-am întrebat eu.

— E în Dubai.

— Atunci faceţi pe altcineva să depună mărturie.

— Domnişoară Jones, în Thailanda, noi...

— Trebuie să-l fi văzut careva intrînd în colibă, sau poate a intrat altcineva trimis de el. Cineva trebuie să fi pus drogurile în căptuşeală. Treaba a fost făcută cu o maşină de cusut. Du-te şi condu o investigaţie, că asta ţi-e datoria.

— Facem tot ce putem, a răspuns el cu răceală. Guvernul nostru ia foarte în serios orice violare a legislaţiei privind regimul drogurilor.

— Iar guvernul nostru ia foarte în serios protecţia cetăţenilor săi, am zis eu şi mi-a răsărit o clipă în faţa ochilor imaginea lui Tony Blair

378

trăgîndu-i un pumn în nas funcţionarului guvernamental thailandez.

Thailandezul şi-a dres vocea, pregătindu-se să spună ceva.

— Noi...

— Şi mai sînt şi ziaristă, l-am întrerupt eu. Lucrez la unul dintre cele mai cunoscute posturi de televiziune britanice şi mă ocup de o emisiune care tratează evoluţia actualelor evenimente pe plan internaţional, am zis eu, străduindu-mă să alung din minte imaginea lui Richard Finch zicînd: „Mă gîndesc la melci care beau bere, mă gîndesc la raţe pe rotile, mă gîndesc..."

— Colegii au de gînd să desfăşoare o campanie puternică în sprijinul meu, am continuat eu.

Imaginea lui Richard Finch îmi răsare în minte: „A, deci Bridget-chiloţei-fluşturei nu s-a întors din vacanţă, da ? Se giugiuleşte pe plajă cu te miri cine şi a uitat să urce-n avion, de bună seamă".

— Cunosc persoane de la cel mai înalt nivel guvernamental şi *cred,* dată fiind actuala situaţie pe plan internaţional — şi am făcut o pauză ca să-i arunc o privire semnificativă, că doar *întotdeauna* se întîmplă ceva pe plan internaţional, nu-i aşa ? - că ar fi de-a dreptul neplăcut dacă ar apărea în mass-media faptul că eu sînt ţinută în închisoare în nişte condiţii care, la drept vorbind, sînt sub orice critică, pentru o crimă pe care, în mod evident şi chiar conform propriei tale declaraţii, nu am comis-o, în vreme ce poliţia locală nu aplică legile în vigoare în propria lor ţară şi refuză să efectueze o investigaţie aşa cum se cuvine.

Mi-am adunat şalul în jurul trupului cu enormă demnitate, după care m-am rezemat din

379

nou de speteaza scaunului şi l-am privit cu răceală.

Funcţionarul s-a foit puţin în scaun şi s-a zgîit prin hîrtii cîteva clipe. După care a ridicat privirea, cu pixul în mînă.

— Domnişoară Jones, vrei să ne întoarcem la acel moment din relatare în care ţi-ai dat seama că cineva a intrat în colibă ?

Ha!

miercuri, 27 august

Cincizeci şi unu de kilograme, ţigări: 2 (cumpărate la un preţ de-a dreptul odios), vise în care Mark Darcyl Colin Firth / Prinţul William dau năvală în celulă şi zic : „în numele lui Dumnezeu şi al Angliei, eliberaţi-o pe viitoarea mea soţie!": întruna.

Două zile alarmante în care nu s-a petrecut nimic. Nici un cuvînt de nicăieri, nici o vizită, numai veşnice solicitări să interpretez cîntece de-ale Madonnei. Doar citind poezia *Dacă* am reuşit să-mi păstrez sănătatea mintală. Iar azi-dimineaţă a apărut Charlie - într-o cu totul altă dispoziţie ! Foarte sincer, vesel şi încrezător din cale-afară, îmi aducea un nou pachet care conţinea nişte sandvişuri cu brînză, pe care, date fiind gîndurile anterioare despre însămînţarea în puşcărie, nu prea mi-a venit să le mănînc.

— Mda. Lucrurile încep să se mişte, a declarat Charlie pe un ton de-ai fi zis că e cine ştie ce agent guvernamental împovărat cu toate secretele agenţiei MI5. Situaţia se prezintă, de fapt,

380

extrem de bine. S-au înregistrat ceva mişcări în interiorul ministerului.

M-am străduit din greu să nu mă gîndesc la vînzoleala intestinală a moşului băşinos pomenit anterior şi l-am întrebat:

— Ai vorbit cu tatăl tău ?

— Aha, aha, a zis el. Situația este cunoscută acolo.

— S-a publicat ceva în ziare ? am întrebat eu surescitată.

— Nu, nu. Şşş. Nu vrem să agităm lucrurile prea tare. Ei, oricum. Ai ceva scrisori. Prietenii tăi i le-au dat lui tata. Nişte scrisori ale naibii de straşnice, aşa zice tata.

Am deschis cu mîini tremurînde plicul oficial de la Ministerul de Externe, mare si maro. Prima scrisoare era de la Jude şi Shaz, scrisă cu mare grijă, aproape codificat, de parcă şi-ar fi închipuit că o să pună mîna vreun spion pe ea.

Bridge,

Nici o grijă. Te scoatem noi de acolo. Luat urmă Jed. Mark Darcy ajută (!).

Mi-a sărit inima din piept. Era cea mai bună veste posibilă (cu excepția, evident, a unei ştiri cum că mi-a fost anulată sentința de zece ani).

Nu uita: femeie super-rafinată. Gîndeşte
potențială cură slăbire puşcărie. 192 curînd.

Repet: nici o grijă. Fetele sînt călare pe
situație.

Cu dragoste, Jude şi Shaz

381

M-am uitat la scrisoare şi am clipit emoționată, apoi am desfăcut nerăbdătoare celălalt plic. O fi de la Mark?

Era scrisă pe dosul unui lung şir pliant de vederi ale lacului Windermere *si zicea :*

Sîntem în vizită la bunicuța, la sanatoriul din St. Anne's şi facem un tur al lacurilor. Vremea e cam amestecată, dar sînt multe magazine care vînd la preț de producător. Tata şi-a cumpărat o vestă din piele de oaie! Poți tu s-o suni pe Una şi s-o întrebi dacă a închis aragazul ?

Cu dragoste, Mama

SÎMBĂTĂ, 30 AUGUST

Cincizeci şi unu de kilograme (sper), unități de alcool: 6 (urraaa!), țigări: O, calorii: 8 755 (urraaa!), nr. de dați verificat sacoşa pentru a constata lipsa de droguri: 24.

G a.m. în avion. Merg acasă! Liberă! Subțire! Curată! Cu păr strălucitor! în haine proprii curate! Urraaa! Am ziare şi am revista *Mărie Claire* şi am revista *Hello l* Totul e minunat.

6:30 a.m. Deprimare de neînțeles. Mă dezorientează faptul că mă aflu iarăşi îngrămădită într-un avion, în întuneric, cu toată lumea care doarme în jurul meu. Sînt într-o stare de euforie, dar sînt şi îngrozită. Gardienii au venit noaptea trecută şi m-au chemat. Am fost condusă într-o cameră, mi

382

s-au dat hainele înapoi, am fost întîmpinată apoi de un alt funcționar al Ambasadei britanice, îmbrăcat cu o cămaşă ciudată din fibre sintetice cu mîneci

scurte si cu ochelari pe nas. A zis că s-au petrecut „nişte evenimente" în Dubai şi s-au exercitat ceva presiuni la nivel înalt din partea Ministerului de Externe şi că s-au văzut nevoiți să mă scoată imediat din țară, înainte ca relațiile dintre cele două țări să se deterioreze.

La Ambasadă a fost foarte ciudat. Nu era nimeni acolo, doar un tip pe nume Brian, care m-a condus direct într-o baie în stil vechi, unde hainele mele erau aşezate toate grămăjoară, şi mi-a spus să fac un duş si să mă schimb, dar că trebuie să mă grăbesc.

Nu-mi vine să cred ce suplă m-am făcut, dar nu era nici un uscător acolo, aşa că părul meu stă tot bezmetic. Sigur, nu contează, dar ar fi fost frumos să arăt ca lumea la întoarcere. Tocmai începusem să mă machiez, cînd Brian a bătut la uşă si a zis că trebuie să plecăm imediat.

Totul s-a succedat apoi ca-ntr-un vîrtej. Am ieşit în trombă în noaptea caniculară, am urcat direct într-o maşină, am mers în viteză pe străzi pline de țapi si oi şi capre şi oameni care îşi aburcaseră tot familionul pe cîte-o bicicletă.

Aeroportul mi s-a părut incredibil de curat. Nu am parcurs ruta obişnuită, ci una folosită numai de personalul Ambasadei, unde totul a fost imediat stampilat si rezolvat. Cînd am ajuns la poarta de îmbarcare, țipenie de om, iar avionul era gata de decolare, ne aştepta acolo un singur ins îmbrăcat într-o jachetă de un galben țipător,

— îți mulțumesc, i-am zis lui Brian. Trans-mite-i mulțumirile mele şi lui Charlie.

— Nici o problemă, a zis el ironic. Tatălui lui, de fapt.

Pe urmă mi-a înmînat paşaportul şi mi-a strîns mîna de o manieră foarte respectuoasă, cu care nu fusesem obişnuită nici măcar înainte de puşcărie.

— Te-ai descurcat foarte bine, mi-a spus. Te-ai descurcat excelent, domnişoară Jones.

10 a.m. Tocmai am reuşit să dorm puțin. Sînt foarte emoționată de revenirea acasă. Am avut pînă la urmă parte de o revelație spirituală. Totul va fi altfel de acum înainte.

Noi hotărlri post-epifanie:

1. Nu mă reapuc de fumat sau băut, întrucît nu am băut nimic timp de unsprezece zile şi am fumat doar două țigări (nici nu vreau să mă gîndesc ce a trebuit să fac ca să pun mîna pe ele). Deşi s-ar putea să beau o sticluță de vin. Doar trebuie, evident, să sărbătoresc. Da.

2. Nu mă mai bazez pe bărbați, ci doar pe mine însămi (excepție făcînd, firește, cazul în care Mark Darcy vrea să fie din nou cu mine. O, Doamne, sper să fie aşa. Sper că el a fost cel care m-a scos de acolo. Sper să fie la aeroport).

3. Nu-mi mai bat capul cu prostii de genul: greutate, păr bezmetic, pe cine invită Jude la nuntă etc.

4. Nu voi renunța chiar la toate sfaturile din cărțile de psihologie aplicată şi din poezii, o să le reduc pur şi simplu la elementele-cheie,

384

precum optimismul, nu mă voi mai speria aşa de uşor, voi fi iertătoare (deşi nu-l voi ierta pe Jed împuțitul, căci sub acest nume va fi cunoscut de acum înainte).

5. Voi fi mai cu băgare de seamă în privința bărbaților, fiind lucru dovedit — după cum reiese din pățaniile cu Jed împuțitul, ca să nu mai vorbim de Daniel — că bărbații sînt periculoşi.

6. Nu voi mai accepta toate rahaturile din partea unora, de ex. Richard Finch, voi avea în schimb încredere în mine însămi.

7. Voi fi mai spiritualizată şi-mi voi susține principiile spirituale.

Vai ce bine, acum pot să frunzăresc revista *Hello!* şi ziarele.

11:15 a.m. Nu pare să fie nimic despre mine în ziare - după cum îmi spusese şi Charlie, totul fusese trecut sub cea mai deplină tăcere de către guvern, ca să nu-şi strice relațiile cu thailandezii si să nu dăuneze importului de sos de arahide etc.

11:45 a.m. Mmm. Vinul e delicios, după atîta abstinență. Mi se suie drept la cap.

12:30 p.m. Brr. Mi s-a făcut uşor greață după ce am frunzărit ziarele. Uitasem ce simțămînt de deprimare şi vinovăție te cuprinde după ce le citeşti, aduce cu un fel de mahmureală - plus senzația că lumea se transformă perpetuu într-un scenariu horror, în care oamenii îți par buni la început, după care afli că sînt răi şi meschini.

385

La vremea ei, mi-a plăcut în mod deosebit povestea preotului-devenit-futangiu-ratat. întotdeauna e interesant cînd alții calcă strîmb. Cred totuşi că fondatorii grupului de sprijinire a victimelor preotului futangiu (pentru că „femeile care au relații cu preoți adesea nu au cui să se spovedească") cam suferă de partizanat. Cum rămîne atunci cu ceilalți indivizi care nu au cui să se spovedească? în acest caz, ar trebui să existe grupuri de sprijinire a victimelor futangiilor din guvernul conservator, de sprijinire a membrilor echipelor sportive britanice care s-au culcat cu membri ai familiei regale, a preoților romano-ca-tolici care s-au culcat cu diverse celebrități sau cu membri ai familiei regale, a celebrităților care s-au culcat cu oameni obişnuiți care şi-au spus povestea preoților romano-catolici, care au rela-tat-o apoi ziariştilor. Poate o să-mi vînd şi eu povestea ziariştilor şi o să fac bani din asta. Nu, asta nu e bine, vedeți, spiritualitatea mi-a fost deja infestată de mentalitatea asta a tabloidelor.

Poate o să scriu totuşi o carte. Poate voi avea parte la revenirea în Anglia de o întîmpinare ca a lui John McCarthy la revenirea din Beirut, unde fusese luat ostatic, şi o să scriu o carte intitulată *O altă formație de nori,* sau ceva de genul ăsta, cu referire la vreun fenomen meteorologic. Poate voi avea parte de o primire de erou, cu Mark, Jude, Shazzer, Tom şi părinții mei şi cu o mulțime de fotografi care să mă

aştepte şi cu Richard Finch care să-mi cerşească umil un interviu în exclusivitate. Aş face bine să nu mă ambalez prea tare. Sper să nu înnebunesc definitiv. Mi se năzare şi că ar fi cazul să mă aştepte cineva de la poliție sau nişte consilieri, care să mă ducă la o

bază secretă ca să mă pună la curent cu situația. Cred că o să mă culc puțin.

9 p.m. (ora Londrei acum) Am ajuns la aeroportul Heathrow, amețită din cauza diferenței de fus orar, scuturîndu-mă de firimiturile de pîine şi de pasta de dinți roz pe care compania aeriană ne-a servit-o cu tupeu pe post desert, şi îmi repetam în minte răspunsurile la întrebările puhoiului de fotoreporteri în aşteptare: „A fost un coşmar. Un adevărat coşmar. Ca un trăsnet venit din senin. Nu simt nici un strop de ură (să spun amărăciune?), căci, dacă alții vor fi preveniți de pericolul reprezentat de prietene care se culcă cu străini, timpul petrecut de mine în închisoare nu va fi fost în zadar (irosit?)". Dar în tot acest timp nu credeam că va fi vreun puhoi de fotoreporteri în aşteptare. Am trecut fără nici un incident de oficialitățile de la vamă şi m-am uitat cu emoție împrejur în căutarea unor chipuri cunoscute, numai ca să fiu înghițită brusc de... ei bine, de un puhoi de fotoreporteri în aşteptare. Grămezi de reportofoane şi aparate de fotografiat mă înconjurau din toate părțile. Mintea mi s-a blocat totalmente şi nu am reuşit decît să repet ca un papagal clasicul: „Nici un comentariu", ca un ministru prins în flagrant delict de regulat prostituată, şi am mers mai departe împingînd căruciorul în fața mea, cu teama că în următoarea clipă o să mă împleticesc şi o să mă năruiesc. Apoi cineva mi-a tras căruciorul din mînă şi altcineva şi-a trecut o mînă pe după umerii mei şi mi-a zis: „Totul e bine acum, Bridge, avem noi grijă de tine, totul e bine". Jude şi Shazzer.

duminică, 31 august

Cincizeci şi unu de kilograme si şaptezeci si trei de grame (Aşa da ! Adevărată culme a unei cure de slăbire, începută In urmă cu optsprezece ani, atinsă însă cu un preț care. nu justifică rezultatul), unități de alcool: 4, calorii: 8995 (binemeritate, cu siguranță), progrese realizate de Gary-meşterul In privința găurii din perete : 0.

***2* a.m. în apartamentul meu.** E aşa de plăcut să fii acasă. E aşa de plăcut să le revăd pe Jude şi Shazzer. La aeroport, un polițist ne-a condus prin mulțime pînă într-o cameră de anchetă, unde erau nişte țipi de la Narcotice şi un funcționar de la Ministerul de Externe, şi au început toți să-mi pună o droaie de întrebări.

— Uite ce e, toate astea nu pot să aştepte naibii o zi ? a izbucnit Shaz indignată, după vreun minut. Nu vedeți în ce hal e ?

Indivizii păreau a crede necesar să continue, dar în cele din urmă atîta li s-a

urît de mîrîielile constante ale lui Shaz : „Oameni sînteți, sau monştri?" şi de amenințările ei că o să-i pîrască la Amnesty International, încît i-au cerut unui polițist să ne ducă la Londra.

— Altă dată aveți grijă cu cine vă încurcați, doamnelor, ne-a zis tipul de la Externe.

— Ia mai slăbeşte-ne, a zis Shaz, în vreme ce Jude a debitat: „Aveți dreptate, domnule", după care s-a lansat într-o tiradă gen mulțumesc-pen-tru-că-m-ați votat, ca un politician de carieră.

în apartamentul meu, frigiderul era plin cu mîncare, pizza era gata de pus în cuptor, aveam

388

cutii cu bomboane Milk Tray şi Dairy Box, somon afumat, alune şi sticle de Chardonnay. Gaura din perete era acoperită de o pancartă pe care scria „Bun venit acasă, Bridget". Şi era şi un fax de la Tom - care s-a *mutat împreună cu* tipul de la aeroport cu care flirtase la Sân Francisco - şi faxul zicea:

SCUMPO, DROGURILE SÎNT PRAFUL SATANEI. SPUNE NU! PRESUPUN CĂ ACUM EŞTI ULTRASUBȚIRE. RENUNȚĂ IMEDIAT LA TOȚI BĂRBAȚII ŞI FĂ-TE LESBIANĂ. VINO AICI ŞI STAI CU NOI ÎNTR-UN TRIO SEXUAL CÂLIFORNIAN. I-AM ZDROBIT INIMA LUI JEROME. HAHAHAHA. SUNĂ-MĂ. TE IUBESC. BINE AI REVENIT.

De asemenea, Jude şi Shaz curățaseră toată mizeria pe care o lăsasem eu în goana împachetării şi schimbaseră aşternuturile, îmi puseseră flori proaspete şi țigări Silk Cut pe măsuța de la capul patului. Le iubesc pe fetele astea încîntă-toare. Şi pe încîntătorul ăla de Tom obsedat de propria-i persoană.

Fetele au dat drumul la apă în baie pentru mine şi mi-au adus un pahar de şampanie, iar eu le-am arătat pişcăturile de purici. Pe urmă m-am îmbrăcat în pijama şi ne-am aşezat tustrele pe pat, cu țigări, şampanie şi cutia de bomboane de ciocolată si am început poveştile despre tot ce se petrecuse.

— Mi-am dat seama că era ceva în neregulă cînd am ajuns la poarta de îmbarcare, zicea Shaz. Dar funcționarii de la compania aeriană n-au vrut să-mi spună ce s-a întîmplat şi au tot insistat să

389

mă urc în avion şi nu m-au mai lăsat să cobor, şi pe urmă m-am trezit că avionul o şi pornise pe pistă.

— Şi atunci, cînd ai aflat totul? am întrebat eu şi am dat duşcă paharul cu Chardonnay pînă la ultima picătură, la care Jude a ridicat imediat sticla să-mi toarne din nou. Era splendid, splendid.

— Abia după ce am aterizat, a zis Shaz. A fost cel mai cumplit zbor care se poate închipui. Am tot sperat că nu s-a întîrnplat nimic altceva decît că ai pierdut avionul, dar toți cei din avion se purtau cu mine foarte ciudat şi urîcios. Apoi, în

clipa în care am coborît din avion...

— A fost arestată, a zis Jude voioasă. Se zbîr-lise toată.

— O, nu, am zis eu. Şi tu sperai că Jed o să fie acolo.

— Nemernicul, a zis Shaz şi s-a îmbujorat. Mi-a dat prin minte că aş face bine să nu mai

pomenesc vreodată despre Jed.

— A pus pe cineva să stea la coadă chiar în spatele tău pe aeroportul din Bangkok, a explicat Jude. Se pare că el a aşteptat pe aeroportul Heathrow să primească un telefon, după care s-a urcat imediat într-un avion spre Dubai.

Am aflat pe urmă că Shaz o sunase pe Jude de la poliție, şi aşa au ajuns la Ministerul de Externe.

— Pe urmă nu s-a întîrnplat nimic, a zis Jude. începuseră toți să spună că o să stai zece ani în puşcărie.

— îmi amintesc, m-am cutremurat eu.

— L-am sunat pe Mark miercuri seara, si el şi-a contactat toate cunoştințele de la Amnesty şi de la Interpol. Am încercat să dăm de mama ta, dar în mesajul lăsat pe robot zicea că face turul

lacurilor. Ne-am gîndit să sunăm la Geoffrey şi Una, dar ne-am zis că o să-i apuce istericalele, chestie care n-o să ne fie de nici un ajutor.

— înțeleaptă decizie, am zis eu.

— In prima vineri, după ce am aflat că ai fost transferată în penitenciarul pentru femei... a început Shaz

— Iar Mark s-a suit în avionul de Dubai...

— S-a dus în Dubai ? Pentru mine ?

— Tipul a fost nemaipomenit, a continuat Shaz.

— Dar unde e acum? I-am lăsat mesaj pe robot, dar nu m-a sunat.

— E tot acolo, a zis Jude. Pe urmă, luni, ne-a sunat cineva de la Ministerul de Externe şi totul părea să se fi schimbat.

— Probabil că Charlie apucase să vorbească cu taică-său, am zis eu emoționată.

— Ne-au dat voie să-ți trimitem scrisorile...

— Şi joi am aflat că au pus laba pe Jed...

— Iar Mark a sunat vineri şi ne-a spus că au obținut o declarație de la el...

— Şi pe urmă, din senin, sîmbătă - telefonul care ne anunța că eşti deja în avion!

— Urraaa! am zis toate în cor şi am ciocnit paharele.

Doream cu disperare să abordez din nou subiectul Mark, dar n-am vrut să par superficială şi nerecunoscătoare față de tot ce făcuseră fetele pentru mine.

— Mai e cu Rebecca? am izbucnit.

— Nu ! a zis Jude. Nu mai e! Nu mai e !

— Dar ce s-a întîmplat?

— Nu ştim precis, a răspuns Jude. O clipă mai devreme era cu ea, si o clipă mai tîrziu am aflat că Mark nu mai merge în Toscana şi...

391

l

— N-ai să ghiceşti în veci cu cine e acum Rebecca, a intervenit Shaz.

— Cu cine?

— E o cunoştință de-a ta.

— Nu cumva cu Daniel? am întrebat eu şi m-a năpădit un val de sentimente amestecate.

— Nu.

— Colin Firth?

— Nu.

— Brrr. Tom?

— Nu. Gîndeşte-te la cineva pe care îl cunoşti foarte bine. însurat.

— Tata ? Jeremy, soțul Magdei ?

— începi să fii pe-aproape.

— Ce ? Doar nu cumva Geoffrey Alconbury ?

— Nu, a chicotit Shaz. Ăla *e* însurat cu Una şi mai e şi homo pe deasupra.

— Giles Benwick, a scăpat Jude dintr-o suflare.

— Cine ? m-am bîlbîit eu.

— Giles Benwick, a confirmat Shaz. Doar îl ştii pe Giles, pentru Dumnezeu, cel care lucrează cu Mark, pe care l-ai salvat tu cînd a vrut să se sinucidă acasă la Rebecca.

— I se pusese pata pe tine.

— El şi Rebecca au rămas în Gloucestershire după accidentele pe care le-au suferit, şi au tot citit la cărți de psihologie aplicată, iar acum... sînt împreună.

— Trup şi suflet, a adăugat Jude.

— Uniți prin actul tainic al iubirii, a completat Shaz.

S-a lăsat tăcerea, timp în care ne-am uitat una la alta, împietrite de uimire în fața acestui gest ciudat al cerurilor.

392

— A înnebunit lumea, am izbucnit eu, cu un amestec de consternare şi teamă. Giles Benwick nu e nici frumos, nici bogat.

— De fapt, bogat este, a murmurat Jude.

— Dar nu e iubitul alteia. Nu reprezintă simbolul de statut social în stilul

caracteristic Rebeccăi.

— Afară doar de faptul că e bogat, a zis Jude.

— Şi totuşi, Rebecca l-a ales pe el.

— Chiar aşa, exact aşa este, a zis Shaz surescitată. Ciudate vremuri trăim! Cu adevărat ciudate!

— în curînd, prinţul Philip o să-mi ceară să fiu cu el, iar Tom se va logodi cu regina, am strigat eu.

— Nu cu „prinţesa" de Jerome Mofturosul, ci cu propria şi iubita noastră regină, a adus Shaz necesara clarificare.

— Liliecii or să înceapă să mănînce soarele, am completat eu. Caii or să se nască toţi cu cozile lipite de frunte, iar cuburi de urină la gheaţă or să aterizeze pe terasele noastre direct de pe acoperiş şi or să ne ofere ţigări.

— Ciudate vremuri, a declarat Shaz şi a clătinat cu gravitate din cap. Cu adevărat ciudate.

Trebuie să fi adormit, pentru că acum e întuneric, Jude şi Shaz nu mai sînt aici, dar mi-au lăsat un bilet pe pernă în care-mi spun să le sun după ce mă trezesc. Stau amîndouă acasă la Shazzer, apartamentul lui Jude fiind în curs de reamenajare pentru ca ea şi Ticălosul Richard să poată locui acolo după nuntă. Sper că a angajat un muncitor mai de Doamne-ajută ca al meu. Gaura din perete nu s-a schimbat deloc.

r

12

Ciudate vremuri

marţi, 2 septembrie

Cincizeci şi două de kilograme si nouăsprezece grame (de mîine încetez sigur să mă mai îndop), unităţi de alcool: 6 (nu trebuie să încep să beau prea mult), ţigări : 27 (nu trebuie să încep să fumez prea mult), calorii : 6 285 (nu trebuie să încep să mănînc prea mult).

8 a.m. La mine în apartament. Sînt hotărîtă acum să nu revin la vechiul meu stil de viaţă, adică să mă tot uit la robot şi să aştept ca Mark să mă sune, trebuie să fiu calmă şi echilibrată.

8:05 **a.m.** Dar de ce a rupt-o Mark cu Rebecca? De ce e ea acum cu caraghiosul ăla de Giles Benwick? DE CE ? DE CE? Şi s-a dus oare Mark pînă în Dubai pentru că încă mă iubeşte?

Dar atunci de ce nu mi-a răspuns la mesaje? De ce? De ce?

In fine. Acum toate astea nu mai au pentru mine nici o relevanță. Mă ocup de persoana mea. O să mă duc să mă epilez pe picioare.

10 a.m. M-am întors acasă şi am găsit luminița de la robot pîlpîind.

Era Mark ! Vocea îi suna slab si cu pîrîituri pe fundal: „Bridget... abia acum am aflat. Sînt încîntat că eşti liberă, încîntat. Mă întorc mai tîrziu în..." S-a auzit un şuier puternic, apoi convorbirea fusese întreruptă.

397

Zece minute mai tîrziu a sunat telefonul.

— A, bună, dragă, ghici ce s-a întîmplat? Mama mea. Propria mea mamă ! M-a năpădit

un val puternic de iubire.

— Ce? am zis şi ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Treci calm prin toată larma şi graba lumii şi aminteşte-ți că-ți poți afla pacea în tăcere.

Pauză lungă.

— Mamă ? am rostit eu în cele din urmă.

— Şşş, dragă, tăcere. (O nouă pauză.) Amin-teşte-ți câ-ți poți afla pacea în tăcere.

Am inspirat adînc, mi-am sprijinit receptorul cu umărul şi mi-am văzut mai departe de prepararea cafelei. Vedeți voi, am învățat cît este de important să te detaşezi de țăcăneala altora, oricare dintre noi are şi aşa destule probleme cu propria-i viață cotidiană. Tocmai atunci a sunat mobilul.

Am ignorat primul telefon, care începuse să vibreze şi să urle: „Bridget, nu-ți vei afla niciodată echilibrul sufletesc dacă nu te deprinzi să abordezi tăcerea", şi am răspuns la mobil. Era tata.

— A, Bridget, m-a luat el într-o manieră țeapănă, cazonă. Vrei, te rog, să vorbeşti cu maică-ta pe telefonul fix? Pare cam agitată.

Ea e agitată? Dar de mine nu le pasă chiar deloc? De mine, carne din carnea lor, sînge din sîngele lor ?

In „telefonul fix" se auzeau plînsete, țipete şi un zgomot inexplicabil de veselă spartă.

— O.K., tată. Pa, am zis eu şi am apucat din nou telefonul fix.

— Scumpa mea, s-a smiorcăit ea cu autocom-pătimire în vocea care-i suna răguşit. Trebuie să

398

îți mărturisesc ceva. Nu mai pot ascunde asta față de familie şi față de cei dragi.

Am încercat să nu mă gîndesc prea mult la linia clară de demarcație trasată între „familie", pe de o parte, şi „cei dragi", pe de alta, şi i-am spus cu voioşie:

— Ei, nu trebuie să te simți obligată să-mi spui, dacă nu vrei.

— Dar ce altceva ai vrea să fac? a zbierat ea isteric. Să trăiesc în minciună? Sînt dependentă, dragă, dependentă!

Mi-am stors intens creierii să ghicesc de ce anume i s-ar fi putut năzări că e dependentă. Mama nu băuse în viața ei mai mult de un pahar de sherry odată, şi asta de cînd Mavis Enderbury o îmbătase atunci, în 1952, la petrecerea de ziua ei, cînd împlinise douăzeci şi unu de ani, şi cînd trebuise apoi dusă acasă pe ghidonul bicicletei de către cineva pe nume „Peewee". Iar consumul ei de substanțe medicamentoase se limitează la cîte o bomboană de mentă cînd o gîdilă puțin în gît după vreun spectacol din acelea organizate de două ori pe an de Societatea de Teatru pentru Amatori din Kettering.

— Sînt dependentă, a repetat ea şi a făcut o pauză dramatică.

— Aha, am zis eu. Dependentă. Şi de ce anume eşti tu dependentă?

— De relații, a zis ea. Sînt dependentă de relații. Sînt co-dependentă.

Mi-a căzut capul drept pe măsuța din fața mea.

— Treizeci şi şase de ani trăiți cu taică-tău! a zis ea. Şi nu mi-am dat niciodată seama.

— Dar, mamă, a fi măritată cu cineva nu înseamnă că...

— O, nu, nu sînt co-dependentă de taică-tău, a zis ea. Sînt co-dependentă de divertisment. I-am spus lui taică-tău că... Ooo, trebuie să plece. E momentul afirmării mele.

Am rămas siderată cu ochii în cafetieră. Chiar nu ştia deloc ce mi se întîmplase ? Sărise într-un final peste cal şi îşi pierduse mințile ?

A sunat din nou telefonul. Era tata.

— îmi pare rău pentru toată tevatura asta.

— Dar ce se petrece acolo? Eşti din nou împreună cu mama?

— Ei, da, cred că se poate spune că... S-a dus acum la nu ştiu ce oră de studiu.

— Unde sînteți ?

— Sîntem într-un fel de... ăăă... îi zice „Curcubeul".

Secta Moon ? m-am întrebat. Scientologi ?

— E o... ăă... clinică de dezalcoolizare.

O, Doamne. Se pare că nu doar eu eram îngrijorată că tata bea prea mult. Mama mi-a spus că el se dusese în Blackpoole într-o seară, pe cînd erau în vizită la bunica, la St. Anne's, şi se înființase în pragul sanatoriului beat turtă, cu o sticlă de Famous Grouse într-o mînă, şi în alta cu o păpuşă Scary Spice, şi cu o pereche de dinți falşi de jucărie prinşi pe piept. A fost chemat un medic şi tata a fost dus săptămîna trecută direct de la sanatoriul St. Anne's la clinica asta de dezalcoolizare, unde se pare că mama, ca de obicei, nu a vrut să se lase mai prejos.

— Ei nu par să considere că problema mea cu whisky-ul este foarte serioasă.

Au zis că pur şi simplu îmi înăbuşeam în acest fel durerea pricinuită de toți alde Julio şi Wellington. Ideea

400

este că noi ar trebui să-i acceptăm obsesia asta cu co-depcndența de „divertisment".

O, Doamne.

Cred că ar fi mai bine să nu le spun alor mei despre Thailanda, cel puțin deocamdată.

10 p.m. Tot acasă. Ei, vedeți? Urraaa! Mi-am petrecut toată ziua dereticînd si acum toate sînt la locul lor. Am sortat toate scrisorile (mă rog, le-am pus adică pe toate într-o singură stivă). Iar Jude are dreptate. E ridicol să stau de patru luni cu un afurisit de găuroi în perete şi e un adevărat miracol că încă nu s-a cățărat nimeni pe zidul din spate să-mi dea o spargere. Nu voi mai accepta pretextele aiurite ale lui Gary. L-am pus pe prietenul lui Jude, care e avocat, să-i scrie o scrisoare. Ca să vezi ce poți realiza cînd devii un om nou. Minunat...

Stimate domn,

Acționăm în numele domnişoarei Bridget Jones.

Am fost informați că în jurul datei de 5 martie 1997 clienta noastră a încheiat cu dvs. un contract verbal, conform căruia v-ați angajat să realizați o extindere a apartamentului clientei (constînd dintr-un al doilea dormitor/ birou şi o terasă pe acoperiş) contra sumei (în valoare totală) de 7 000 lire sterline. Clienta noastră a achitat suma de 3 500 lire sterline la data de 21 aprilie 1997 ca avans la lucrare. Conform contractului, termenul limită de finalizare a lucrării a fost convenit la sase săptă-mîni de la data plății avansului.

401

Ați început lucrarea pe 25 aprilie 1997, practicînd o spărtură de mari dimensiuni: 1,5 x 2,1 metri în peretele exterior al apartamentului clientei noastre. După aceasta, nu ați mai realizat, pe durata mai multor săptă-mîni, nici un progres la lucrarea începută. Clienta a încercat să vă contacteze telefonic de mai multe ori, v-a lăsat mesaje, la care nu ați răspuns, în cele din urmă, ați revenit la apartamentul clientei pe data de 30 aprilie 1997, în timp ce aceasta era la serviciu, însă, în loc să continuați lucrarea pe care v-ați angajat să o realizați, v-ați mulțumit să acoperiți spărtura practicată în peretele exterior al apartamentului cu o folie groasă de plastic. După această dată, nu ați mai venit spre a încheia lucrarea şi nu ați răspuns la nici unul dintre numeroasele mesaje telefonice prin care clienta vă solicita acest lucru.

Spărtura pe care ați lăsat-o în peretele exterior al clientei noastre face ca apartamentul să fie răcoros, nesigur şi neasigurat în caz de efracție. Normalizarea de către dvs. a lucrării la care v-ați angajat constituie o flagrantă nerespectare a contractului încheiat cu clienta noastră. In aceast fel ați reziliat contractul, iar amintita reziliere a fost acceptată de către clienta noastră...

Bla, bla, bla, respingere, atingere, păsărească după altă păsărească... dreptul de a solicita recuperarea sumei achitate... direct răspunzător pentru potențialele pierderi... cu excepția cazului în care expediați în termen de șapte zile de la primirea prezentei o confirmare că veți acorda compensații clientei

402

pentru pierderile suferite... drept urmare am fost instruiți să întreprindem măsurile legale împotriva dumneavoastră fără alte notificări.

Ha! Ahahahaha! Asta o să-i administreze o lecție pe care n-o s-o uite prea uşor. Scrisoarea a fost pusă deja la poştă, aşa că o s-o primească mîine. Să bage bine la cap că sînt o persoană serioasă, care nu mai acceptă să tot fie dusă cu preşul şi să fie tratată fără cel mai mic respect.

Aşa. Iar acum o să stau jumătate de oră, poate-mi fată mintea un pui pentru şedința de dimineață.

10:15 p.m. Hmmm. Poate ar trebui să fac rost de nişte ziare, să-mi vină ceva idei. Dar e un pic cam tîrziu pentru asta.

10:30 p.m. De fapt, nici n-o să-mi mai bat capul cu Mark Darcy. Femeile nici n-au nevoie de bărbați. Asta era pe timpuri, cînd femeia avea nevoie de un bărbat pentru că nu putea supraviețui fără el, dar acum - ha! Am apartamentul meu propriu (aşa perforat cum e), am prieteni, am un venit şi un loc de muncă (cel puțin pînă mîine), aşa că, ha!Hahahaha!

10:40 p.m. Aşa. Idei.

10:41 p.m. O, Doamne. Tare mai am chef să fac sex. N-am mai făcut sex de o veşnicie.

10:45 p.m. Poate ceva gen laburişti noi pentru o Anglie nouă ? Cam ca despre un mariaj după luna de miere, cînd, după ce ai iubit vreme de şase luni pe cineva, începi să te enervezi că nu vrea să

403

spele vasele? Studenții şi creditele pentru studii? Era atît de simplu să fac sex şi să ies în oraş cu un bărbat cînd eram studentă. Poate că studenții nici nu merită afurisitele alea de credite, că toată ziua nu fac decît sex.

Număr de luni de cînd nu am făcut sex : 6 Număr de secunde de cînd nu am făcut sex : *(Cîte secunde are o zi ?)* 60 x 60 = 3.600 x 24 = *(Cred că o să folosesc calculatorul.)* 86.400 x 28 = 2.419.200 x 6 luni = 14.515.200

Nu am făcut sex de paisprezece milioane cinci sute cincisprezece mii două /sute de s

11 p.m. Poate că, de fapt, NU O SĂ MAI FAC NICIODATĂ SEX.

11:05 p.m. Mă întreb ce se întîmplă dacă nu faci sex? E bine sau e rău pentru organism?

11:06 p.m. Poate că tot corpul *ți se închide aşa, ermetic.*

11:07 p.m. Uite ce e, nu la sex e cazul să mă gîndesc acum. Sînt o ființă cerebrală.

11:08 p.m. Şi totuşi, presupun că e bine ca omul să procreeze.

11:10 p.m. Germaine Greer[1] nu are copii. Şi ce dovedeşte asta?

1. Scriitoare feministă australiană, născută în 1939. 404

11:15 p.m. Aşa. Nou Partid Laburist, nou...

O, Doamne. Am devenit celibatară.

Viaţa de celibatar! Celibatarii timpurilor noi! Bine, dar dacă mie mi se întîmplă una ca asta, sînt toate şansele să li se întîmple multor altora. Nu ăsta înseamnă Zeitgeist?

„Constatăm, dintr-o dată, că pretutindeni lumea face mai puţin sex." Dar nu pot să sufăr stilul ăsta de ştiri din presa actuală, îmi aminteşte că pe vremuri am citit un articol în *The Times,* care începea cam aşa: „Constatăm, dintr-o dată, că pretutindeni sînt tot mai multe restaurante", şi în aceeaşi zi un articol din *Telegraph* zicea : „Oare ce s-a întîmplat cu restaurantele ?"

Aşa, ar trebui să mă culc. Sînt hotărîtă să fiu punctuală în prima mea zi de după ce am devenit om nou.

[1] miercuri, 3 septembrie

Cincizeci şi trei de kilograme si nouă grame (vai, vai de mine), calorii : 4 955, nr. de secunde de cînd nu am făcut sex : 14 601 600 (cîte au fost ieri + 86 400, cîte sînt într-o zi).

1 p.m. Am ajuns devreme la birou în prima zi după întoarcerea mea din Thailanda şi aşteptam să se manifeste oarece îngrijorare şi respect pentru persoana mea, dar am dat peste un Richard Finch în tradiţionala lui dispoziţie belicoasă, fumînd ţigară de la ţigară şi mestecînd ceva, cu o expresie de turbare în priviri.

405

— Oo! a zis el cînd am intrat pe uşă. Oo! Ahahahahahaha! Ce-avem noi în sacoşă de data asta, mă rog? Opiu? Ceva droguri în căptuşeală ? Am adus ceva morfină cu noi? Ceva mai de soi pentru aristocraţie ? Ceva care te face să visezi în culori ? Haşiiiiiiiş ? Sau poate cocaină ? *OHOHO, cocainoinoinăăăă,* a început el să melităze ca un smintit.

Cu o sclipire tembelă în priviri, i-a înhăţat pe cei doi inşi de lîngă el şi i-a îmbrîncit spre sala de şedinţe, urlînd:

— Genunchii îndoiţi, braţele întinse, tot ce ai nevoie găseşti în sacoşa lui Briiid-get, ura, ura!

Mi-am dat seama că producătorul nostru executiv tocmai era într-o stare de frenezie provocată de ceva droguri, aşa că am zîmbit dulce fără să-l

• în seamă.

— O, astăzi sîntem micuţa domnişoară sclifosită, da? Ooo! Ei, haideţi, oameni buni. A venit Bridget-sclifosita-şi-cu-un-cur-proas-păt-ieşit-de-la-pîrnaie. Să începem. Să începepo-pepopem!

Să spun sincer, nu e tocmai ce mă aşteptasem să găsesc. Toată lumea a început să se adune în jurul mesei de şedinţă, privind ursuz cînd la ceas, cînd la mine. Ei, asta-i, nu era decît ora nouă şi douăzeci de afurisite de minute, şedinţa

trebuia să înceapă abia la şi jumătate. Şi doar pentru că eu am început să vin devreme nu înseamnă că şedința trebuie să înceapă devreme în loc să înceapă tîrziu.

— Aşa, care va să zică, Brrrrrridget! Idei. Ce idei avem noi astăzi, ca să bucurăm națiunea care ne aşteaptă cu răsuflarea tăiată ? Topul celor mai bune idei de contrabandă ale Doamnei-cu-Cocainã ? Cele

406

mai adecvate sutiene cu dublură pentru dosirea substanțelor interzise?

De poți, atunci cînd toți te cred nedemn si răul Să nu-ți pierzi nici o clipă încrederea în tine, am recitat eu în gînd. Pe dracu', o să-i trag un pumn în nas pînă la urmă.

Se uita la mine, mesteca ceva şi rînjea în aşteptarea unui răspuns. Ciudat lucru, chicotelile aprobatoare emise de regulă de cei din jurul mesei nu parveneau de data asta. De fapt, întreg acel episod thailandez îmi adusese respectul colegilor, lucru de care eram, firește, încîntată.

— Ce-ar fi să ne ocupăm de Noul Partid Laburist - după luna de miere?

Richard Finch s-a izbit cu capul de masă si a-nceput să sforăie.

— De fapt, am o altă idee, am reluat eu, după o pauză relaxată. Să ne ocupăm de sex, am adăugat, la care Richard a devenit brusc atent. (Adică şi-a ridicat capul. Puțin.)

— Ei ? O să ne împărtăşeşti şi nouă ideea -sau ai de gînd s-o păstrezi pentru amicii tăi de la Narcotice?

— Celibatul, am zis eu.

S-a lăsat o tăcere plină de respect.

Richard Finch s-a holbat la mine cu ochii ieşiți din orbite, de parcă nu-i venea a-şi crede urechilor.

— Celibatul?

— Exact, am confirmat eu din cap, cu un zîm-bet cam încrezut. Celibatul în zilele noastre.

— Ce, te referi la călugări şi călugărițe? a întrebat Richard Finch.

— Nu. La celibatari.

— Adică la oameni obişnuiți care nu fac sex, s-a băgat Patchouli şi l-a privit cu insolență.

407

Atmosfera se schimbase radical în jurul mesei. Poate că Richard începuse să calce în străchini atît de des, incit încetaseră cu toții să-l mai linguşească.

— Cum adică, din cauza unor teorii tantrice, budiste sau mai ştiu eu de care? a pufnit Richard şi un picior a prins a-i tresări convulsiv în timp ce mesteca.

— Nu, a zis sexy-Matt, cu privirea fixată în carnețelul de notițe. Oameni obişnuiți, ca noi, care nu fac sex o lungă perioadă de timp,

I-am aruncat o privire lui Matt, iar el mi-a aruncat o privire mie.

— Cum ? Ca voi ? a zis Richard şi s-a uitat la noi nevenindu-i să creadă. Voi

sînteți toți în floarea tinereții - mă rog, poate cu excepția lui Bridget.

— Mulțumesc, am murmurat eu.

— Păi voi vă regulați ca iepurii, noapte de noapte! Nu-i aşa?*Bag-o, scoate-o, bag-o, scoate-o, şi apoi aşa înuîrte-o,* a lălăit el. *Şi-i faci exact ce vrei a-i face, apoi o-ntorci si i-o mai tragi şi pe la spa-te!* Sau n-o fi aşa?

Colegii au început să se foiască în scaune.

— Sau n-o fi aşa? Din nou, pauză.

— Care dintre cei de față n-a făcut sex în ultima săptămînă ?

Toți şi-au pironit privirile în carnetele de notițe.

— O.K. Cine *a făcut* sex în ultima săptămînă ? Nimeni nu a ridicat mîna.

— Nu pot să cred una ca asta. In regulă. Care dintre voi a făcut sex în ultima lună ?

Patchouli a ridicat mîna. La fel şi Harold, care ne-a privit fericit din dosul ochelarilor. Mințea

408

probabil. Sau îi trăsese şi el un futăiuț-micuț, aşa, la botul calului.

— Deci voi, toți ceilalți... Iisuse Hristoase. Că ciudățoi mai sînteți. Asta nu vi se poate trage din prea multă muncă. Celibatul, auzi comedie! Ia mai smulgeți-vă dosurile din scaune. Ați face bine să veniți cu alte idei în perioada următoare. Nu cu tîmpenii din astea cu oameni care nu fac sex.

Joi, 4 SEPTEMBRIE

Cincizeci şi trei de kilograme şi cincizeci şi cinci de grame (creşterea asta în greutate trebuie stopată, altfel timpul petrecut în puşcărie va fi fost irosit), nr. de. metode prin care mi l-am închipuit pe Richard Finch ucis : 32 (avalanşa asta de imagini asasine trebuie stopată, altfel valoarea preventivă a unei condamnări la puşcărie va fi fost irosită), nr. de jachete negre pe care am dorit să le cumpăr: 23, nr. de secunde de cînd nu am făcut sex : 14 688 000.

6 p. m. Sînt f. încîntată de felul în care arată lumea în sezon-autumnal-cînd-începe-şcoala. O să trec pe la nişte magazine în drum spre casă : nu pentru cumpărături, dată fiind criza financiară, vreau doar să probez cîte ceva pentru garderoba de toamnă. Sînt f. emoționată de toată această atmosferă şi sînt hotărîtă ca de acum înainte să-mi fac cumpărăturile cu mai multă înțelepciune, adică : a) să nu intru în panică şi să mi se năzărească deodată că este absolut necesar să-mi cumpăr o jachetă neagră, dat fiind că o fată are nevoie de un număr limitat de jachete negre

409

şi b) să fac *rost* de bani de undeva. De la Buddha, poate?

8 p.m. La restaurantul Angus Steak **House de pe Oxford Street.** Am suferit un atac necontrolat de panică. Toate magazinele par să aibă versiuni diferite ale aceluiaşi obiect vestimentar. Mă luase cu amețeală şi n-am reuşit să mă liniştesc decît după ce le-am văzut si catalogat pe toate; de exemplu, jachetele negre din fibre sintetice disponibile sînt următoarele: cea de la magazinul French Connection costă o

sută douăzeci şi nouă de lire, cea de calitate extra, de la magazinul Michael Kors (micuță, cu căptuşeală în carouri), se găseşte la patru sute de lire. Jachetele negre din fibre sintetice de la magazinul Hennes costă numai treizeci si nouă de lire si nouăzeci şi nouă de pence. Aş putea, să zicem, să cumpăr zece jachete negre din fibre sintetice de la Hennes la prețul uneia singure de la Michael Kors, dar, în acel caz, întreaga mea garderobă ar fi mai plină de jachete negre ca niciodată si oricum n-am cu ce să le cumpăr.

Poate că de vină este întreaga mea imagine. Poate că ar trebui să încep să port costume multicolore, ca actorii de pantomimă, sau ca Zandra Rhodes[1], sau ca Su Pollard[2]. Sau să am o garderobă fixă, pentru care să cumpăr numai trei accesorii de mare rafinament si să le port cu rîndul tot timpul. (Şi ce mă fac dacă scap mîncare sau vomit pe ele ?)

Aşa. Calm, calm. Am nevoie de următoarele :

1. Creatoare de bijuterii.
2. Cîntăreață şi actriță britanică.

410

Jachetă neagră din fibre sintetice (una singură). Colier. Sau poate un şal — ori fular? In fine, o

chestie de pus la gît. Pantaloni maro „pirat" (în funcție de ce-o fi

însemnînd de fapt „pirat"). Un deux-pieces pentru serviciu (sau ceva de

genul ăsta). Pantofi.

Experiența de la magazinul de pantofi a fost de coşmar. Am avut senzația de *dejă-vu,* de îndă-răt-la-anii-de-scoală, cînd am văzut toate puştoaicele alea care cumpărau pantofi noi cu toc în stilul anilor '70, certîndu-se cu afurisitele lor de mame cu privire la ce aveau sau nu voie să poarte. După care am avut o revelație subită: nu era o senzație de *dejă-vu* — doar că pantofii din magazin arătau exact ca aceia pe care îi cumpărasem eu în clasa a zecea de la Freeman Hardy Willis.

M-am simțit brusc victima inocentă a creatorilor de modă, care nu se mai ostenesc să conceapă ceva nou. Mai rău, acum sînt atît de bătrînă, încît tînăra generație de cumpărători habar n-are ce purtam eu cînd eram adolescentă. Şi realizez care este momentul în care doamnele încep să cumpere deux-pieces-uri de la Jaeger -este momentul în care nu mai vor să li se reamintească tinerețea trecută şi atunci nu mai poartă ce e la modă. Am atins şi eu acum acest trist moment. O să renunț la tot ce am cumpărat de la Kookai, Agnes B, Whistles etc. în favoarea hainelor comode şi lejere şi a lucrurilor spirituale. E şi mai ieftin. Mă duc acasă.

9 p.m. în apartamentul meu. Mă simt foarte ciudat, cumva golită pe dinăuntru. E grozav să te

411

gîndeşti că la întoarcere totul va fi altfel, dar uite că toate sînt la fel. Probabil că eu sînt aceea care trebuie să fac ca lucrurile să se schimbe. Dar ce-o să fac cu viața mea ?

Ştiu ce. O să mănînc nişte caşcaval.

Problema e, cum zice şi în *Budismul: Drama călugărului bogat,* că atmosfera şi evenimentele din jurul tău sînt produsul atmosferei dinlăuntrul tău. Aşa că nici nu e de mirare că mi s-au întîm-plat toate nenorocirile astea - Thailanda, Daniel, Rebecca etc. Trebuie să încep să fiu mai încrezătoare şi mai pătrunsă de epifanie spirituală şi atunci voi atrage lucruri paşnice şi oameni buni, iubitori şi echilibrați. Ca Mark Darcy.

Mark Darcy - cînd se va întoarce - va observa noua mea personalitate, calmă şi echilibrată, care atrage pacea şi ordinea în jurul ei.

vineri, 5 septembrie

Cincizeci si patru de kilograme, țigări : O (triumf), nr. de secunde de cînd n-am făcut sex: 14 774 400 (dezastru) (ambii impostori, trebuie tratați în acelaşi fel).

8:15 a.m. Aşa. M-am trezit dis-de-dimineață. Vedeți voi, e important să porneşti ziua cu dreptul !

8:20 a.m. Ooo, a venit un pachet pentru mine. Poate *e* un cadou !

8:30 a.m. Mmm. E într-o cutiuță cu trandafiraşi pictați pe ea. O fi de la Mark Darcy! Poate s-a întors.

8:40 a.m. E un obiect mic, lunguieț, auriu, pe care e gravat numele meu. O fi de la Tiffany's! Are vîrful roşu. Poate e ruj.

8:45 a.m. Ciudat. Nu e nici un bilețel înăuntru. O fi vreun ruj oferit gratis ca reclamă promoțională din partea unei firme.

8:50 a.m. Dar nu e ruj, e un obiect solid. O fi un pix minuscul. Cu numele meu pe el! Poate e un fel de avanpremieră la lansarea unei noi reviste, numită *Ruj de buze!,* editată poate chiar de Tina Brown[1]! - iar invitația la petrecerea fastuoasă cu ocazia lansării o să vină mai încolo.

Aşa, asta e. Cred că mă duc pînă la Coins să beau un cappuccino. Dar n-o să mănînc, fireşte, nici un croissant cu ciocolată.

9 a.m. Sînt la cafenea. Hmm. Sînt încîntată de micul cadou, dar nu sînt prea sigură nici că e pix. Sau dacă e, funcționează într-un mod abscons.

Mai tîrziu. O, Doamne. Tocmai mă aşezasem la masă cu un cappuccino şi un croissant în față, cînd pe uşă a intrat Mark Darcy, aşa, pur şi simplu, de parcă n-ar fi fost o clipă plecat: în costumul lui de serviciu, proaspăt ras, cu o mică tăietură pe bărbie peste care pusese o bucățică de hîrtie igienică, mă rog, aşa cum arată bărbații

dimineața. S-a dus la tejghea, a comandat o cafea şi a pus servieta jos, după care a început să se uite înjur, căutînd ceva sau pe cineva din priviri. M-a văzut. A urmat un moment lung, în timpul

1. Redactor-sef al ziarului *The New Yorker.*

căruia ochii i s-au muiat (deşi nu i s-au prelins ca gelatina). S-a întors apoi spre vînzător să plătească. Mi-am compus o mină cit mai calmă şi mai echilibrată. A venit la masa mea cu aerul unui om de afaceri. Simțeam nevoia să mă arunc de gîtul lui,

— Bună, a zis el scurt. Ce-ai acolo ? şi a arătat din cap spre cadou.

Abia mă simțeam în stare să vorbesc de cîtă iubire şi fericire mă copleşiseră, aşa că i-am înmînat cutiuța.

— Nu ştiu ce e. Cred că e un fel de pix.

A scos obiectul lunguieț din cutie, l-a întors pe dos, după care l-a aşezat fulgerător înapoi.

— Bridget, ăsta nu e un pix promoțional, e un afurisit de glonte.

Mult mai tîrziu. O-Iisuse-Hristoase-cel-dătă-tor-de-viață. N-am mai avut timp să discutăm despre Thailanda, Rebecca, dragoste, despre nimic. Mark a înhățat un şervețel, a închis cu ajutorul lui capacul cutiuței şi a l-a pus la loc.

— *Dacă poți să-ți păstrezi firea cînd atîția-n jur...* am şoptit eu.

— Poftim?

— Nimic.

— Stai aici. Nu atinge cutia. E un glonte funcțional, a zis Mark.

S-a strecurat în stradă şi s-a uitat în susul şi în josul ei, ca într-un serial polițist de la tv. Interesant, orice situație de criză care ți se petrece în viața cotidiană îți aminteşte de un film văzut la televizor, la fel cum o privelişte pitorească pe care o admiri în vacanță îți aminteşte de o ilustrată sau...

S-a întors.

— Bridget ? Ai plătit consumația ? Ce tot faci ? Hai.

— Unde?

— La secția de poliție.

în maşină am început să turui, i-am mulțumit pentru tot ce făcuse şi i-am spus ce mult m-a ajutat poezia aceea în puşcărie.

— Poezia? Ce poezie? a întrebat el în timp ce vira pe Kensington Park Road.

— Poezia *Dacă* - ştii tu - *Dacă poți inima, nervii să îi faci să te asculte...* o, Doamne, îmi pare aşa de rău că a trebuit să te duci tocmai în Dubai, îți sînt atît de recunoscătoare, eu...

A oprit la un stop şi s-a întors spre mine.

— Nici o problemă, mi-a spus el cu blîndețe. Şi acum nu te mai agita şi nu

mai vorbi păsăreşte. Ai suferit un soc teribil. Trebuie să te calmezi.

Fîs, Ideea fusese să observe cît de calmă şi echilibrată sînt acum, nu să-mi spună să mă calmez. Am încercat să mă calmez, dar era foarte greu, nu mă puteam ghidi decît la faptul că cineva vrea să mă omoare.

Cînd am ajuns la secția de poliție am constatat că arăta ceva mai rău decît în filme, era murdară şi neîngrijită şi nimeni nu părea să ne acorde cea mai mică atenție. Polițistul de la intrare a încercat să ne facă să rămînem în sala de aşteptare, dar Mark a insistat să fim conduşi la etaj. Aşa că am ajuns să aşteptăm într-un birou mare, gol şi cu pereții îngălbeniți.

Mark m-a pus să-i povestesc tot ce se petrecuse în Thailanda şi m-a întrebat dacă Jed a pomenit vreodată că ar avea vreo cunoştință în Anglia, dacă pachetul venise împreună cu restul

415

scrisorilor sau dacă observasem vreo persoană cu un aspect ieşit din comun de cînd mă întorsesem în țară.

M-am simțit oarecum jenată cînd i-am povestit cîtă încredere îi acordasem amîndouă lui Jed, pentru că îmi închipuiam că o să mă bruftu-luiască, dar s-a purtat foarte drăguț cu mine.

— Nu v-ar putea acuza nimeni, nici pe tine, nici pe Shaz, decît - în cel mai rău caz - de prostie monumentală, a zis el. Am auzit că te-ai descurcat foarte bine la puşcărie,

Deşi se purta foarte drăguț, nu era tocmai... ei bine, aveam impresia că sîntem la o şedință de lucru, nu că vorbesc cu un om care vrea să fim din nou împreună sau care vrea să discute probleme sentimentale.

— Nu crezi că ar fi cazul să suni la birou ? m-a întrebat el şi s-a uitat la ceas.

Mi-am dus fulgerător palma la gură. Am încercat să mă conving că nu contează dacă am loc de muncă în cazul în care sînt răposată, dar, ce-i drept, era deja zece şi douăzeci!

— Nu face mutra asta de parcă ai fi înghițit din greşeală un copil, a zis Mark rîzînd. Pentru prima dată în viață ai un motiv întemeiat să întîrzii, obicei care la tine a devenit patologic.

Am ridicat receptorul şi am format numărul direct al lui Richard Finch. A răspuns imediat.

— Ooo, e Bridget, da? Micuța Miss Celibat? S-a întors abia de două zile şi-mi şi umblă hai-hui! Şi pe unde eşti acum ? La cumpărături, este?

Dacă poți să crezi în tine cînd toți se-ndoiesc de tine, am gîndit eu. Dacă poți...

416

— Ne jucăm cu luminările, da? Stingeți luminările, fetelor! şi a făcut un *zgomot* ca de pocnitură.

M-am holbat oripilată la telefon. Nu-mi dădeam seama dacă Richard Finch

fusese dintot-deauna aşa, sau dacă fusesem eu altfel, sau dacă el o luase cu totul razna, antrenat de spirala cumplită a alienării groteşti cauzate de consumul de droguri.

— Dă-mi-l mie, a zis Mark.

— Nu, am zis eu, am înşfăcat telefonul din mîna lui şi am şuierat: Doar sînt un om în toată firea.

— Bineînțeles că eşti, draga mea, atîta doar că nu eşti în toate mințile, a murmurat Mark.

Draga mea ! îmi spusese : draga mea!

— Bridget ? Ai adormit din nou, aşa-i ? Unde eşti ? a rîs behăit Richard Finch.

— La o secție de poliție.

— Ooo, ne-am întors la contrabanda de coco-cocainomină ? Splendid! Ai un stropuşor şi pentru mine ? a chicotit el.

— Cineva m-a amenințat cu moartea.

— Ooo! Asta-i chiar bună. O să te alegi cu o amenințare cu moartea şi din partea mea în următoarea secundă. Hahahaha. La secția de poliție, da? îmi place să văd aşa ceva. Angajați buni, respectabili şi nedrogați în echipa mea.

Asta era prea de tot. Auzisem destul. Am inspirat adînc.

— Richard, am rostit eu pe un ton maiestuos. Tu faci acum ca ibricul care rîde de tigaie pentru că are fundul negru. Atîta că eu nu am fundul negru, pentru că eu nu consum droguri. Spre

deosebire de tine. Şi, oricum, nu mă mai întorc la serviciu. La revedere.

Şi am pus receptorul jos. Ha ! Hahaha! M-am gândit o fracțiune de secundă la datoriile bancare. Şi la ciupercile magice. Doar că acelea nu fuseseră droguri în sensul strict al cuvîntului, erau ciuperci naturale.

în acel moment, şi-a făcut apariția un polițist, a dat buzna în încăpere şi ne-a ignorat cu desă-vîrşire.

— Uite ce e! a zis Mark şi a bătut cu pumnul în masă. Aici de față este o domnişoară care a primit cadou un glonte cu numele ei gravat pe el. Nu s-ar putea să facă cineva ceva în privința asta?

Polițistul s-a oprit locului.

— Ooo, iertați-mă, a zis el cam de sus. Am avut un caz de înjunghiere în Notting Hill. Mă tem că sîntem cam ocupați cu oameni care au fost deja asasinați.

Şi-a dat capul pe spate şi a părăsit încăperea în goana mare.

Zece minute mai tîrziu, detectivul care urma să se ocupe de cazul nostru a intrat cu nişte hîrtii scoase din imprimantă.

— Bună ziua. Sînt inspector Kirby, s-a recomandat el fără să privească în direcția noastră. S-a uitat cîteva clipe prin hîrtii, apoi la mine, cu o sprinceană ridicată.

— înțeleg că acesta este dosarul cazului Thailanda, nu? a zis Mark uitîndu-se la hîrtii peste umărul inspectorului. Sau... incidentul din...

— Ei bine, da, a răspuns inspectorul.

— Nu, nu, acolo nu a fost vorba decît de două fileuri de porc, a zis Mark.

418

Uitasem cu desăvîrşire toată istoria aceea. Pînă în urmă cu şase luni nu avusesem de-a face cu poliția decît pe probleme de trafic rutier, si uite că de-atunci încoace fusesem suspectată de dosire de părți corporale umane, trafic de droguri, iar acum, nebunia asta.

Polițistul i-a aruncat lui Mark o privire ciudată.

— Mama mi-a pus friptura aceea în sacoşă, am explicat eu, şi începuse să miroasă.

— Vezi? Scrie chiar acolo. Şi acesta este raportul cazului Thailanda, a zis Mark şi s-a aplecat asupra documentului.

Inspectorul şi-a apărat hîrtia cu mîna cu un gest protector, de parcă Mark era colegul de bancă încercînd să-i copieze extemporalul. Tocmai atunci a sunat telefonul. Inspectorul Kirby a ridicat receptorul.

— Vreau un bilet de unde să pot vedea careul de unsprezece metri, a zis el pe un ton exasperat. Ce caută acolo afurisitul de inspector Rogers? O.K., mă rog, poți să-mi cumperi în spatele porții atunci. Ce?

Nu-mi venea să cred. Vorbeau despre bilete la un meci de fotbal.

— Ce zice în raportul poliției despre Jed? am şoptit eu.

— Jed a zis că-l cheamă? a pufnit Mark. In realitate îl cheamă Roger Dwight,

— O.K., atunci vreau să fiu în spatele porții lui Arsenal în ambele reprize. Ei, lasă, fac eu schimb cu cineva. Nu, vreau în rîndurile din față.

— Iertați întreruperea, a zis inspectorul Kirby punînd jos receptorul, după care a arborat aerul acela de entuziasm exagerat, pe care l-am

419

înțeles pe deplin, pentru că îl folosesc *şi* eu cînd întîrzii la serviciu,

— îl cheamă Roger Dwight, a continuat inspectorul. Numele fals e o tactică des uzitată.

— Aş fi foarte mirat să aflu că a organizat personal ceva, a zis Mark. în orice caz, nu din arestul poliției arabe.

— Ei, putea avea metode si mijloace diferite pentru asta.

Felul în care Mark si polițistul discutau despre mine chiar sub nasul meu era de-a dreptul enervant. Aproape de parcă ar fi avut de-a face cu vreo muieruşcă proastă sau o retardată.

— îmi dați voie, am zis eu furioasă. Pot să particip şi eu la această discuție ?

— Bineînțeles, a replicat Mark. Cu condiția să nu aduci în discuție ibrice sau tigăi.

L-am văzut pe inspector mutîndu-şi privirea de la unul la altul cu o expresie nedumerită.

— De bună seamă, ar fi putut să pună pe cineva să i-l trimită, a zis Mark şi s-a întors din nou spre inspector. Dar aşa ceva pare întrucîtva improbabil, chiar nechibzuit, ținînd cont de...

— Ei da, ce-i drept, în asemenea cazuri... Scuze.

Inspectorul a ridicat din nou receptorul.

— Da, înțeleg. Păi, spune-le ălora de la secția Harrow Road că ei *au deja* doi inspectori care merg la meci! a zis el enervat. Da. Ei bine, mai spune-i inspectorului Rimmington să se ducă dracului.

— Iertați-mă, domnule, s-a scuzat el, a pus jos receptorul şi ne-a zîmbit politicos.

— In asemenea cazuri... ? am vrut eu să ştiu.

420

— A, da. E improbabil ca o persoană care intenționează cu adevărat să omoare pe cineva să-şi facă asemenea reclamă şi...

— Adică vrei să spui că o asemenea persoană ar fi omorît-o pe loc, nu-i aşa ? a zis Mark.

O, Doamne.

O oră mai tîrziu, cutiuța plecase deja la laborator pentru analiza amprentelor şi a ADN-ului, dar eu încă răspundeam la întrebări.

— Există cineva în afara cazului Thailanda care ar putea să vă poarte pică, domnişoară? a întrebat inspectorul Kirby. Vreun fost amant, un curtezan respins?

Am fost încîntată că m-a numit „domnişoară". Ei da, n-oi mai fi eu în floarea tinereții, dar, oricum...

— Bridget! a zis Mark. Fii atentă aici! Există cineva care ar vrea să-ți facă rău?

— Mulți oameni mi-au făcut rău, am zis eu, m-am uitat la Mark si mi-am stors creierii. Richard Finch, Daniel... dar nu cred că vreunul din ei ar fi în stare de una ca asta, am spus eu cam nesigură.

îşi închipuise oare Daniel că povestisem cuiva despre seara aceea în care trebuia să luăm cina împreună ? Putuse fi el chiar atît de supărat pentru că fusese respins? N-ar fi fost asta, în mod sigur, o reacție exagerată? Dar poate că Sharon are dreptate în ce priveşte bărbații *„fin-de-mil-lennium",* care îşi pierd rolul în societate.

— Bridget ? a zis Mark cu blîndețe. Cred că ar trebui să-i împărtăşeşti inspectorului Kirby gîn-durile tale.

A fost atît de jenant. Am ajuns să-i povestesc totul despre seara aceea, despre cum eram

421

îmbrăcată doar în lenjerie intimă şi o jachetă pe deasupra şi cum venise Daniel, iar inspectorul Kirby şi-a notat toate aceste amănunte în carnețelul lui, cu o

figură impasibilă de pocherist. Mark n-a scos o vorbă în timp ce eu am povestit, dar părea furios. Am observat că inspectorul îl privea întruna cu severitate.

— Ați avut vreodată de-a face cu persoane suspecte? m-a întrebat inspectorul.

Singura persoană la care m-aş fi putut gîndi era tînărul amorez al unchiului Geoffrey, dar ideea asta era de-a dreptul ridicolă, amorezul cel tînăr nici n-ar fi fost în stare să facă deosebirea între mine şi Adam sau Eva.

— Va trebui să vă mutați din apartament. Aveți unde să locuiți un timp ?

— Poți să vii la mine, a intervenit Mark imediat. Inima mi-a zvîcnit în piept, într-una dintre camerele de oaspeți, a adăugat el repede.

— Vreți să ne lăsați o clipă singuri, domnule ? l-a întrebat inspectorul pe Mark.

Mark a părut o clipă debusolat, apoi a răspuns :

— Fireşte.

După care a ieşit imediat din încăpere.

— Nu sînt prea sigur că ar fi o soluție foarte înțeleaptă să locuiți la domnul Darcy, domnişoară, a spus inspectorul, cu ochii spre uşă.

— Mda, s-ar putea să aveți dreptate, am zis eu, gîndind că el manifesta o îngrijorare părintească față de mine şi că sugera, ca bărbat, că ar trebui să păstrez un aer misterios şi inaccesibil şi să-l fac pe Mark să mă dorească şi mai mult, dar mi-am amintit că nu mai trebuia să gîndesc în felul acesta.

422

— Care este relația dumneavoastră cu domnul Darcy?

— Păi... am început eu şi i-am povestit totul. Inspectorul Kirby a părut să manifeste multă

suspiciune în legătură cu toată povestea. Uşa s-a deschis din nou exact cînd spunea:

— Deci, domnul Darcy a *venit aşa, din întîm-plare* la cafenea, nu-i aşa? Chiar în dimineața în care ați primit glontele ?

Mark a intrat şi a venit lîngă noi.

— O.K., a zis el cu un aer obosit şi mi-a aruncat o privire ca pentru a-mi spune: „eşti exact opusul ideii de senin şi relaxat", apoi a continuat: Analizați-mi amprentele, ADN-ul şi hai să terminăm odată cu suspiciunea asta.

— O, nu zic că ați fost dumneavoastră, domnule, s-a pripit inspectorul să declare. Doar că am dori să eliminăm...

— Bine, bine, a zis Mark. Hai s-o facem odată şi să terminăm.

423

13

Vai si-amar!

vineri, 5 septembrie

Cincizeci si patru de kilograme şi patruzeci si şase de grame, nr. de secunde de cînd nu am făcut sex: nu mai contează, nr. de minute în care am rămas în viață de cînd am fost amenințată cu moartea : 34 800 (f. b.).

6 p.m. în apartamentul lui Shazzer. Mă uit pe fereastră. Nu poate fi Mark Darcy. E ridicol. E imposibil. Trebuie să fie vreun amic de-al lui Jed, tipul are probabil aici o întreagă rețea de oameni de legătură, disperați să pună mîna pe drogurile de care i-am lipsit eu. Sau Daniel ? Dar el cu siguranță n-ar face aşa ceva. O fi doar un descreierat de rînd. Dar un descreierat care-mi cunoaşte numele si adresa ? Cineva vrea să mă omoare. Cineva s-a obosit să cumpere un glonte adevărat şi să-mi graveze numele pe el.

Trebuie să-mi păstrez calmul. Calm, calm. Da. Nu trebuie să-mi pierd capul cînd toți în jurul meu... Mă întreb dacă se găsesc veste anti-glonț la magazinul Kookai.

Aş vrea ca Shaz să se întoarcă acasă. Sînt total dezorientată. Apartamentul lui Shazzer e minuscul şi dezordonat chiar şi în condiții normale, mai ales că ea locuieşte singură, dar acum, cînd locuim amîndouă aici, podeaua, ca şi toate celelalte suprafețe orizontale din apartament, este acoperită integral de sutiene Agent Provocateur,

427

cizme cu carîmb înalt, din piele de leopard, plase cu inscripția magazinului Gucci, genți de la Prada, vestuțe şi săndăluțe cu breteluțe etc. Sînt f. derutată. Poate găsesc un locşor pe undeva, să mă întind.

După ce nişte polițişti l-au luat pe Mark cu ei, inspectorul Kirby a repetat că nu trebuie să mă întorc acasă şi m-a însoțit pînă la apartamentul meu, ca să-mi iau cîteva lucruri, dar problema era că nu aveam unde să mă duc. Mama şi tata erau încă în centrul de dezalcoolizare. Apartamentul lui Tom ar fi fost ideal, dar n-am dat pe nicăieri de numărul lui de telefon din Sân Francisco. Am încercat să le sun pe Jude şi Shaz, dar erau amîndouă plecate în pauza de prînz.

A fost cu adevărat îngrozitor. Am tot lăsat mesaje peste tot, şi-n vremea asta polițiştii forfoteau prin tot apartamentul, îmi cotrobăiau prin tot felul de lucruri pe care le analizau, în căutare de amprente şi idei.

— Ce-i cu gaura asta în perete, domnişoară ? m-a întrebat unul dintre polițiştii care-mi umblau prin apartament, scotocind prin toate cele.

— O, păi, ăăă, a rămas aşa, am răspuns eu vag.

Tocmai atunci a sunat telefonul. Era Shaz, care a zis că pot să stau la ea şi mi-a spus unde ținea ascunsă cheia de rezervă.

Cred că o să ațipesc un pic.

11:45 p.m. Aş vrea să nu mă tot trezesc noaptea, dar e f. liniştitor să le ştiu pe Jude şi Shaz dormind lîngă mine în aceeaşi cameră, ca doi bebeluşi. A fost f. drăguț cînd s-au întors amîndouă de la serviciu. Am mîncat pizza şi ne-am culcat

428

devreme. N-am mai auzit nimic de la - sau despre - Mark Darcy. Cel puțin am un buton de alarmă. E drăguț. E ca un fel de telecomandă, care acționează prin intermediul unei valijoare. Ca să vezi: apăs butonaşul şi apare un polițist chipeş şi

zvelt, îmbrăcat într-o uniformă, şi mă salvează!!! Mmm. Delicioasă idee... mi-ef. somn...

SÎMBĂTĂ, 6 SEPTEMBRIE

Cincizeci si patru de kilograme şi nouăzeci si unu de grame, ţigări: 10, unităţi de alcool: 3, calorii: 4 255 (că doar e cazul să mă bucur de viaţă cit o mai am), minute de cînd am făcut ultima oară sex: 16 005 124 (aşa că ar fi cazul să fac ceva în privinţa asta).

6 p.m. Mă simt cam singură acum, că Jude şi Shaz au plecat amîndouă la cumpărături. Am încercat să sunăm la secţia de poliţie, pentru că nu am voie să ies decît însoţită de un poliţist, şi, în cele din urmă, după patruzeci şi cinci de minute de încercări, am dat de o femeie la centrala telefonică şi ea mi-a spus că toţi poliţiştii sînt ocupaţi. Le-am spus lui Jude şi Shaz că nu mă deranjează dacă se duc fără mine, cu condiţia să-mi aducă o pizza la întoarcere. A, ce bine. Sună telefonul.

— A, bună, dragă, mămica la telefon. Mămica ! Cine ar fi auzit-o şi-ar fi putut în-

chipui că sînt un bebe gata să facă un cachi în mîna ei.

— Unde eşti, mamă?

— O, am ieşit, dragă.

O clipă mi-a dat prin minte că o să-mi spună că e lesbiană şi că o să se mute împreună cu unchiul Geoffrey, cu care o să pună bazele unui mariaj de convenienţă, fără sex.

— Ne-am întors acasă. Totul s-a rezolvat şi taică-tău o să fie bine. N-am ştiut! Bea de cîte ori se ducea în magazia aceea *a* lui, cînd eu îmi închipuiam că se ocupă de roşii. Ce-i drept, lui Cordon Gomersall i s-a întîmplat exact acelaşi lucru, şi Joy, la fel, n-a avut nici cea mai vagă idee. E o boală, aşa-i zic oamenii acum.

— Dar ce se întîmplă ? am întrebat eu.

— Ei bine, dragă... a început ea, după care am auzit ceva agitaţie la celălalt capăt al firului şi tata a luat telefonul.

— Totul e-n regulă, scumpo. Trebuie doar să mă abţin de la băutură, a zis el. Tipii au încercat să o dea afară pe Pam de acolo din prima zi.

— De ce? am întrebat, şi prin faţa ochilor mi s-a perindat o coadă lungă de drogaţi în vîrstă de optsprezece ani seduşi de mama.

A chicotit.

— Au zis că e prea normală. Hai că ţi-o dau la loc.

— Zău aşa, dragă. Mi se părea un nonsens faptul că încasau o grămadă de bani de la toate celebrităţile alea care erau acolo numai ca să audă de la ei nişte chestii pe care toată lumea le ştia deja!

— Ce fel de chestii ?

— Ooo, stai aşa. Trebuie să întorc puiul. Am ţinut telefonul departe de ureche şi am

încercat să nu mă gîndesc ce bizară rețetă culinară ar folosi un pui întors cu fundul în sus. —Aşa, am terminat.

430

— Ce fel de chestii v-au spus acolo?

— Păi, dimineața trebuia să stăm toți în cerc şi să spunem tot felul de prostii.

— Ca de exemplu?

— Of, ce ştiu eu? Mă-nțelegi. Numele meu e Pam şi sînt aşa si pe dincolo!

Ce ? Aşa şi pe... pe dincolo ? Sînt înnebunitorul coşmar al unui complex de superioritate ? O obsedată de sosuri fără cocoloaşe? O mamă care-şi torturează fiica ?

— Ce chestii le veneau în cap! „Astăzi voi avea încredere în mine, nu-mi va păsa ce cred alții despre mine." Şi tot aşa, şi tot aşa. Ei, zău aşa, dragă. Dacă cineva nu are încredere în sine, nu ajunge prea departe, nu-i aşa? a zis ea cu un hohot de rîs. Brrr! Auzi colo, să n-ai încredere în tine! Să fim serioşi. De ce ar umbla cineva prin lume făcîndu-si griji cu privire la ce cred alții despre el?

M-am uitat alarmată împrejur.

— Şi tu ce ai spus pe post de afirmații personale ?

— O, nu mi s-a dat voie să spun nimic. Adică, de fapt, mi s-a dat, dragă.

— Ce anume? Ce ai avut tu de spus? L-am auzit pe tata rîzînd lîngă telefon. Părea

binedispus.

— Spune-i, Pam, a îndemnat-o el.

— Off. Bine, mă rog, ar fi trebuit să spun: „Nu voi îngădui ca încrederea exagerată în mine însămi să mă facă să uit realitatea" şi „Astăzi îmi voi recunoaşte şi defectele, nu doar calitățile". Dar totul era atît de ridicol, dragă. In orice caz, trebuie să închid, sună la uşă. Aşa că ne vedem luni.

431

— Ce? am zis eu.

— Nu spune „ce", spune „poftim", dragă. Am făcut rezervare la magazinul Debenhams, să ți se spună acolo ce culoare de îmbrăcăminte ți se potriveşte. Doar ți-am mai spus! la ora patru.

— Dar...

Zău că nu mi-a spus. Cînd mi-o fi spus? în ianuarie?

— Trebuie să închid, dragă. Familia Enderbury e la uşă.

duminică, 7 septembrie

Cincizeci şi cinci de kilograme şi treizeci şi sase de grame, centimetri pătrați neacoperiți de sutiene, pantofi, sticle sau rujuri : 0.

10 a.m. Urraaa ! A mai trecut o zi si încă nu sînt moartă. Dar am avut parte de o noapte hidoasă. M-am simțit foarte obosită după ce am vorbit cu mama, aşa că am avut grijă ca toate uşile să fie încuiate, m-am strecurat sub un strat haotic de

pantaloni, furouri şi jachete din piele de leopard de-ale lui Shazzer si m-am culcat. Nu le-am auzit cînd au venit, dar m-am trezit pe la miezul nopții şi le-am văzut dormind. A început să pută vîrtos aici. Şi, de asemenea, problema este că dacă mă trezesc în miez de noapte, tot ce pot să fac e să stau la locul meu, cu ochii pironiți în tavan, ca să nu le trezesc din cauza diverselor obiecte pe care le-aş dărîma mişcîndu-mă.

Ooo, sună telefonul. Aş face bine să ridic receptorul, să nu se trezească fetele.

— Şi-au dat seama că nu sînt un fost iubit criminal.

Urraaa ! Era Mark Darcy.

— Ce mai faci ? m-a întrebat el si a fost foarte frumos din partea lui, ținînd cont de faptul că petrecuse şapte ore la secția de poliție din cauza mea.

— Te-as fi sunat mai de mult, a continuat el, dar n-au vrut să-mi spună unde te pot găsi pînă nu m-au scos de pe lista suspecților.

Am încercat să creez impresia că sînt mulțumită, dar am sfîrşit prin a-i mărturisi în şoaptă că e cam înghesuială la Shazzer acasă.

— Ei bine, oferta să locuieşti la mine e încă valabilă, a zis el detaşat. Am destule dormitoare.

Aş vrea să nu-mi tot vînture pe la nas aluzia că nu vrea să se culce cu mine. Relația noastră pare să se fi transformat într-un soi de pashma-nism, şi ştiu din experiența lui Shazzer şi Simon ce greu e să scoți pe cineva din starea asta în care, la cea mai mică aluzie la sex, toată lumea începe să intre în panică şi sare cu gura pe tine că asta, pasămite, „ar altera relațiile de prietenie".

Tocmai atunci, Jude a căscat şi s-a întors pe partea cealaltă, a lovit cu piciorul o stivă de pantofi, care au căzut cu zgomot pe duşumea, unde au dat peste nişte mărgele, cercei şi o trusă de machiaj, pe care le-au împrăştiat, împreună cu o ceaşcă de cafea, acestea toate ajungînd în sacoşa mea. Am inspirat adînc.

— Mulțumesc, am şoptit eu la telefon. Mi-ar plăcea să vin la tine.

11:45 p.m. Acasă la Mark Darcy. O, Doamne. Lucrurile nu merg prea bine. Stau în pat, singură,

într-o ciudată cameră albă în care nu se află nimic altceva decît un pat alb, nişte jaluzele albe şi un scaun îngrijorător de alb, care e de două ori mai înalt decît ar trebui să fie. E înfiorător aici: un palat mare şi gol, în care nici măcar mîncare nu găseşti. Aici nu reuşesc să găsesc nimic fără un efort mental colosal, pentru că toate întrerupătoarele, mînerele de tras apa la toaletă etc. sînt disimulate şi par altceva. Şi mai e şi-un frig de-ți îngheață sufletul, parc-ai locui într-un frigider.

Am trăit o zi ciudată, ca un amurg permanent, ba adormeam, ba mă trezeam. Mi se pare la un moment dat că toate merg bine, ca de obicei, după care mă prăbuşesc în somn ca într-o groapă, ca atunci cînd avioanele cad într-un gol de aer

apărut de nicăieri. Nu-mi pot da seama dacă e din cauza diferenței de fus orar, sau dacă încerc doar să evadez din realitate. Mark a trebuit să se ducă la serviciu astăzi, deşi e duminică, şi asta pentru că a lipsit toată ziua de vineri. Shaz şi Jude au venit pe la mine pe la ora patru, au adus caseta *cuMîndrie si prejudecată,* dar n-am putut să mai vizionez scena cu săritura în lac după fiascoul cu Colin Firth, aşa că am stat doar de vorbă şi ne-am uitat pe reviste. Pe urmă, Jude şi Shaz au început să hălăduiască de colo-colo prin casă chicotind. Am adormit, şi cînd m-am trezit am constatat că fetele plecaseră.

Mark s-a întors pe la ora nouă cu nişte mîncare la pachet pentru amîndoi. îmi pusesem mari speranțe într-o împăcare romantică, dar mă străduiam cu atîta încordare să nu dau impresia că vreau să mă culc cu el, sau că faptul de a locui la el acasă ar fi pentru mine altceva decît un aranjament polițienesc, încît am sfîrşit prin a fi

amîndoi foarte țepeni şi politicoşi, parcă eram doctorul şi pacienta.

Aş vrea ca el să intre acum. E frustrant peste măsură să fiu atît de aproape de el, să vreau atît de mult să-l ating. Poate ar trebui să spun eu ceva. Dar ar fi o adevărată cutie a Pandorei, căci daca eu îi spun ce simt şi el nu mai vrea să fie cu mine, n-o să fac decît să mă umilesc la modul hidos, ținînd cont de faptul că locuim împreună. Şi mai e şi miezul nopții.

O, Doamne, dar poate că chiar Mark o fi făcut-o. Şi poate o să intre aşa, pur şi simplu, în cameră şi o să mă-mpuşte, şi peste tot în camera asta albă şi virgină o să fie sînge, ca şi cum ar fi sînge de virgină, cu singura diferență că eu nu sînt virgină. Doar o amărîtă de celibatară.

Nu trebuie să gîndesc astfel. Bineînțeles că n-a făcut-o el. în orice caz, am butonul de alarmă. E îngrozitor să nu pot dormi şi să îl ştiu pe Mark la parter, probabil gol puşcă. Mmmm. Mmrn. Aş vrea să pot coborî în dormitorul lui şi să îl... ciugulesc de sus pînă jos. N-am mai făcut sex de... mă rog, suma e deja f. greu de calculat.

Poate că el o să vină la etaj! O să aud paşi pe scări, uşa o să se deschidă uşurel, iar el o să vină şi o să se aşeze pe pat - gol puşcă! - şi... o, Doamne, cît sînt de frustrată.

De-aş putea să fiu ca mama, să am încredere în mine şi să nu-mi fac probleme cu ce gîndesc alții despre mine, dar asta e foarte greu cînd ştii sigur că cineva *se gîndeşte* la tine. Se gîndeşte cum să te omoare.

435

LUNI, 8 SEPTEMBRIE

Cincizeci şi cinci de kilograme si optzeci si două de grame (criză serioasă deja), nr. de indivizi care amenință cu moartea capturați de poliție : O (nu e f. b.), nr. de secunde de clnd nu am făcut sex: 15 033 600 (criză de proporții cataclismice).

1:30 p.m. în bucătăria lui Mark Darcy. Tocmai am mîncat o bucată enormă

de caşcaval fără nici un motiv anume. O să verific caloriile mai tîrziu.

Of, futu-i pizda mă-sii. O sută de calorii uncia. Iar pachetul are opt uncii şi lipsea puțin din el -poate vreo două uncii - şi a mai rămas puțin, aşa că tocmai am băgat în mine cinci sute de calorii în treizeci de secunde, în fine, o să mănînc şi ce a mai rămas şi o să trag o linie sub tot jalnicul episod.

Cred că o să mă văd silită să accept adevărul proclamat de medici, şi anume că nici o cură de slăbire nu dă rezultate pentru că organismul îşi închipuie că este supus foametei şi acumulează calorii chiar la simpla vedere a hranei. In fiecare dimineață, cînd mă trezesc, descopăr grăsimi în cele mai bizare şi oribile părți ale corpului. Nu m-ar surprinde să găsesc o felie de grăsime groasă cît o cocă de pizza între ureche şi umăr, sau pe partea laterală a unui genunchi, flutu-rîndu-mi uşurel în bătaia vîntului ca o ureche de elefant.

Starea relațiilor dintre mine şi Mark e tot în suspensie. Cînd am coborît azi-dimineață, el plecase deja la serviciu (ceea ce nu era deloc surprinzător, era deja ora prînzului), dar lăsase un bilet

436

în care îmi spunea să „mă simt ca acasă" şi că pot să invit pe cine vreau să vină pe la mine. Ca de exemplu? Toată lumea e la serviciu. E aşa de linişte aici. Mi-e frică.

1:45 p.m. Uite ce e, trebuie să termin cu prostiile. Gata. îmi dau seama, bineînțeles, că nu am serviciu, nu am bani, nu am un iubit, am un apartament cu o gaură în el şi în care nu mă pot întoarce şi că locuiesc într-un frigider gigantic împreună cu un bărbat cu care am o relație bizară, platonică, gen stăpîn-menajeră, şi că cineva vrea să mă omoare, dar toate astea sînt, cu siguranță, probleme temporare.

2 p.m. Vreau la mămica.

2:15 p.m. Am sunat adineauri la poliție şi i-am rugat să mă însoțească la magazinul Debenhams.

Mai tîrziu. Mama a fost fantastică. Mă rog, într-un fel. în cele din urmă.

A venit la cafenea cu o întîrziere de zece minute, îmbrăcată din cap pînă-n picioare în vişiniu, coafată la superlativ, cu vreo cincisprezece pungi John Lewis în mîini.

— N-o să ghiceşti niciodată ce s-a-ntîmplat, dragă, a zis ea şi s-a aşezat, drept pentru care cei din jur s-au văzut nevoiți să plece din cauza numeroaselor ei pungi.

— Ce? am întrebat eu, ținîndu-mi cana de cafea în mîinile-mi tremurînde.

— Geoffrey i-a spus Unei că e un „homo" din ăla, deşi nu e, dragă, e bisexual, că altfel Una nu i-ar fi născut pe Guy şi Alison. Ei, oricum, Una

437

zice că nu o deranjează acum, că el i-a spus adevărul. Gillian Robertson, care locuieşte în Saffron Waldhurst, a fost căsătorită vreme de patru ani cu unul din ăştia

şi au avut o căsnicie perfectă. Ce-i drept, în cele din urmă au trebuit să se despartă, că el umbla prin barurile alea sordide, iar soţia lui Norman Middleton a murit -ştii tu, a fost director la şcoala de băieţi. Aşa că, pînă la urmă, GilHan... O, Bridget, Bridget. Ce-i cu tine ?

După ce şi-a dat seama cît sînt de neliniştită, a devenit extraordinar de drăguţă, m-a dus afară din cafenea, şi-a lăsat pungile la chelner, a înhăţat o mînă de şervetele de hîrtie şi m-a pus să mă aşez şi să-i povestesc ce s-a întîmplat.

Pentru prima dată în viaţa ei m-a ascultat cu atenţie. După ce am terminat, m-a îmbrăţişat ca o mamă adevărată, învăluindu-mă într-o mireasmă, ciudat de liniştitoare, de Givenchy III.

— Ai fost foarte curajoasă, dragă, mi-a şoptit ea. Sînt mîndră de tine.

Mi-a picat aşa de bine. în cele din urmă, s-a îndreptat *de* şale şi s-a şters de praf pe mîini.

— Şi acum, haide. Trebuie să ne gîndim ce avem de făcut de acum înainte. O să stau de vorbă cu inspectorul ăsta şi îl pun eu la punct. E ridicol ca persoana respectivă să fie încă în libertate azi, deşi totul s-a petrecut vineri. Au avut destul timp să-l prindă. Ce-au tot făcut de atunci ? S-au învîr-tit în jurul cozii ? O, nu-ţi face griji, ştiu eu cum să-i iau pe cei de la poliţie. Poţi să stai la noi acasă dacă vrei. Dar eu cred că ar trebui să rămîi la Mark acasă.

— Dar nu mă descurc deloc cu bărbaţii.

— Prostii, draga mea. Zău aşa, nici nu e de mirare că voi, fetele din ziua de azi, nu aveţi un bărbat, vă tot învîrtiţi de colo-colo si-o faceţi pe copiii teribili ai secolului XX care nu au nevoie de nimeni în viaţa lor decît dacă e vreun James Bond, după care mergeţi acasă şi vă smiorcăiţi că nu vă descurcaţi cu bărbaţii. O, ia te uită cît e ceasul. Hai, am întîrziat, mergem să-ţi alegem culorile!

Zece minute mai tîrziu mă aflam într-o cameră de genul celor din casa lui Mark Darcy, îmbrăcată într-un halat alb, cu un prosop alb pe cap, înconjurată de mama, de un morman întreg de mostre de ţesături colorate şi de cineva pe nume Mary.

— Zău dacă înţeleg, turuia mama. Te tot fîţîi de una singură şi-i dai înainte chinuindu-te cu teoriile astea. Mary, încearcă o combinaţie cu vi-şiniu.

— Nu *e* din cauza mea, e o tendinţă pe plan social, am zis eu indignată. Femeile rămîn necăsătorite pentru că se pot întreţine singure şi vor să facă o carieră, şi pe urmă, cînd îmbătrinesc, bărbaţii îşi închipuie că sînt nişte disperate care vor prieteni de convenienţă şi amanţi mai tineri.

— Ei, să fim serioşi, dragă. Prieteni de convenienţă ! Cine te aude ar putea crede că eşti un pachet de brînză de vaci care vrea condiţii de vînzare mai convenabile! Toate astea sînt prostii de prin filme, dragă.

— Nu sînt prostii.

— Brrr! Prieteni de convenienţă, auzi colo. Or fi zicînd ei că vor o pipiţă din astea, dar nu e adevărat. Ei vor o parteneră adevărată. Cum a fost povestea aia cu Roger nu-mai-ştiu-cum care a părăsit-o pe Audrey şi a fugit cu secretara lui ?

439

Bineînţeles că aia era proastă ca noaptea. Şase luni mai tîrziu o ruga în genunchi pe Audrey să-l primească înapoi, dar ea nu l-a mai vrut!

— Dar...

— Samantha o chema pe secretară. Proastă de dădea-n gropi. Sau Jean Dawson, care fusese măritată cu Bill - ştii tu, familia Dawson, măcelari - după ce Bill a murit, ea s-a măritat cu un băiat de două ori mai tînăr ca ea şi el îi este foarte devotat, absolut devotat, iar Bill n-a lăsat cine ştie ce avere în urma lui, că doar se ştie că nu se fac bani mulţi din carmangerie.

— Dar dacă eşti feministă, n-ar trebui să ai nevoie de...

— Păi tocmai aici e prostia cu feminismul, dragă. Oricine are un dram de bun-simţ ştie că noi, femeile, sîntem rasa superioară. Singura problemă e că bărbaţii îşi închipuie că pot să stea de pomană după ce ies la pensie şi să nu facă nimic prin casă. Mary, ia uite la asta.

— Prefer nuanţa de coral, a zis Mary cu un aer de atotştiutoare.

— Aşa e, am vorbit eu prin bucata pătrată, aquamarin, de pînză de pe faţă. Femeia nu vrea să se ducă la serviciu şi pe urmă să meargă şi la cumpărături, dacă bărbatul nu face nimic.

— Nu înţeleg şi pace! Voi, fetele de azi, aveţi ideea stupidă că o să puneţi mîna pe vreun Indiana Jones şi o să-l puneţi pe urmă să spele vasele. Bărbaţii trebuie educaţi. Cînd m-am măritat, taică-tău mergea la clubul de bridge în fiecare seară. In fiecare seară! Si, *pe deasupra,* mai şi fuma.

Splendid. Sărmanul tata, am gîndit eu, în timp ce Mary punea o mostră de pînză roz lîngă

440

faţa mea în oglindă, iar mama îndesa o altă mostră, violet, vizavi de prima.

— Bărbaţilor nu le place să li se comande, am zis eu. Ei vor ca tu să fii inaccesibilă şi ei să te urmărească şi...

Mama a suspinat adînc.

— De ce te-om fi dus, taică-tău şi cu mine, în fiecare săptămînă la şcoala duminicală, văd că tot n-ai învăţat cum trebuie să gîndeşti. Tu fă doar ce ţi se pare ţie că e bine, du-te înapoi la Mark si...

— Nu merge, Pam. Fiică-ta stă sub semnul iernii.

— Ori e sub semnul primăverii, ori eu sînt un borcan de gem de pere. Ţi-o spun eu sigur. Iar tu du-te înapoi acasă la Mark...

— Dar e îngrozitor acolo. Sîntem aşa de distanţi şi de politicoşi, şi eu arăt ca o cîrpă de vase...

— Păi, exact de asta ne ocupăm noi acum, dragă, nu-i aşa, alegem culorile care ți se potrivesc, în fond însă, nici nu contează cum arăți, nu-i aşa, Mary? Trebuie doar să fii autentică.

— Aşa e, a aprobat-o fericită Mary, care altminteri avea dimensiunile sfintului tufiş al lui Moise.

— Autentică ? am zis eu.

— O, înțelegi tu, dragă, ca Iepuraşul de catifea[1], îți aminteşti doar! Era povestea ta preferată, ți-o tot citea Una pe vremea cînd taică-tău şi cu mine am avut de rezolvat problema aceea cu fosa septică. Ei, da, ia te uită aici!

— Ştii ce? Cred că ai dreptate, Pam, a zis Mary uluită, după ce s-a dat cîțiva paşi mai în

1. Poveste pentru copii, în care o jucărie se transformă în iepuraş adevărat.

spate şi m-a privit de acolo. Este, într-adevăr, sub semnul primăverii.

— Nu ți-am spus eu ?

— Ba da, mi-ai spus, Pam, şi eu îi tot dădeam înainte cu nuanțele pentru cei sub semnul iernii! Ia te uită!

marți, 9 septembrie

2 a.m. în pat, singură, tot acasă la Mark Darcy. Se pare că acum îmi petrec întreaga viață în camere complet albe. Polițistul s-a rătăcit cînd m-a dus înapoi acasă la Mark de la magazinul Debenhams. A fost ceva ridicol. Cum i-am explicat şi polițistului, mie mi se spunea întotdeauna cînd eram copil că, dacă mă rătăcesc, trebuie să cer îndrumări unui polițist, dar, nu se ştie de ce, tipul nu a prins deloc comicul situației. Cînd am ajuns în sfîrşit la destinație, m-am prăbuşit din nou în groapa somnului şi m-am trezit la miezul nopții, cînd casa era scufundată în beznă si uşa dormitorului lui Mark era închisă.

Poate o să mă duc la parter, o sâ-mi fac un ceai şi o să mă uit la televizor în bucătărie. Dar ce mă fac dacă Mark nu s-a întors acasă şi e cu vreo femeie pe care o va aduce apoi acasă, iar eu o să arăt ca mătuşa țăcănită sau ca Mrs. Rochester[1] bînd ceai ?

Mă tot gîndesc la ce-a spus mama despre cum să fiu eu autentică şi despre povestea cu Iepuraşul de catifea (deşi, sincer vorbind, am avut destule

1. Personaj din romanul *Jane Eyre* al lui Charlote Bronte.

necazuri legate de iepuri în casa asta). Ea pretinde că această poveste preferată - pe care nu mi-o amintesc acum deloc - este despre un copilaş care primeşte o jucărie, şi aceasta îi place mai mult decît toate celelalte şi, chiar după ce se jerpeleşte si îi cad toate cele de pe ea, tot îşi închipuie că e cea mai minunată jucărie din lume şi nu vrea deloc să se despartă de ea.

— Aşa se întîmplă cînd oamenii se iubesc, mi-a şoptit mama în lift, la ieşirea din Debenhams, de parcă mi-ar fi mărturisit un secret oribil şi jenant. Insă problema este, dragă, a continuat ea, că asta nu se întîmplă celor care stau cu nasul pe sus, sau celor deprimați după ce sînt părăsiți, sau celor făcuți din material sintetic de doi bani. Trebuie să fii curajos şi să îi spui celuilalt cine eşti si ce simți.

Liftul s-a oprit la raionul de accesorii pentru baie şi bucătărie al magazinului.

— Ooo, ce frumos a fost, nu-i aşa? a ciripit ea cu o schimbare bruscă de ton, în timp ce trei doamne în bleizere multicolore împreună cu cele nouăzeci şi două de sacose ale lor s-au îndesat în lift lîngă noi. Vezi tu, a continuat mama, ştiam eu că eşti sub semnul primăverii!

Ei îi vine uşor să vorbească. Dacă aş spune vreunui bărbat ce simt, ar fugi doi kilometri fără oprire. Iată - ca să dau doar un exemplu - cum mă simt la ora actuală:

1. însingurată, obosită, înspăimîntată, confuză şi extrem de frustrată sexual.

2. Urîtă, pentru că părul mi se ridică vîlvoi şi formează piscuri şi gîlme în cele mai variate forme, iar fața îmi e buhăită de oboseală.

i

3. Dezorientată *si* tristă, că n-am nici cea mai vagă idee dacă Mark mă mai place sau nu şi mi-e frică să-l întreb.

4. F. îndrăgostită de Mark.

5. Sătulă să mă tot culc singură şi să mă descurc veşnic tot singură cu toate cele.

6. Panicată de gîndul oribil că nu am mai făcut amor de cincisprezece milioane o sută douăzeci de mii de secunde.

Deci. Ca să ofer o descriere pe scurt, sînt o persoană însingurată, urîtă şi tristă care doreşte cu disperare să facă amor. Mmmm: atrăgătoare, cu sex-appeal. Of, zău că nu mai ştiu ce naiba să fac. Chiar că mi-ar prinde bine un pahar de vin. Cred că o să cobor la parter. N-o să beau vin, o să-mi fac un ceai. Numai dacă o fi vreo sticlă deschisă. M-ar ajuta să adorm la loc.

8 a.m. M-am strecurat spre bucătărie. N-am putut să aprind luminile, pentru că nu am reuşit să găsesc întrerupătoarele alea luxoase. Cam speram că Mark o să se trezească atunci cînd am trecut prin fața dormitorului lui, dar nu s-a trezit. Mi-am continuat drumul pe scări, după care am înghețat locului: în fața mea se profila o umbră uriaşă avînd forma unui bărbat. Umbra a început să înainteze spre mine. Mi-am dat seama că este într-adevăr un bărbat şi am dat un răcnet, înainte de a realiza că bărbatul cu pricina era Mark - gol puşcă! - am realizat că şi el răcneşte. Dar răcnea mult mai tare ca mine. Răcnea cuprins de o groază totală, nestăpînită. Răcnea - pe jumătate adormit cum era - de parcă ar fi trăit cea mai înfricoşătoare experiență a vieții lui.

Straşnic, am gîndit eu. Cică să fiu „autentică". Uite ce se-ntîmplă cînd mă vede cineva cu părul vîlvoi şi nemachiată.

— Eu sînt, am zis. Bridget.

O clipă am avut impresia că o să înceapă să urle cu îndoită putere, dar s-a

aşezat binişor pe scări, tremurînd din toate încheieturile.

— Of, a zis el şi a încercat să respire adînc. Of, of...

Avea o înfăţişare atît de vulnerabilă, atît de amărîtă, încît nu am putut rezista imboldului de a mă aşeza lîngă el, de a-l îmbrăţişa şi de a-l strînge la piept.

— O, Doamne, a zis el, cu capul ascuns în pijamaua mea. Mă simt un imbecil.

Toată situaţia mi s-a părut dintr-o dată extrem de amuzantă — şi chiar era amuzant ca un bărbat să se sperie de moarte de fosta lui iubită. Pe urmă a început şi el să rîdă.

— Of, lisuse Hristoase, a zis el. Nu e foarte bărbătesc din partea mea, nu-i aşa, să mă sperii în halul ăsta în miez de noapte. Am crezut că eşti omul cu glontele.

L-am mîngîiat pe păr, l-am sărutat pe chelie, în locşorul acela unde blana-i năpîrlise de prea multă iubire. Şi pe urmă i-am spus ce simţeam, ce simţeam cu adevărat, sincer. Şi s-a petrecut minunea: după ce am terminat de vorbit, el mi-a spus că simţea la fel pentru mine.

Ţinîndu-ne de mînă ca ţîncii Campbell[1], ne-am dus în bucătărie si, cu mare dificultate, am găsit frigiderul ascuns pe după zidul ameţitor

1. Copii dintr-o serie de desene animate care fac reclamă la supă Campbell.

de inox şi ne-am făcut cîte o cacao fierbinte cu lapte.

— Vezi tu, a spus Mark în timp ce ne aşezam lîngă cuptorul deschis, cu cănile în palme, în încercarea de a ne încălzi oasele, atunci cînd am văzut că nu îmi răspunzi la bilet, m-am gîndit că între noi totul s-a terminat, şi nu am vrut să te forţez. Eu...

— Stai, stai puţin, l-am întrerupt eu. Ce bilet?

— Biletul pe care ţi l-am dat la seara aceea literară, înainte de a pleca.

— Dar n-a fost altceva decît poezia pe care a citit-o tatăl tău, *Dacă.*

A fost incredibil. Am aflat pînă la urmă că, atunci cînd Mark dărîmase delfinul albastru, nu scria un testament, ci un bilet pentru mine.

— Mama a fost cu ideea că ar trebui să fiu sincer în ceea ce priveşte sentimentele mele, a zis el.

Sfatul bătrînilor - urraaa ! în bilet îmi scrisese că încă mă mai iubea, că nu mai avea nici o relaţie cu Rebecca şi să îl sun în seara aceea dacă şi eu simt la fel, altfel nu o să mă mai deranjeze niciodată cu asta şi o să se mulţumească să-mi rămînă doar prieten.

— Şi atunci, de ce m-ai părăsit şi ai plecat cu ea?

— N-am plecat nicăieri cu ea! Tu ai fost cea care m-ai părăsit pe mine! Şi nici nu mi-a trecut prin minte că ea îşi închipuie că avem o relaţie pînă am ajuns la casa părinţilor ei şi m-am pomenit repartizat în aceeaşi cameră cu ea.

— Dar... deci nu te-ai culcat niciodată cu ea? M-am simţit foarte, foarte uşurată aflînd că

nu fusese atît de sarcastic încît să poarte în mod

446

deliberat boxerii cu Newcastle United primiți cadou de la mine ca să se culce cu Rebecca.

— Ei, a zis el cu un zîmbet şăgalnic şi s-a uitat în jos la mine. Doar în noaptea aceea.

— Ce? am explodat eu.

— Ei, a fost o chestie pur omenească. Doar eram oaspetele ei. Mi s-a părut ca un gest de politețe.

Am încercat să îi trag cîteva peste cap.

— După cum spune şi Shazzer, bărbații au pofte din astea carnale *tot timpul,* a continuat el în timp ce se apăra de loviturile mele. Ea mă tot invita pe la diverse ocazii: dineuri, petreceri pentru copii cu animale de curte, concedii...

— Ei da, n-am ce zice... Şi tu n-o plăceai deloc!

— Ce-i drept, e o fată foarte atrăgătoare, ar fi fost de-a dreptul ciudat să nu...

A încetat să rîdă, mi-a prins mîinile într-ale lui şi m-a tras lîngă el.

— De fiecare dată, mi-a şoptit el arzător, de fiecare dată speram să te văd venind. Mai ales în seara aceea, în Gloucestershire, cînd te ştiam la numai cincizeci de metri depărtare.

— Eram la două sute de metri depărtare, în cabana servitorilor.

— Exact unde ți-e locul şi unde am de gînd să te țin pînă la sfîrsitul zilelor tale.

Din fericire, mă ținea încă strîns lipită de el, aşa că n-am mai putut încerca să-i trag cîteva peste cap. Apoi mi-a spus că, de fapt, casa lui era foarte mare, rece şi pustie fără mine. Şi că îi plăcea mult mai mult în apartamentul meu, care era mai primitor. Şi mi-a spus că mă iubeşte şi că nu ştie prea bine de ce, dar nimic nu mai are nici

447

un haz fără mine. Şi pe urmă... Doamne sfinte, ce reci au fost dalele alea din pardoseală.

Cînd ne-am dus în dormitorul lui, am observat un mic vraf de cărți la capul patului.

— Ce-i cu astea? am zis eu nevenindu-mi să-mi cred ochilor. *Cum să iubeşti si să pierzi persoana iubită fără Să-ți pierzi respectul de sine ? Cum să recîştigi femeia pe care o iubeşti ? Ce vor femeile ? Marte şi Venus la rendez-uous ?*

— Ei, da, a zis el jenat.

— Ticălosule ! am zis eu. Eu le-am aruncat pe toate ale mele la gunoi.

S-a lăsat cu o bătaie cu pernele, şi după asta, aşa, din una în alta, am făcut amor *toată noaptea l!!*

8:30 a.m. Mmm. îmi place la nebunie să-l privesc dormind.

8:45 a.m. Dar acum aş vrea să se trezească.

9 a.m. Nu o să *H trezesc,* dar poate se trezeşte singur, din cauza vibrațiilor emise de mine.

10 a.m. Brusc, am văzut că Mark stă în pat în capul oaselor şi mă priveşte. Am crezut că o să mă repeadă sau o să se apuce din nou să țipe. Dar el a zîmbit somnoros, s-a lăsat la loc pe perne şi m-a tras lîngă el.

— îmi pare rău, am zis eu după aceea.

— Aşa şi trebuie, a murmurat el cu voce sexy. Pentru ce?

— Pentru că te-am trezit din somn holbîn-du-mă la tine.

— Ştii ceva? Mi-a cam lipsit chestia asta.

448

Am rămas aşa, îmbrățişați în pat, multă vreme după aceea, ceea ce nu era o problemă, pentru că Mark nu avea nici o treabă urgentă la serviciu, iar eu nu mai aveam deloc serviciu. Dar tocmai la momentul crucial a sunat telefonul.

— Lasă-l să sune, a gîfîit Mark, continuînd ce începuse. Robotul telefonic s-a cuplat şi o voce a bubuit în el:

— Bridget, sînt eu, Richard Finch. Facem un reportaj despre noua situație a celibatarilor. Ne-am chinuit să găsim o femeie tînără şi amabilă care nu a mai făcut amor de şase luni. Dar n-am găsit aşa ceva. Şi atunci m-am gîndit că ne putem mulțumi şi cu o femeie bătrînă care nu găseşte pe cineva să se culce cu ea şi m-am gîndit la tine. Bridget ? Ridică receptorul. Ştiu că eşti acolo, amica ta aia deşănțată, Shazzer, mi-a spus. Alooooo-oooooo, Bridguuuuuuuuuuurt. BRIDGURRRR-RRRRRRRT!

Mark s-a oprit din ce făcea, si-a săltat o sprinceană ca Roger Moore, a ridicat receptorul, a murmurat: „Vine imediat, domnule", după care l-a băgat într-un pahar cu apă.

vineri, 12 septembrie

Minute de cînd am făcut amor: O (urraaa!).

O zi de vis, în care punctul culminant a fost plimbarea la magazinul Metro Tesco împreună cu Mark Darcy. Nimic nu l-a putut opri să încarce căruciorul cu tot felul de bunătăți : fragi,

449

înghețată cu alune şi frişca si un pui cu „pulpe foarte grase".

Cînd am ajuns la casierie, am văzut că totul costa nouăzeci şi opt de lire şi şaptezeci.

— Incredibil, a zis el în timp ce scotea cartea de credit şi clătina din cap.

— Aşa e, l-am aprobat eu cu tristețe, vrei să particip şi eu?

— Doamne sfinte, nici vorbă de aşa ceva. E de-a dreptul uluitor. Cît timp o să ne-ajungă toată mîncarea asta ?

Am analizat totul din priviri.

— Cam o săptămînă, probabil.

— Dar asta e incredibil. Extraordinar.

— Ce anume?

— Bine, dar totul a costat mai puțin de o sută de lire. Mai puțin decît o cină la restaurantul Le Pont de la Tour!

Am gătit puiul împreună cu Mark, el era surescitat la culme şi umbla de colo-colo prin bucătărie în pauzele dintre mărunțitul diverselor legume.

— A fost o săptămînă incredibilă. Probabil că asta fac oamenii obişnuiți tot timpul! Merg la serviciu şi pe urmă se întorc acasă şi iubita lor e deja acolo şi pe urmă stau de vorbă şi se uită la televizor *şi fac de mîncare.* E uimitor.

— Da, am zis eu şi m-am uitat îngrijorată în jurul meu, cuprinsă de teama că mintea i-a luat-o razna.

— Şi n-am dat fuga nici măcar o dată pînă la robotul telefonic ca să aflu dacă ştie careva că exist *pe* lumea asta! a zis el. Şi nu trebuie să mă duc la vreun restaurant cu o carte în mînă, şi nu mă mai tem că o să sfîrşesc murind singur şi...

450

— ...şi o să fii găsit trei săptămîni mai tîrziu pe jumătate devorat de un lup alsacian? am terminat eu fraza în locul lui.

— Exact, exact! a exclamat el şi s-a uitat la mine de parcă am fi descoperit simultan electricitatea.

— Vrei să mă scuzi o clipă ? am zis eu.

— Bineînțeles. Ăăă, dar de ce?

— Mă întorc imediat.

Tocmai mă repezeam pe scări în sus ca să o sun pe Shazzer şi să-i dau uluitoarea veste că e posibil ca bărbații să nu fie nişte marțieni incomprehensibili, să nu fie adversarii noştri strategici, ci că ar putea fi oameni ca şi noi, dar tocmai atunci a sunat telefonul la parter.

L-am auzit pe Mark vorbind cu cineva. Mi s-a părut că stă la telefon o veşnicie, aşa că nu am putut-o suna pe Shazzer şi, într-un sfîrşit, am gîndit „foarte urît din partea lui" şi m-am întors în bucătărie,

— E pentru tine, a zis el şi mi-a întins receptorul. L-au prins.

Am avut senzația de pumn încasat în burtă. Mark m-a ținut de o mînă în timp ce eu luam receptorul cu cealaltă.

— Bună ziua, domnişoară Bridget. Inspector Kirby la telefon. Am reținut un suspect în cazul glontelui. Am obținut o mostră de ADN care se potriveşte cu cel de pe timbrul lipit pe cutia în care era glontele şi cu cel găsit pe cîteva căni din apartamentul dumneavoastră.

— Cine e? am şoptit eu.

— Numele Gary Wilshaw vă spune ceva ? Gary! Doamne sfinte.

451

— E muncitorul care îmi repara apartamentul. Am aflat pînă la urmă că Gary era suspectat

de mai multe sustrageri din apartamentele prin care lucrase şi că fusese

arestat şi i se luaseră amprentele chiar în după-amiaza aceea.

— II ținem în arestul poliției, a mai spus inspectorul Kirby. Nu am obținut încă de la el o declarație, dar acum putem acționa pe baza acestor dovezi şi sînt convins că vom obține rezultate. O să vă țin la curent şi o să vă anunț cînd vă veți putea întoarce în siguranță în apartamentul dumneavoastră.

Miezul nopţii, în apartamentul meu.

Splendid. Inspectorul Kirby m-a sunat jumătate de oră mai tîrziu şi a spus că Gary dăduse o declarație lacrimogenă şi că ne putem întoarce în apartament, că nu mai trebuie să ne facem griji şi să nu uit că am un buton de alarmă în dormitor.

Am terminat de mîncat puiul, apoi ne-am dus la mine acasă, am făcut focul în şemineu, ne-am uitat la serialul *Prietenii tăi,* după care Mark a hotărît să facă o baie. Tocmai cînd el era în cadă a sunat cineva la uşă.

— Alo?

— Bridget, sînt eu, Daniel.

— Ăăă...

— Vrei să mă laşi să intru ? E important.

— Stai aşa, vin eu jos, am zis eu şi am aruncat o privire în direcția camerei de baie.

M-am gîndit că ar fi mai bine să rezolv treburile cu Daniel, dar nu voiam să risc să îl înfurii pe Mark. în clipa în care am deschis uşa de la intrare mi-am dat seama că procedasem greşit. Daniel era beat criță.

— Care va să zică, ai pus poliția pe urmele mele, ai ? a şuierat el.

Am început să dau înapoi centimetru cu centimetru, cu ochii în ochii lui, de parcă aş fi avut în față un şarpe cu clopoței.

— Erai goală pe sub jacheta aia. Tu...

S-a auzit deodată zgomot mare de paşi pe scări, Daniel a ridicat privirea şi - *trosc* - Mark i-a tras un pumn drept în față, după care Daniel s-a agățat de uşa de la intrare şi am văzut că îi curgea sînge din nas.

Mark a părut descumpănit.

— Scuze, a zis el. Ăăă...

Daniel se chinuia să se îndrepte de şale, iar Mark a dat fuga să îl ajute.

— Scuze, a repetat el politicos. Te simți bine, pot să te ajut cu... ?

Daniel s-a frecat doar la nas şi părea cam buimac.

— Păi, atunci eu o să plec, a bombănit el încruntat.

— Da, a zis Mark. Cred că aşa e cel mai bine. Dar ai grijă să o laşi în pace de acum înainte. Altfel, ăă, o să trebuiască să te pocnesc din nou.

— îhî. Bine, a zis Daniel ascultător.

După ce ne-am întors în apartament şi am baricadat uşa, ne-am dezlănțuit în dormitor. Nu ne-a venit să credem cînd am auzit din nou soneria de la intrare.

— Mă duc eu, a zis Mark cu aerul unui om pătruns de mare responsabilitate bărbătească şi si-a înfăşurat un prosop în jurul şoldurilor. S-o fi întors Cleaver. Rămîi aici.

Trei minute mai tîrziu s-au auzit paşi şi uşa de la dormitor s-a deschis. Mai că am tras un

453

țipăt la vederea inspectorului Kirby, care-si băgase capul pe uşă. Am tras pătura pînă sub bărbie şi am urmărit, stacojie la față de jenă, cum privirea lui o ia de-a lungul mormanelor de haine şi chiloți care duceau spre pat. Apoi a intrat şi a închis uşa în urma lui.

— Acum nu mai e nici o problemă, a spus el cu voce calmă, liniştitoare, de parcă eram pe punctul de a sări de la etaj. Acum puteți să-mi spuneți adevărul, sînteți în siguranță, oamenii mei l-au reținut afară.

— Pe cine, pe Daniel ?

— Nu. Pe Mark Darcy.

— De ce? am întrebat eu, total abulică. El a aruncat o privire spre uşă.

— Domnişoară Jones, ați acționat butonul de alarmă.

— Cînd?

— Acum vreo cinci minute. Am recepționat un semnal repetat, din ce în ce mai des.

M-am uitat spre locul de la capul patului unde agățasem butonul de alarmă. Nu mai era acolo. Am cotrobăit grăbită prin cearşafuri şi am găsit butonul portocaliu.

Inspectorul Kirby s-a uitat de la mine la buton şi de acolo la hainele de pe podea, apoi a zîmbit.

— Aha, aha, înțeleg. A deschis uşa: Puteți intra, domnule Darcy, dacă mai aveți, ăăă... energia necesară.

S-a lăsat cu multe zîmbete printre polițişti, cînd situația le-a fost explicată.

— O.K., atunci noi am plecat. Distracție plăcută, a zis in&pectorul Kirby în timp ce polițiştii o porniseră deja pe scări în jos. A, da, a adăugat el. în legătură cu suspectul inițial, domnul Cleaver...

454

— Nici n-am ştiut că Daniel a fost suspectul inițial! am exclamat eu.

— Ei, da, a fost. Am încercat să îl interogăm de cîteva ori, dar a părut foarte furios şi a refuzat să răspundă la întrebări. Ar fi bine, poate, să-i dați un telefon ca să lămuriți lucrurile.

— O.K., mulțumim, a zis Mark sarcastic în-cercînd să-şi păstreze demnitatea, în pofida faptului că prosopul începuse să îi alunece de pe şolduri. Mulțumim.

Mark l-a condus pe inspectorul Kirby spre ieşire şi l-am auzit explicîndu-i ce s-a întîmplat cînd i-a tras un pumn lui Daniel, iar inspectorul Kirby i-a cerut să-l țină la curent cu orice problemă şi dacă ne decidem să-l dăm în judecată pe Gary.

Cînd Mark s-a întors, eu plîngeam în hohote. Mă apucase aşa, din senin, şi, nu ştiu din ce motiv, odată pornită, nu mă mai puteam opri.

— Totul e bine, a zis Mark, m-a ţinut strîns lipită de el şi m-a mîngîiat pe păr. S-a terminat. Totul e bine acum. Totul o să fie bine.

455

14

La bine si la rău ?

SÎMBĂTĂ, 6 DECEMBRIE

11:15 a.m. La hotelul Claridge. Vaai! Vaai! VAAAAAI ! Nunta începe în patruzeci şi cinci de minute şi eu tocmai am vărsat o enormă cantitate de ojă Rouge Noir drept în poala rochiei.

Ce caut eu aici ? Nunţile nu sînt decît nişte instrumente de tortură dementă. Oaspeţii-victi-me-ale-torturii (deşi, ce-i drept, nu la acelaşi nivel cu clienţii organizaţiei Amnesty International) se îmbracă din cap pînă-n picioare în bazaconii curioase pe care nu şi le-ar pune în ruptul capului pe ei în mod normal, cum ar fi dresurile albe, se dau jos din pat puţin după miezul nopţii de sîm-bătă spre duminică, aleargă de nebuni prin toată casa zbierînd „Pizda mă-sii, pizda mă-sii, pizda mă-sii" în încercarea de a găsi coli de hîrtie argintie pentru împachetat, împachetează cadouri bizare şi inutile precum maşinile de făcut înghe ţată sau de făcut pîine (pe care Căsătoriţii Ingîmfaţi şi le vor pasa la nesfîrşit unii altora, doar cine dracu' are chef să se întoarcă acasă la capătul unei zile de muncă şi să se apuce să bage diverse ingrediente într-o maşină imensă de plastic, pentru ca la sculare, dimineaţa, să poată înfuleca o felie enormă de pîine, cînd poate foarte bine să-şi cumpere un croissant şi un cappuccino ?), după care conduc sase sute de kilometri clefăind gumă de mestecat cumpărată din staţiile de benzină, vomită în maşină şi nu reuşesc să găsească

459

biserica. Păi uitaţi-vă la mine! De ce eu, Doamne ? De ce ? Arăt de parcă mi-a venit ciclul şi mi-a trecut prin rochie, dar cumva ciudat, prin poala rochiei, nu prin partea ei dorsală.

11:20 a.m. Slavă Domnului. Shazzer tocmai a revenit în cameră şi am hotărât că ideea cea mai bună ar fi sa *tăiem cu totul* bucata pătată de ojă, pentru că soluţia cu pricina e atît de groasă, ţeapănă şi strălucitoare încît nu a pătruns pînă la căptuşeală, care e de aceeaşi culoare cu rochia, şi o să pot ţine buchetul de flori în dreptul tăieturii.

Da, sigur că da, totul o să fie bine. Nimeni n-o să observe. Poate o să creadă chiar că aşa a fost modelul. Că rochia întreagă a fost o bucată enormă de dantelă.

Bun. Sînt calmă şi echilibrată. Super-rafinată. Prezenţa sau absenţa unei găuri în rochie nu este un element-cheie în cadrul evenimentelor esenţiale care se vor

petrece azi. Din fericire. Sînt sigură că totul va avea loc într-o atmosferă de calm şi seninătate. Shaz s-a îmbătat crită aseară. Sper să-i fi trecut pînă azi.

Mai tîrziu. Splendid! Am ajuns la biserică cu o întîrziere de numai douăzeci de minute şi l-am căutat imediat din priviri pe Mark. Chiar si numai privindu-i spatele mi-am dat seama că era încordat strună. Tocmai atunci a început muzica de orgă, el s-a întors cu fata, m-a văzut şi, din păcate, expresia lui a devenit cea a unui om pe punctul de a izbucni într-un hohot de rîs. Nici nu-l puteam învinui, eram îmbrăcată nu ca o canapea, ci ca o enormă pernă de puf.

460

Ne-am ocupat locurile şi am pornit-o prin mijlocul bisericii, în procesiunea solemnă. Doamne sfinte, Shaz arăta ca naiba. Avea aerul acela al ei de concentrare totală, menit a-i împiedica pe ceilalti să observe cît e de mahmură. Procesiunea mi s-a părut că durează o veşnicie, pe melodia marşului nuptial:

Mireasa-grasa Si planturoasa îşi legăna şoldurile cît casa.

Of, zău aşa, de ce, of, de ce ?

— Bridget. La piciorul tău, a şuierat Shazzer.

M-am uitat jos. Sutienul lila cu blăniță Agent Provocateur al lui Shazzer se prinsese de tocul subțire al unuia din pantofii mei. M-am gîndit să scutur din picior, dar în acest caz sutienul ar fi rămas la deplină vedere drept în mijlocul bisericii pe întreaga durată a ceremoniei. Atunci am încercat, fără prea mult succes, să-l arunc sub rochia mea, în care scop am realizat un salt involuntar şi brusc, care i-a antrenat pe toți ceilalți, dar fără vreun rezultat pozitiv. Am simțit o imensă şi bine-cuvîntată uşurare cînd am ajuns în față şi am reuşit să mă aplec în timpul marşului nupțial să ridic sutienul, pe care l-am dosit după buchetul de flori. Ticălosul Richard arăta grozav, foarte încrezător. Purta un costum normal, care arăta foarte bine - nu era îmbrăcat în te miri ce țăcăneală de haine ca de figurant din filmul *Oliver,* care cîntă: „Cine vrea să cumpere această minunată dimineață ?" şi dansează ceva aducînd a can-can.

Din păcate, Jude făcuse — şi asta era deja evident — eroarea capitală de a nu interzice prezența

461

copiilor foarte mici la nuntă. Exact cînd a început ceremonia propriu-zisă, un bebeluş a început să plîngă undeva în rîndurile din spate ale bisericii. Era un plîns de cea mai disperată speță, din acela în care copilul dă un țipăt, se opreşte apoi să-şi tragă răsuflarea, ca fulgerul în aşteptarea tunetului, după care urmează un urlet de fiară din junglă. Incredibil în ce hal pot fi mamele astea moderne din clasa de mijloc. M-am uitat în spate şi am văzut femeia cu pricina scuturîndu-şi pruncul şi legănîndu-l, în timp ce-şi dădea ochii peste cap cu un aer înfumurat, de parcă ar fi spus „Brrrr!" Nici prin cap nu-i trecea că ar fi fost frumos din partea ei să iasă de-acolo cu copil cu tot, pentru ca cei prezenți să poată auzi cum Jude şi Ticălosul

Richard îşi jură credinţă veşnică şi devin un singur trup si suflet. Privirea mi-a fost apoi atrasă de o coamă de păr blond strălucitor: Rebecca. Purta un deux-pieces gri-deschis impecabil şi îşi tot sucea capul după Mark. Alături de ea şedea un Giles Benwick cu o expresie foarte posomorită, purtînd în mîini o cutie împachetată şi împodobită cu o pănglicuţă.

— Richard Wilfred Albert Paul... a rostit preotul cu o voce răsunătoare.

Habar n-avusesem că Ticălosul Richard are atît de multe nume ticăloase. Ce-o fi fost în capul părinţilor lui ?

— ... Juri că o vei iubi, preţui...

Mmmm. îmi plac la nebunie nunţile. Emană f. multă căldură sufletească.

— ... o vei ajuta şi întreţine...

Buufff. O minge de fotbal a venit dinspre rîndurile din faţă ale bisericii şi a izbit-o pe Jude drept în spate.

462

— ... la bine si la rău...

Doi băieţaşi - as fi putut jura că purtau pantofi cu tălpi metalice - au zbughit-o din strane şi au dat fuga după minge.

— ... tot restul vieţii?

S-a auzit un zgomot înăbuşit, după care cei doi băieţaşi au început o conversaţie într-o păsărească proprie şi din ce în ce mai stridentă, iar bebeluşul a pornit din nou să chirăie.

Prin tot vacarmul ăsta am reuşit cumva să aud, foarte vag, „Da"-ul rostit de Ticălosul Richard, dar, la cîtă hărmălaie se stîrnise, dacă n-aş fi observat ce priviri siropoase îşi aruncau unul altuia, putea să fi fost la fel de bine şi „Nu".

— Judith Caroline Jonquil...

Cum se face că eu n-am decît două nume? Oare toată lumea în afară de mine dispune de o listă lungă de cuvinte păsăreşti după primul nume?

— ... Vrei să îl iei de bărbat pe Richard Wilfred Albert Paul...

Am avut vaga senzaţie, privind cu coada ochiului stîng, că văd cartea de imnuri a lui Sharon clătinîndu-i-se în mîini.

— ... la bine ...

Cartea de imnuri a lui Shazzer se clătina cu siguranţă. M-am uitat speriată în jur şi l-am văzut pe Simon, îmbrăcat la patru ace, repezin-du-se spre noi. Picioarele lui Shazzer au început să se îndoaie sub ea ca într-o reverenţă făcută cu încetinitorul, după care a căzut grămadă drept în braţele lui Simon.

— ... şi la rău, juri că îl vei iubi, preţui... Simon o tîra acum anevoie pe Shazzer către

ieşire, iar picioarele ei atîrnau ca ale unui

463

cadavru pe covor, ţite de sub pernuţa aceea lila care se chema rochie.

— ... că îl vei cinsti şi i te vei supune...

Să i se supună Ticălosului Richard? M-am gîndit preț de o clipă să mă duc în hol să văd dacă Shazzer se simte mai bine, dar ce-ar fi zis Jude dacă s-ar fi întors spre noi în clipa în care ar fi avut cea mai mare nevoie de domnişoarele ei de onoare şi ar fi constatat că s-au evaporat amîn-două?

— ... pentru tot restul vieții ?

S-au auzit cîteva bufnituri, care au marcat momentul în care Simon a aşezat-o pe Shazzer pe jos, în holul bisericii.

— Da.

Uşa de la hol s-a închis în urma lor cu o bufnitură.

— Şi acum, vă declar...

Cei doi băieţaşi şi-au făcut din nou apariția de prin strane şi au început să alerge prin mijlocul bisericii. Doamne, ce tare mai urla bebeluşul acela.

Preotul s-a oprit şi şi-a dres vocea. M-am întors şi i-am văzut pe băieţaşi izbind cu mingea de fotbal în strane. Am prins cu coada ochiului privirea lui Mark. Brusc, a pus jos cartea de imnuri, a ieşit din strana lui, i-a luat pe cei doi băieţaşi la subraț şi a ieşit afară cu ei.

— Şi acum, vă declar soț şi soție.

Toți cei prezenți au izbucnit într-un ropot de aplauze, în vreme ce Jude şi Richard le zîmbeau radioşi.

Cînd am terminat de semnat în toate registrele, am constatat că atmosfera în rîndul copiilor sub cinci ani devenise de-acum în mod

evident festivă. O adevărată petrecere a copiilor se dezlănțuise în fața altarului, în vreme ce noi ne-am îndreptat spre ieşire în spatele Magdei, care, furioasă, căra în brațe o Constance chirăi-toare, căreia îi tot repeta: „Mămica o să dea na-na, o să dea na-na, o să dea na-na".

Pe cînd ieşeam afară în ploaia rece şi vîntul puternic, am auzit-o pe mama micilor fotbalişti spunîndu-i maliţios lui Mark, care o asculta absolut placid:

— Dar e minunat să avem copii, sînt ei înşişi ca o nuntă, în fond, ei sînt întreg scopul unei nunți, nu-i aşa?

— N-am de unde să ştiu, i-a zis Mark cu voioşie. Doar n-am auzit un cuvînt din toată afurisita asta de ceremonie.

M-am întors la Hotel Claridge şi am constatat că părinții lui Jude, fără îndoială cu prețul unor masive eforturi, împodobiseră sala de festivități cu un fel de bețe lungi date cu vopsea de bronz, pe post de copaci lipsiți de frunze şi fructe, şi cu piramide de fructe, şi cu heruvimi de culoarea cuprului cît măgarii de mari.

Tot ce am auzit la intrare a fost:

— Două sute cincizeci de miare.

— Să fim serioşi. Trebuie să fi costat pe puțin trei sute de mii.

— Glumeşti? O nuntă la Hotel Claridge? Jumătate de milion.

Am văzut-o pe Rebecca, îşi plimba agitată privirile prin toată încăperea, cu un zîmbet înțepenit pe față, aidoma unei jucării din acelea cu capul prins de o tijă de care se tot bălăbăne. Giles o privea neliniştit, cu mîna petrecută în jurul taliei ei.

465

Tatăl lui Jude, Şir Ralph Russell, un tip care părea să spună tuturor, într-o manieră explozivă: „Nici o problemă, oameni buni, sînt un om de afaceri fantastic de bogat şi de răsunător succes", tocmai îi ura bun venit lui Sharon şi îi strîngea mîna:

— A, Sarah, a tunat el. Te simți mai bine?

— Sharon, l-a corectat Jude, cu o expresie radioasă pe figură.

— O, da, mulțumesc, a zis Shaz si şi-a dus delicat o mînă la gît. A fost doar din cauza căldurii...

— Eşti sigură că nu a fost din cauza corsetului care apăsa prea tare conținutul sticlei de Char-donnay băută aseară, Shaz? a întrebat-o Mark, la care ea l-a amenințat în glumă cu degetul si a rîs.

Mama lui Jude a zîmbit glacial. Era slabă ca un țîr şi îmbrăcată într-o rochie Escada cu nişte falduri de coşmar şi cu ceva aducînd a aripioare de peşte în jurul şoldurilor, probabil ca să pară că are şolduri (o, ce minunat trebuie să fie să ai nevoie de şolduri!).

— Giles, nu-ți pune portmoneul în buzunarul de la pantaloni, dragă, îți face şoldurile mari, l-a repezit Rebecca.

— Acum eşti co-dependentă, dragă, a zis Giles şi şi-a trecut din nou mîna pe după talia ei.

— Nu e adevărat, a zis Rebecca şi i-a dat enervată mîna la o parte, după care şi-a recompus zîmbetul:

— Mark! a strigat ea.

I-a aruncat o privire de parcă timpul s-ar fi oprit în loc, mulțimea s-ar fi despicat în două si orchestra Glenn Miller ar fi început să cînte *It hâd to be y ou.*

466

— A, bună, a răspuns Mark cu un aer degajat. Giles, bătrîne! N-am crezut că o să te văd vreodată la țol festiv!

— Bună, Bridget, a zis Giles şi m-a sărutat zgomotos. Frumoasă rochie.

— Exceptînd gaura din ea, a adăugat Rebecca. Am privit disperată în altă parte şi am zărit-o

pe Magda la capătul celălalt al încăperii, părea în agonie şi îşi tot trecea mîna peste față ca să dea la o parte o şuviță inexistentă de păr.

— O, aşa e modelul, a zis Mark şi a zîmbit cu mîndrie. E un simbol Yurdi[1] al fertilității.

— Mă scuzați, am zis eu. După care m-am ridicat pe vîrful picioarelor şi i-am şoptit lui Mark la ureche: E ceva în neregulă cu Magda.

Cînd am ajuns acolo, am văzut că Magda era atît de cătrănită, încît abia mai putea să vorbească.

— încetează, dragă, încetează, îi repeta ea cu un aer absent lui Constance, care încerca să îi bage o bomboană de ciocolată pe jumătate topită în buzunarul rochiei ei verzui.

— Ce s-a întîmplat?

— E... e... vrăjitoarea aia cu care s-a încurcat Jeremy anul trecut. E aici! Numai să-ndrăz-nească să stea dracului de vorbă cu ea...

— Bună, Constance. Ți-a plăcut nunta? Era Mark, care îi întindea Magdei un pahar

de şampanie.

— Ce anume ? a zis Constance şi s-a uitat în sus la el cu ochii rotunzi.

— Nunta. La biserică.

— Pepecerea?

1. Trib african.

— Da, a spus el rîzînd. Petrecerea de la biserică.

— Păi mami m-a scos afară, a zis ea şi i-a aruncat lui Mark o privire care dădea de înțeles că numai un imbecil nu ştie atîta lucru.

— Cățea împuțită! a făcut Magda.

— Chedeam că o să fie o pepecere, a zis Constance încruntată.

— Poți tu să o iei de aici ? i-am şoptit lui Mark.

— Hai, Constance, să mergem să găsim mingea de fotbal.

Spre surprinderea mea, Constance l-a luat de mînă şi a plecat încîntată cu el.

— Cățea împuțită. O omor cu mîna mea. O... M-am uitat în direcția privirii ei şi am văzut o

junălmbrăcată în rochie roz, purtînd o conversație animată cu Jude. Era fata pe care o văzusem împreună cu Jeremy anul trecut, la un restaurant în Portobello, şi încă o dată, la ieşirea din The Ivy, cînd se urca într-un taxi.

— De ce a invitat-o Jude ? a întrebat Magda furioasă.

— Păi de unde vrei să ştie Jude cine e ? am zis eu cu ochii la fată. Poate sînt colege de serviciu sau ceva de genul ăsta.

— Căsătoriile astea! împreună la bine şi la rău! O, Doamne, Bridge. Magda a început să plîn-gă şi să se caute disperată prin buzunare după o batistă. lartă-mă.

Shaz a detectat situația de criză şi a pornit-o în direcția noastră.

— Haideți, fetelor, haideți, a zis Jude care, fără să observe nimic, înconjurată de prieteni în-cîntați de-ai părinților ei, se pregătea să arunce buchetul. Gata. Fii gata, Bridget.

Ca într-un ralanti, am văzut cum zboară buchetul prin aer către mine, aproape

că l-am prins, după care am aruncat o privire spre fața înecată în lacrimi a Magdei si l-am proiectat în direcția lui Shazzer, care l-a scăpat pe jos.

— Doamnelor şi domnilor, a zis un soi de majordom îmbrăcat în nişte pantaloni ridicol de largi si a bătut cu un ciocan în formă de heruvim într-o masă decorată cu flori. Păstrați, vă rog, tăcerea şi ridicați-vă în picioare, mirele şi mireasa se pregătesc să-şi ocupe locurile la masă.

La dracu'! Locurile la masă! Unde era buchetul *meu* ? M-am aplecat, l-am ridicat pe-al lui Jude de sub picioarele lui Shazzer si, cu un rînjet înțepenit pe față, am pornit-o cu buchetul pus în dreptul găurii din rochie.

— Dar cînd ne-am mutat în Great Missenden, talentul unic al lui Judith la stilul liber şi fluture...

Era deja ora cinci, iar Şir Ralph vorbea de douăzeci şi cinci de minute.

— ... a devenit deja limpede nu doar pentru noi, care eram părinții ei şi, deci, subiectivi în ce o priveşte — aici s-a oprit ca să culeagă cele cîteva rîsete leşinate din partea ascultătorilor —, ci şi pentru întreaga regiune South Buckinghamshire. Acela a fost anul în care Judith nu numai că a obținut *locul întîi* la secțiunea stil liber şi fluture în trei competiții consecutive din Liga delfinuților sub doisprezece ani din South Buckinghamshire, dar şi medalia de aur pentru cele mai bune rezultate personale, iar asta cu numai trei săp-tămîni înaintea primului ei examen de sfîrşit de an!

469

— Ce se petrece între tine şi Simon? am şuierat eu printre dinți spre Shaz.

— Nimic, a şuierat si ea, cu ochii țintă înaintea ei.

— ... In acelaşi an foarte aglomerat, Judith a obținut o mențiune de onoare la examenul susținut la clarinet în clasa a doua primară - semn clar că avea să devină o femeie cu realizări multiple în viață...

— Trebuie să se fi uitat tot timpul la tine în biserică, altfel n-ar fi putut să te prindă.

— Ştiu, dar am vomitat în mîna lui pe hol.

— ... înotătoare talentată şi capabilă, adjuncta şefei de clasă - deşi aceasta a fost, după cum mi-a spus diriginta între patru ochi, o eroare, dat fiind că modul în care s-a achitat Karen Jenkins de funcția de şefă de clasă a lăsat mult de dorit şi... în fine. Astăzi e o zi dedicată bucuriei, nu regretelor, şi ştiu că tatăl lui... ăă.. Karen este în mijlocul nostru astăzi...

I-am aruncat o privire lui Mark şi era cît pe ce să explodez. Jude era un veritabil model de detaşare, le zîmbea tuturor radios, îl mîngîia pe Ticălosul Richard pe genunchi şi îi trimitea bezele de parcă toată pălăvrăgeala aceea de coşmar nici nu exista şi de parcă nu ea s-ar fi poticnit de atîtea ori, beată turtă, de piciorul meu, bîl-bîindu-se: „Ticăllooos irrresponsabil. Ticălos i-e numele, ticălos i-e suffletu', ăăă, da' ce, s-a teriminat vinu' ?"

— ... cea mai bună clarinetistă din orchestra şcolii, săritoare la trapez, Judith a fost şi este mai prețioasă pentru noi *decît rubinele...*

Vedeam clar încotro se îndreaptă discursul. Din păcate, a fost nevoie de încă patruzeci şi cinci

470

de minute ca să acopere anul liber luat de Jude după liceu, triumful de la Cambridge şi înălțarea ei meteorică din tunelele lumii financiare pînă să ajungă aici.

— ... si, în concluzie, nu-mi rămîne acum decît să sper că... ăăă...

Toată lumea şi-a ținut răsuflarea, iar Şir Ralph şi-a consultat o perioadă lungă - lungă dincolo de rațiune, dincolo de bun-simț, dincolo de etichetă şi de bunele maniere britanice — notițele.

— *Richard!* a zis el în cele din urmă, este foarte recunoscător pentru acest neprețuit giuvaer care i-a fost dăruit astăzi.

Richard, cu surprinzător umor si prezență de spirit, şi-a dat ochii peste cap şi toată lumea a izbucnit în aplauze. Şir Ralph părea dispus să mai debiteze încă patruzeci de pagini de notițe, dar din fericire s-a oprit, pentru că aplauzele nu s-au oprit.

Ticălosul Richard a ținut un discurs scurt şi la obiect şi a citit un număr de telegrame, care au fost toate plicticoase de te lua căscatul, cu excepția telegramei lui Tom, venită din Sân Francisco, dar care, din păcate, zicea aşa: „FELICITĂRI ŞI LA MAI MARE".

Pe urmă, Jude s-a ridicat în picioare. A spus cîteva cuvinte amabile de mulțumire şi apoi — urraaa! - a început să citească textul la care lucrasem cu ea şi Shaz aseară. Şi iată ce zicea acolo. Vezi mai jos. Urraaa!

— „Astăzi îmi iau adio de la viața de celi-batoid. Dar, deşi acum sînt Căsătorită, promit să nu devin o Căsătorită îngîmfată. Promit să nu chinuiesc niciodată o celibatoidă întrebînd-o cum

471

de nu s-a măritat încă, sau cum mai stă cu amorul, respectînd principiul conform căruia acestea sînt chestiuni private, aşa cum este şi aceea dacă eu mai fac amor cu soțul meu sau nu."

— Iar eu promit că o să mai facă amor cu soțul ei, a declarat Ticălosul Richard şi toată lumea a izbucnit în rîs.

— „Promit să nu sugerez niciodată că a fi celibatoid este o greşeală, sau că dacă o persoană este celibatoidă înseamnă că e ceva în neregulă cu persoana respectivă. Căci, după cum se ştie, a fi celibatoid este o situație normală în lumea modernă, sîntem cu toții necăsătoriți la un moment dat în viață, iar această situație este la fel de respectabilă ca şi sfînta legătură a căsătoriei."

S-a auzit un murmur aprobator (cel puțin asta cred că a fost).

— „Şi mai promit să păstrez legătura cu cele mai bune prietene ale mele,

Bridget şi Sharon, care sînt dovada vie a faptului că familia celiba-toizilor din mediul urban este la fel de puternică şi de afectuoasă, la fel de prezentă la nevoie ca în orice relație de rudenie."

Am zîmbit încîntată, Shazzer m-a călcat pe picior pe sub masă şi Jude ne-a aruncat o privire şi a ridicat paharul.

— „Iar acum, aş dori să propun un toast în cinstea lui Bridget şi Shazzer: pentru cele mai bune prietene pe care şi le-ar putea dori o fată pe lumea asta."

(Eu scrisesem această ultimă frază.)

— „Doamnelor şi domnilor, în cinstea domnişoarelor de onoare."

S-a pornit un imens ropot de aplauze. O iubesc pe Jude, o iubesc pe Shaz, gîndeam eu în timp ce toată lumea se ridica în picioare.

472

— In cinstea domnişoarelor de onoare, au zis toți într-un glas.

A fost nemaipomenit să fim în centrul atenției. L-am văzut pe Simon zîmbindu-i radios lui Shaz şi m-am uitat în partea cealaltă, unde Mark îmi zîmbea radios.

Lucrurile s-au cam înceţoşat după aceea, dar îmi amintesc că i-am văzut pe Magda şi Jeremy care rîdeau împreună într-un colț şi m-am dus ulterior la ea.

— Ce mai e cu voi ?

Pînă la urmă am aflat că fufa e colegă cu Jude, la aceeaşi firmă. Jude îi spusese Magdei că tot ce ştia era că fata îi spusese că avusese o relație nereuşită cu un bărbat care era de fapt încă îndrăgostit de soția lui. Săraca, mai să cadă din picioare cînd Magda i-a spus că era vorba de soțul ei, Jeremy, dar am fost de acord cu toate să nu ne purtăm prea rău cu fata, în fond Jeremy fusese cel care călcase pe de lături.

— Nătărău afurisit, în orice caz, cred că acum s-a învățat minte. Nimeni nu e perfect si îl iubesc foarte mult pe pîrțîitul ăsta de nimic.

— Păi tu nu vezi în ce situație e Jackie Onassis ? i-am zis eu încurajator.

— Exact, a zis Magda.

— Sau Hillary Clinton.

Ne-am uitat una la alta descumpănite, după care am izbucnit în rîs.

Cel mai frumos a fost cînd, în drum spre toaletă, l-am văzut pe Simon, care o mozolea pe Shazzer, cu mîna vîrîtă sub rochia ei de domnişoară de onoare.

473

Există unele relații despre care, de cum le vezi înfiripate, îți dai seama că, gata, bang, asta e ce trebuie să se întîmple, e perfect, o să meargă, o să fie o legătură de lungă durată - genul de relație pe care o vezi înfiripîndu-se între fostul tău amant, cu care sperai să fii din nou împreună, şi o altă femeie.

M-am strecurat înapoi în salon fără ca Simon şi Sharon să mă vadă şi am zîmbit. Drăguța de Shaz. O merită, am gîndit eu, după care am înghețat locului. Rebecca îl înşfăcase pe Mark de gulerul hainei şi îi vorbea cu patimă. M-am dat pe

după un stîlp şi am tras cu urechea.

— Nu crezi, zicea ea, nu crezi că este întru totul posibil ca doi oameni care ar trebui să fie împreună, care se potrivesc perfect unul cu altul -din punct de vedere intelectual, educațional, fizic, social —, să fie despărțiți de unele neînțelegeri, de sentimente defensive, de falsă mîndrie, de... S-a oprit o clipă, apoi a continuat încruntată: de amestecul altora, şi să sfîrşească prin a avea un partener nepotrivit? Nu crezi că se poate?

— Păi, da, a murmurat Mark. Deşi nu sînt convins că lista ta de calități e...

— Nu crezi că se poate? Nu crezi? Aveam impresia că e beată.

— Ce spui tu aproape că s-a întîmplat cu Bridget şi cu mine.

— Ştiu! Ştiu! Ea nu e partenera potrivită pentru tine, cum nici Giles nu este partenerul potrivit pentru mine. O, Mark, m-am legat de Giles numai ca să te fac să înțelegi ce simți pentru mine. Poate că nu a fost frumos din partea mea, dar... ei nu sînt egalii noştri!

— Păi... a început Mark.

474

— Ştiu, ştiu. îmi dau seama că te simți prins ca într-o capcană. Dar în fond e vorba de viața ta. Nu poți să-ți trăieşti întreaga viață alături de cineva care crede că Rimbaud este un personaj de film interpretat de Sylvester Stallone, tu ai nevoie de o atmosferă intelectuală, ai nevoie de...

— Rebecca, a zis Mark cu glas liniştit, eu am nevoie de Bridget.

Cînd a auzit asta, Rebecca a emis un zgomot oribil, ceva între şuier furios de şarpe şi urlet înăbuşit de fiară.

Am decis să fiu cumsecade, să nu mă las pradă unor sentimente egoiste de triumf şi să nu mă laud că potaia aia afurisită cu două fețe şi picioare-ca-de-libelulă primise ce meritase, aşa că m-am strecurat înapoi în salon cu un zîmbet radios lățit pe toată fața.

M-am sprijinit de un stîlp în sala de dans şi m-am uitat la Magda şi Jeremy, care dansau îmbrățişați, iar trupurile li se mişcau împreună într-un dans pe care îl repetaseră de cine ştie cîte ori de zece ani încoace. Capul Magdei se odihnea pe umărul lui Jeremy, avea ochii închişi şi părea fericită, iar mîna lui Jeremy se plimba lejer pe fundul ei. El i-a şoptit ceva, iar ea a rîs fără să deschidă ochii.

Am simțit cum o mînă mi se strecoară în jurul taliei. Era Mark, care se uita şi el la Magda şi Jeremy,

— Vrei să dansăm ? m-a întrebat el.

475

15

Prea multă veselie de Crăciun

' **LUNI, 15** DECEMBRIE

Cincizeci şi opt de kilograme si cincizeci şi patru de grame (se pare că plnă la urmă

greutatea corporală revine mereu la un număr fix de kilograme), vederi de Crăciun trimise : O, cadouri cumpărate : O, îmbunătățiri aduse găurii din perete din momentul In care a fost inițial efectuată : una bucată stinghie.

6:30 p.m. Totul e încîntător. De obicei, în săptă-mîna de dinaintea Crăciunului o duc tot într-o mahmureală şi-o isterie, furioasă pe propria persoană pentru că, în loc să fug de toate şi să mă retrag într-o cabană micuță de pădurar, unde să stau liniştită lîngă foc, mă pomenesc într-un oraş imens, din ce în ce mai isteric, clocotind de activitate vulcanică, plin de oameni care îşi rod unghiile pînă în carne din cauza stresului provocat de serviciu şi cumpărat felicitări/cadouri în timp util pentru Crăciun, cu care se înzor-zonează ca nişte găini, ca să aibă privilegiul de a rămîne blocați în trafic, pentru ca pe urmă să ragă ca urşii la nişte şoferi de taxi nou-angajați, care se chinuiesc să găsească Soho cu ajutorul unor hărți ale zonei centrale a oraşului Adis Abeba, şi toate astea numai ca să ajungă la o petrecere unde sînt întîmpinați de acelaşi grup de oameni cu care se tot văd de trei seri încoace, doar că erau de trei ori mai beți şi mai mahmuri decît acum, de-ți vine dintr-o dată să zbieri „IA MAI

479

DUCEȚI-VĂ CU TOȚII ÎNVÎRTINDU-VĂ" şi să te duci înapoi acasă.

O astfel de atitudine e negativă si greşită. Am găsit în sfîrşit o metodă de a duce o viață paşnică, pură şi bună, nu mai fumez aproape deloc si m-am ofuscat o singură dată de la nunta lui Jude încoace. Nici beţivanul de la petrecerea de vineri nu mi-a deranjat prea mult echilibrul sufletesc cînd ne-a numit, pe mine şi pe Sharon, „tîrfe mass-media".

De asemenea, astăzi am primit numai lucruri cumsecade în cutia de scrisori, inclusiv o vedere de la mama şi tata, care sînt în Kenya, unde se pare că tata se distrează de minune pe hidrobicicleta lui Wellington si a dansat limbo cu o fată din tribul lui în seara de picnic, şi ziceau că speră ca Mark şi cu mine să nu ne simțim prea singuri pentru că ei sînt plecați din țară de Crăciun. Şi un post-scriptum de la tata, care zicea: „Nu avem gemeni (mă refer la pat, nu la puştani gigolo), are mai bine de doi metri şi e mai mult decît satisfăcător la capitolul elasticitate! *Hakuna Matata".*

Urraaa ! Toată lumea e într-o stare de fericire şi serenitate. Astă-seară, de exemplu, am de gînd să scriu felicitări de Crăciun, si o voi face nu cu neplăcere, ci cu bucurie! - căci, aşa cum zice şi în. *Budismul: Drama călugărului bogat,* secretul fericirii spirituale rezidă nu în a spăla rufe ca să ai rufe spălate, ci în bucuria în sine de a spăla. Acelaşi lucru este şi cu felicitările de Crăciun.

6:40 p.m. Dar ideea de a sta locului o seară întreagă scriind felicitări de Crăciun e de-a dreptul plicticoasă, cînd e aproape ajunul Crăciunului.

480

6:45 p.m. Poate o să mănînc o bomboană de ciocolată pregătită pentru pomul de Crăciun.

6:46 p.m. Şi poate că o să-mi torn si un pahar de

vin, să sărbătoresc Crăciunul.

6:50 p.m. Mmm. Vinul e delicios. Poate îmi aprind şi o ţigară. Una singură.

6:51 p.m. Mmm. Ţigara e încîntătoare. în fond, autodisciplina nu e totul pe lumea asta. Uite ce-a făcut Pol Pot.

6:55 p.m. O să mă apuc de scris felicitări peste cîteva minute, după ce termin vinul. Poate o să recitesc scrisoarea.

STUDIOURILE DE PRODUCŢIE CINNAMON Sit Up Britain • Five Alive • Blind Snog

DIN PARTEA DOMNULUI GRANT D. PIKE, DIRECTOR EXECUTIV

Dragă Bridget,

După cum sînteţi, probabil, la curent, anul trecut a fost implementat un program care monitorizează performanţa angajaţilor şi circulaţia ideilor în cadrul studiourilor Cinnamon.

Sînt încîntat să vă anunţ că şaizeci şi opt la sută dintre ideile interesante ale emisiunii Sit Up Britain au pornit de la dumneavoastră! Felicitări!

După cîte am fost informat, demisia dumneavoastră din luna septembrie s-a produs ca urmare a unor neînţelegeri avute cu

producătorul executiv, Richard Finch. Richard, după cum sînt sigur că aţi auzit, a fost suspendat în octombrie din poziţia deţinută în urma unor „dificultăţi de natură personală".

La ora actuală, sîntem în plin proces de reorganizare a staff-ului emisiunii şi am dori să vă invităm să vă alăturaţi din nou echipei de producţie, fie promovată la rangul de asistentă de producţie, fie în calitate de colaborator extern care să ofere idei pentru emisiuni. Durata de timp de la data demisiei ar urma să fie considerată concediu plătit.

Noi, conducerea studiourilor, considerăm că - beneficiind de o infuzie de energie pozitivă care să îi ofere şansa unui nou început — emisiunea Sit Up Britain, ca emisiune principală a Studiourilor Cinnamon, va avea un viitor strălucit şi un rol important de jucat în secolul XXI. Sperăm că dumneavoastră veţi fi o forţă creatoare de primă mînă în noua noastră echipă restructurată. Dacă veţi fi amabila să telefonaţi secretarei mele pentru a stabili o întîlnire, voi fi încîntat să discutăm noile condiţii de muncă şi salarizare.

Cu stimă,

Grant D. Pike

Director executiv, Studiourile Cinnamon

Ei vedeţi ? Vedeţi ? Iar Michael de la *Independent* zice că o să îmi dea ocazia să iau un interviu unei celebrităţi, pentru că au primit o grămadă de scrisori după interviul pe care i l-am luat lui Mr. Darcy. După cum se exprimă el, orice articol care

generează scrisori e bun, oricît ar fi de prost.

482

Aşa că o să pot să lucrez în calitate de colaborator extern şi la ziar. Urraaa! Şi aşa nu o să mai întîrzii niciodată. O să am o grămadă de lucruri de sărbătorit. O, ce bine, sună la uşă!

O, ce grozav, ce grozav. A sosit pomul de Crăciun. Vedeți ? *Chiar sînt gata* pentru Crăciun. Mark o să vină la mine mîine şi o să găsească toate pregătirile de Crăciun încheiate!

8 p.m. Cînd i-am văzut pe muncitori cum îl cară în sus pe scări gîfiind şi icnind, mi s-a făcut teamă că am cam subestimat lungimea bradului, mai ales în momentul în care acesta a umplut în chip înspăimîntător uşa de la intrare, după care s-a revărsat în apartament, cu crengile zbătîndu-i-se sălbatic, de zici că asistam la invazia lui Macduff în pădurea Dunsinane. După brad şi-au făcut apariția un sac de pămînt şi doi tinerei, care au zis:

— Pomu' ăsta e mare cît toate zilele, unde-l punem?

— Lîngă şemineu, am zis eu.

Din păcate însă, bradul n-a vrut cu nici un chip să încapă acolo, unele crengi intrau drept în foc, altele erau împinse în sus de canapea, iar restul se lățeau pînă în mijlocul încăperii, în vreme ce vîrful îi era îndoit într-un unghi curios de plafon.

— Puteți să încercați să îl puneți aici ? am zis eu. Apropo, ce miroase aşa?

Băieții au pretins că e o soluție de sorginte finlandeză, care previne căderea acelor — asta ca să nu recunoască faptul evident că pomul era din capul locului cam veşted — şi s-au chinuit să care pomul între uşile de la dormitor si baie, dar odată

483

aşezat acolo, crengile i s-au răşchirat şi le-au blocat pe amîndouă.

— Poate dacă încercați în mijlocul camerei? am propus eu cu nemaipomenită demnitate.

Băieții şi-au făcut amuzați cu ochiul şi au tîrît copacul-monstru în mijlocul camerei. Din acel moment, nu i-am mai văzut pe nici unul din ei.

— Aşa e bine, mulțumesc, am zis eu cu voce cam pițigăiată, iar ei au plecat, chicotind pînă au ajuns jos, în stradă.

8:05 p.m. Hmm.

8:10 p.m. Mă rog, nici o problemă. O să mă detaşez, pur şi simplu, de problema pomului şi o să mă apuc de scris felicitările.

8:20 p.m. Mmm. îmi place la nebunie vinul ăsta încîntător. întrebarea mea ar fi: chiar are importanță dacă nu trimiți felicitări de Crăciun? Există, cu siguranță, cunoştințe de-ale mele de la care n-am primit în viața mea o felicitare. O fi oare o grosolănie ? Mie mi s-a părut întotdeauna oarecum ridicol să trimit felicitări unor persoane precum, să zicem, Jude sau Shazzer, cînd mă văd cu ele aproape în fiecare zi. Dar dacă nu trimiți, cum poți să te aştepți să primeşti? Numai că, evident, efortul de a trimite felicitări nu dă roade decît în anul următor, în afara cazului în care trimiți

felicitările în prima săptămînă din decembrie, dar un asemenea comportament ar fi demn doar de o persoană-căsătorită-şi-plicticoasă. Hmm. Poate ar trebui să fac o listă de argumente pro şi contra trimiterii de felicitări.

484

8:25 p.m. Cred că o să arunc mai întîi o privire fugară pe ediția de Crăciun a revistei *Vogue.*

8:40 p.m. îmi place, dar mă şi oripilează într-un fel lumea Crăciunului în viziunea revistei *Vogue.* îmi dau seama că ideile mele cu privire la modă sau la cadourile de Crăciun sînt învechite şi că ar trebui să mă plimb pe bicicletă, să port pantalonaşi delicați marca Dosa, cu un bluzon ca o saltea tras pe deasupra şi cu un cățeluş pe un umăr, să îmi fac apariția pe la petreceri împreună cu o fiică-model pre-adolescentă şi să cumpăr pentru prieteni învelitori din caşmir pentru sticle de apă fierbinte, aromatizante pentru rufărie, care alungă duhoarea lăsată de maşinile de spălat, lanterne argintii de la magazinul Asprey, iar în tot timpul ăsta beculețele din pomul de Crăciun să-mi ilumineze dinții de un alb orbitor. Dar n-o să iau în seamă ce scrie în revistă. Este f. ne-spiritual. Cum ar fi dacă ar erupe undeva, la sud de Slough, vreun vulcan, ca în Pompei, si toată lumea s-ar transforma în stane de piatră pe biciclete, cu pantalonaşi şi saltele, cu căței şi fiice ; o să vină generațiile viitoare şi o să rîdă de goliciunea spirituală a epocii noastre. Şi nu-mi place nici să fac cadouri luxoase şi impersonale, care arată mai mult ostentația celui care dă decît afecțiunea pentru cel care primeşte cadoul.

9 p.m. Deşi mărturisesc că mi-ar plăcea să am o învelitoare de caşmir pentru sticla de apă fierbinte.

9:15 p.m. Listă de cadouri de Crăciun:

485

Mama - învelitoare *de* caşmir pentru sticlă de
apă fierbinte. Tata - învelitoare de caşmir pentru sticlă de
apă fierbinte.

O, Doamne. Nu mai pot să ignor duhoarea emanată de pomul de Crăciun: e pătrunzătoare şi îmi aminteşte vag de nişte branțuri cu aromă de brad care ar fi purtate luni de-a rîndul, pînă ce mireasma le-ar pătrunde prin pereți şi prin podeaua de lemn. Pom afurisit. Singurul mod de a traversa acum camera ar fi să mă bag pe sub pom şi să suflu viguros pe nări, ca un bizon sălbatic. Cred că o să mai citesc o dată vederea de Crăciun de la Gary. A fost grozavă. Era înfăşurată în formă de glonte, pe care scria „Scuze". Iar înăuntru scria aşa:

Dragă Bridget,

îmi pare rău că ți-am trimis glontele. Nu ştiu ce m-a apucat, dar nu mi-a mers prea bine cu banii după incidentul de la concursul de pescuit. Bridget, relația dintre noi a fost foarte specială. A însemnat foarte mult pentru mine. Aveam de gînd să termin lucrarea după ce mă refăceam cu banii. Dar cînd am primit scrisoarea de la avocatul tău, m-au apucat năbădăile şi mi-am pierdut cumpătul.

In plic era un exemplar din revista *Angler's Mail* deschisă la pagina zece. Pe o pagină intitulată „Lumea crapilor" era un articol cu titlul „Cea mai bună hrană pentru peşti", iar pe cealaltă erau pozele a şase pescari care țineau cu toții în mîini cîte un uriaş peşte cenuşiu şi

slinos,

486

unul dintre ei era Gary, şi peste imaginea lui era o stampilă pe care scria „Descalificat", iar dedesubt era un articol:

NEGRI DE FURIE

TRIPLUL CAMPION DIN EAST HENDON, GARY WILSHAW, A FOST SUSPENDAT DIN CONCURSUL AA DIN EAST HENDON ÎN URMA UNUI DELICT DE ÎNLOCUIRE DE PEŞTI. WILSHAW, ÎN VÎRSTĂ DE 37 DE ANI, CARE LOCUIEŞTE ÎN WEST ELM DRPVE, A LUAT LOCUL ÎNTÎI CU CRAPUL LUI ÎN GREUTATE DE ŞAISPREZECE KILOGRAME, PE CARE A PRETINS CĂ L-A PESCUIT CU UN CÎRLIG MĂRIMEA PATRU ŞI UN FIR DE PESCUIT DE PAISPREZECE MILIMETRI.

S-A DOVEDIT ULTERIOR, ÎN URMA UNEI SCRISORI ANONIME, CĂ RESPECTIVUL CRAP FUSESE SUSTRAS DINTR-O CRESCĂTORIE DIN EAST SHEEN, ŞI FUSESE PROBABIL PLASAT ÎN CÎRLIGUL MĂRIMEA PATRU ÎN NOAPTEA PRECEDENTĂ.

UN PURTĂTOR DE CUVÎNT AL CONCURSULUI EAST HENDON AA A DECLARAT: „ACEST GEN DE PRACTICĂ ADUCE UN MARE DESERVICIU PESCUITULUI SPORTIV DIN REGIUNEA NOASTRĂ ŞI NU VA FI TOLERAT DE CĂTRE SOCIETATEA EAST HENDON AA".

9:25 p.m. Ei, vedeți? Se simțea neputincios, ca şi Daniel. Sărmanul Gary, cu peştele lui. Aşa de umilit. Şi îi plac atît de mult peştii. Sărmanul Daniel. Bărbați amărîți.

9:30 p.m. Mmm. Vinul e delicios. Dau petrecere aici de una singură. Mă gândesc la toți oamenii

487

minunați din viața mea, chiar şi cei care au făcut rele. Nu simt altceva decît iubire si iertare. Ranchhhiunna nu fface atceva decît să te consssume pe dinăuntrrru.

9:45 p.m. Aşşşică acu' m-apuc să sss scrriu veddderile. O sss fac lissta.

11:20 p.m. Terrrminat. Mmm duc la cutia poşştală acu'.

11:30 p.m. înappoi 'n-apartament. Afffurissit de pom. Şştiu io ce fac. Ffoarfece.

Miezul nopţii, îhî. Mai bine. Ooof. M-e somn acu'. Au! M-am îmmpiedicat.

marți, 16 decembrie

Şaizeci şi două de kilograme şi şaizeci şi două de grame, unități de alcool: 6, țigări: 45, calorii: 5 732, bomboane de ciocolată în pom : 132, vederi trimise - o, în numele lui Dumnezeu, al iadului, diavolului şi tuturor aghiuțelor din subordinea lui.

8:30 a.m. Sînt cam debusolată. Mi-a trebuit o oră si şapte minute să mă îmbrac şi tot nu sînt îmbrăcată, pentru că mi-am dat seama că am o pată enormă pe partea din față a fustei.

8:45 **a.m.** Mi-am scos fusta. O s-o pun pe-aia gri, da' aia unde pizda mă-sii mai e ? Oof ! Ce mă doare capul. Aşa, nu mai beau niciodată şi... O, poate că fusta e în sufragerie.

488

9 a.m. Sînt în sufragerie acum, dar totul e într-o dezordine absolută. Cred că o

să mănînc nişte pîine prăjită. Ţigările astea sînt otravă curată.

9:15 a.m. Auuuu! Tocmai am dat cu ochii de brad.

9:30 a.m. Hait! Vai de capul meu! Tocmai am dat de o felicitare pe care am uitat să o duc la cutia poştală aseară. Şi iată ce scrisesem:

Urez un Crăciun fericit dragului, scumpului meu Ken. Apreciez foarte mult bunătatea de care ai dat dovadă faţă de mine anul acesta. Eşti un om minunat, atît de puternic, cu o viziune clară, atît de priceput la cifre. Deşi am avut parte şi de bune şi de rele în relaţia noastră, este foarte important să nu păstrăm resentimente, altfel nu vom putea să ne dezvoltăm personalitatea. Mă simt acum foarte apropiată de tine, atît din punct de vedere profesional, cît şi de tine ca bărbat.

Cu adevărată dragoste, Bridget

Cine-o fi Ken ? Aoleu! Ken e contabilul. L-am întîlnit o singură dată în viaţă şi atunci m-a luat la refec pentru că mi-am predat cu întîrziere declaraţia de impozit. O, Doamne. Trebuie să găsesc lista.

Aoleu! Pe lîngă Jude, Shazzer, Magda, Tom etc., lista îi cuprinde pe :

Asistentul consulului britanic din Bangkok Ambasadorul Marii Britanii în Thailanda Onorabilul judecător Şir Hugo Boynton

489

Amiralul Darcy

Inspectorul Kirby

Colin Firth

Richard Finch

Ministrul de externe

Jed

Michael de la ziarul *Independent*

Grant D. Pike

Tony Blair

Felicitările sînt pe undeva prin lumea largă, iar eu habar n-am ce-am scris în ele.

miercuri, 17 decembrie

N-a zis nimeni nimic despre Felicitări. Poate că celelalte au fost scrise ca lumea şi numai cea pentru Ken a fost o aiureală scăpată la beţie.

JOI, 18 DECEMBRIE

9:30 a.m. Ibcmai ieşeam pe uşă cînd a sunat telefonul.

— Bridget, sînt eu, Gary !

— A, bună, am zis eu cu glas piţigăiat. Unde eşti?

— Păi, la pîrnaie, unde să fiu ? Mulţam pentru felicitare. A fost foarte drăguţ din partea ta. Drăguţ, înseamnă foarte mult pentru mine.

— O, hahahaha, am emis eu un rîs nervos.

— Atunci, vii azi pe la mine ?

— Ce?

490

— Ştii tu... cum ai scris în vedere.

— Cuum? am zis eu cu voce gîtuită. Păi, nu-mi prea aduc bine aminte ce am scris acolo. Ai putea tu să...

— Ți-o citesc eu, bine? a zis el cam timid. Apoi s-a apucat să mi-o citească, poticnindu-se

în cuvinte.

Scumpul meu Gary,

Ştiu că meseria ta de muncitor constructor este foarte diferită de a mea. Dar respect acest lucru întru totul, pentru că e un adevărat talent. Tu lucrezi cu mîinile şi te scoli foarte devreme de dimineață şi noi doi — deşi lucrarea din apartamentul meu nu e încheiată — am construit ceva măreț şi frumos, lucrând în echipă. Sîntem doi oameni foarte diferiți şi, cu toate că gaura din perete e tot acolo — după aproape opt luni! — eu realizez grandoarea proiectului inițial. Ceea ce e minunat. Ştiu că te afli în închisoare, unde îți răscumperi datoria față de societate, dar aceasta se va încheia în curînd. Iți mulțumesc pentru vederea în care îți cereai scuze pentru glonte şi îmi povesteai despre concursul de pescuit şi te iert din toată inima.

Mă simt acum foarte apropiată de tine, ca meseriaş, dar si de tine ca bărbat. Şi dacă e cineva pe lumea asta care merită fericire şi inspirație creatoare în anul care vine — chiar şi în puşcărie — acela eşti tu.

Cu dragoste, Bridget

— Inspirație creatoare, a zis el gîtuit de emoție.

491

Am reuşit să scap de el spunîndu-i că întîrzii la serviciu, dar... O, Doamne. Cui altcuiva am trimis oare astfel de felicitări ?

7 p.m. înapoi acasă. M-am dus la birou la prima şedință de lucru, care a fost destul de plăcută -mai ales că Oribilul Harold fusese demis în urma programului de monitorizare a performanței angajaților, în care s-a constatat că e plicticos - dar la un moment dat Patchouli a zbierat că a sunat Richard Finch şi a pus receptorul la microfon, aşa că, vrînd, nevrînd, toată lumea l-a ascultat.

— Bonjour, echipă! a zis el. Am sunat să vă transmit puțină atmosferă festivă, că altceva nu am voie să vă dau. Aşa că aş vrea să vă citesc ceva.

Şi-a dres vocea, apoi a continuat:

— „Un Crăciun foarte, foarte fericit, scumpul meu Richard". Nu că e drăguț?

S-au auzit cîteva chicoteli, după care el si-a continuat lectura:

— „Ştiu că relația dintre noi a avut momente bune şi mai puțin bune. Dar acum, de Crăciun, îmi dau seama că a fost o relație foarte puternică -interesantă, cinstită şi sinceră. Eşti un bărbat foarte, foarte fascinant, plin de vigoare şi de contradicții. Mă simt foarte aproape de tine acum, de Crăciun — atît în calitatea ta

de producător, dar şi de tine ca bărbat. Cu dragoste, Bridget".

Of, of, asta era de-a dreptul... Valeu ! Sună la uşă.

11 p.m. Era Mark. Avea întipărită pe figură o expresie foarte ciudată. A intrat în apartament şi s-a uitat de jur-împrejur consternat.

492

— Ce e cu mirosul ăsta ciudat ? Şi ce Dumnezeu mai e şi aia?

I-am urmărit privirea. Pomul de Crăciun nu arăta atît de bine pe cît mi-l aminteam eu. Ii tăiasem vîrful si încercasem să îl tund si să îi dau tradiționala formă conică, dar am constatat că acum în mijlocul camerei trona o chestiuță subțirică şi ciumpăvită, cu cîte o crenguță singuratică pe ici, pe colo, ca un pom artificial de la magazinul de vechituri.

— Să vezi, era un pic cam... am încercat eu să explic.

— Un pic cam ce ? a întrebat el, cu un amestec de amuzament si incredulitate pe față.

— Un pic cam mare, am sfirşit eu pleoştită.

— Cam mare ? Aha, înțeleg, în fine, să lăsăm asta deocamdată. Pot să-ți citesc ceva ? a zis el si a scos o vedere din buzunar.

— O.K., am zis eu resemnată şi m-am prăbuşit pe canapea.

Mark si-a dres vocea.

— „Dragul, scumpul meu Nigel", a început el. Ți-l aminteşti pe colegul meu, Nigel, nu-i aşa, Bridget? Partener la firma mea. Cel gras, care nu e unul şi acelaşi cu Giles ?

Şi-a dres din nou vocea:

— „Dragul, scumpul meu Nigel. Ştiu că ne-am întîlnit o singură dată acasă la Rebecca, atunci cînd ai scos-o din lac. Dar acum, de Crăciun, îmi dau seama că, prin faptul că eşti cel mai apropiat coleg al lui Mark, mi-ai fost şi mie foarte apropiat într-un fel ciudat, pe toată durata anului. Mă simt..." - aici Mark s-a oprit o clipă şi mi-a aruncat o privire — „...foarte apropiată de tine acum. Eşti un om minunat: sportiv, atrăgător..." -îți reamintesc că e vorba de Grăsanul Nigel -

493

„...viguros..."-s-a oprit şi a ridicat din sprîncene -„...strălucitor de creator, pentru că a fi avocat e de fapt o profesie extrem de creatoare şi îmi voi aminti mereu de tine, cum sclipeai..." - Mark rîdea deja de-a binelea - „... cum sclipeai *curajos* în lumina soarelui, şiroind de apă. Un Crăciun fericit îi doresc dragului, scumpului meu Nigel. Bridget".

M-am făcut mică pe canapea.

— Ei, haide, a surîs Mark. Toată lumea o să-şi dea seama că erai criță. E chiar amuzant.

— O să trebuiască să plec pe undeva, am zis eu pe un ton jalnic. O să trebuiască să plec din țară.

— Păi, de fapt, a zis el, a îngenuncheat în fața mea şi mi-a luat mîinile într-ale lui, e interesant că te gîndeşti la asta. Mi s-a cerut să plec la Los Angeles pentru cinci luni. Ca să lucrez la cazul *Mexican Calabreras.*

— Ce? Totul mergea din rău spre mai rău.

— Nu face figura asta traumatizată. Aveam de gînd să te rog... Vrei să vii cu mine?

M-am gîndit bine. M-am gîndit la Jude şi Shazzer, la magazinul Agnes B de pe Westbourne Grove, la cappuccino-ul din cafeneaua Coins şi de pe Oxfors Street.

— Bridget? a zis el cu blîndețe. E foarte cald şi însorit acolo şi au bazine de înot.

/ — Da? am zis eu şi am început să mă uit în stînga şi-n dreapta, surescitată.

— Fac eu curățenie, a promis el.

M-am gîndit la gloanțe şi peşti, la traficanți de droguri, la Richard Finch şi la mama, la gaura din perete şi la vederile de Crăciun.

— Poți să fumezi în casă.

494

L-am privit, era atît de sincer şi de solemn şi de drăguț si m-am gîndit că, oriunde s-ar fi aflat el, eu una nu voiam să fiu fără el.

— Da, i-am răspuns fericită, mi-ar plăcea să vin cu tine.

vineri, 19 decembrie

11 a.m. Urraaa! Plec în America să o iau de la capăt, ca pionierii de pe timpuri. Pe tărîmul oamenilor liberi. Ne-am distrat bine aseară. Mark şi cu mine am pus mîna pe foarfece si ne-am apucat din nou să tundem bradul pînă cînd am reuşit să îl transformăm într-un soi de miniatură drăguță. Şi am făcut amîndoi o listă şi mergem mîine la cumpărături, îmi place la nebunie Crăciunul. E sărbătoarea vieții plăcute, sigur, nu perfecte. Urraaa ! O să fie fantastic în California, unde e soare si găseşti milioane de cărți de psihologie aplicată - deşi nu mă ating de nici o carte despre relații amoroase - şi Zen şi sushi şi legume sănătoase, ca de exemplu... O, ce bine, sună telefonul !

— Aăă, Bridget. Sînt eu, Mark. Vocea lui nu suna prea vesel : S-au cam schimbat un pic planurile. Cazul Calabreras a fost amînat pînă în iunie. Dar e un alt caz de care mi-ar plăcea să mă ocup şi... ăăă... mă întrebam... v

— Ce anume? am întrebat eu bănuitoare.

— Ce-ai zice să mergem în...

— Unde?

— în Thailanda.

Cred că o să-mi torn un pahar de vin şi o să-mi aprind o țigară.

495